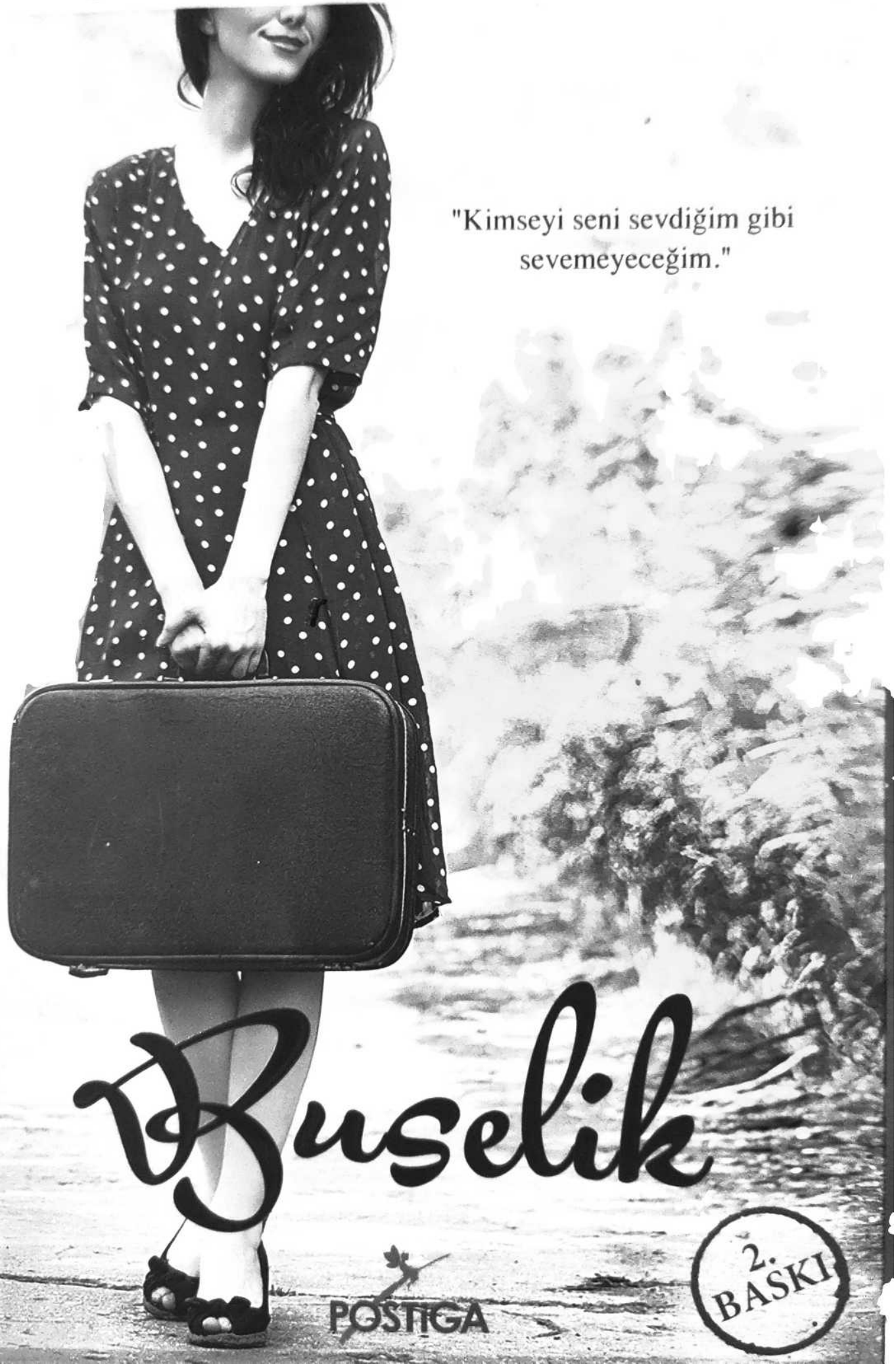
BAŞAK KIZILTAN

"Kimseyi seni sevdiğim gibi sevemeyeceğim."

Buselik

POSTIGA

2. BASKI

Buselik

Başak Kızıltan, Aşkta İkinci Şansa Olan İnancınızı Tazeliyor...

Bir kadını yalnız zaman ve yaşadıkları şekillendirir...

Bazen geçmişe yapılan ufacık bir yolculuk, alınan yolun en iyi özetidir...

Buse; düğününe sayılı günler kala giriştiği geçmiş muhasebesiyle yüzleşirken, geleceğinin ona neler getireceğinden henüz habersizdir.
Hayata umutlu gözlerle bakan bir genç kızken; kanatları kırılarak aldığı yolda, yaralı bir yüreğe dönüşeceğinden de...
Öyle bir yolda yürüyecek ki üstelik, sahip olduğu mucize, yaşadığı onca burukluğu sineye çekmeye yetecek.
Yaralarını sarmak için çıktığı yol ise, onu Göcek'e, Berke'ye getirecek...

Buse ve Berke...
İki yorgun aşk savaşçısı...
İkisi de aşktan payına düşen acıyı yüklenmiş, ikisi de ürkek, iki yürek...
Buselik... Tadı, adında saklı naif bir aşk hikâyesi...

"Gün ışımaya başlar ve belki de ilk kez güneşin doğduğuna lanet, sizi ayıran o sabaha isyan edersin. Ve sessizce kalkıp yanağına bir öpücük kondurup "Ben gidiyorum," dersin. Beklersin ki doğrulsun, o da seni öpsün. Ama o sadece "Git," der gözünü bile açmadan, kulaklarında çınlar "Git! Git! Git!"

THG
0957345
BEH

9 786054 799633 > ₺20

www.postigayayinlari.com
facebook.com/postigayayin
twitter.com/postigayayin

Buselik yıllar önce yazıldı. O zaman yanımda sadece "hayal kızları" vardı şimdi ise bana inanan, güvenen birçok kişi...

Bu ilk kitap benimle hayal dünyasında yaşayanlara ve "sen anca hayal dünyasında yaşa" diyene ithaf olunur...

Buselik tadında hayatlara...

Birinci Bölüm

Aşkın kendisi olmak istedim
Zaman zaman
Bazen ta kendisi hayatın
Sonra gördüm ki...
Yaşamak, paylaşmakmış aslolan
Ve
Hep bir "Sen" var yaşatan ve paylaşan...

Emre Altuğ

Bu öyle bir an ki kendi kelimelerim tükendi, cümlelerin sonu geldi. Duygularımı içimdeki cümlelerle özdeştiremedim.

Emre anlattı beni benden daha iyi, beni hiç tanımazken. Zaten ne zaman kendi cümlelerimi ve duygularımı dinledim ki! Hep bir "el" vardı, o doğruydu. O el ki benden öte... Gün geldi o "el" gitti. Sığınır oldum Emre'ye beni anlatsın diye.

"Ya ben fazlaydım bu dünyaya ya da bu dünya onsuz fazla bana..."[1]

1 Emre Altuğ

Buse nasıl da şaşırmıştı yıllar önce yazdığı bu dizeleri bulunca. Kaç yıl geçmişti üstünden!

İlk aşkı ilk acısıydı Cankat onun. Tam altı yıl birlikte olmuşlardı. Buse daha lise birde gencecik, Cankat lise ikide konservatuar eğitimi alıyordu. Zaten yaz tatilinde kumsalda, o meşhur ateş yakılıp yaz aşklarının vazgeçilmez gecelerinde, yemyeşil gözleriyle Buse'nin gözlerinin içine bakarak söylediği şarkılarla çalmıştı kalbini.

O, yaz aşkı olmaktan çıkmış, aynı havayı soluyan aynı şeylerden tat alan iki deli dolu âşık olmuşlardı tam altı yıl boyunca. Herkes, "Bunların ömrü yaz sonunda kadar," diyordu. Yaz bitti, "Aman canım görün bakın Cankat sıkılacak," dediler. İkisi de inat etmiş gibi kimseye aldırmıyordu, arkadaşlarına çevrelerine kulak tıkamışlardı. Zaten bir yılın sonunda artık herkes kabul etmiş, ayrı gördükleri zaman yadırgar olmuştu.

Aslında Cankat'ın yaşı daha çok genç olmasına rağmen hatırı sayılır sevgilisi olmuştu. Buse ile çıkmaya başlamadan altı ay önce tesadüfi bir şekilde tanışmışlardı. Tam altı ay her gün uğraştıktan sonra yazın başarmıştı artık, Buse onun kız arkadaşıydı işte!

Buse eskilere gitmişti, çok eskilere... "Nerden çıktı şimdi bunlar... Bu not..." dedi kendi kendine. Hani hiç olmadık zamanlarda hiç olmadık şeyler ortaya çıkar, arasan bulamayacağın şeyler bulursun ya, işte tam öyle olmuştu. Zamansız apansızın çıkmıştı bu not da.

Buse etraftaki kolilere, yapması gereken işlere aldırmadı. Mutfağına gitti ortada kalan kolilenmemiş nadir eşyalarından biri olan çok sevdiği kahve fincanını aradı. O karmaşada kahve makinesinde hazırda bulunan Starbucks'tan aldığı harmanlanmış özel kahvesini doldurdu fincanına.

Camın önünde duran koltuğuna kıvrıldı yine düşüncelere dalarak... Bu aralar kendini ne kadar fazla sorgulamaya başlamıştı. Aslında biliyordu, kendinden daha

çok sevdiği adamdan emindi. O olmasa hayata geri dönemez, insanlara tekrar güvenemezdi. O değil miydi tekrar elinden tutan, ayağa kaldıran, onunla yürüyen?

Cankat ilk aşkı ilk göz ağrısıydı ama ona en fazla acıyı yaşatan, canını acıtan da oydu.

Cankat artık iyiden iyiye Buse ile ilgilenmeye başlamıştı. Buse bu ilgiden hem hoşlanıyor hem de korkuyordu. Biliyordu, ona âşıktı, aşk buysa evet âşıktı ama Cankat'ın okulu, yaşadığı ortam çok farklıydı. Buse, daha altı ay önce, Bolu'da o mola yerinde tesadüfen karşılaştıklarında gözlerine, yemyeşil gözlerine vurulmuştu. Hep romanlarda olur ya göz göze gelirler zaman donar, kilitlenip kalırlar... Aynen öyle olmuştu işte. Neden sonra Buse yengesinin sesiyle kendine gelmişti? "Cankat bak işte Buse'yi ikna ettik bizimle gelmesi için; tek kalıp sıkılmayacaksın orada."

Amcası ve yengesi -ki yengesini ablası gibi çok severdi Buse- onu yarıyıl tatili için İstanbul'a götürmek istemişti. O inat etmişti, "Gelmeyeceğim işte Yaprak abla, anla arkadaşlarımla planlarım var..." ama direnememiş, "Tamam, yapalım çocuk değişimi." Bir haftalığına o İstanbul'a gidecek kuzeni ise Ankara'da kalacaktı; bir haftalık çocuk değişimi.

Yaprak ablanın öyle demesiyle kendini topladı Buse, küçük bir tebessüm etti Cankat'a.

"Merhaba Buse, ben Cankat."

Demek adı Cankat'mış... Cankat... Ne hoş! Adı gibi canıma yeni bir can kattı.

Buse şaşkınlıkla "Merhaba, Buse ben de..." diyebildi.

"Biliyorum seni çok dinledim teyzemden, Yaprak abladan..."

"Teyzen mi?" Buse inanamıyordu, tamam belki Yaprak ablası sohbet esnasında ondan bahsetmiştir ama teyzesi kim ki Buse'den bahsetsin?

"Ahh! Evet Buse'cim... Ne tesadüf değil mi? Cankat'ın teyzesi senin dans hocan, Aynur Hanım. Cankat da bizim Oya'nın yeğeni aynı zamanda. Aynur Hanım hem Oya'nın ablası hem de Cankat'ın teyzesi."

Buse tam bir şok yaşıyordu. Daha minicikti Yaprak ve Oya ablası ile tanıştığında. Amcası ile Yaprak ablası üniversitede okuyor ve flört ediyordu o zamanlar. Oya ile Yaprak, Buse'nin idolü olmuştu hep. Şimdi gözlerine takıldığı çocuk onun yeğeni çıkmıştı.

"Ay çok şaşırdım inanın, ne tesadüf?" Buse anca kendini toparlamış ve konuşabilmişti.

"Evet, Busecim; Cankat da Oyalara geliyor bir haftalığına. Artık İstanbul'da beraber takılırsınız, değil mi?"

Erdal abisi gelip sarılmış bunları söylüyordu. Erdal abisi ve amcası da üniversiteden arkadaşlardı. Erdal da Oya ile evlenmişti.

"Tabii, eğer Cankat da isterse seve seve..."

"Neden istemeyim ki! Seninle İstanbul'un tadını çıkaracağım, çok hoş olacak..."

Tam bir hafta boyunca gerçekten de Cankat'la İstanbul'da yapmadıkları şey, gitmedikleri yer kalmamıştı. Buse de anlayamıyordu bu kadar kısa sürede, böyle samimi olmalarını. Cankat, devamlı, "Ankara'da da peşini bırakmam, haberin olsun!" diyordu.

Buse ise, "Bırakma ama Ankara'da yapacak çok bir şey yok ki, sıkılabilirsin benimle," deyip geçiştiriyordu. Bir hafta yetmişti Cankat'tan gerçekten hoşlanmasına, eğer devamlı görüşürse sonunun hiç de iyi olmayacağını biliyordu.

Hisleri de zaten onu yanıltmamıştı. Tam altı ay her gün Cankat, Buse'yi aramış, bir şekilde görüşmüş ve onunla olmuştu.

Tamam, Buse de farkındaydı, ama biliyordu Can-

kat'la olamazdı. Bir gün Cankat'ın konserine gidince anlamıştı bunu. Konservatuarda okuyordu Cankat, müthiş keman çalıyordu. Hocaların gözdesi yetenekli Cankat... Çevresinde rahat, alımlı, hoş kızlar olan Cankat...

Buse bu kızlarla yarışamaz, onlarla başa çıkamazdı. Bunu çok iyi biliyordu.

Altı ayın sonunda yaz gelmiş, tatil için Çeşme'ye gitmişti Buse. Her yaz yaptığı gibi Çeşme'de geçirecekti tatilini, ama bir farkla... Artık kader o kadar gaza gelmişti ki, Cankat'la onun yolunu yine kesiştirmişti. Cankat da yazı Çeşme'de babaannesi ve dedesinin yazlığında geçirmeye karar vermişti. Hem de Buselere yürüme mesafesiyle on dakika uzaklıkta olacaktı.

Yine her cuma yaptıkları gibi yazlık arkadaşları toplanmış, sahilde ateş yakıp şarkı söylüyordu Cankat'ın gitarı eşliğinde. O gece her şey çok güzel gidiyordu Buse için. Platonik âşık olduğu çocuk, gözlerinin yeşiliyle onun gözlerinin içine bakıp şarkı söylüyordu.

Bir gün artı bir gün daha
Bir günahtı her gün daha
Bir gün aktı gözyaşlarım
Durmadı durmadı
Yemin olsun bir gün daha
Dedim olsun bir gün daha
Senede bir bir gün daha
Olmadı olmadı[2]

Kaybolmuşlardı kendi dünyalarında, ta ki Ahmet'in gelip, Buse'nin yanına oturmasına kadar. Cankat, Ahmet'in Buse'den çok hoşlandığını ve bunu da belirtmekten hiçbir zaman kaçınmadığını biliyordu.

Cankat hiçbir şey diyemiyordu. Buse'ye ne kadar ilgi duysa da ondan kendisine karşı hiçbir hareket görme-

1 Yaşar – Kör Bıçak

mişti. Görse altı aydır bu kadar işkence çekiyor olmazdı. Ahmet, Buse'ye ne dedi de Buse o sımsıcacık kahkahasını Ahmet'e yolladı Cankat bilmiyordu. Tek bildiği Buse'yi oradan alıp götürmek istediğiydi. Hızlıca kalktı yerinden Buse'nin yanına geldi.

"Hadi gidiyoruz!" dedi sert bir şekilde.

"Nereye, neden?" diyebildi Buse, şaşkındı.

"Geç oldu gidiyoruz dedim!" deyip kolundan kavradı, kaldırdı Buse'yi ve hızlıca yürümeye başladılar.

Buse hâlâ, "Neden gidiyoruz yaa, daha erken. Cankat n'oldu birden?" diye soruyordu ama cevap alamıyordu. En sonunda durdu.

"Cankat bana hemen söyle ne oldu?" diye bağırdı.

"Ne mi oldu? O Ahmet sana ne dedi de o kadar içten güldün. Görmüyor musun çocuk seni tavlamak için neler yapıyor?"

"Ya sana ne, ne yaparsa yapsın seni ne ilgilendirir ki?"

Cankat bu laftan sonra iyice ipleri koparmıştı. Ne biçim cevaptı bu, nasıl yani? İlgilendirirdi tabii! Durdu derin bir nefes aldı ve "İlgilendirir tabii, hem de çok! Senden deli gibi hoşlanıyorum Buse, deli gibi!" diyebildi son bir cesaretle. Karşısında duran Buse'yi, sevinçten, şaşkın bakışlarla bırakarak...

İkinci Bölüm

Buse o koltukta kaç saat oturdu kaç saat düşüncelere daldı hiç bilmiyordu. Kapının çalınması ile kendine geldi. Söyleniyordu da "Kızım nereden daldın gittin yine kaç yıl oldu düşünmeyeli!"

Kapıyı açınca dünyalar tatlısı teyzesi ile karşılaştı. Nermin Hanım, annesinden üç yaş büyüktü ve onu klonlasalar ancak bu kadar benzeyebilirdi Buse'ye.

Her zamanki kahkahası ile salona geçti.

"Buseee inanmıyorum! İki gün sonra evleniyorsun ama koliler hâlâ ortada. N'apıyorsun Allah aşkına?"

"Amannn teyzoş, bir şey yok ki, bak hepsi bitti. Yarın almaya gelecekler zaten."

"Çok rahatsın, anlamadım ki neden böylesin?"

Bu arada sehpanın üstündeki mektubu görür görmez hemen anlamıştı, Cankat yine hortlamıştı. Telaşlı telaşlı, "Buse nedir bu, bak yine..." derken Buse hemen sözünü kesti.

"Yok, teyzoş yaa... Kolilerken eşyalarımı buldum, öyle kalmış ortada."

Nermin Hanım endişeyle Buse'yi yanına çekti.

"Gel şuraya, seninle biraz sohbet etme, nostalji yapma zamanı geldi sanırım," dedi sımsıkı sarıldı yeğenine.

"Biliyorsun neler yaşadın. Çok korkuyorum inan..."

"Yok... Korkma! Saner'e deli gibi âşık değilim ama seviyorum onu, hem de tüm ömrümü geçirecek kadar."

"Biliyorum tatlım, ama kaç yıl sonra hem de bugünlerde..."

Buse artık liseden mezun olmuştu. Geçen yıl, Cankat üniversite sınavına girmiş, Mimar Sinan'ı birincilikle kazanmıştı. Zaten yetenek sınavında dışarıda bekleyen herkes o kemanın sesiyle büyülenmişti direkt, dinleyen hocalar ne haldeydi kim bilir. Tam bir yıldır Cankat, Buse'den uzaktaydı. İkisinin de en büyük hayali İstanbul'da birlikte üniversitede okumaktı. Buse mezun olmuş universite giriş sınavlarında gayet yüksek bir puan almıştı. Şimdi önündeki tek engel babası ile yapması gereken büyük savaş ve İstanbul hayalleri... İstanbul için izin alamamıştı ama yüksek gelen puanı sayesinde özel bir üniversiteyi burslu kazanmış ve lisedeki başarısı ile Almanya'da bir yıl değişim öğrencisi olma hakkı kazanmıştı. Cankat da opera eğitimini tamamlamak için başarı ödülü ile Almanya'ya bir yıllığına gidecekti.

İşte yine bulunmaz fırsat! İkisi bir yıl boyunca devamlı beraber olacaklardı, yan yana...

Ailelerin zorunlu kabulü sonrası ver elini Almanya, Münih...

Aslına bir yıl boyunca yaşayacaklarını tahmin etse hayatta gitmezdi Buse ama gençlik ve ilk aşk ateşi onu nerelere sürüklemişti.

"Teyzoş biliyor musun biz Cankat'la ilk ne için kavga etmiştik?"

"Hayır tabii, sen hiçbir zaman onunla ilgili konuşmadın ki kızım, Cankat söz konusu olunca ketum oldun hep."

Aslına teyzesi haklıydı. Tam altı yılını verdiği adam hakkında hâlâ konuşmazdı, sebebini bilmese de... Nedense içinden gelmezdi, ama Saner için öyle miydi? Daha ilk günden itibaren herkesle konuşmuştu. Arkadaşları, "Ay yeter, tamam Saner çok iyi biri tamam!" diye takılıyordu ilk başlarda.

Münih'te kaldıkları öğrenci evinde daha üç aylarını bile doldurmamışlardı. Buse sabah okula gidiyor, Türkiye'de hiçbir karşılığı olmayan lise son sınıfı okumaya ayak uydurmaya çalışıyordu. Cankat ise hayatından gayet mutlu, konservatuara gidip "kompozitör"lük eğitimine devam ediyordu. Akşam eve geldiğinde yemek hazır, her şey emrine amade bir şekilde karşılanıyordu. Sanki daha evlenmeden oynanan bir evcilik oyunuydu yaşamları.

Üç ayın sonunda bir gece Cankat, Buse'ye bazı imalarda bulunmuş, artık ikisinin yeterli erginliğe ulaştığını söyleyip ne istediğini belirtmişti. Buse her ne kadar gözü aşktan kör olsa da karşı çıkmış, direnmiş ve kavga başlamıştı.

"Neden anlamıyorsun Cankat? Yapamam, yapmam. Ben bunu çok özel bir şey olarak görüyorum ve bunu en özelim olan insanla yaşamak istiyorum."

"Ben senin için özel değil miyim? Ne demek istiyorsun? Şimdi bunca yıl, bunca emek boşuna mı?" Cankat sinirden sesinin ne tonda çıktığının farkında olmadan bağırıp duruyordu.

"Nasıl yani 'en özelim?' Madem ben özel değilim,

neden benimle üç yıldır berabersin? Neden peşimden buralara kadar geldin?"

"Ne demek 'peşimden buralara kadar geldin?' Değmez miydi burada seninle baş başa beraber geçireceğimiz bir yıla? Hem ben, sen benim için özel değilsin demedim ki."

"Ne demek istediniz peki küçükhanım? Dediklerinden ben bunu çıkarıyorum."

"Hayır benim için tabii özelsin, hem de çok. Ama benim en özelim inanıyorum ki ileride eşim olacak kişi. Belki sen belki başkası..."

"Nerden çıktı şimdi Buse, anlamıyorum seni anlamıyorum. Bence biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var. Aynı ev, aynı hayat bizi yordu; beklentiler farklı, yaşananlar farklı."

"Nasıl yani?"

Artık akan gözyaşlarını ne tutabiliyor ne de tutmak istiyordu. Demek bu kadar kolaydı bir anda ayrı kalmak, uzak kalmak...

Son sözleri bu olmuştu Cankat'ın. Tam üç hafta boyunca ne eve gelmiş ne Buse'yi görmüştü. Arada telefon açıp nasıl olduğunu öğrenmişti, o kadar.

Buse bu üç haftayı kendiyle hesaplaşmak, verdiği kararı sorgulamakla geçirmişti. Her seferinde kendi haklılığına inanıyor, bir türlü kabullenemiyordu.

"Madem beni seviyorsun neden böyle ufak bir sorunda bırakıp gittin, neden?"

Tüm zamanlarda bu soru ile yatıp kalkıyordu. Tam üç hafta sonunda, bir gece kapısı çalındı. Biliyordu, hissetmişti. Gelmişti işte, onu yalnız bırakmazdı, seviyordu ve sevdiğine gelmişti.

Kapıyı heyecanla açıp karşısında Cankat'ı o halde görmesiyle şok olmuştu. Cankat ağlıyordu. O güçlü sevgilisi hayran olduğu adam...

"Cankat n'oldu? Aşkım söyle n'oldu? Ben seni üzdüm değil mi? Gelmedim yanına aramadım seni."

Cankat, Buse'ye sarılıp onu kucağına alarak salona doğru gitti, iki kişilik koltuklarına oturdu ve onu hiç kucağından indirmedi. Sarılmış öylece duruyorlardı.

Buse sonunda dayanamayıp, "Cankat, Allah aşkına söyle n'oldu neyin var bir tanem?" dedi.

Cankat kafasını Buse'nin o mis gibi kokan saçlarından kaldırdı.

"Her zaman bana karşı böyle iyi olmak zorunda mısın sen? Görmüyor musun ben hatalıyım Buse, ama sen hâlâ suçu kendinde arıyorsun. Ben zaaflarıma yenildim. Gençliğime yenildim yine..."

Buse hiçbir şey anlamadan bakıyordu suratına. "Lütfen şunu doğru düzgün anlat n'oldu? Bak aramızdaki sorunu hallederiz Cankat, suçlama kendini. İkimiz de tercihlerimize saygı duymalıyız."

Cankat bir hışımla kucağındaki Buse'yi yana bıraktı ve ayağa kalktı. "Buse sen hâlâ neden bahsediyorsun! Ben bu ayrı kaldığımız sürece seni aldattım. Gittim başka kızlarla seviştim, uyudum. Ben pişmanlıktan ölüyorum Buse. Yapamadım, kendime yenildim. Beklentilerime yenildim. Eğer şimdi çık git dersen kabulümdür ama ben çok pişmanım, hiçbiri senin yanındaki huzuru vermedi. Hiçbiri bana senin gibi bakıp gülmedi. Anladın mı beni? Karar senin Buse. Sen bizim yolumuzu belirleyeceksin artık."

Buse sarsılmış yıkılmış bir vaziyette kalmıştı. "Aldattım... Seviştim... Uyudum..." kulağında hâlâ bunlar çınlıyordu. Bir de küstahlığa bak! Her şeyin tüm sorumluluğunu onun üstüne yıkmıştı ilişkileri konusunda.

"Sen bizim yolumuzu belirle..."

İnanamıyordu şu an yaşadıklarına, hissettiklerine inanamıyordu... O bir anda sinirlenen, bir anda parla-

yan, bir anda gülen, mutlu olan cıvıl cıvıl hayat dolu kız gitmiş yerine sanki dünyanın en sakin insanı gelmişti.

Yavaşça başını kaldırdı. "Şimdi git. Seni affedeceğimi biliyorsun, o yüzden geldin. Şimdi git, ben diyeceklerimle bizi daha fazla yok etmeyeyim. Kalbim seni affedince arayacağım, ama şimdi git!" dedi.

Almanya'da tek başına geçen o aylardan sonra dönmüştü yuvasına. Aslında o kavgadan hemen sonra Türkiye'ye dönmeyi düşünmüştü, ama babası... o hayallerinin, çocukluğunun kahramanı babasına ne diyecekti ki? 'Evet, baba; bir çocuğun peşinden gittim ama o beni aldattı, üzdü ve ben de geldim'mi? Olmazdı, yapamazdı. Münih'te kaldığı zaman içinde Cankat onu aramış, kaç defa af dilemişti ama daha sonra ümidini tamamen kesip bırakmıştı. Ta ki o güne kadar...

Büyük alışveriş merkezinde tek başına dolaşan dalgın kız... Buse normalde evden bakkala bile tek başına gitmez, yalnızken bir şey yapmaktan asla zevk almazdı ama işte koskoca alışveriş merkezinde tek başına öyle dolaşıyor, resmen vakit öldürüyordu. Cankat o an içinin biraz daha acıdığını hissetti. O ilk aşkı ilk heyecanıydı, nasıl yapmıştı, nasıl yok etmişti aralarındaki bağı?

Yavaşça yanına yaklaştı Buse'nin.

"Buse nasılsın?" O kadar ürkek ve çekingen çıkmıştı ki sesi...

"Sence nasıl görünüyorum Cankat, uzaktan nasıl duruyorum?"

"Berbat... Bak Buse, yalvarırım dinle beni, affet. Daha yaşım çok genç korktum anladın mı? Bir anda öyle evli gibi monoton hayat... Çok korktum Buse, sen daha on sekizsin, ben yirmi yaşındayım, bana çok erken geldi yaşadıklarım ve senden istediğim. Hadi eve gidelim konuşalım, yapma bunu bize...

Ve Buse kalbine yenik düşerek üç buçuk aylık ayrılıktan sonra eve dönmüş, kalan zamanını olayları sor-

gulamadan geçirmişti. En sonunda Türkiye'ye dönüş vakti gelmişti. Nasıl da özlemişlerdi ülkelerini, "gerçek" evlerini ve ailelerini. Buse daha havaalanında başlamıştı ağlamaya; babasına, kahramanına, kavuşuyordu işte. Zaten havaalanındaki buluşma sadece yaşanırdı anlatılması mümkün değildi. İki ailenin de çocuklarını kucaklamaları, sarılmaları...

Türkiye'ye dönüş gerçek hayata dönüştü. Buse Ankara'da ailesinin yanında kalmış ve eğitimine orada devam etmişti; Cankat ise İstanbul'da. Resmen ayı ikiye bölmüşlerdi; birinci ve üçüncü hafta Cankat Ankara'ya geliyor, ikinci ve dördüncü hafta ise Buse İstanbul'a gidiyordu. Kendi dünyalarında böyle savrulup yaşarlarken bir şeyi hep göz ardı ediyorlardı. Artık ikisinin de farklı hayatları vardı.

Buse okuduğu üniversitede çok popüler olmuştu. Tüm hocaları ve arkadaşları dâhil herkes, "Bir insan hem nasıl inek olup, hem de bu kadar çok gezer?" diyordu. Buse, hafta içi okuldaki hiçbir arkadaşını ihmal etmeden onlarla buluşup, vakit geçirir; hafta sonlarını da sadece Cankat'a ayırırdı.

Herkes, "Kızım haftanın yedi günü resmen sokaktasın hangi ara ders çalışıp bu notları alıyorsun? Zekâ işte böyle bir şey olsa gerek," diye dalga geçiyordu. Sadece çevresi ile iyi geçinmesi değil sevgilisine olan sadakati ile de takdir görüyordu. Bir gün çok yakın arkadaşı Serkan, "Valla geç kalmamış olsam Buse'yi alırdım. Kız hem akıllı hem çok güzel hem de nasıl sadık. Peşinde bu kadar adam var, hepsi de zengin ama bu kız dönüp birine bile yan gözle bakmıyor, helal!" demişti.

Üç yılı geçirmiş ilişkilerinin altıncı yılına gelmişlerdi. Cankat son sınıfta Buse ise ikinci sınıftaydı. Buse, ne kadar Cankat'ın tüm arkadaşları ile samimi olup kendini sevdirdiyse, Cankat bir o kadar geri durmuştu Buse'nin arkadaşlarından. Her seferinde aralarında sorun oluyor,

"Offf Buse, isteme benden. Ben çok sıkılıyorum onlarla olunca. Ne anlıyorsunuz o sohbetten bilmiyorum ki," deyip kesip atıyordu.

Aslında Buse arkadaşları ile her gittikleri yerde, acayip eğleniyor kahkahaları neşeleri etrafa da yansıyordu ama bir Cankat memnun olamamıştı bir türlü.

Buse ne Cankat ile olmaktan şikâyetçiydi ne de o hiç anlamadığı halde dinlediği müzikten. O müziği Cankat yapıyordu nasıl şikâyet edebilirdi ki! Ta ki bir gün sıkıntıdan Cankat'ın klasik müzik konserinde uyuyup kalıncaya kadar. Evet, insan sevgilisinin konserinde uyur mu? Uyurmuş... Aynen böyle demişti kendi kendine ve gülüp geçmişti salondan çıkıp sevdiği adamı beklerken. Cankat kulisten gelmiş konserin nasıl olduğunu sormuştu.

Buse gayet saf ve sevecen bir sesle "Cankat, aşkım sana bir şey diyeceğim ama gülme..."

"Neye güleceğim Buse Allah aşkına, konseri sordum. Beğendin değil mi?"

"İşte konser... Ben uyuyakalmışım."

"Neee, nasıl yani? Nasıl uyudun yaa! Ben o kadar çalışayım, özen göstereyim hatta seninle görüşmelerimiz bile aksasın bu konser için, sen uyuyakal!"

"Ama Cankat biliyorsun yoldan şimdi geldim, yorgunum ve konser bana hitaben değildi. Sonuçta senin konserindi yanında olmamı istedin, oldum. Bu zamana kadar olduğu gibi. Biliyorsun, ben hiçbir şey anlamıyorum; ne notalar ne müzik... Ben kulağıma hoş geleni dinliyorum, beni dinlendireni. Ama maalesef bugün yoruldum, sıkıldım, uyudum..."

Buse inanamıyordu. 'Ben o kadar özveride bulunayım sırf istedi diye bin bir bahane ile babamdan izin alıp İstanbul'a geleyim -ki hiç sevmediğim müziği dinlemek için- adam bunca yaptıklarımı hiçe saysın! '

"Cankat sanırım artık sevdiğimiz şeyleri yapmamız lazım, ne sen beni sıkboğaz et bu konsere gidelim bunu yapalım diye ne de ben seni. Biraz zaman verelim birbirimize tamam mı? Bak benim finallerim de başlıyor, odaklanmam lazım."

Cankat ne diyeceğini bilememiş, aslında bu zamanın ikisine de yarayacağını düşünmüştü.

"Tamam, sen nasıl istersen... Zaten benim de bitirme tezim falan var. İkimiz de okullara biraz daha odaklanalım. Sanırım ikimiz de birbirimize çok yüklendik."

Son sözleri bu olmuştu. Tam iki ay boyunca ne Buse İstanbul'a gitmiş ne Cankat Ankara'ya gelmişti. İkisi de her gün telefonla konuşup birbirlerinden haberdar oluyordu. Aslında Buse farkındaydı aralarındaki soğukluğun; ama ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. Zaten ilişkide hep verici taraf, özenen taraf o olmuştu. Sınavlarının tahmin ettiğinden erken bitmesi ile içindeki özleme dayanamayıp gitmişti İstanbul'a işte. Yine sevgisi galip gelmişti. Kimseye haber vermeden ilk aşkına koşup gidecekti. İstanbul-Ankara arası, dört yüz elli kilometrelik, o yol uzamış da uzamıştı o gün onun için.

İşte sonunda sürpriz anı... Ürkek adımlarla üniversitenin o heybetli nizamiyesinden içeri girdi. Kampus yemyeşil ormanın içinde, huzur dolu bir yerde bulunuyordu. Bir tarafta bazı öğrenciler çimlerde oturup sohbet ederken diğer tarafta başka öğrenciler ellerinde çizimler, bir şeyler tartışıyordu. Konservatuar binasına gelene kadar çeşitli fakültelerin önünden geçmiş, öğrencilerin hangi bölümde olduklarını çıkarmaya çalışmıştı. 'Ellerinde t-cetvel ile salınan kızlar kesin mühendis ya da mimar, kendilerini bile taşımaya halleri kalmamış çocuklar koltuklarının altında kalın kalın kitaplar kesin hukuk fakültesinde geleceğin hukukçuları, saçları yeşil çocuk Allah'ım sen kesinlikle güzel sanatlardasın...

hevy pantolonun düşecek şimdi,' diye içinden söylenip kıkırdayarak yol aldı beklenen binaya.

Pembe eski bir köşkü konservatuar binasına çevirmişlerdi daha içeri girmeden insan huzur buluyordu. Her taraftan değişik müzik sesleri geliyor, farklı aletlerden çıkan tınılar insanı mest ediyordu. Bir yerde sesini açmaya çalışan öğrenci, bir yerde kendi halinde gitar çalan karşısında viyolonsel ile eşlik eden başka bir öğrenci... Her yerden sanat fışkırıyordu.

Etrafı inceleyerek kantine doğru geldi, gölge bir ağacın altındaki masaya yanaşırken tanıdık bir sesle kafasını çevirdi.

"Buse... Aaaaa... şeyy senin ne işin var burada? Hayırdır?" Onur, Cankat'ın en yakın can dostuydu. Daha Ankara'da Güzel Sanatlar Anadolu Lisesi'nde tanışmış, ortaokulda başlayan arkadaşlıkları aynı üniversite seçimi ile devam etmişti. Onur müzikolojiyi seçmişken Cankat komposizyonu seçmişti.

"Sürpriz yapmak istedim, Cankat yok mu?" Buse artık sabırsızlıkla ve merakla Cankat'a kavuşmayı bekliyordu. Tam iki ay, koskoca iki ay görmemişlerdi birbirlerini ve Almanya'da yaşadıkları o hatırlamak istemedikleri aylardan beter geçmişti bu ayrılık.

"Yaaa hoş olmuş..."

Onur o an anlamıştı aslında Buse'nin hiçbir şeyden haberi olmadığını ve tam o sırada en olmaması gereken olmuş, Ceren gelmişti.

Ceren, Buse'yi görmenin şaşkınlığı ile ne yapacağını şaşırmış ortada duruyordu.

"Hoş geldin Buse, hayırdır..."

Buse artık sinirlenmeye başlamıştı, alt tarafı sevgilisini ziyarete gelmişti. Ne bu böyle herkes hayretler içinde kalıyordu! Sanki kaç yıl boyunca hiç buraya gelmemiş gibi şoklardaydılar. Tam Buse ağzını açmış 'çok sevdi-

ği' Ceren'e cevap vereceği sırada içeri Cankat gelmişti neşeli kahkahasıyla; masada oturan Buse'yi görmemiş gelip arkadan Ceren'e sarılmıştı, karşısında şaşkınlıkla kendisine bakan Onur ve Buse'yi öylece bırakarak.

Üçüncü Bölüm

"Aman teyzoş nereden hatırladıysak... Gittim böyle eskilere..."

Buse her zaman teyzesi Nermin Hanım ile çok iyi anlaşırdı. Herkes, babası da dâhil Buse'ye hep "teyzesi kılıklı" derdi.

Nermin Hanım, daha dokuz yaşında babalarını kaybetmeleri ile evin annesi olmuştu resmen, anneanne ise evin babası. Anneannesi yirmi beş yaşındaydı eşini kaybettiğinde. Bir ayda olmuştu her şey... Buse'nin annesi daha altı yaşındaydı, çok net hatırlıyordu o sahneyi: *"Karagözlü kızım, Melek'im, başım çok ağrıyo; hadi ov biraz başımı."*

Bir aya yakın bir süre boyunca babaları baş ağrısından şikâyetçi olmuş, en sonunda hastaneye yatmış, tektikler yapılmış ve beyninde tümör olduğu tespit edilmişti. Arkasında yirmi beş yaşında bir eş, dokuz ve altı yaşında iki kız çocuğu, bir de daha kendini tam belli etmeyen bir buçuk aylık anne karnında bir erkek çocuk bırakarak göçüp gitmişti İhsan Bey bir ayın sonunda.

İhsan Bey'in vefatı ile Nezaket Hanım evin babalığını üstlenmiş, Milli Eğitim Bakanlığı'nda çalışmaya başlamıştı. Nermin Hanım gündüz okula gidiyor, öğlen geldiğinde evi topluyor ve anneleri gelene kadar kardeşlerine annelik ediyordu. Daha sonra minik Taylan'ın

da aralarına katılması ile iyice birbirlerine kenetlenmişlerdi. Nermin Hanım gençliği boyunca küçük bir anne olmuş, daha sonra evlenip eşi ile beraber yıllarca Malatya'da yaşamıştı. Ankara'nın o modernliğinden tam tersi bir hayata sürüklenmiş, ama hiçbir zaman içindeki, o derinlere atmak zorunda olduğu, çocuğu kaybetmemişti. Zor şartlar altında da olsa iki tane kız çocuğu yetiştirmiş ve büyük kızının üniveristeyi kazanması ile Ankara'ya yıllar önce terk ettiği şehrine geri dönmüştü. Her zaman panik, heyecanlı, telaşlı, ilgili, araştırmacı olmuştu. Buse'nin annesi, Melek Hanım'ın tersine evde oturmayı sevmez, nerede bir kurs, nerede bir dernek varsa oraya gider, süreki bir şeylerle meşgul olurdu. İşte şimdi de yeğeni Buse'nin yanına İstanbul'a gelmişti eşyalarını toplamak için.

"Ah! Buse'm artık düşünme bunları, bak her şey çok eskide kaldı. Tamam, ilk aşk, ilk heyecan unutulmuyor ama bak o yaşadıklarından sonra nasıl da hayatın değişti."

"Yok, teyzoş sen merak etme, ben iyiyim ve hiç pişman değilim. Belki Cankat benim ilk aşkımdı ama Saner benim güvendiğim ilk adam. Yanında olmak istediğim. Hadi sen yorma kendini, bir şey kalmadı. Git gez, otelde sana SPA seansı ayarladım oraya gitsene, benim bir işim kalmadı. Zaten Saner de gelir birazdan."

"Sen, bana biz yalnız kalmak istiyoruz desene, tamam tamam giderim..."

"Aaaaaaaaa teyzoşş çok ayıp yaa!"

Nermin Hanım'ın geldiği gibi neşe ile çıkmasıyla kendini yine koltuğuna attı. İçinden hiçbir şey yapmak gelmiyor sadece öyle oturmak istiyordu. Bu düşüncelerle yine eskilere doğru yol aldı.

Cankat gelmişti neşeli kahkahası ile masada oturan Buse'yi görmemiş gelip arkadan Ceren'e sarılmıştı karşısında şaşkınlıkla bakan Onur ve Buse'yi öylece bırakarak.

O anı şimdi olmuş gibi hatırlıyordu Buse... Cankat'ın yüzündeki donmuş ifade Onur'un yüzündeki endişe.

"Biz sizi yalnız bırakalım Cankat, eminim konuşacaklarınız vardır."

Onur, Ceren'i de alıp gitmişti yanlarından. Buse artık ne yapacağını şaşırmış öylece oturuyordu, ne kadar oturdu, ne kadar boş baktı, Cankat ayakta ne kadar öyle durdu bilmiyordu. Buse tüm gücüyle, "Anlat," diyebildi sadece.

"Buse bak aslında..." Cankat ne diyeceğini şaşırmış, kalakalmıştı. Zaten ne diyecekti ki? "Buse ben seni gerçekten sevdim ama ilgilenilmek ve sevgilimin yanımda olması isteği ağır bastı, tam iki aydır ben Ceren'leyim" mi diyecekti?

Buse kendinin bile inanamadığı sakinlikle, "Bu ikinci defa Cankat, ikinci defa! Nasıl yaparsın, nasıl vicdanın rahat eder? Yattın değil mi onunla, yattın..." dedi Cankat'ın suratına gözlerine bakıp. "Tam altı yıl önce korkup kaçmamın sebebi buydu işte! 'Buse, Cankat'ın hayatına ayak uyduramazsın sen, kaç!' dedim kendime ama ilişki ilerledikçe aşkın baskın geldiğini sanmışım, yanıldım. Sende yanılmamışım, aşkında yanılmışım!" demişti. Bundan sonra tek hatırladığı Cankat'ın yüzüne inen bir tokat ve hiç ağlamadan kendini ilk bulduğu Ankara otobüsüne atmasıydı.

O yol nasıl geçti, yol boyunca hıçkırmaktan başka ne yaptı hâlâ hatırlamıyordu.

Asıl zoru şimdi insan içine çıkmak, "Evet ikinci defa yine yeniden aldatıldım, ayrıldık," demekti. Tam bir ay boyunca evden çıkmamış, kimseyle görüşmemişti. Neyse ki yaz tatiliydi de arkadaşlarından böyle kurtulmuştu. Tabii, ayrılıkları arkadaş çevresinde bomba etkisi ya-

ratmış, herkes Cankat'ın nasıl bir adam olduğuna dair yorumlara başlamıştı. Buse ise hâlâ kendini tam toparlayamamış, bir anda gülerken bir anda ağlayarak "Ben yetmedim ona, ben yetmedim" deyip durmuştu. Ta ki kendini biraz toplayıp çevresi ile ilgilenmeye başlayana kadar... Aradan bir yıla yakın zaman geçmiş, üniversite üçüncü sınıfa gelmiş, bu zaman zarfında tüm erkekleri hayatından uzak tutmuştu. Herkesden de, "Nasılsa ben sana yetmeyeceğim," diyerek kaçmıştı.

Ama bir kişi kaçmasına izin vermemişti... Saner.

Sanki o aralar herkes sözleşmiş gibi Buse'nin üstüne üstüne geliyordu. Ve en son bomba Saner... Bölümde üçüncü yılı olması ile de herkesle haşır neşir olmuştu, ha bir de son dokuz aydır hayatında olmayan Cankat sayesinde. Bir gün okullarının kantininde oturmuş o kalabalık grupları ile sohbet edip her zamanki kahkahalarını atarken görmüştü onu. O badem gibi gözleri ile dikkatlice onlara bakarken. Buse ses çıkarmamış, kafasını çevirmişti ama daha sonra tekrar baktığında -ki nedensizce bakmak istiyordu- o bakışlarla yine karşılaşmıştı. Buse dayanamamış en yakın arkadaşı Seda'ya dönüp, "Seduş kim bu çocuk yahu? Bizim bölümde mi?" diye sormuştu.

"Hımm hangisi... Şu kirli sakallı olan mı?"

"Evet, o... kim o?"

"Hee ooo yahu adı neydi, dur çok komik bir çocuk, benim İtalyanca sınıfımda, Murat Murat! Adı Murat, bizim bölümde üst dönem, ama çok görmüyorum okulda ben onu. Ne oldu?"

"Ya sabahtan beri göz göze geliyoruz da... O yüzden sordum."

"Hımm hadi bakalım..."

Seda, can arkadaşı Buse'nin hayata geri dönüş yolunda olduğunu hissetmiş, çok sevinmişti. Onun bu halleri içini acıtıyordu resmen. Her zaman gülen neşeli kızın

gözlerinde hep bir hüzün, her an akmaya hazır bir damla yaş duruyordu ve artık zamanı gelmişti bu hüznü bırakmanın.

"Yok, Seda'm bakma bakma..."

Saner'le ilgili ilk sohbetleri bu olmuştu. Daha sonra Buse de Seda da unutmuş, hayatın akışına bırakmışlardı kendilerini. Tam bir hafta sonra koridorda yürürken Seda, "Buse bak kim geliyor?" demiş, kafasını kaldırması ile yine o gözlerle karşılaşmıştı. Zaten bundan sonrası karmakarışık geçmişti. Tam bir ay sonra çocuğun adının Murat değil Saner olduğunu öğrenmiş, kendi aralarında dalga konusu olmuştu. Hatta Saner'le iki derslerinin ortak olduğunu fark ettiklerinde kendilerine öyle şaşmışlardı ki...

Bir gün yine bölümün kafesinde oturup günün dedikodusunu yapmaya dalmışken, "Kızım biz ne bakar körmüşüz, adam resmen hayatımızın içindeymiş. Hale bak tüm arkadaşlarımızla arkadaş, yahu ve biz ismini bile bilmiyorduk!" dedi Seda.

"Aman Seduş ne bileceksin, adamı mı takip ediyordun ki? O belli etti bize kendini... Aman neyse, yine öyle baktığı bir gün gidip, 'Ne oldu, bir şey mi soracaktı?' diyeceğim görecek gününü."

"Haklısın, adam tam bir aydır sadece bakıyor yahu! Ne bu böyle, liseli gibi kesişmeler falan... Kendine mi güvenin yok, gel katıl ne bileyim arkadaş ol."

"Ahahaha! Seda öyle deme, çocuk gelip sana birden, 'Ne haber Seda?' demedi mi İtalyanca sınıfında?"

"Ay hakikaten... Ama ben de şaşırdım. Biz onunla meğer birinci sınıfta İtalyanca almışız sonra adam bırakmış, Almanca almış. Benim cevap, 'Aa sen İtalyanca'yı

bıraktın mı?' oldu. Ama şaşırdım Buse'm ya öyle pat diye gelince."

"Kızım bizden adam olmaz..." demesiyle masadan kafasını kaldırmış en yakınım dediği Can'ın Saner ile yanlarına doğru geldiğini görmüştü. Seda hemen kızaran suratı ile belli etmiş, kahkahasını çocukların suratına patlatmıştı.

Can kızların birden gülmesi ile tam ne olduğunu anlamamış, "Hemşerim neye gülüyorsun, yine ne oldu? Bu sefer kim cheesecake yolladı?" demişti.

"Ay ne olcak Can, ya ne cheesecake'i! Seduş'un saflıklarına gülüyoruz, otursanıza..."

Sonradan hay keşke dilim tutulaydı da, "Otursanıza" demeseydim, diyecekti ama çok sonra anlayacaktı bir kelimenin hayatında neler yarattığını...

Dördüncü Bölüm

O gün bir-iki saatlik sözde sohbetten sonra ortak başka derslerinin de olduğunu farkına varmışlardı, artık sadece bakışma değil selamlaşma da başlamıştı ikisi arasında.

"Seda, dikkat ettin mi? Adam benim haricimde çevremdeki herkesle dost oldu, bir benimle konuşmuyor, lütfeder gibi davranıyor."

"Ya evet, anlamadım ama sen de pek soğuk duruyorsun kızım. Belki de senden bir hareket bekliyordur."

"Yani Seda ne yapacağım Allah aşkına! Adamın boynuna mı atlayayım? Her yerde karşıma çıkıyor, ne zaman kafeye gelsem sizinle oturuyor, herkese selam verip hal hatır soruyor yanımda, ama bana sadece bakıp gülümsüyor. Acaba biz mi yanlış anladık?"

"Evet, Buse, biz de küçük kızlarız ya! Kızım ben de anlamadım, neden bir tek senden uzak duruyor. Ay çaktırma, yanımıza geliyor, arkanda..."

"Selam kızlar."

Sesine her zamanki neşesini ve o erkeksi ses tonunu katmış Buse'nin gözlerinin içine bakıyordu. Buse ise yüzünde hafif bir gülümseme ile karşılık verdi selamlamaya.

"Sinir oluyorum kendime, neden böyle kilitlenip kalıyorum tanrım!" diye bir yandan da içinden küfrederek.

"Aaa selam Saner, nasılsın?"

"İyi... Siz? Ne yapıyordunuz koridorda böyle?"

"Hiç... Ders arası, dışarısı soğuk çıkmak istemedik laflıyorduk, değil mi Buse?"

"Evet, zaten sigara da içmiyoruz, ne işimiz var bu soğukta?"

Buse ağzından bir anda bu kadar çok şey çıkmasına şaşırmış, konuşabildiği için hayret etmişti. Aynı anda Saner, "Buse hiç konuşmayacaksın sandım benimle. Derste de yanımdan geçtin gittin. Sana bir şey mi yaptım?"

Buse ne demesi ne yapması gerektiğini şaşırmış, "Yoo ben fark etmedim bile senin sınıfta olduğunu, ben öyle etrafıma pek bakmam, kusura bakma görmediysem," diyebilmişti sadece.

"Anladım, demek etrafına çok bakmıyorsun, ne güzel. Neyse kızlar ben kafeye gidiyorum, gelirseniz beklerim. Yemek yemem lazım yoksa bayılacağım."

"Tamam, afiyet olsun Saner."

Buse, doğrudan konuşmalara başlamıştı Saner'le en sonunda. Çevresinde bu konuda güvendiği erkeklere durumu anlatıp fikir almaya çalışıyor, ona göre davranıyordu ama bir türlü o içindeki korkuyu, çekingenliği atıp hareket edemiyordu. Herkesle nasıl samimi ve sıcaktı ama iş Saner'e gelince kilitlenip kalıyordu. Bir akşam ders çıkışı okulun kafesine gitmiş, arkadaşları ile sohbet ediyordu. Sesinin tonunun farkında olmadan Onur'u azarlıyordu.

"Allah'ım! Onur sana inanamıyorum yaa... Öyle kıza bakmakla olmaz uzaktan uzağa. Yani sen bu kıza ne zamandır yazıyorsun hımmm?"

"İki ay, ama n'apayım yani gidip yanına öyle konuşayım mı?"

"Ohh maşallah haksız mıyım Boran yaaa... Oğlum hiç ortak dersin yok mu?"

"Yok Buse, yok! Ama çok hoş kız değil mi... Güneş!"

"Ay Allah'ım! Yine başladı 'Güneşşş' diye, Buse Allah aşkına sustur şunu. Uluyor resmen sabah akşam."

"Boran yazık çocuk âşık... Onur ortak arkadaşın da yok mu bu kızla?"

"Var, şu Allah'ın çakalı Boran."

"Bana ne oğlum! Bak Buse, ben yapacağımı yaptım. Kızın alt dönem muhasebe sınıfına bir girdim, bu orada! Gittim muhabbeti koyulaştırdım, tüm yüzsüzlüğümle kızın MSN'ini aldım, akşam ekledim konuşuyoruz. Hemen bu Onur âşığını da aldım konuşmaya, ne derse beğenirsin hımm? Onur bak Güneş. 'Haaa öyle mi... ben de Onur, memnun oldum o zaman.' Onur bunu dedi ve kız gitti."

"Onur şaka mısın? Cidden bunu mu dedin?"

"Evet, ama Buse off yaa..."

"Neyse sen kızla ortak bir şey bul benimle tanıştır, ben ortama sokarım. Öyle uzaktan bakma ile olmaz bu işler."

Bu konuşmaları yaparken arka masada kendilerini can kulağıyla dinleyen Saner'in farkında bile değildi. Bazen kendini arkadaşlarına ve çevresine o kadar kaptırıyordu ki kendini bile unutuyordu. Saner ise zaten onun bu canlı, yardımsever hallerine bayılmış, resmen o çocuğa verdiği taktikleri kendisi için tüyo olarak altın tepsi içinde almıştı. Ertesi gün hiç gitmediği, yoklamanın alınmadığı ortak derslerine gitti. Kimse adam gibi uğramazdı derse ama Buse-Seda ikilisi hiç aksatmıyor, arada üç saat boşlukları olmasına rağmen oturup bekliyorlardı dersi. Saner bu fırsatı kaçırmamış derse gelmiş, koridorda kendi kendine dolanıyordu.

"Kızlar psikoloji dersi nerde yaa?"

"Aaa sen de mi alıyorsun? Ee ben seni sınıfta hiç görmedim."

"Evet, Seda. Hiç gelmiyordum ama bugün geleyim dedim. İyi de etmişim yoksa sizin de sınıfta olduğunuzu öğrenemeyecektim. Bak Buse sanırım dört etti ortak derslerimiz."

"Evet sanırım..."

Saner iyiden iyiye Buse'ye yanaşmaya başlamıştı. Hatta hayatlarına o kadar çok girmişti ki nereye dönse karşısına Saner çıkıyordu. Ortak arkadaşlar, ortak gidilen yemekler, ortak dersler, konserler...

"Buse yarın psikoloji sınavına çalışıcak mısınız, beraber çalışalım mı?"

"Hımm... Olabilir, çalışacağız ama yarın benim boş günüm okula gelmeyecektim. Şimdi senin için ne yapsak? Kaçta bitiyor dersin?"

"On buçukta."

"Tamam, o zaman, Seda'ya da söyleyeyim okula gelsin. Burada çalışırız tamam mı?"

"Zahmet olcak sana ..."

"Olsun gelirim, neyse gitmem lazım. O zaman yarın on buçukta ben buraya kafeye gelirim, tamam mı?"

"Tamam, yarın sabah bekleyeceğim..."

"Tamam, ben burada olurum. Gerçi sana nasıl ulaşacağım bir şey olursa? Hâlâ telefonun yok bende."

"Aaa! Ciddi mi? Dur vereyim, bir şey olursa arasın beni."

Buse havalarda uçarak çıktı kafeden ve tüm olanları bir çırpıda anlattı. Aylar önce ilk Can'a anlattığında, "Aa ben tanıyorum valla iyi çocuk, onay verdim gitti," demişti can dostu. Şimdi de arkadaşının en ufak bir olayı bile heyecanla anlatmasını dinliyordu. Evet, hepsinin

ortak kararı artık Buse'nin mutlu olması, o eski haline dönmesiydi.

Ve en sonunda sabah saat onu yirmi geçe heyecanla kafeden içeri girdi. Kapıdan girer girmez görmüştü Saner'i. Tam sağ tarafta, büyük masada arkadaşları ile oturuyordu. Her ne kadar nefret etse de onun o laubali, zengin, şımarık arkadaşlarından yapacak bir şey yoktu. Sanki onları görmemiş gibi kafasını sol tarafa kendi arkadaş grubuna çevirdi hepsine, "Günaydıın!" dedikten sonra Can'ı öperken, Can'ın kulağına, "Buse, bu arada tam arkanda ve sana bakıyor," demesi ile iyice heyecanlanıp, "Gördüm," dedi. O sırada ilerideki masalardan, "Buse!" diye seslenen başka arkadaşlarına doğru yürüyüp, arkası Saner'in masasına dönük bir şekilde konuşuyordu kızlarla. Birden omuzlarında birinin elini hissetti, biri ona sarılmış göğsünü sırtına bastırmıştı. Buse'den sadece tiz bir çığlık çıkmış, panikle arkasını dönmüştü. Ona sarılan; okulun, bölümün kafesinin ortasında sarılan Saner'di. Buse'nin çığlığı ile Can ve masadakiler ayaklanmış, Buse onları görüp, "Yok bir şeyim, iyiyim," demişti bakışları ile...

"Buse... Korktun mu? Özür dilerim."

"Evet, korktum, Allah'ım... Birden ayy dur nefes almam lazım... Allah'ımmm!"

"Dur aman... Bu kadar korkacağın aklıma gelmedi, o kadar korkunç muyum?"

"Yok da... Öyle birdenbire..."

Kızlar şaşkınlık içinde Buse ve Saner'i izliyor, Can hâlâ oturmamış, ayakta onlara bakıyordu.

"Şey diyecektim sana... Ders çalışacağız, değil mi?"

"Evet, Seduş'u bekliyoruz. Birazdan gelir, ben sana haber veririm, tamam mı?"

"Tamam... Korkma benden, tamam mı?"

Buse sadece gülümseyebilmişti. Saner gitmiş, kızlara ne diyeceğini unutmuş şaşkın bir Buse bırakmıştı. So-

nunda tüm gün ders çalışmışlar, sözde sınava hazırlanmışlardı.

"İşte yani sen bu durumda karşındakini sorgulamıyorsun, neden evlendi diye. Çünkü adam dört dörtlük, ama tersi durumda... Saner yazsana, nasıl aklında tutacaksın?"

"Ay pardon Seda, dalmışım. Buse bir şey anlatıyordu da Onur'a."

"Haydaaa... O zaman Buse sana anlatsın, madem onun dedikleri daha kalıcı hımm!"

"Olurrr... Şey... Tamam, fark etmez!"

"Buse, Saner şu teorileri anlamamış, bir anlatsana."

"Tamam, nerede karıştırıyorsun bakalım?"

Buse kendini notlara vermeye çalışarak Saner'in gözlerinin içine baka baka iki saate yakın ders çalışmıştı. Saner en sonunda, "Buse gel kahve alayım sana, ben de bir sigara içeyim, başıma vurdu," demiş, Buse'nin elinden tutup dışarı çıkarmıştı. Buse eline değen elin etkisi ile ürpermişti.

"N'oldu üşündün değil mi? 'Dışarıda lapa lapa kar yağıyor, bu adam beni nereye götürüyor?' diyorsun. Ama biliyorum, sen Kahve Dünyası dışında bir yerden kahve içmiyorsun. N'apalım... Ben de seni oraya götüreceğim, ama arabaya yürümemiz lazım şirin kız."

"Şeyy... Gerek yoktu kahveye falan da, gel dönelim okula."

"Hıştt gel buraya..." deyip okulun uygulama restoranına sokmuştu Buse'yi. "Bu saatte burada kimse olmaz. Bak Buse, neden kaç aydır bu komiklikleri yapıyorum sence? Senin için, beni tanıman için... Ama sen kaçıyorsun, neden?" Elini Buse'nin elinden çekip yüzüne saçlarına dokunmuş, "Şimdi seni öpmemem için bir sebep söyle, sadece bir tane lütfen," demişti.

"Şeyy... Saner, bak uzak dur lütfen, uzak dur!"

"Neden Buse?"

"Çünkü emin değilim, yani bilmiyorum. Bende bir şeyler tam oturmadı."

"Bu hiç inandırıcı bir neden değil, demek seni öpebilirim," deyip Buse'nin kaçmasına bile fırsat vermeden önce yanağından minik minik öpüp, "İşte ben bu kokuna, tenine hasretim," diye eklemiş ve o ders anlatırken öpmemek için zor dayandığı dudaklarla dudaklarını birleştirmişti.

Buse yaptığının yanlış olduğunu bilse de karşılık vermiş, sonra geri çekilip, "Bir daha yapma, lütfen yapma," diyebilmişti.

Saner ise yüzünde tatlı tebessümle, "Hımm... Biliyordum kavun-karpuzlu o kremi kullandığını. Tadı Big Buble sakıza benziyor ve ben çok sevdim," demiş tekrar minicik bir öpücük kondurmuştu.

"Hadi gel, bizi bekliyorlar," dedikten sonra da hiçbir şey olmamış gibi çıkmıştı dışarı, ardında yine sabahki gibi bir Buse bırakarak...

O çalışma nasıl bitti, vakit nasıl geçti Buse hiç bilmiyordu. Seda arkadaşının dağılmış halini görmüş bir şeyler olduğunu anlamıştı. Öğleden sonra Saner ayaklanmış, "Benden bu kadar, başka arkadaşlara da söz verdim, onlarla da muhasebe çalışmam lazım," diyerek gitmişti.

Saner'in gitmesi ile Buse, Seda'ya her şeyi anlatmış, Seda ağzı açık kalmış bir şekilde, "Vay be! Biz adama cesaretsiz dedik adam resmen cesur nasıl olunur gösterdi yahu!"

"Aman Seduş... İçim sıkılıyor, nefes alamıyorum, lütfen konuşmayalım. Hadi çıkalım biz de servise binelim."

"Kızım servise yarım saat var, ne yapacağız bu soğukta?"

Buse, "Ya olsun Seda... Valla nefes alamıyorum lütfen," diye ısrar edince dışarı çıkmışlardı.

Mert, "Hemen eve mi gideceksiniz bir şeyler içsek?" diye sordu.

Seda, "Valla bana uyar, Tunç sen ne dersin?" diye sorarken yalvarır suratla bakıyordu. Bu arada Buse öğrenci otoparkına bakmış, "Aman kıza bak sevgilisi öpmeye sarılmaya çalışıyor, kız hazır ol vaziyetinde duruyor," demişti şapkasını takmaya çalışırken. Daha saniye geçmeden, "O mu yokk yokk o..." demiş çevresindeki herkes oraya bakmış ve aynı anda acı bir korna sesi duymuştu. Biri inatla kornaya basıyordu. Tunç, hemen Buse'ye sarılmış yüzünü çevirmiş, "Bakma boş ver," demişti. Seda'dan çıkan iki kelime, "Aşağılık adam," oldu.

Buse kendini toplayıp, birkaç dakika içinde yüzünü korna sesinin geldiği yöne çevirdiğinde Saner'in en yakın arkadaşı Barış'ın olanları görüp, Saner'i uyarmak için deli gibi kornaya bastığını anladı. Saner, Buse'yi görmesi ile kızı arabasına nasıl bindirmiş, kendi nasıl gelmişti bilmiyordu. Tek bildiği Buse'nin ona tüm nefreti ile bakarak, Tunç'a sarılıp önünden geçip gitmesiydi.

Beşinci Bölüm

Saner o anın etkisiyle ne yaptığını ne düşüneceğini bilmiyordu. Nasıl böyle bir hata yapmıştı ki? Tam da Buse ile konuşmuş, hatta onu öpmüşken. Buse nasıl inanırdı onu öpmüşken başka birini öpeceğine? Yasemin eskiden kalma biriydi Saner için. Yasemin'e, "Başka birine âşık oldum ben," demiş bir daha görüşmelerini istememişti. Yasemin, Saner'in âşık olabileceğine, hatta bir kız için tüm hayatını değiştirebileceğine inanmıyordu bir türlü. Ünlü otomotivci Mehmet Durak'ın oğlu Saner Durak, gecelerin adamı birkaç aydır hiçbir yerde görünmez olmuş, vaktini okulda geçirmeye başlamıştı. Yasemin, Saner'i yola getiren kızı merak etmiş, biraz da hasetle o kızı görmek istemişti.

Saner, Barış ile biraz dertleşip okula Buse'nin yanına dönüyordu ki otoparkta Yasemin'i görmüştü. Onun geliş sebebini hemen anlamış, Buse ile yüz yüze gelmemesi için Yasemin'in yanına giderek onu arabasına bindirmeye, yollamaya çalışıyordu. Tam ikna etmiş yollayacağı, vedalaştıkları sırada Yasemin onu öpmüştü. Öpmesiyle de acı bir korna sesi duymuştu Saner. Arkasını döndüğünde görmüştü, Buse tam orada kırmızı şapkası ile yüzünü kapatmaya çalışarak geçiyordu. Yanına ise o sevgili arkadaşı Tunç!

Barış, Saner'i biraz kendi haline bırakmış, yalnız kalıp düşünmesini beklemişti; sonunda dayanamayıp, "Abi sen cidden Buse'ye karşı bir şey hissediyor musun?" diye sormuştu.

"Barış sen ne diyorsun? Bir şey hissetmesem neden uğraşayım bunca zaman?"

"Ne bileyim, belki de şu babanla yaptığın konuşma ve anlaşma yüzünden olabilir. Buse tam bu kriterlere uyuyor, ama bak baştan söyleyeyim Buse öyle bir kız değil. Ben onu üniversitenin ilk yılından beri tanıyorum. O kız öyle şeylere gelmez abi, bu çevrendekilere hele hiç benzemez. Çakar davayı."

"Saçmalama Barış ne alakası var babamla olanlarla? Tamam, Buse çok düzgün kız da, bilmiyorum onda beni çeken bir şey var..."

"Bak baban ne demişti sana, 'hayatına çeki düzen vermezsen her şeyi düzene sokmazsan, bu işe kızlar da dâhil, sana benim şirketimde iş yok.' Eee, Buse de seni düzene sokacak bir kız..."

"Ya tabii o da var ama sadece o değil ki, ben onun gülüşünü, konuşurken ellerini kullanmasını, saçlarını düzeltmesini, herkese yardıma koşmaya çalışmasını, her şeyini seviyorum abi. Bu durumun babamın dediği saçma şeylerle bir ilgisi yok..."

Buse o gece hiç konuşmamış, ertesi günkü sınavına odaklanmıştı, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Seda onun bu halinden korkmuş, arkadaşının eski haline dönmesinden endişelenmişti.

Ertesi gün okulda, Buse'yi deyim yerindeyse resmen kaçırmışlardı Saner'den.

Buse ilk başta ne olduğunu anlamamış, sonra anladığında, "Aman saçmalamayın adamla aynı sınava gi-

receğiz, nereye kadar kaçacağız?" demişti. Gerçekten de Saner tüm gün okulda Buse'yi aramış, en sonunda sınav zamanı sınıfta bulmuştu. Sınav salonuna hiçbir şey olmamış gibi gülücükler saçarak gelmişti Buse. O an tek düşündüğü güçlü olması gerektiğiydi. Şu sınavdan başarılı bir şekilde çıkmalıydı. Sınavın başlaması ile kendini sorulara vermiş, son yarım saat kala kafasını kaldırdığında Saner'in salondan çıktığını görmüştü. Sınav sonunda onu görmeyeceğini düşünerek son dakikaları rahat geçirmiş salondan çıkıyordu ki karşısında Saner'i görmüştü. Koridorda dönüp duruyordu. Buse'yi görmesi ile durdu ve yaklaşarak, "Konuşmamız lazım Buse," diyebildi.

Buse sadece kafasını sallayabilmişti, "Tamam," dercesine. Saner yalnız kalmak istediğini söylemiş okulun kafesi dışında bir yere gitmeyi önermişti ama Buse, "Yalnız ne konuşacağız? Zaten konuşacak bir şeyimiz de yok kafede anlat ne diyeceksen," diyerek kafeye doğru ilerlemişti. Buse'nin içeri Saner'le girdiğini gören arkadaşları şaşırmış, ama müdahale etmek istememişlerdi.

"Bak Buse, dün olanları yanlış anladın. Bırak da sana işin aslını anlatayım..."

"Ne anlatacaksın ki, gördüm. Zaten bana ne, beni ilgilendirmez. Kız arkadaşın... Öpersin de seversin de..."

"Ne kız arkadaşı ya Buse? Öyle bir şey olsa seni öper miydim hiç?"

"Bilmem öper miydin? Bence öperdin... N'olcak ki, bugün Buse yarın Ayşe!"

"Buse saçma saçma konuşma beni tanımadan etmeden. Bak bir sus dinle beni, sonra istersen yüzüme bakma bir daha..."

"Tamam, bir daha yüzüne bakmayacaksam dinliyorum, anlat neyse."

"Bak daha yirmi üç yaşındayım, çok hareketli ve hızlı yaşadığım zamanlar oldu. Ama inan bana iki üç aydır

her şeyden vazgeçtim. Sadece sizinle; seninle vakit geçirip evime gidiyordum. Sırf senin için, sırf sana yakın olmak için. Nasıl oldu neden oldu bilmiyorum, burada kafede o boğucu gürültüde senin kahkahanı duymuştum. Hiç bu kadar içten gülen biri olmamıştı hayatımda şimdiye kadar, ne kadar doğal ne kadar gerçek olduğunu düşündüm o an. Daha sonra baktım ki çevremdeki herkes seni tanıyor ve 'Buse ooo bambaşka kız,' deyip konuşuyor seni tanıdıkça daha doğrusu tanımaya çalıştıkça hep seninle olmak istediğimi fark ettim. Buna ister aşk de ister başka bir şey, ama ben hep seninle, senin yanında olmak istedim. O kahkahalarını benim için at, bana gülücükler saç... Ama olmadı beceremedim. O gelen kız da Yasemin... İşte bilirisin havai adamın takıldığı havai kızlardan biri. Beni böyle değiştiren esas kızı görmek istemiş. Seninle karşı karşıya gelmesini istemedim, arabasına bindirirken birden öptü beni, sonra da o korna sesi ve sen..."

"Ee Saner... Niye anlattın şimdi bunları bana?"

"Nedeni var mı Buse daha ne diyeyim sana ben? Ben seninle olmak istiyorum, yanında olmak istiyorum diyorum. Bak mayıs ayında mezun oluyorum Buse, sonra askerlik, iş zaman ne getirir bilmem, ama ben seninle şimdi bir başlangıç yapmak istiyorum."

"Saner peki sana bu güvensizliğim n'olcak? Madem beni bu kadar izledin yaşadıklarımı da öğrenmişsindir, değil mi?"

"Evet..."

"Ben insanlara bu kadar güvensizken senin dün yaptığınla sana nasıl güveneyim? Güven olmazsa olmaz, ki bende de o yok sana karşı..."

"Olmaz diyorsun, yani inanmıyorsun bana Buse... Ne yapsam da inanmayacaksın değil mi? Senden tek bir şey istesem son defa?"

"Neymiş o?"

"Mezuniyet balosunda yanımda hep seni hayal ettim ben, gerçi daha iki ay var ama benimle gelir misin baloya?"

"Bilmiyorum, hem saçma olmaz mı? Bilmiyorum Saner..."

Buse tüm konuştuklarını Seda'ya anlatmış uzun uzun dertleşmişti. Kendince yaptıklarını dediklerini haklı buluyor, ona ve kendisine şans vermemesinin doğru olduğunu düşünüyordu.

Konuştukça o günü hâlâ iliklerine kadar hissediyordu Buse. Nasıl da güvenmişti, evet güvenmişti... Uzun zaman sonra bir erkeğe güvenmeye başlamıştı. Hele o restoranda olanlar... Yine aldatılmıştı işte! "Benim kaderim aldatılmak, demek ki ben yetemiyorum karşımdaki erkeğe," demişti kızlarla bir konuşmasında. Grupları da resmen ikiye bölünmüştü. "Buse haklı abi, kızla resmen oynadı," diyenler ayrı, "Off saçmalamayın Buse abarttı, kendi kendinize gelin güvey oldunuz işte," diyenler ise apayrıydı. Buse'nin canını ise yine yanı şeyi yaşamak değil de saf liseli kız yerine konmak acıtmıştı.

"Nasılsa asıl acının en büyüğünü tattım, bu bana bir şey yapmaz ama ben çevremdekileri gördüm," demiş o günden sonra ağzını Seda dışında kimseye açmamıştı aşk meşk konularında. Bu olayın üstünden geçmesine rağmen Saner bir şekilde inat etmiş yine de girmişti hayatına. Aksi gibi okulda birçok şey onunla ortak çıkıyor, projede birlikte çalışmak zorunda kalıp ortak derslere giriyorlardı.

"Seda bıktım artık! Bu çocuk benden bir dönem üstte değil mi? Neden ortak dersim var off yaaa!" diyerek söyleniyor, hayatından çıkarmak için açıkça bekliyordu.

Saner ise hâlâ hem balo için Buse'den bir cevap alamamanın sıkıntısı hem de mezuniyetin sıkıntısı ile uğraşıyor, işin içinden çıkmaya çalışıyordu. Saner içinse en zoru, ortak projelerinde dâhil, Buse'nin onu yok saması, sanki Saner orada yokmuş gibi davranmasıydı. Mezuniyeti yaklaştıkça babası ile konuşması da iş konusu da onu zorluyordu. En sonunda iki ay bu karmaşalarla geçmiş, mezuniyet zamanı gelip çatmıştı. Herkes, "Ee Saner baloya kimle geliyorsun?" diye sorup duruyordu ama bir cevap alamıyordu. Nasıl alsınlardı ki daha Saner bile cevap alamamışken...

Saner okulun son günü koridorda dolanırken gördü Buse'yi. Herkes hatıra fotoğrafı çektiriyordu. Atilla, "Buse kız, nemrut şirin, gel de seninle de çektirelim fotoğraf," demiş Buse'yi çekerek yanlarına getirmişti.

Fotoğraf çektirme bitince Buse, Saner'e dönmüş, "Ee yarın kaçta geleceksin beni almaya?" demişti.

Karşısında şaşkın bir o kadar da mutlu bir Saner görmenin mutluluğu ile kalmıştı.

"Nasıl yani? Geliyorsun değil mi?"

"Evet, sen davet etmemiş miydin? Eğer başka biri ile gideceksen..."

"Saçmalama Buse! Tabii, seninle gitmek istiyorum. Sadece şaşırdım iki aydır yüzüme bakmıyordun. Neyse çenem düştü... Yarın saat yedide hazır ol Buse. Sağ ol, çok sağ ol demiş gülerek ayrılmıştı Buse'nin yanından."

Altıncı Bölüm

Buse elindeki şiir kitabını kapatıp sessizce geceyi izlemeye devam etti. Saner'e, "Beni yarın kaçta alacaksın?" dediği andan beri çelişkiler içindeydi, kendi iç savaşı hâlâ devam ediyor, bir tarafı, 'Kızım ne yaptın?' derken bir tarafı ise, 'Kalbini dinle bir gecelik,' diyordu. Sonunda Seda'nın da dediği gibi kimseyi düşünmemeye ve sadece o geceyi yaşamaya karar verdi dolap kapağında asılı elbisesine bakarken.

Geceyi tek huzursuz geçiren Buse değildi. Saner, Buse'nin tam olarak ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlamamıştı? Birkaç ay önce karşısında duran sert, gururlu, taviz vermeyen kıza ne olmuştu? Bu öğleden sonra kendisine sımsıcak bakan, "Beni kaçta alacaksın?" diye soran kız kesinlikle onun "nemrut şirini" olamazdı. Saner adı gibi biliyordu Buse kesinlikle ilerisi için bir adım atmamıştı. Peki, ama neden geliyordu onunla? Bir an önce güneş doğsun ve Buse ile geçireceği güne başlasın, cevaplarını alsın istiyordu Saner. Arkadaşları daha ilk başlarda Saner'in çabasını görüp, "Boşa kürek sallıyorsun," demişti. Buse'nin inadını görünce o da arkadaşlarına hak vermişti. "Belki... Belki bu defa kaderine şans vermeyi düşündün şirinem," diyerek kendini uykunun kollarına bıraktı.

Sabahın ilk ışıkları ile gözlerini açmıştı Buse, madem kendisi için bir gün yaşayacaktı, en iyi şekilde olmalıydı bu da. Seda ile sabah erken saatlerde buluşup spor salonunda biraz yüzdükten sonra buhar banyosuna girmişlerdi. Kıkırdaşmalar eşliğinde kendilerini caddede bir kafaye atıp kallavi bir kahvaltı ısmarlamışlar, "Arkadaşım hiç anlamıyorum, öyle yüzüp koşup kilo vermeye çalışıyoruz ama spor salonu çıkışımız nedense hep bir kafede bitiyor!"

"Amannn Seduş, boş ver... Biz orada bunları yemek için koşuyoruz. Hem fena mı, ne hoş adamlar var. Biraz da göz banyosu yapıyoruz," demiş yine kahkahaları eşliğinde kafeyi terk etmişlerdi.

Seda, sıra artık makyaj ve kuaföre geldi dese de Buse işi biraz daha yokuşa sürmüş kuaföre gitme işini ertelemişti. Nedense o kuaföre gittiği an gerçekle yüzleşecek gibi hissediyordu, fakat farkındaydı eninde sonunda oraya gitmeli, hazırlıklara başlamalıydı. Sonunda biraz daha Tunalı Hilmi Caddesi'nde dolaşıp kuaförün yolunu tutmuştu.

Saner ise tüm gününü evde geçirmiş, ne yapacağını bilemeden bilinçsizce dolanıp durmuştu. En sonunda vakit gelmişti işte Buse'yi alacak kendi gecesine yelken açacaktı.

Buselerin evinin bahçesine girmesi ile arabada öylece kaldığını, nefes alamadığını hissetti Saner. Buse tam kapıyı kapatmış ve arkasını dönmüştü ki o da Saner'in arabasını fark etti. Altın sarısı ipek elbisesi ile adeta uçuşuyordu, upuzun elbisenin etekleri her adımı ile ayrı bir ahenkle dans edip eşlik ediyor, saçlarının dalgası su dalgası gibi akıp Saner'e doğru geliyordu. Buse'nin biraz daha yaklaşması ile kendine geldi ve arabadan çıkabildi Saner, yakından daha da güzeldi. V şeklinde göğüs dekoltesi ve sırtını açıkta bırakan elbisesi ile göz

kamaştırıyordu. Hele o boynundan aşağı doğru süzülen sarı saten kumaş... Saner kendini toparlayıp karşısında, "Nasıl olmuşum?" diye soran ve kendi ekseninde dönen kıza baktı.

"Buse inan çok güzel olmuşsun çok... Ne diyeceğimi şaşırdım."

"Teşekkürler Saner... Sen de çok hoş olmuşsun, siyah hımmm çok hoş bir tercih."

"Sağ ol... Gidelim mi artık?"

Buse için arabada o yol nasıl geçti nasıl balonun olacağı otele geldiler bilemedi, tek hissettiği o an içini dolduran Saner'in o mis kokusuydu. Otelin önüne gelmeleri ile Saner arabadan inip anahtarı görevliye teslim etmiş, Buse'nin kapısını açıp elini ona uzatmıştı. Buse, Saner'in elini tutup tutmama arasında bir-iki saniye kararsız kalmıştı, ama en sonunda tutmuş ve balo salonuna doğru yürümeye başlamışlardı. Onları karşıdan gören herkes birbirlerine çok yakışan bir çift olduklarını söyleyebilirdi fakat ikisi de o kadar iyi biliyordu ki bu gece sondu onlar için. İlk ve son geceleri...

Buse elinden geldiğince tedirginliğini belli etmemeye çalışıyordu, balo salonu kapısında o gün otoparkta Saner'in sarıldığı kızı görünce irkildi ve durdu. Buse'nin hareket etmeden bir yere sabitlenmiş baktığını fark etmesi ve Yasemin'i görmesi bir oldu Saner'in, Buse'yi kendine doğru çekip beline sarıldı ve "Sakın bu gecemizi mahvetmelerine izin verme Buse, lütfen," diyebildi.

Buse zaten Saner'le bu kadar yakın olmanın verdiği şaşkınlıkla bir de gözlerindeki o hüznü görünce, "Tamam," diyebildi.

Balo salonuna girdiklerine arkadaşlarına selam vermişler, yolda ayaküstü sohbet etmişlerdi elleri bir an olsun birbirinden ayrılmadan. Buse, Saner'in arkadaşları ile aynı masada olduklarını öğrenince yüzünü ekşitmiş

ama sonradan, "Olsun ne yapalım bir gece ölmem ya," demiş akışına bırakmıştı her şeyi.

İlk başta soğuk rüzgârlar esen ortamı Atilla sohbeti ile ısıtmaya başlamış, bundan sonra her şey ikisinin istediği gibi gitmişti, kimsenin bakışlarına aldırmadan arkadaşları ile sohbet etmiş, gülmüş, eğlenmişlerdi.

"Saner, senin bu kadar esprili olduğunu bilmiyordum. Size bir şey itiraf edeyim mi çocuklar?"

"Söyle bakalım Buse Hanım..."

"Atilla bu itirafım biraz da sizlere. Aslında ben hepinizden nefret ediyordum, şey yani bana o kadar boş geliyordunuz ki... Özür dilerim, sizleri tanımadan çok önyargılı davranmışım."

"Nemrut şirin, biliyorduk seni. Zaten bize gelince o kadar soğuk, o kadar uzaktın ki, dönüp konuşmuyordun bile bizimle. Kendi arkadaşlarına bir o kadar şirin, doğal, sevecen bize gelince tam bir nemrut. O yüzden senin takma adın nemrut şirin oldu ya."

"Yaa Atilla ama ne yapayım? Neyse son gününüzde bu itirafı da yaptım ohh rahatladım," demesiyle masada tekrar bir kahkaha kopmuştu fakat Saner'in hiç tepki vermediğini gören Buse, yaklaşmış, "Bir şey mi oldu, neden sessizsin?" demişti.

"Buse gerçekten benden nefret mi ediyorsun?"

"Yok! Nerden çıkardın? Öyle olsa seninle burada olur muydum? Hem bak sizi tanımadan önce öyle düşünüyordum."

"Hâlâ beni tanımıyorsun. Ben çaba sarf ettikçe kaçıyorsun, bu gece bile... Söylesene saat kaçta her şey eski haline dönecek? Kaçta balkabağına dönüşecek araban? Masal bitecek? Biliyorum bu sefer arkada bırakılan bir ayakkabı da olmayacak seni bulmam için, seni bulmayı umut bile edemeyeceğim."

"Saner böyle konuşma..."

"Haksız mıyım? Söyle Buse!"

"Ama bu gece ne olursa olsun benimle gelmek isteyen sendin Saner, bunu da unutma!"

"Evet, bendim, Allah kahretsin! Son defa yanımda ol istedim, ama şu an bilmiyorum. Bu halin, elbisen, saçların, o en çok istediğim gülüşün... Neyse, sanırım ben hava alsam iyi olacak," demesiyle masayı terk etmesi bir olmuştu Saner'in.

Buse Saner'in kalkması ile masalarına baktı. Herkes farklı şeylerle ilgileniyordu, olanların farkında değil gibilerdi. Saner'i biraz yalnız bırakmasının daha iyi olacağını düşündü ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdi Buse. Aradan geçen yarım saat içinde hâlâ gelmemişti Saner. Barış'ın, "Buse nerede Saner?" demesi ile düşüncelerinden uzaklaştı.

"Lavaboya gitmişti gelir şimdi."

"Aaaaa böyle güzel bir hanım yalnız bırakılır mı hiç, gel dans edelim Buse hımm?"

"Yok, Atilla sağ ol, ben daha Saner'le dans etmedim. Kavalyemle edeyim, söz ikinci dans senin. Ben bir bakayım nereye takıldı," diyerek ayrılmıştı masadan.

Salonun çıkış kapısına doğru yürüdükçe fark etti Saner'i. Kapıya yaslanmış tam masalarını görecek şekilde elleri göğsünde bağlı onu izliyordu. Buse kendinden emin adımlarla ona doğru yürüdü ve tam karşısında durdu.

"Merak ettim seni..."

"Gerçekten mi? Gayet memnun oturuyordun orada ama..."

"Hayır, seni bekleyerek oturuyordum orada. Sen neden gelmedin?"

"Buranın manzarası iyi."

"Hımmm öyle mi? Ben de bakayım manzara buradan nasılmış?" diyerek Saner'in ellerini çözüp sırtını onun göğsüne yaslamış, "Ee hadi ne duruyorsun bu durumda

senin de bana sarılman başını omzuma koyman lazım ama," demişti. Saner bu teklifi geri çevirmemiş, birbirlerine sarılmış vaziyette salonu, dans eden insanları izlemeye, yorum yapmaya başlamışlardı. Buse kafasını hafifçe Saner'e çevirmiş ve bu hareketi ile iyice yaklaşmışlardı birbirlerine.

Saner'in gözlerinin içine bakarak, "Biliyor musun, biraz önce Atilla beni dansa kaldırmak istedi," dedi.

"Eee sen ne dedin peki?"

"Ben de daha kendi kavalyemle dans etmediğimi, ilk onunla edeceğimi, ama ikinci dansın onunla olabileceğini söyledim."

"Aferin... Biliyordum senin ne kadar zeki olduğunu, o zaman Atilla'yi çok bekletmek istemezsin değil mi?"

"Nasıl yani?"

Saner, "Biz ilk dansımızı edelim, belki ilerleyen saatlerde ikinci dansına zaman kalır," demiş ve dans pistine doğru ilerlemişlerdi. İlk şarkıda edilen dansın ikisi de farkına varamamıştı. Ellerini nereye koyacaklarını, nasıl hareket edeceklerini bilememiş, daha sonra kendilerini anın büyüsüne bırakmaya karar vermişlerdi. İkinci şarkının çalmaya başlaması ile Saner Buse'den kendini biraz uzaklaştırmış, gözlerinin içine bakarak, "Bu şarkı bana hep seni hatırlatıyor," demişti.

belki durup dururken yanına gelince
söylediklerimi anlamsız buldun
oysa vakit yoktu ama sen haklıydın
çünkü böyle şeyler aceleye gelmezdi
yalandan da olsa
ne güzel güldün o akşam bana

"Çok mu acele ettim Pamuk Prensesim? Daha mı yavaş sakin yaklaşmalıydım sana?"

"Hayır tam tersine, sadece yanlış zaman oldu. Ben, eski yaşadıklarım..."

belki tanışmak zor
iyi anlaşmak zor
peki görüşmek çok mu kolaydı
çok kısa bir zamanda belki biraz da zorla
bence gayet iyi de anlaştık
yalandan da olsa
ne güzel güldün o akşam bana

"O sizinle geldiğim bar nerdeydi? Corvus... İlk sizinle gece dışarı çıkmamız. Nasıl da eğlenmiştik!"

"Corvus... ahh evet senin beni evime bıraktığın gece."

bana bir söz verdin yine gelirim diye
sen gelmesen bile ben gelirdim
sana bir şarkı yazdım söylersin diye
beni hiç unutmamanı istedim
yalandan da olsa
ne güzel güldün o akşam bana[3]

"İşte bu gece de... Seni hiç unutmayacağım gece..."

"İşte bu gece hep aklımda, yüreğimin derinlerinde olacağın gece Saner."

"Gidelim mi artık buradan Buse? Baş başa seninle olabileceğim bir yere? Kaçta balkabağına dönüşeceksin? Daha vaktimiz var değil mi?"

"Var Saner... Daha vaktimiz var, götür beni buradan."

3 Serdar Oğuz, Pinhani

Yedinci Bölüm

Buse'nin, "götür beni buradan," demesiyle masalarına, arkadaşlarına veda etmiş kendilerini arabaya atmışlardı. Saner ilk başta nereye gideceğini bilememiş arabayı öylesine sürmüştü. Sonunda, "Buse seni bir yere götüreceğim ama bu kıyafetimizle ne kadar uygun olur bilemedim," demişti.

Buse'nin, "Sen nereye istersen gidelim," demesiyle o Ankara'yı tepeden izleyen parka gelmişlerdi. Saner yol üzerinde durmuş koşarak markete girip gelmişti.

"Nereye gittin geldin öyle?"

"Eee şarapsız bitmezdi bu gece Buse Hanım," diyerek parka doğru yol almışlardı.

Arabadan inmeleri ile Ankara'nın vazgeçilmez keskin ayazını yüzlerinde hissetmişlerdi.

"Buse üşüyeceksin aslında burada, istersen arabada oturalım."

Buse'nin, "Yok Saner burası iyi, bak şurada banklar var oturalım, üşürsem söylerim," demesiyle banklarda oturmuş sessizce Ankara'yı, ışıkları, gökyüzünü izlemişlerdi. Sessizliği bozan Buse olmuş, "Ee o şarap açılmamak için mi alındı?" demişti.

Saner şişeyi Buse'ye uzatmış yanında da plastik bardaklardan vermişti. "Belki şişeden içmek istemezsin..."

"Aaaa Saner! O zaman ne anlamı kalır? Ver bakayım," deyip şişeden ilk yudumu alıp Saner'e uzatmıştı.

"Buse neden böyle kaçak oynuyorsun? Bu gece yaptıkların hareketlerin bambaşka bir Buse, ama geçen aylara bakıyorum hep kaçan geride duran bir Buse var..."

"Haklısın Saner, sanırım sana bazı şeyleri anlatmam lazım. Biliyorsundur Cankat..."

"Biliyorum meşhur Cankat ve Buse aşkı. Ne ilgisi var şimdi o adamın bizimle? Hâlâ onu mu seviyorsun yoksa?"

Buse şaraptan bir yudum daha almış yüzünü Ankara'nın ışıklarına çevirerek "Sevmek... Sanırım Cankat'la aramızdaki sevmekten başka bir şeydi. O ilişkide... Evet, sevgi vardı ama ben sevilmiyordum. Ben onu severken, o da kendini sevmeye devam ediyordu. Saner daha çok küçüktüm, çocuktum... Ben ona on beş-on altı yaşımda âşık oldum... İlk aşk... ahhh sevdim sandım, seviliyorum sandım. Tam altı yıl en genç en delidolu yıllarımı onunla geçirdim ben. İlk elini tuttuğum, ilk sarıldığım, ilk öptüğüm, ilk yan yana uyuduğum adamdı o... hâlâ tek. Senin beni o gün öpmeni saymazsak."

"Eee Buse madem böyleydi neden bitti? Şimdi neden bunları bana anlatıyorsun?"

"Anlatıyorum çünkü ben aldatıldım, hem de iki defa, aynı şekilde, aynı adam tarafından."

Bir yudum daha alıp devam etmişti Buse, "İlk aldatıldığımda on sekiz yaşında Almanya'daydım, onun peşinden gitmiş okulu dondurmuştum. Kavga ettik gitti, tam iki ay sonra karşıma çıktı, seni aldattım, dedi. Ağladı yalvardı, ben affettim. Neden? Çünkü seviyordum, o benimdi. Sonra Türkiye'ye geldim, biliyorsun geçen seneye kadar devamlı İstanbul'a gidip geliyordum. Yine bir kavgadan sonra sınavlar bitimine kadar görüşmeyelim, dedik ama benim sınavlarım erken bitti ve ben o

çok sevdiğim adama sürpriz yapmak, özür dilemek için İstanbul'a gittim ve ne öğrendim sence? Yine aldatılıyorum... Hem de beni tanıştırdığı Ceren, iyi arkadaşım, dediği kızla! Şimdi söyle Saner, ben kime nasıl inanayım? Aşkım diyen, seni seviyorum diyen adam tarafından iki defa aldatıldım. İnsanlara güvenim kalmadı, hep kuşku ile yaklaştım. Tam sana inanmaya, maalesef güvenmeye başladığım sıralarda o kızla öpüşürken gördüm seni. Daha birkaç saat önce beni öpen o dudaklar, başka birini daha öpüyordu. O an anladım ki ben kimseye güvenmeye hazır değilim. Şimdi anladın mı arabamda neden hep aynı şarkıyı dinliyorum? Ben bir yıl boyunca o şarkı ile ayakta durdum. Sertab, *'hadi yüreğim ha gayret hele sıkı dur hele sabret, başını eğme dik tut bu bir rüyaydı farz et'* dedikçe ben tüm yaşadıklarımı hazmetmeye, tabir-i caiz ise kuyruğumu dik tutmaya çalıştım."

Saner, Buse'nin sözünü kesmeden dinlemiş, soluk alıp gözlerinde yaşlarla kendisine dönmesi ile ona sarılmış, "Seni anlamaya çalışıyorum, ama Buse herkese bu kadar güvensiz yaklaşman ne kadar doğru bilmiyorum. Tamam, çok kötü şeyler yaşamışsın, hem de hiç yaşamaman gereken zamanda. Fakat artık yaşama geri dönmen, senin de gülmen gerekmez mi?" demişti.

"Ben gülüyorum Saner, gayet de hayattayım."

"Emin misin? Her an gözünden akmaya hazır yaşlarla mı hayattasın? O içten güldüğün zamanlarda bile kahkaha atarken anında donuklaşıp durduğun gibi mi hayattasın? Tamam, o gördüğün olay çok kötüydü. Hele yaşadıklarından sonra, ama anlattım sana ne olduğunu."

"Saner ben yaşayamam öyle her an diken üstünde. Şimdi nerede, ne yapıyor, yanında kim var! Bir de o sahneyi gördükten sonra acaba şimdi kimi öpüyor," diye düşünüp duramam. Sanırım ben daha insanlara güven-

meye hazır değilim. Eskiden erkeklere güvenmiyordum, şimdi insanlara da güvenmiyorum. Biliyor musun, Seda dışında kimse ile seni konuşmuyorum."

"Neden Buse? Neden kapadın kendini bu kadar?"

"Çünkü o günden sonra herkes benim olayları abarttığımı, senin bana karşı pek de ilgili olmadığını, kendi kendime gelin güvey olduğumu söyledi. Hem de daha birkaç gün öncesinde beni kenara çekip, 'Bak yanlış yapıyorsun, bence daha sıcak davran çocuğa,' diyenler."

"Onlara ne bizden Buse! Anlamaya çalışıyorum seni, ama sen bana bir şans bile vermedin!"

"Verdim Saner, ben sana iki defa şans verdim. İlki beni öptüğün zamandı, sonucunu gördük. İkincisi bu geceydi ama bu sefer de ben yapamadım. Kendime de güvenemedim."

"Ahh! Buse ne yapacağım ben seninle?"

"Bu geceden sonra unutacaksın, tek yapabileceğin bu, yol yakınken unutmak."

"O yol sanırım çoktan geçildi ve alındı..."

Bu itiraflardan sonra konuşmamışlar, birbirlerine sarılıp manzarayı izlemişlerdi. Şaraplarının bitmesi ile biraz daha oturup gelecekten, en çok yapmak istedikleri şeylerden konuşmuşlardı. Saner babasının baskılarını ve konuşmalarını anlatmış, Buse ileride nerede, ne yapmak istediğinden bahsetmiş, yazı boşa geçirmek istemediğini, çalışmak istediğini ve otellerle yazışmalarını anlatmıştı. Vaktin nasıl geçtiğini anlamamışlardı ama Buse'nin çalan telefonu ile büyü bozulmuştu. Babasından gelen telefonla, Buse gerçek dünyaya geri dönmüş, "Saat kaç diye sorayım?" diyen babasının komutu ile de kalkmışlardı.

Yol boyunca arabada sessizce ilerlemişler ve herkes kendi ile hesaplaşmasına kaldığı yerden devam etmişti. Buselerin sitesine girdiğinde Saner arabayı durdurmuş, Buse'ye dönmüştü.

"Ben diplomayı alır almaz askere gidiyorum Buse. Haziran aktarmasına yetişmek istiyorum."

"Neden o kadar erken. Yani mezun olur olmaz..."

"Bir an önce gideyim de bitsin Buse. O önümde hep olacak. Gelince de hayatıma başlarım artık."

"Ee ne yapacaksın peki gelince?"

"Bilmiyorum. Sanırım babamın sınavından geçemedim. Hâlâ düzgün bir adam olamadım. Gelince bakarız artık."

"Sen düzgün bir adamsın Saner. Sakın öyle düşünme."

"Sağ ol Buse çok sağ ol. Bu gece masalı benimle yaşadığın için. Artık vedalaşalım. Sanırım uzun bir süre görüşemeyeceğiz."

"Sanırım..." demesiyle dudaklarında Saner'in sıcacık dudaklarının tüy gibi dokunuşlarını hissetmişti Buse. Ne Saner geri çekilebiliyor ne Buse dur diyebiliyordu, ikisi de sevgiliye veda eder gibi şefkatle, üzüntüyle, yumuşacık birbirlerini öpmüşlerdi.

Saner Buse'nin yüzünde hissettiği ıslaklık ile kendini geri çekmiş, Buse'yi göğsüne yaslayıp, "Ağlama Buse, olmadı... Ben senin duvarlarını yıkamadım, sen bana inanamadın. Yapamadık!" demişti.

Buse hızlıca başını çekip, "Kendine iyi bak," demiş son defa kendi isteğiyle Saner'i öpmüş ve arabadan inmişti. Arkasında yıkık bir Saner bırakarak...

Birkaç gün içinde herkes kendi yaşamına, hayatın koşuşturmacasına kapılmıştı. Saner mezuniyet ve askerlik işlemlerini halletmiş, Buse ise yazın çalışacağı otel ile yazışmaları tamamlamış üç ay boyunca yaşayacağı İstanbul'a gitmek için hazırlıklara başlamıştı.

Arkadaşları Buse'nin kaçarcasına gitmek istemesine içerlemiş, "Hani finaller bittiğinde tatile gidecektik hep beraber," diye sitem etmeye başlamışlardı. Onların ısrarlarını kırmayıp gitmeden bir gece önce hep beraber

fasıla gitmeye söz vermişti. Bilmediği tek şey ise Can'ın, Saner'i de arayıp organizasyonu anlatması ve askerden önce onu da aralarında görmek istediklerini söylemesiydi. Saner ilk başta gidip gitmemeye karar verememiş ama son defa onlarla olmak isteyip teklifi kabul etmişti.

Buse hiçbir şeyden haberi olmadan hazırlanmış sözleştikleri yere gelmişti. Arabasını park ederken Saner'in arabasını görmüş, "Kötü bir tesadüf!" diyerek içeri girmişti. Girer girmez de kendi masalarında Saner'i görünce öylece kalmış, bir müddet hareketsiz masaya bakmıştı. Saner'in bu hareketini görmesi ile yüzü asılmış donuklaşmıştı. Buse kendini toplar toparlamaz masaya yanaşmış, "Beklettim özür dilerim. Saner sen de mi buradasın? Hoş geldin," demiş tek boş kalan yer Saner'in karşısına oturmuştu.

İlk başta tutuk başlayan gece Can ve Seda'nın çabaları ile hareketlenmiş, fasıl ekibinin eşliği ile doruğa ulaşmıştı. Saner, Buse'nin farklı bir yüzünü daha görmüştü o gece. Gayet eğlenceli, adabıyla içki içmesini bilen ve hiç duymadığı ama çok güzel olduğunu anladığı sesi ile söylenen tüm şarkıları bilmesi ile şaşırmıştı. Gecenin sonlarında Saner kadehini kaldırıp, "Can çok teşekkürler beni de bu gece aranıza davet ettiğin için. Askerden önce bana da moral oldu. Buse sana da çok teşekkürler hayatıma renk kattığın için. Sizler çok iyi dostlarsınız birbirinizi hiç bırakmayın. Sizlere içiyorum," demiş kadehini onların arkadaşlıkları, Buse'ye vedası için içmişti. Fasıl ekibinin yanına gelmesi ile bir parça istemiş Buse'nin gözünün içine baka baka şarkıyı söyleyip geceyi sonlandırmıştı.

Kırmızı gülün alı var aman aman
Her gün ağlasam da yeri var

Buse arabasında evine dönerken kendisiyle hesaplaşmış, "Seviyorsun işte! İstemesen de âşık oldun bu adama, ama unutacaksın. Bu yaz Saner'i unutacaksın!" demişti.

Sekizinci Bölüm

En sonunda Saner mezun olmuş, Buse yazın çalışmaya gittiği otelde bunu öğrenmiş ve rahat bir nefes almıştı. Ne kadar sürecekti bu rahatlık hiç bilmeden sanki tümüyle hayatından çıktığını, kâbus gibi bir yılın en sonunda bittiğini düşünerek hem çalışıp hem de tatil yapmıştı.

Buse mizacı gereği hemen herkesle kaynaşabilen, herkesi dinleyebilen bir yapıya sahipti. Gittiği otelde de kendisini hemen sevdirmiş bir dahaki yaz, hatta mezuniyet için söz almıştı iş yerinden. Ankara'ya biraz daha kendini yenilemiş biri olarak gelmiş, geçmişe sünger çekmişti. Tabii, insan yaşadıklarını yok sayamazdı. Hem sevgili hem arkadaş tekmesi yiyen biri hele... Ama yoluna devam etmeliydi, etti de. Bilerek Saner hakkında konuşmuyor, konuşulduğu zaman ise tepkisizce dinliyordu. Tek dert ortağı Seda olmuştu. Aşkına yenilip Seda'ya anlatıyordu arada bir. Okuldaki son yılını her şeyi silerek, belki de buradaki arkadaşlarını bir daha göremeyeceğini düşünerek yaşamıştı. Hem derslere çalışıp hem de okul dışında elinden geldiğince dışarı çıkıp partilere katılıyordu. Evde yapılan ya da dört kız, Corvus'a gidilip dağıtılan "kızlar günü" en favori günleriydi. Corvus genellikle öğrencilerin gittiği, artık devamlı aynı insanların gelip gitmesi ile masaları belli olan sevimli bir

bardı. Kızlarla orada rahatça buluşup içkilerini içip sohbet edebiliyorlardı; arada yapılan karaokeler ise apayrı bir eğlence oluyordu.

Ama Saner mezun olmasına, askerde olmasına rağmen bir yerden hayatına giriyor, ondan haberler alıyordu. Kayıtsız kaldığı haberleri içinde sevinçle yaşıyor sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. O gece ilk defa içti içti içti... Tek nedeni, "Belki ağlarım da içimdeki acı akar gider," diye düşünmesiydi. Bir tek o gece itiraf etti Seda dışında Birce ve Duygu'ya, "Evet, ben onu seviyordum," diye.

Meşhur kızlar gününden sonra o gece orada yaşanmış, bir daha dile getirilmemesi konuşulmuştu. Buse hayatına geri dönmüştü, sanki o gece hiç olmamış içini kemiren o duyguyu en sonunda dışa vurmamış gibi. Artık mezun olmasına, diplomayı almasına tam bir ay kalmıştı. Öğrencilik hayatının son sınavlarına girip yeni bir hayata yelken açıp bu şehirden kaçmak için çaba sarf ediyordu iki arkadaş.

Seda ve Buse daha üniversite birinci sınıfta tanışmış, bir anda çok sıkı dost olmuşlardı. Buse her arkadaş toplantısında, "Ahh Can, iyi ki o zamanlar bana 'Buse git şu kızla tanış,' dedin," der tanışmalarını anlatır kahkahalarla gülerlerdi.

Seda okulun en kaba tabiri ile "inek" denen ama güzelliğiyle de adından bahsedilen kızlarındandı. Buse ve Can hazırlık sınıfındayken tanışmış ve arkadaşlıklarını sağlamlaştırmışlardı. Can bir gün gelip, "Buse sana bir kız göstereceğim lütfen git onunla tanış," demiş mikroekonomi sınıfında Seda'yı işaret etmişti.

"İşte Buse, şurada bak... Tanış o kızla hadi gözünü seveyim."

"Kim? Ay Allah'ım! Şu kız mı, rahibeler grubunda olan mı? Tamam, dur!" demiş hemen ayağa kalkıp Seda'ya doğru gitmişti. Amfide Can'ın "Saçmalama yaa,

otur şimdi değil..." fısıltılarına aldırmadan biraz da sinir etmek için gitmişti kızın yanına.

"Şey Seda, selam... Ben Buse. Şey diyecektim, Econ notların var mı?"

"Hımm... Şey, var tabii de bu defterde işte."

"Peki, ben alabilir miyim fotokopi için? Bak şurada oturuyorum," deyip parmağı ile Can'ı göstermişti. O an arkasını dönüp Can'ın koca bedeni ile masanın altındaki halini görünce kahkahayı basmıştı. Can, Buse'nin kendisini göstermesi ile "Yandım!" deyip kafasını devekuşu misali masanın altına saklamaya çalışmıştı. Seda olan bitenden bir şey anlamamış Can'ın tarafına bakıp, "Tamam, sen Can'ın arkadaşısın değil mi, ben ona veririm defteri. Seni göremezsem ondan alırsın tamam mı?" demiş, Buse'ye fırsatı altın tepsi ile sunmuştu. İlk konuşmaları bu şekilde saçma sapan başlamış, Seda'nın da koyu bir Sting hayranı olduğunun öğrenilmesi ile okul çıkışı, "Hadi bira içelim," sohbetleri ile devam edip dört yıl boyunca ayrılmaz ikili olmuşlardı. Burada Can ve Seda da çok iyi dost, yeni tabiri ile "kanka" olmuşlardı.

Seda'nın annesi asker olmasından dolayı katı disiplinli ve kuralcı bir kadındı, babası ise tam tersi rahat, hayatı dalgaya alan bir yapıya sahipti ki bu da evlilikleri boyunca hep sorun olmuş, Seda sözde evliliklerini "kurtarma bebeği" olarak dünyaya gelmişti. Bu gerçeği ne annesi ne de babası saklıyordu. Bir de ablası vardı, o da en sonunda annesine dayanamayıp üniversiteyi bitirir bitirmez yurtdışına yerleşmişti. Seda tüm çocukluğu dâhil hep babası ile vakit geçirmiş, babası onunla ilgilenmişti. Her sohbetlerinde dertleşmelerinde, "Buse düşün, beni kadın doktoruna bile babam götürdü," der içinde annesine karşı duyduğu o kırgınlığı dile getirirdi. İkisinin arasındaki arkadaşlık yeri gelince anne, yeri gelince abla/kardeş, yeri gelince de arkadaşlığa dönüşmüştü. Nasıl Seda, Buse her düştüğünde yanındaysa Buse

de hep Seda'nın yanında olmuştu. Şimdi de en mutlu günlerinden birinde birlikte kep atacak, birlikte mezun olup hayata atılacaklardı. Hayalleri ileride aynı işi yapmak, birlikte yaşlanmaktı. Tam keplerini havaya atarken birbirlerine söz verdikleri gibi, "Nikâh şahidin ben olacağımmm!" diye bağırmış birbirlerine sarılmışlardı. Maalesef hayat gerçekten bir sınavdı ve ikisini de zorlamıştı mezuniyetle beraber. Buse staj yaptığı otelden, İstanbul'dan teklif almış, "Bu şehirden Saner lanetinden kurtulmam lazım," deyip hiç tereddütsüz kabul etmiş, Seda ise staj yaptığı otelin İzmir şubesinden teklif alıp kabul etmişti. Böylece ikisinin yolları ayrılmak zorunda kalmış, hayallerine ara vermişlerdi.

Buse İstanbul'daki işinde hayatında çok zorluk çekmemiş, zaten bildiği bir ortam olduğu için hemen alışmıştı. Tek alışamadığı, bir zamanlar Cankat yüzünden ağlayarak terk ettiği şehre, başka bir adamdan kaçmak için geri gelmesi olmuştu.

İstanbul hem acıların hem aşkların hem umutsuzlukların şehri...

Elindeki şiir kitabını kapatıp çantasını düzenlemeye başladı, artık rutin olmuştu her sabah saat yedi buçukta otobüs durağından aynı otobüse binmek, sabah sahilin ve Boğaz'ın sessizliğini, dinginliğini izlemek, otobüste yarı uyuyan yarı uyanık insanları incelemek ve şiir okumak. Nedense hep İstanbul'la ilgili şiirler okuyordu sabahları. Belki de üç yıldır yaşadığı bu kente her sabah böyle selam edip varlığını kabul ettirmek istiyordu, belki de her an kalk gidelim diyen yüreğine, iç sesine otur oturduğun yerde nereye demek için... Tam tamına üç yıl geçmesine rağmen hiçbir zaman kendini bu şeh-

re ait hissedememişti Buse. Oysa öğrencilik, ilk gençlik zamanlarında ne çok severdi İstanbul'u. Bir konuşması sırasında, "İstanbul paran olup yaşanacak yer, burada çalışmak için koşuşturma içinde olunacak bir şehir değil. En güzeli buraya tatile gelmek," demişti. Çalıştığı otelde çok seviliyor, stajyerliğini de burada yaptığı için hiçbir sorun çekmiyordu. Kısa zamanda başladığı satış ofisi asistanlığından "satış yetkilisi"statüsüne yükselmiş, daha dün de "ziyafet satış müdür yardımcısı" olmuştu. Zaten yaşadığı tecrübelerinden sonra hayatına ciddi anlamda kimseyi almamış, hep küçük flörtlerle geçiştirmiş, karşısına çıkan insan işi ciddiye dökmeye başladığı an kaçmıştı. Bu kaçışları da işine yansımış, kariyerine odaklanarak kısa zamanda başarılı olup kendini gösterebilmişti.

Gün tüm olağanlığı ile başlamış, her zamanki gibi durakta inip otelin yanındaki minicik fırından poğaçasını almış, yaşlı fırıncı ile sohbet ettikten sonra otele doğru yürümeye başlamıştı. Otelin personel kapısında kartını okutup asansöre bindiği an içine acayip bir sıkıntı düşmüş, "Aman Buse, hayra yor," deyip geçiştirmeye çalışmıştı. Artık saat dokuz olmuştu, işte şimdi Seda ile telefon zamanıydı. Uzun uzun her sabah yaptıkları gibi konuşmuşlar, üç yıl boyunca ne kadar farklı şehirlerde olsalar da aralarındaki mesafeyi hiç önemsemeyip, aynı şekilde dostluklarına devam etmişlerdi.

"Ay aman Seduş ne bileyim, sıkıldım işte. Bilirsin arada eserler bana."

"Ayy evet evet, hatırlatma o anları, ne çekiyordum yaa..."

"Aman boş ver, kesin şu medya patronunun kızının bugün düğün yemek tadımı var ya onun için kasılıyorumdur. Kız bana neler soruyor bir görsen Allah'ım. Karidesler nerden geliyormuş, hepsi aynı boy aynı irilikte olabilir miymiş filan filan..."

"Ciddi mi? Kızım yandın sen yahu!"

"Hem de ne yanma! Hadi konuşuruz yine ben mutfağa gidip şef ile konuşayım pasta seçilecek daha, öptüm seni."

"Ben de, hadi kolay gelsin."

Her zamanki olağanlığıyla başlayan gün, aynı olağanlığında devam ediyordu; meşhur Emel&Ayhan çifti için tadıma inmişti. Emel Soylu ünlü medya patronu Halis Beyin kızıydı. Geçen yıl en yakın arkadaşı tekstilci Haldun Arslanlı'nın kızı Gizem Arslanlı bu otelde evlenip unutulmaz bir düğün yapınca kendisi de burada evlenmek istemiş, ilk konuşmadan sonra geçen yılki düğünü Buse'nin organize ettiğini öğrenip inatla onun yapmasını istemişti. Buse ilk başta sebebini anlamasa da otelleri ve reklam açısından iyi olacağını düşünüp kabul etmişti. Şu an ise, "Yangın var!" deyip kaçmak istiyordu. Geçen yılki düğünle devamlı kıyaslama halindeydi kız; "Ay o zaman şu vardı ben istemiyorum, bu sefer bu olsun hem daha pahalı..." istekleri ve kaprisleri ile uğraşıyordu. Zorlu geçen menü belirleme ve yemek tadımı sonrası kendini kahve odasındaki koltuklara bırakmıştı.

"Aman Tanrım! Bu kız beni kesin öldürecek! Nasıl kalkacağım ben bu düğünün altından? Bana lobideki çiçeklerin de değişmesini istediğini, düğün konseptine uymadığını söyledi. Düşünebiliyor musun Taner, kız otelin çiçekleri de değişsin istiyor."

"Valla Buse işin zor, ilk görüşmeyi onlarla ben yaptım. Gece on ikiye kadar Sultan Park'ta kır düğünü olacakmış, sonra da balo salonu sadece gençler için diskoya çevrilecekmiş."

"Evet... Onu ayarladık. Hatta disko topu bile buldum. Sanatçı da şu gece kulüplerinde çıkan Korhan diye biri var ya, o olacak."

"Ne diyeyim kızım... Kolay gelsin. Sen bu dokuz yüz kişilik düğünü atlat valla seni terfi ettireceğim."

"Aman Taner! Off hadi gidelim. Şimdi müdüre hanım gelecek, asıl kıyamet o zaman kopacak."

"Haklısın yaa hamile kadınla çalışmak ne zormuş!"

Buse masa başına geçmesi ile e-posta kutusunda biriken teklifleri ve postaları görünce, "Tanrım ne çok mesaj var, kaldık yine mesaiye," demiş yavaş yavaş e-postalarına cevap yazarken, asistanları Deniz'in sesi ile dünyaya dönmüştü.

"Arkadaşlar Feyza Hanım hamileliği dolayısıyla bugün itibari ile altı ay izine çıkmıştır; onun yerine Ankara şubemizden Saner Durak vekâleten gelecekmiş."

Duyduğu sesle yerinde donup kaldı Buse. Bu adam yüzünden Ankara'dan ailesinden ayrılmamış mıydı? Tüm hayatını değiştirip buraya gelmiş, bir şekilde yaşıyordu ama şimdi aynı yerde çalışacaklardı, en komiği de Buse onun yardımcısı olacaktı. Buse işte o an içindeki sıkıntının tüm nedenini buldu... Saner! Yine gelmiş, hayatında başköşeye oturmuştu.

Sancılı geçen bir hafta ve Saner'in ofise geldiği gün... Saner herkesle tanışmak için toplantı yaptığında o an yok olmak, bir daha ortaya çıkmak istememişti Buse.

"Arkadaşlar, biz zaten Buse Hanımla daha önceden tanışıyoruz, belki biliyorsunuzdur aynı okuldaydık. Benim okuldan arkadaşımdı, şimdi ise iş arkadaşım oldu. Eminim Buse Hanımın yardımları ve sizin de işbirliğinizle bu dönemi çok başarılı bir şekilde atlatacağız. Şimdi birbirimize alışana kadar tabii, sorunlarımız olacaktır ama ben işleyişi çok değiştirmek istemiyorum. O yüzden Buse Hanımın işlerinde onunla çalışıp sistemi tam oturtmak istiyorum. Her salı saat 14.00 haftalık olağan toplantı yapıp, işlerimizi konuşur, tartışırız. Şimdilik bu kadar hepimize başarılar." Herkes yavaş yavaş toparla-

nıp çıkarken Saner, "Buse Hanım siz kalabilir misiniz?" demiş, diğer elemanların çıkışını beklemişti.

"Buse, açık ofis olduğu için burada konuşmak istedim. Gördüğüm kadarı ile masalarımız da karşılıklı."

"Evet. Buyurun Saner Bey dinliyorum."

"Buse ne beyi? Lütfen! Çok güzelleşmişsin sen, o soğuk ama çekici yanın hâlâ değişmemiş."

"Saner, bak burası iş yeri ve biz artık dediğin gibi iş arkadaşıyız, ona göre davranmak konuşmak lazım biliyorsun."

"Biliyorum da biz seninle iş arkadaşından öteyiz Buse, lütfen yapma! Bak kaç yıl geçti aradan... hımm?"

"Ötesi yok Saner Bey, ötesi yok... Maalesef şartlar bizi yine karşı karşıya getirdi o kadar, zaten ne şimdi ne de daha önce bizimle ilgili başka şeyler olamazdı."

"Emin misin Buse, bizim olamayacağımıza emin misin?"

"Evet."

Saner, "Tamam, o zaman iyi çalışmalar, umarım güzel geçer seninle çalışma hayatı," dedikten sonra ofislerine geri dönmüşlerdi.

Bundan sonrası ise Buse için tam bir felaketti. Her dakika karşısında, yanında, hayatında o vardı. Bazen gecenin bir körü, bazen boş günlerinde, bazen de en olmadık zamanlarda arayıp sözde iş için telefonda konuşuyorlardı. Saner, Buse'nin hayatını resmen altüst etmiş, gelişi ile sarsıntılar yaratıp hayatının orta yerine yerleşmişti.

Dokuzuncu Bölüm

"Buse, hayatım N'oldu niye dalmış öyle oturuyorsun? Bir şey mi canını sıktı, yoksa yine annem mi?"

"Saner... Aşkım sen ne zaman geldin, nasıl içeri girdin?"

" Ee kapıyı çaldım çaldım açan olmadı. Koli getirmiştim sana, bari bırakayım dedim anahtarımla açtım. Yine nerelere gittin sen bakayım, pamuğum..."

"Ah bir bilsen... Neyi hatırladım biliyor musun? Senin İstanbul'da ilk karşıma çıkışın ve oteldeki konuşmamız."

"Ooo hanımefendi, derinlere dalmışsınız. Gel bakayım şöyle yamacıma... hımm şimdi oldu, benim de aklıma şimdi ne geldi bil bakalım."

"Buse sana telefon, müsait misin bağlayayım mı?"

"Kimmiş Deniz'cim?"

"Burak Bey..."

"Aaa bağla bağla tabii."

Saner, asistanları Deniz'in Buse'ye seslenmesi ile dikkat kesilmiş, heyecanla bağlanması istenen o Burak Bey'i merak etmişti. Hele Buse'nin o kahkahası eşliğinde

"Aa aşk olsun Burak, unutmam tabii sana olan yemek borcumuzu," demesi ile ipleri koparmış masasında kalkıp Buse'nin masasına gelmişti.

"Tamam, o zaman ben bu akşam otelin terasında Roof Restoran'da yerimizi ayırtıyorum. Hem yeni müdürümüzle de tanışırsınız bu vesile ile. Tamam, Burakcım akşam sekizde görüşmek üzere."

Telefon görüşmesinin bitmesi ile Saner'in tam tepesinde ona baktığını gören Buse anlam veremeden, "Saner Bey akşam sekizde PR danışmanımız Burak'la yemek yiyeceğiz. Umarım programınız yoktur. Sizin de olmanız gereken bir yemek."

"Yok. Gelirim sekizde."

Buse bu cevabın hemen ardından Saner'in bir hışımla gitmesine anlam verememiş işine tekrar geri dönmüştü. Saner ise o sinirle kendisini kahve odalarına atmış, pencereden Sultan Park'a bakarak düşünmeye başlamıştı.

"Neden Buse... Neden bu kadar uzaksın bana? Görmüyor musun sen kaçtıkça yollarımız daha çok kesişiyor. Kim bu Burak? Eskiden de çevrende hep bir erkek olur, ona yollardın o kahkahalarını. Çok mu üzdüm seni, çok mu kırdım? Neden bana açmıyorsun kapılarını Buse."

Sonunda akşam olmuş mesai saati bitmişti, ofistekiler tek tek giderken Buse'nin hâlâ masasının başında olduğunu gören Saner, konuşup konuşmama arasında kalmış ama kendine yenilip Buse'nin yanına gitmişti.

"Hayırdır sen niye daha gitmedin?"

"Ee akşam yemek var ya yukarıda, şimdi eve git gel yetişemem. Ben de işlerimi biraz daha hafifleteyim öyle yukarı çıkayım dedim."

"Anladım. Üstünü değiştirmeyeceksin yani? Hazırlık yapmayacaksın?"

"Yoo, neden hazırlanayım ki? Sonuçta basın işlerimizi yürüten firma temsilcisi ile yemek yiyeceğiz."

"Bilmem çok samimi geldiniz bana, belki..."

"Belki ne Saner, belki ne? Sen beni ne zannediyorsun, devamlı bir şeyler ima ediyorsun, her lafının altında bir iğneleme... Yeter artık, iki ay oldu. Tam iki ay. Sen her gün beni iğnelemekten bıkmadın! Ne yapmak istiyorsun, ne öğrenmek istiyorsun? Direkt sor, söyleyeyim!"

Buse uzun zamandır içinde biriktirdiği sıkıntı ile bir anda konuşmuş, her şeyi söylemişti. Saner, Buse'nin tepkisi ile şaşırmış bir anlam veremeden, "Ne öğrenmek isteyeyim Buse? Sen benden kaçıyorsun, eskiyi yaşanmamış sayıyorsun. Anladığım kadarı ile arkadaş olarak bile kalmamışım sende. Tek öğrenmek istediğim neden burada kaldığındı. Neyse o zaman sekizde Roof'da görüşürüz."

Saner oteldeki odasına çıkmış, akşam için spor rahat bir kıyafet seçip güzel Boğaz'ı seyre dalmıştı. Vakti gelince Roof'a çıkmış, masada Buse ve bir adamı sohbet ederken bulmuştu. Biraz daha kapıdan izledikten sonra, "Müdürüm buyurun, Buse Hanımlar da sizi bekliyordu," diyen garsonun sesi ile kendisine gelip hareketlenmişti.

O gece yemekte Buse ve Burak'ın sadece gerçekten arkadaş olduğunu anlamış fakat onların aralarındaki arkadaşça bağı bile kıskanmıştı. Burak, otelin basın-yayın halka ilişkilerini yürüten firmanın ortaklarından biriydi. Ortağı ise nişanlısı Bilge. Bilge ve Buse, Burak sayesinde tanışmış çok da yakın arkadaş olmuşlardı. Yemeğin sonunda hafta sonu açıkhava tiyatrosunda "Levent Yüksel Kadın Şarkıları" konserine gitmeye karar vermişler, Saner'i de bu plana dâhil etmişlerdi. Buse Saner'le bir yere gitmenin heyecanını gizliden gizliye yaşarken, Saner çekinmiş ama Buse'nin, "Hadi Saner yaa ne olacak, kaç zamandır İstanbul'dasın biraz eğlenceli vakit geçiririz," demesi ile şaşırıp, "Tamam," deyivermişti.

Buse kendindeki gelgitlere anlam veremiyor, ne yap-

maya çalıştığını kendisi de tam kestiremiyordu. Daha birkaç saat önce bağırıp gemileri yaktığı adama şimdi konser için resmen yalvarıyordu. 'Salak Buse! Tabii adam da kendine her şeyden pay çıkarır sen bu kadar dengesizken,' diye söyleniyordu bir yandan. Konser gününe kadar ikisi de gizli bir barış antlaşması imzalamışçasına çalışmış, her şey olağan şekilde ilerlemişti. Akşam mesai bitiminde Buse, Saner'in yanına gidip, "Saner Bey, şey yani Saner..." diye konuşmaya başladı.

"Efendim Buse?"

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Tabii, seni dinliyorum."

"Hımm... Akşam konsere gideceğiz ya. Benim üstümü değiştirmem lazım."

"Benim odamı kullanabilirsin."

"Şey... Ne? Nerden anladın bunu isteyeceğimi?"

"Sen ne kadar inkâr etsen de seni tanıyorum. Yanındaki poşeti de gördüm. Burada veya tuvalette giyinemeyeceğine göre..."

"Çok sağ ol Saner."

"Rica ederim. Sen al anahtarı çık, ben yarım saate gelirim. Sen giyinmiş olursun sanırım."

"Aa evet tabii... Ama sen de hazırlanacaksın daha, benim yüzümden geç kalma."

"Yok, sen rahat rahat giyin, ben gelir hemen hazırlanırım, sonra da çıkarız. Birlikte gideriz değil mi?"

"Evet, benim arabam yok biliyorsun."

"Peki, karnım aç ama benim."

"Balık ekmek yiyelim mi? Hım..."

"Tamam. Hadi sen hazırlan ben de geliyorum."

"İşte Buse! Geliyorsun sen de yavaş yavaş, ısınıyorsun bana, şimdi benim odamda benim yatağımın üstünde kıyafetlerin, ellerin banyomda, masamda, yüzünün aksi aynamda, kokun odamda. Ben senden nasıl uzak duracağım şimdi? Ahh Buse... Neden inanmıyorsun ki bana, neden bir şans vermi-

yorsun? O adama bile ikinci şansı verdiğini kendin söylemiştin. Neden benden kaçıyorsun?"

"Asansördeyim, senin odana gidiyorum. Nasıl dedim, nasıl cesaret ettim buna? Senin kapını tutuyorum, içeri giriyorum, işte odandayım. Sanki sana gelmiş gibi hissediyorum. Senden kaçmaya çalıştıkça sana geliyorum. Bana bakışların, Buse Hanım deyişin, bilgisayar ekranıma bakmak için masama eğilmen, o kokun. İşte o kokun sinmiş odana, senin yatağın, burada mı yatıyorsun? Bu camdan mı Boğaz'ı izliyorsun, bu kadehlerden içkini yudumlarken beni düşünüyor musun? Ben seni düşünüyorum Saner... Hem de o kadar çok düşünüyorum ki... Bu havlular mı senin yüzünü kuruluyor, bu sabun mu günün kirini alıyor senden? Bu aynadan mı kendini izliyorsun? Ah Saner bir bilsen, içim o kadar seninle dolu ki. Ama bu kız hâlâ çok korkuyor, seni yaşamaktan, aşkını kabul etmekten..."

Buse hazırlanmış, son makyaj rötuşlarını yaparken kapı çalmıştı. Saner ofiste biraz daha oyalanmış, artık dayanamamış yukarı odasına çıkmıştı. Kapının açılması ile Saner, Buse'yi görmüştü. İşte tıpkı o üniversitede bıraktığı Buse'ydi karşısında duran. Buse bol kesim kotunun üstüne düz beyaz bir body giymiş, saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış, ayaklarına da beyaz Converse ayakkabılarını geçirmişti.

"Biliyor musun... Bu halinle aynı bıraktığım Buse'sin. Hiç değişmemişsin."

"Ahh sağ ol, ama o üç yıl bana beş kilo ile geldi."

"Yok, bence hâlâ aynı güzellikte karşımdasın... Neyse ben de giyineyim."

"Tamam, çok sağ ol oda için, ben aşağıda bekleyeyim seni."

"Yok, gerek yok. Buse kal burada, sen oturma odasında beklersin, ben hemen giyinirim."

"Tamam, o zaman..."

Buse Saner'i beklerken camdan görünen eşsiz İstan-

bul manzarasını izlemiş, Saner de Buse ile uyumlu olmak için spor giyinmeyi tercih etmişti. O da pantolon seçimini kottan yana kullanmış, üstünü beyaz gömleği ile tamamlamıştı. Buse burnuna gelen Saner'in parfümü ile arkasını dönmüş ve o da tıpkı üniversitedeki Saner'i görmüştü.

"Sanırım bu gece geriye dönüş yaşıyoruz Saner," diyebilmişti.

Konserden önce Burak ve nişanlısı Bilge ile buluşmuşlar, balık ekmeklerini yiyip konser alanına gitmişlerdi. Cemil Topuzlu Açıkhava'da sıcak bir İstanbul akşamında Levent Yüksel o içten sesi ile ilk parçasını söylemeye başlamıştı.

"Ya sonra ne yaparım senden sonra, acımadan geçen yıllar, zamanla yalnızlık başlar..."

Daha önce kadınlar tarafından seslendirilen şarkıları tekrar düzenlemiş bambaşka bir şekilde hayat vermişti onlara, araya kattığı kendi şarkıları ile konser çok keyifli geçiyordu. Konserin ikinci yarısına, "Zalim, senin Allah'ın yok mu?" ile başlamış Saner hafifçe eğilip Buse'nin kulağına mırıldanmıştı şarkıyı. Şarkıların birlikte söylenmesi ile Buse ve Saner aralarındaki buzları eritmeye başlamıştı. Konserin son şarkısına gelindiğinde Levent, "Bu şarkı buradaki tüm âşıklar için gelsin," demiş, orkestra şarkıya başlamıştı. Müziği başlamasyla Buse, Saner'e sarılmış tüm şarkıyı öyle dinlemişti.

Buse ve Saner geçmişleri ile ilgili upuzun bir yolculuğa çıkmış, anılarını tazelemişlerdi. Saner koltukta kollarının arasına kıvrılmış kadına baktı. Buse sonunda Saner'in yanındaydı işte. Şimdi de hayatına temelli giriyordu.

"Yaa Buse Hanım, iyi ki o konsere gitmişsiz. İyi ki

seni tekrar ikna edebilmişim. Hadi şimdi kalk, çok işimiz var. Kolilere eşyaları yerleştirmemiz lazım. Birazdan teyzen de gelir."

"Olsun Saner, çok işimiz olsun. Ben biraz daha senin kokunla burada oturmak, sıcağında ısınmak istiyorum."

"Benim için hava hoş, sonra yetişemeyeceğiz Saner, deme bana."

"Demem aşkım demem. Sen beni hep böyle sarıp sarmaladıkça ben hiç şikâyet etmem..."

Onuncu Bölüm

"Sağ ol Burakcım, siz gidin yolunuz uzamasın benim için, ben taksiyle giderim."

"Buse ne taksisi, benimle geldin ben bırakırım."

"Evet, Buse bu saatte madem bizimle gelmek istemiyorsun Saner'le git."

"Of tamam! Ben size zahmet vermeyim diye söylemiştim ama..."

"Yürü Buse Hanım, daha fazla konuşma, hadi arabaya..."

Saner hâlâ konser sırasında yaşadıklarının büyüsündeyken, Buse'nin konser biter bitmez böyle davranmasına bir anlam vermemişti. Sessizce arabada ilerlerken sadece yol tarifi için konuşmuşlar, kalabalık İstanbul trafiğinde kendi dünyalarına dönmüşlerdi. Buse evine yaklaştıkça konser sonunda yaptıkları saçma sapan konuşmayı düşünüp duruyordu.

"Neden böyle saçmalıyorum Tanrım onun yanında? Kalbim başka bir şey derken dilimden neden böyle zıt şeyler çıkıyor? İşte adam demek ki hâlâ sana değer veriyor ki burada çabalıyor... Ama o gazete haberleri, fotoğraflar, dergilerde çıkan yazılar? Onlar da mı yalan? Ahh Buse ahh! Gittin adama küt diye sarıldın. Mezuniyet balosunda da aynısını yapmış yüz üstü bırakmıştın. Şimdi ne yapacaksın? Yine mi arkanı döneceksin?"

"Sanırım burası Buse? Hangi apartman?"

"Aaa! Şey... Dalmışım. Şu sarı olan, sağdan dördüncü."

"Tamam. Geldik. İyi geceler."

"İyi geceler... Saner, böyle mi ayrılacağız?"

"Nasıl ayrılmamızı isterdin Buse? Daha ne yapayım? İyi geceler öpücüğümü istiyorsun yoksa?"

"Aaa hayır! Ben sadece böyle... Neyse iyi geceler."

Saner içindeki tüm karmaşa ile kendisini otel odasına zor atmıştı ki telefonuna gelen mesajla tüm dünyası tekrar aydınlandı.

"Ben neden böyle davrandığımı bilmiyorum, ama kalbimi dinlemek istiyorum artık. Bu huysuz kızı affedecek misin?"

"Yaaa huysuz kız, kim kimi dize getirdi bakalım?"

"Elbette, ben seni Sanercim! Baksana baban bile devamlı, 'Kızım sen olmasan bu hayatta adam olmazdı,' diyor."

"O hayta çoktan adam oldu da babam görmek istemedi. Neyse sanırım senin bu kolileme işini yapmaya niyetin yok, hadi kalk sahile gidelim bari bir şeyler yer hava alırız."

"Yaa bir dur daha bana neden o gece aramadığını anlatacaksın Saner Durak."

"Tamam, ben sana anlatmam demedim ki. Sahilde konuşuruz."

Saner telefonuna gelen mesajla gülümsemeye başlamış, "Sen asıl beni affedip kabullenecek misin bakalım huysuz ve tatlı kadın... Bekle yarın sabaha kadar. Be-

nim neler çektiğimi biraz da olsa anla." Saner aldığı karar ile bu sefer keyifle Boğaz manzarasına karşı içkisini yudumluyor, yarın yapacağı sürprizi planlıyordu. Buse ise telefonu göğsüne bastırmış, sevdiği adamdan haber beklerken daldığı İstanbul gecesine dilindeki şarkı ile eşlik ediyordu.

Sorma ne haldeyim
Sorma kederdeyim
Sorma yangınlardayım
Zaman zaman [4]

Buse zorla daldığı uykusundan kapının çalınması ile sıçrayarak uyanmıştı. Bugün boş günü olduğunu bildiği için arkadaşları bu kadar erken saatte hayatta gelmezdi, apartman görevlisi de kapısını çalmazdı zorunlu olmadıkça. Uyku sersemi kapıyı açtığında karşı komşularının çocuğu Oğul ve elindeki kocaman gül buketi ile karşılaştı.

"Oğul, günaydın ablacım, hayırdır bu güller kimin için? Annene mi aldın?"

"Yok, Buse abla, bunlar senin. Aşağıdaki abi verdi sana vermem için."

"Aşağıdaki abi mi?"

"Evet, ben ekmek almaya gidiyordum, apartmandan çıkar çıkmaz bana seni sordu. Çiçekleri sana vermemi istedi."

"Dur bekle Oğul sen burada, ben hemen geliyorum."

Buse heyecanla pencereden aşağı bakmış ve Saner'i görmüştü. Hemen Oğul'un yanına geri dönmüş, "De ki aşağıdaki abiye, Buse ablanın ekmeği yokmuş, ekmek alıp gelecekmişsin."

Saner yukarı yolladığı çocuğun gelmesi ile kapıya yaklaşmış duyduklarıyla, "Tamam o zaman arkadaşım gidelim ekmek alalım seninle, bak ne iyi arkadaş olduk," demişti.

---

4 Sorma-Ayşegül Aldinç

Buse bu arada hemen odasını toparlamış, salondaki dergi-kitap dağınıklarını düzenlemiş, üstünü giyinmiş, hazırlanmıştı. Tam çaydanlığa çayı koyarken kapı çalmış elinde ekmek ve gazeteler ile Saner'i bulmuştu. Yapılan kahvaltıdan sonra Buse o güzel anlarını bozmak istemese de Saner ile bu konuyu konuşmadan rahat edemeyeceğini anladı. Karşısında rahatça oturmuş bir yandan çayını içen bir yandan da gazetelere göz gezdiren adama baktı ve konuşmaya başladı.

"Saner ..."

"Efendim Buse'm?"

"Seninle bir şey konuşmam lazım ama..."

"Konuşalım da sanırım can sıkıcı bir şey."

"Evet, sanırım. Yani asıl ben seninle konuşmazsam içimdeki bu şüphe ile yürütemem bu işi."

"Haklısın, içinde ne varsa anlat bana, sor... Dinliyorum seni."

"O ayrıldığımız geceden beri, yani bu zamana kadar neler yaptın? Hayatında neler oldu?"

"Ne mi yaptım? Askere gittim biliyorsun hemen. Sonra Ankara'ya döndüm, otelin Ankara şubesinde çalıştım, şimdi de buradayım. Tabii geçici olarak..."

"Bu kadar mı yani? Peki, o gazete ve dergilerde çıkan haberler, resimler... Neden babanın şirketinde çalışmadın da bağımsız çalışmaya başladın?"

"Yalan söyleyemem, evet o dergi ve gazetelerde çıkan birçok şey doğru, ne kadar abartıldılarsa da. Zaten benim geçmişimi bilmiyor musun Buse? Şimdi neden bu sorgulama?"

"Sorgulama mı? Saner ben neredeyse haftada iki defa senin ve o kızların fotoğraflarını gördüm, seninle ilgili çıkan haberleri okudum. Ünlü otomotivci Mehmet Durak'ın küçük oğlu Saner yine gecelerde... Saner Durak bu sefer bilmem kim ile göründü... Ankara gecelerinin playboyu Saner, gece hayatı yüzünden Mehmet Beyden

veto yedi, şirketlerinde çalışamıyor... Yeni sevgilisi ile görüntülenmek istemeyen Saner mekânı arka kapıdan terk etti... Söyle şimdi bana, babanla üniversite sonda yaptığın konuşmayı hâlâ hatırlıyorum. Senin onunla çalışmaman bu yüzden mi?"

Saner Buse'den, daha beş dakika önce o dudaklarında şen kahkahalar atan kadından, neler duyuyordu! Sinirle ayağa kalktı, salonda biraz dolaşıp balkona çıktı. Biraz nefes alıp dışarıyı izledikten sonra, "Elbette hayır," dedi. "Buse olayı nerelere çektin? İnanmıyorum sana... Başka bir yerde çalışmak istedim tecrübe kazanmak için, şimdi oldu mu? Ayrıca öylece oturup, hayatımın kadınını bekleyemezdim herhalde. Sonuçta ne olursa olsun belirsiz bir şeyi bekliyorum ve ben erkeğim, üzgünüm ama bu böyle... Artık sen karar ver Buse. Benden daha ne kadar şüphe edeceksin? Eğer bir ilişkiye başlayacaksak nasıl yürüyecek bu iş sen bu kadar şüphe doluyken?"

"Haklısın Saner, çok haklısın, ama beni de anla, içimdeki her şeyi anlatmadan seninle devam edemezdim."

Saner, Buse'nin oturduğu koltuğa yaklaşıp yere oturdu ve Buse'nin ellerini tuttu. "Peki denemeye, başlamaya ne dersin Buse?"

"Peki, ama ofistekilere ne diyeceğiz?"

Hâlâ Buse'nin kendileri dışında başkalarını düşündüğüne inanamayan Saner, kısık bir kahkaha atıp, "Ben seninle ne yapacağım huysuz kadın, hımm?" deyip ufak bir öpücük kondurmuştu dudaklarına.

Sahilde güzel havanın tadını çıkarıp, geçmişe dalmışlardı iki sevgili. Saner Buse'nin alnına kondurduğu öpücüğü ile devam etti sözlerine.

"Sen bana neler çektirdin neler... Ama sonunda kollarımdasın ya, bana evet dedin ya..."

"Asıl sen beni sabırla bekledin, inandın, bana, aşkımıza... Teşekkürler aşkım."

Buse Saner'in kollarında sevdiğinin kucağına daha da gömüldü, tekrar hayal dünyalarına dönmelerini Saner'in çalan telefonu engelledi.

"Babam arıyor; bir saniye canım, kesin önemli bir şey oldu."

"Tabii tabii aç, Mehmet babama selam söyle."

"Efendim baba?"

"Saner. Neredesin sen?"

"Sahildeyiz baba n'oldu?"

"Acil ofise gel, konuşmamız lazım..."

On Birinci Bölüm

"Aşk öyle bir büyü ki, öyle bir büyü ki anlayamazsın..."

Buse, tam iki haftadır kendisini âdeta bulutların üstünde hissediyordu, "Aşk demek ki böyle bir şeymiş Seda."

Her sabah yapılan Buse-Seda telefonlaşmaları hiç bitmemiş, hatta Saner tarafından sabote edilip, araya onun da katılması ile daha da eğlenceli bir hal almıştı. Buse kendisi için ne kadar korkuyorsa da Saner'e belli etmeden yaşamaya çalışıyor, elinden geldiğince ona olan güvenini göstermeye çabalıyordu.

İş yerinde ise mesafeli durmaya çalışsalar da pek fazla becerebildikleri söylenemezdi. Artık ofis çalışanları iyice durumun farkına varmış, Buse'den de aldıkları "Evet beraberiz," cevabı ile çok kurcalamıyorlardı.

"Buse Hanım, bu cumartesi yapılacak olan düğüne ben de katılacağım."

"Tamam, Saner Bey. Yalnız bugün son toplantıları var saat 15:30'da Manolya Salonu'nda. Organizasyon şirketi ve orkestradan da bir kişi olacak. Son rötuşlar yapılacak, hem siz de gelin ve damatla düğün öncesi tanışmış olursunuz."

"Tamam, uygundur bana. Başka bir şey var mı? Ta-

ner, haftaya sanırım senin sorumluluğunda olan yemek vardı..."

Toplantı bitiminde Saner'e gelen telefon dikkatini çekmişti Buse'nin. Saner konuşurken yüzü asılmış, karşı taraf ne söylüyorsa belliydi ki bu onun hoşuna hiç gitmemişti. Buse biraz merakla biraz da korkarak Saner'in masasına yaklaşmış, "İyi misin?" diyebilmişti.

Saner masadan kafasını kaldırdığı an anlamıştı Buse, yolunda gitmeyen ters bir şeyler vardı. Dayanamayıp, "Hadi gel kahve odasına gidelim," demişti ki Saner, "Buse benimle yukarı odaya gelir misin? Orada konuşalım..." diyerek sözünü kesmişti.

"Tamam, dur telefonu alıyorum. Sen çık hadi geliyorum."

Buse, Saner'in arkasından gidişine bakmış "N'olur Tanrım ne olur bu sefer bir sorun çıkmasın bizimle ilgili, uzun süreden sonra kalbim bu kadar mutluyken..." diye içinden geçirmişti.

Yaklaşık beş dakika sonra Saner'in oda kapısını çalarken hâlâ içi içini kemiriyordu acaba ne oldu diye. Kapının açılması ile Saner'in kravatını çözmüş gömleğinin üst düğmesini açmış olduğunu gördü.

"Saner Allah aşkına neler oluyor? Çok korkuyorum. Söyle sevgilim ne oldu?"

"Korkma Buse'm. Sadece babam..."

"N'oldu babana? Sağlıkla ilgili mi?"

"Yok, Allah için sapasağlam... Hem de o kadar sağlam ki buraya gelmiş hafta sonu İstanbul'daymış ve abim aradı biraz önce, benimle görüşmek istiyormuş babam."

"Ee ne var bunda Saner? Aklım çıktı seni öyle görünce..."

"Ne olacak Buse? Yine aynı konuya gelecek. Baksana benimle konuşmak isteyen o ama abim ile haber yollu-

yor. 'Pazar günü Zekeriyaköy'deki çiftliğe gelsin, artık konuşmamız lazım,' demiş... Yine şirkete geçmem ve hayatımla ilgili bir sürü nasihat dinleyeceğim."

"Saner aşkım, bir de şu yönden bak. Baban seni önemsiyor ve endişe ediyor. Herkesin kişiliği farklıdır. Demek ki o da böyle belli ediyor duygularını. Hadi kafanı takma, bak bir yarım saat sonra çok kaprisli bir gelinimiz ve oyuncak olmuş damadımız olacak."

"Ahh! Buse'm bana öyle iyi geliyorsun ki... Biraz daha burada kalsak, senin kuytunda kokunda biraz rahatlasam..."

Buse, Saner'in isteğini ikiletmemiş, Saner'in şaşkın bakışları altında ayakkabılarını ve ceketini çıkarıp yatağa oturmuş, sırtını yatak başına yaslayıp, "Gel buraya benim koca bebeğim, kuzucuğum..." diyerek kollarını açmıştı.

Buse'nin kucağına kıvrılan Saner, "Ne kuzusu Buse Hanım... Ben olsam olsam kurt olurum sen de benim kuzum ve yerim seni."

"Çok konuşma Saner Bey... Yaa bu Pazar bizimkiler geliyordu. Onur, Boran, Birce falan üniversiteden arkadaşlarım, onlarla kahvaltıya söz vermiştim. Şimdi sensiz mi gideceğim?"

"Eh biraz öyle olacak. N'apalım, ama bak baştan diyeyim sakın o siyah eşofman altını giymeye kalkma."

"Niye Saner yaa. Sen de taktın, eşofman alt tarafı."

"Giyme işte, sen bir erkek göz ile baksana kendine... Nerden başladınsa şu Salsa, Latin danslarına... İyi ki Boran ile gitmişsin ve artık devam etmiyorsun. Kan çıkardı vallahi Buse söyleyeyim."

"Off Saner Off... Kalk hadi yeter sana bu kadar, bakıyorum kendine geldin böyle saçmaladığına göre."

"Ne saçmalaması, o nasıl dans... Dans değil bir kere. Neyse ama konuşulacak konulardan biri bu, ilk önce diğer konuları halledelim listedeki..."

Zorlu ve sıkıcı geçen toplantıdan sonra Buse hazırlanmış çıkacağı sırada Saner'i görmüştü, masasında hâlâ bir şeylerle uğraşıyordu.

"Akşam ne yapacaksın? Hadi bana gel yemek yer, film izleriz."

"Abim burada biliyorsun. Babamdan önce onunla konuşacağım canım. Bu akşam onunla yemek yiyeceğiz..."

"Tamam, o zaman ben gidiyorum. Üzme kendini tamam mı sevgilim?"

"Tamam, hadi git ben ararım akşam seni."

"Ahh Saner! Benden bir şeyler saklıyorsun. Babanla aranda ne geçti, seni ne bu kadar rahatsız ediyor? Neden bana anlatmıyorsun sevgilim... Hâlâ aramızdaki o duvarları tam yıkamadık mı? Nasıl başaracağız biz, nasıl yürüteceğiz bu ilişkiyi?"

Buse bunları düşünerek yolu tamamlamıştı, evinin olduğu durağa gelince otobüsten indi, yavaş yavaş sahilde yürüyerek Boğaz'ı seyretti biraz. Yiyecek bir şeyler almak için markete girdi alışverişini yaptı ve kendine günlük menüsünü hazırladı. İstanbul sanki Buse'nin huzursuzluğunu anlamış gibi karardı, rüzgâr başladı, Buse mutfağında bir yandan yemeğini yaparken bir yandan da dalgaların etkisi ile birbirine çarpan kıyıdaki yatlara, motorlara baktı, "Ahh İstanbul şu geceyi bir geçirelim, bu engelden de bir sağlam çıkalım Saner'le. Lütfen! Çok bekledim ben, onu bekledim, mutluluğu bekledim."

Saner ise odasına gitmiş, üzerine rahat spor giysilerini giyip abisi ile buluşacakları restorana doğru yola çıkmıştı. Adı gibi biliyordu ki babası yine, "Hayatını düzelt, artık şirkette çalışmanı istiyorum, bu kadar haytalık yeter," diyecekti. Zaten hayatını yeteri kadar düzeltmemiş, yoluna sokmamış mıydı? Buse vardı hayatında, iş yaşamında da yükselmiş kendini kanıtlamıştı.

İstanbul'a geldiği yaklaşık üç aydır gayet düzgün bir hayat sürüyordu.

"Hâlâ ne istiyorsun baba benden? Daha ne yapmam lazım senin için?"

Sıcaktan tam bunaldığı zamanda İstanbul bir anda kararmış, şiddetli rüzgâr çıkmış, deniz resmen şaha kalkmıştı. Buse'nin böyle havalardan çok korktuğunu bilen Saner, telefona sarılmış hemen aramıştı sevdiğini.

"Saner."

"Buse'm... Korkmuyorsun değil mi?"

"Hayır, tam tersi sanki huzur verdi bu rüzgâr bana. Deniz böyle dalgalandıkça içimdeki tüm sıkıntıları yıkadı sanki."

"İçin sıkılmasın sakın tamam mı sevgilim?" Keşke şimdi yanında olabilseydim, kollarımda yatıyor olsaydın ve o güzel sesinle bir de şarkı söyleseydin bana."

"Keşke... Ama git ağabeyinle konuşacaklarını konuş ve yarın bana rahatlamış bir Saner olarak gel tamam mı?"

"Tamam, sevgilim. Şimdi kapatıyorum, trafikteyim yine konuşuruz koklaya koklaya öptüm seni."

"Ben de sevgilim, ben de..."

Saner abisi ile buluşacağı yere gelmiş ve onu beklerken bulmuştu. Biraz havadan sudan aileden söz ederken sormuştu abisi.

"Peki, Saner sen evlenmeyi düşünmüyor musun?"

"Ne evliliği abi ya? Hem daha gencim kendimi hiç böyle bir şeye hazır hissetmiyorum hem de bilmiyorum, ben hayat boyu bilmiyorum abi ya."

"E peki, bu Buse ne iş..."

"Buse... O bambaşka biri. Hani üniversite son sınıftayken bir kız vardı, devamlı peşinde koştuğum ama bana yüz vermeyen hatırladın mı?"

"Evet, hatırladım tabii... Hatta o zaman herkesin dili-

ne sakız olmuştun, kızın teki geldi bizim aslan parçasını kedi yaptı diye."

"Aynen öyle, işte o kız Buse abi. Hâlâ beni peşinde koşturuyor, beraberiz evet ama hâlâ o kadar mesafeli ki... Sevgilim diyor ama her an beni bırakıp gidebilir gibi de duruyor. Çok başka abi, hayatımda ilk defa bir kız için her an diken üstündeyim. O farkında değil ama çevresinde o kadar çok adam var ki onunla olmak için can atan ama o görmüyor bile..."

"Yani beni uğraştırıyor çok çektiriyor diyorsun. Tebrikler kıza, tanışmak isterim."

"Abi öyle deme. Hâlâ benim değil sanki ve benim olması için her şeyi yaparım, yürüyüşü, konuşması, sinirlenince saçları ile oynaması, kıkır kıkır gülmesi... Büyülenmiş gibiyim... Çok istiyorum onu çok..."

"Peki, Saner hiç onunla evlenmeyi düşündün mü? Madem bu kadar büyülendin."

"Bilmiyorum abi, dediğim gibi evlilik... Şimdiye kadar hiç düşünmedim ki..."

"Bence düşün artık Saner!"

"Neden?" Saner bir anda abisinin evlilik ile ilgili bu kadar üstüne bastıra bastıra konuşması ile irkilmiş, babasının pazar günü yapacağı konuşmanın da tam bu noktada olduğunu anlamaya başlaması ile şok olmuştu.

"Çünkü babam artık sen İstanbul'da olduğun için buradaki galeri ve servislerin sorumluluğunu sana vermek istiyor, tek şart evlenmen."

"Neeee! Abi nasıl yapabilir bunu bana? Zorla nasıl evlenirim ben, hem kiminle?"

"Kafasında biri var sanırım ama madem sen bu Buse ile berabersin, bunu koz olarak kullanabilirsin belki. Hem oğlum kendi işimiz varken niye el âlemin iş yerinde çalışasın. Geç artık şu şirketin başına..."

"Bilmiyorum abi. Evlilik... Ben... Buse..."

"Eee ne düşünüyorsun, ne bekliyordun ki oğlum? Bak sen aynı Kral Sekizinci Henry gibisin."

"Nee! Abi saçmalama ne Kralı!"

"Aynen öylesin... Maymun iştahlı. Bu kız da sana hâlâ yüz vermiyor, yanında olmuyor, senin olmuyor diye kuduruyorsun. Tıpkı Sekizinci Henry'nin Anne Boleyn'e tutulması gibi... Tutkulu aşk ama neden... Hâlâ elde edemediğin için. Aklını başına al artık karar ver, şimdi önünde iki seçenek var."

Saner abisinden ayrıldıktan sonra otelin yolunu tutmuş, açık pencereden içeri giren iyot kokusunu içine çekerek yola devam ediyordu, aklı karma karışık. Kalabalık trafikte yavaş yavaş ilerlerken sıkıntı ile ensesini ovmaya başladı. Aklı devamlı abisinin dediklerinde, "Artık karar ver!"de takılı kalıyordu. O kararını vermişti zaten, hayatında Buse vardı. Onu çözmeye yakalamaya çalışıyordu. Evet, iş konusunda da çok büyük paralar kazanmasa da kendisini idare ediyordu, her zaman babasının işini devralacağı günü bekliyordu, orası da doğruydu ama bu şart fazla ağırdı onun için.

"Evlenmek..." diye mırıldandı kendi kendine.

Haklı mıydı abisi, Buse'yi hâlâ elde edemediği için tutku ile mi bağlıydı ona? Farklı olduğu için mi? Peki onun o gülüşünü görünce neden darmadağın oluyordu. Hele o yürümesi, "Hep o salsa yüzünden!" diye geçirdi Saner... "Hatun yürürken bile salınıyor, Tanrım sen aklımı koru yarabbi, iyi ki dans ettiği zamanlar Buse'yi bulmamışım, kesin katil olurdum. Şimdi bile böyle deliriyorken... Evet, Saner itiraf et onu deli gibi istiyorsun. Her zerresini hissetmek, dokunmak, onunla tek olmak istiyorsun, hep seni öpsün, senden başka kimse o tene dokunmasın, o kokuyu duymasın istiyorsun. Sen bu kadını delirmişçesine istiyorsun!"

"Saner bak saat altı buçukta kokteyl başlayacak, gelin damat yedide aşağı inecek, on beş dakika sonra nikâh kıyılacak ve sekizde basın dışarı alınacak. Burada sen devreye giriyorsun, çünkü basını nazikçe dışarı çıkarmamız lazım, yetkili olarak sen konuşursun."

"Tamam, Buse. Ay ne panik yaptın!"

"Panik değil, şu düğünü bir atlatayım başka bir şey istemiyorum, tam dört aydır bunlarla uğraşıyorum ben."

"Tamam, Buse Hanım sakin olun, her şey kusursuzca hallolacak."

"Sağ olasın Tevfik abi, ekibinle de konuştun değil mi?"

"Evet, saat sekiz buçukta servis başlayacak..."

"Hadi hepimize başarılar. Bu arada orkestra gelmiş Buse, biz onlara bakalım, personel yemekleri verilecekti..."

Saner, Buse ile yalnız kalmanın tadını çıkararak asansörde, "Seni çok özledim, ne zaman şu düğün bitecek ve biz gideceğiz?"

"Ooo Saner Bey hemen bıktıysanız... Ana yemekler servis edilince çıkarız biz de on gibi. Pastaya kalmamıza gerek yok, onu Tevfik abi organize eder."

"Peki, ondan sonra ne yapalım hımm?"

"Bana gidelim istersen, emin ol çok yorulmuş olacaksın ve canın hiçbir şey yapmak istemeyecek. Zaten sabah ben bizimkilerle buluşacağım, sen de ta Zekeriyaköye'e gideceksin."

"Off neden hatırlattın ki şimdi... Neyse, hangi salonda bu çalgıcılar?"

"Hadi gel, sızlanma koca adam sızlanma..."

Orkestra elemanlarını kontrol için gittikleri salonda büyük bir sürprizle karşılaşmıştı Buse.

Cankat! Seneler sonra tam karşısında, kanlı canlı duruyordu. Ne yapacağını şaşırıp ne tepki vereceğini kestirememişti, ta ki Cankat'ın, "Hadi canım, hadi canım! Kızım senin ne işin var burada cadı seni..." diyerek sarılmasına kadar.

Saner bir anlam verememiş, demek ki eski bir arkadaşı, diye düşünürken Buse'nin "Cankat..." demesi ile sarsılmıştı. Şu an o adamın kollarında olan Buse, onun yüzünden hayata küskün değil miydi?

"Asıl senin burada ne işin var? Ben bu otelde çalışıyorum."

"Ben de bu orkestranın şefiyim. Ne özlemişim seni, ne kadar oldu görüşmeyeli?"

"Öhhöö!" diye öksürmesi ile Saner'e döndü Buse. Saner'in gözlerinde gördüğü şeyin hiç de iyi olmadığını anladı.

"Aa bak Cankat seni müdürümüzle tanıştırayım, Saner Bey bu da... Saner'cim Cankat."

"Memnum oldum Saner Bey. Ama sanırım müdürden daha yakınsınız Buse ile size böyle hitap ettiğine göre."

"Evet, Cankat Bey daha yakınız... Siz de böyle sarıldığınıza göre daha önceden tanışıyorsunuz?"

"Evet, lise yıllarından beri tanırız birbirimizi."

"Ne hoş, neyse biz bir eksiğiniz var mı diye bakmaya gelmiştik, sanırım yok... Bir ihtiyacınız olursa banket şefimiz burada, o size yardımcı olacaktır. Zaten sizler de dokuz itibari ile sahnede olacaksınız."

"Teşekkürler Saner Bey, bir ihtiyacımız yok. Buse görüşelim bir ara sohbet ederiz, Onur çok sevinecek seni gördüğüne."

Buse, Cankat'tan gelen bu teklifle ne diyeceğini şaşırmış, "Olabilir bakarız. Size iyi sahneler..." diyebilmişti. Saner'in kızgın ve keskin bakışları altında salonu terk etmiş, hiç konuşmamışlardı. Bu can sıkıcı sessizlik

Buse'nin canına tak etmişti, Saner'e dönüp, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ne olacak Buse? O adam Cankat mı ne... O adam değil mi seni hayata küstüren? Nasıl sarılırsın öyle, daha bana bu kadar sıcak davranmamışken... Demek ki seni üzmek, aldatmak gerekiyor böyle sıcak davranış görmek için."

"Saner neler dediğini kulağın duyuyor mu senin?"

"Gayet iyi duyuyor Buse Hanım. Ben senin için bu kadar çabalarken senden böyle sıcak bir kucaklama göremiyorum ama seni defalarca aldatan adam hâlâ aynı karşılığı görüyor."

"Artık saçmalıyorsun Saner! Neyse şu an ilgilenmemiz gereken bir iş var, ona odaklanmamız lazım. Bu akşam da yaptığımız planı iptal etsek iyi olacak, zaten sabah erkenden gitmen gerekiyor senin."

Bu tartışmanın üstüne, gece bir daha bir araya gelmemeye resmen çaba göstermişlerdi. Buse, Saner'in birden böyle çıkışına anlam veremiyor, Saner ise Buse'nin hâlâ kendine koyduğu mesafeye çıldırıyordu. "Abim kesinlikle haklı, bu kadın beni büyüledi. Benim dışımda hâlâ herkese bu kadar sıcakken... Tanrım o adam nasıl sarılabilir ona, nasıl yüzünü avuçlar. Benim dokunamadığım o yüze, benim sarılamadığım o bedene... Aklımı koru Tanrım lütfen!"

Saner hâlâ içindeki yangınla savaşırken Buse'nin sahnenin arkasında biriyle konuştuğunu gördü, karanlıkta tam belli olmayan siluetlere doğru ilerken, 'Lütfen Buse ve o adam olmasın!' diye inlemekten kendini alamadı. Sahne arkasına geldiğinde Buse'nin damadın kardeşi ile konuştuğunu görmesi biraz rahat nefes almasına neden olmuştu.

"Evet, Kaan Bey, her şey olurunda gidiyor. Ben birazdan ayrılmak zorundayım ama konuştuğumuz gibi on bir buçukta pasta kesimi olacak, on ikide buradaki davet

bitecek ve içeride hazırladığımız disko-bar kısmına geçebileceksiniz. Banket şefimiz Tevfik Bey organizasyon sonuna kadar burada olacak."

"Çok teşekkürler Buse Hanım, organizasyon çok iyi oldu. Emeğinize, sabrınıza sağlık."

"Rica ederim, benim işim bu... İyi akşamlar."

Buse konuşma bitip arkasını döndüğünde, Saner'in kırgın bakışları ile karşılaştı. Ne kadar içi gitse de sebepsiz yere çıkışına kızmış ve geri adım atmamaya kararlı bir şekilde yanına gelip, "Ben gidiyorum artık işim bitti," diyebilmişti.

"Peki, nasıl gideceksin?"

"Taksi ile..."

"Tamam."

"Tamam."

Buse de Saner de o gece hiç konuşmamışlardı, ikisi de huzursuz uykunun kollarına bıraktı kendini. Sabah yine hiç konuşmadan Buse arkadaşları ile buluşmaya gitti. Saner ise kafası karmakarışık, içindeki tüm tutku, aşk ve istekle boğuşarak babasının yanına gitmişti.

Aile ile geçen bir günden sonra nihayet Saner, babası Mehmet Bey ve abisi Soner ile çalışma odasına geçti. Saner'in beklediği an gelmişti, babasına karşı daha dayanıklı ve güçlü olarak, "Evet, baba dinliyorum seni," dedi. "Artık söyle de sen de kurtul ben de..."

"Saner, biliyorsun buradaki işlerin başına geçme vaktin geldi. Yeter bu kadar başka kapılarda çalışman."

"Sen demedin mi bana, adam olmadan seni şirkete almam, diye?"

"Saner, sen olgunlaştın artık, hâlâ tam benim istediğim gibi olmasa da..."

"Sen ne istiyorsun baba, anlamadım ki? Abim gibi evlenip çok da sevmediğim bir yuva kurmamı mı?"

"Saner doğru konuş, ben ailemden de evliliğimden de mutluyum."

"Sen mutlu olabilirsin ama ben evlenmek istemiyorum." Saner babasının sert ve otoriter sesi ile cümlesini tamamlayamadı.

"Saner kes artık. On beş gün içinde istifanı veriyorsun ve buradaki galeri ve servislerin başına geçiyorsun. Evlilik konusuna gelince, ya benim istediğim kızla evlenirsin ya da..."

"Ya da ne baba?"

"Hayatında bir kız varmış onunla evlenirsin. Sen seç ama evleneceksin, yuvanı kurup düzenli hayat yaşayacaksın."

"Saner aşkım daldın neden? Bak Mehmet amca son defa seninle konuşmak istedi belki düğünden önce..."

"Yok, dalmadım güzelim, düşünüyordum. Neyse bakalım peder bey ne isteyecek benden. Seni nerede bırakayım?"

"Ya ben otele teyzoş'un yanına gideyim, kadıncağızı bakıma yolladım, ilgilenmedim. Akşam da bana geçeriz. Sen gelecek misin?"

"Gelemem herhalde güzelim. Siz teyze-kız oturun. Hem toparlanırsın belki."

"Tamam. Sen de sıkma canını, ne olursa olsun ben seninleyim biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum aşkım biliyorum... İki gece önce kanıtladın bana bunu. Hem seni nasıl özledim bir bilsen..."

"Sanerrrr..."

"Neyse hadi in arabadan, ben seni kaçırmadan in..."

Saner aklında üç ay önce babası ile yaptığı son ciddi konuşmalar eşliğinde ofise doğru ilerlemişti. Ofisin önüne gelince arabadan inip inmemek arasında gidip gelmiş, sonunda kaçmanın ecele faydası yok deyip gitmişti babasının yanına.

"Geldim baba n'oldu?"

"Gel bakalım Saner Efendi... Nikâhtan önce konuşalım seninle."

"Konuşalım baba da daha ne konuşacağız, her şey senin istediğin gibi değil mi?"

"Evet, öyle ama senin istediğin gibi mi? Bak Buse iyi kız, babası ile Ankara'dan iş hayatından tanışıyoruz. Evleniyorsun tamam ama iki gün sonra sıkılıp ben yapamıyorum demek yok. Evlilik bu bir ömür boyu sürecek, ne o kızı üz ne de beni ailesine karşı mahcup et. Sakın o kızı üzme Saner, gözüm üstünde..."

"Baba yeter artık! Evlen dedin evleniyorum hem de hiç hazır değilken. Neden senin o istediğin kızla evlenmektense, sevdiğim kızla evlenmeyi tercih ettim? Merak etme Buse'yi de üzmeyeceğim. Keşke başkalarının çocuklarını düşündüğün kadar kendi çocuklarını düşünseydin..." diyerek ofisten ayrılmıştı.

On İkinci Bölüm

"Bu güzel pamuk prenses akşam boş mu acaba?"

Buse e-posta kutusuna gelen mesajla gülümsemeden edemedi. Bu adamda kesin şeytan tüyü var, diye düşündü. Cumartesi gecesi o saçma konuşmalarından iki gün geçmişti ve daha hiç konuşmamışlardı. Nasıl oluyordu da tavır yapmaya karar vermişken -ki tüm gün yine surat sallamıştı- gelen bu mesajla gülümseyebiliyordu?

Hemen cevap yazmaya karar verdi. "Hüzünlü prenses iki gündür sevgilisi olacak adamdan haber bekliyor... Bir saat daha bekleyecek, aramazsa artık her gece boş..."

Saner mesajı okur okumaz Buse'nin yanında almıştı soluğu, onun o garip panik halini gören Buse bıyık altından gülerek, "Buyurun bir sorun mu var Saner Bey?" dedi.

"Var, hem de büyük sorun var... O mesaj ne demek Buse Hanım?"

"Ne yazıyorsa o demek... Maalesef hâlâ telefon bekliyorum."

"Telefon mu bekliyorsun? Tamam anladım... O zaman çıkışta beni bekle, üstümü değiştireyim, sonra o sorumsuz adama ne yapmamız gerek konuşalım. Olur mu?"

"Hımmm... Olur."

Buse, Saner'le böyle flört etmeye bayılıyordu. "Unutmuşum insanın içinin kıpır kıpır olmasını, sevdiğine nazlanmanın nasıl olduğunu," diye içinden geçiriyordu ki asistanları Deniz'in sesi ile hareketlendi.

"Buse yukarı misafir gelmiş, salonları gezmek istiyor nöbetçi sensin bugün."

"Tamam, çıkıyorum nerede bekliyorlarmış?"

"Resepsiyonda..."

Saner yukarı çıkmak için hazırlanan Buse'nin masasına evrak bırakma bahanesi ile gelip, "Üstündeki tişörtle sakın eğileyim deme. Niye V yaka giydin ki bugün? Ahh ahh!" demiş ve bir şey olmamış gibi gitmişti masasında şaşkın bir Buse bırakarak. Buse yüzünde safça gülümsemesi ile yukarı misafirlerini karşılamaya gitmişti, uzunca süre onlarla ilgilenmiş, neredeyse tüm oteli gezdirmiş, planladıkları yemek için menü hakkında konuşmuşlar, uygunluk için tekrar görüşmek üzere randevulaşmışlardı. Yorgun bir şekilde ofise geri dönerken mesailerinin bitmeye yaklaştığını fark etmişti. İçinde bu gecenin heyecanı ile ofise ilerlerken bilemezdi Saner'i sinir küpü halinde bulacağını...

Buse misafirlerine gittikten sonra, Deniz'in yanından geçerken kulak misafiri olmuştu. Saner, "Buse hanım şu an otel içinde görüşmede Cankat Bey, numaranızı alayım gelince notunuzu iletirim ben," dediğini.

Hemen müdahale etmiş, "Bana bağla Deniz," deyivermişti. "Bu adam niye hâlâ arıyor Buse'yi, ne istiyor bizden bir görelim bakalım," demiş telefonu açmıştı.

"Ben Saner buyurun."

"Ben de Cankat asıl siz buyurun. Siz görüşmek istemişsiniz benimle."

"Evet, Buse Hanım yok şu anda... Cumartesi gecesi ile ilgili bir sorunsa ben yardımcı olayım."

Sinirlerine hâkim olup konuşmayı sürdürmeye ve adamın ne istediğini anlamaya çalışıyordu ki, "Hayır değil. Kendisi ile görüşecektim ayrıca bir sorun da yok," demesi ile iplerin koptuğunu anladı Saner.

"Aslında var Cankat Bey. Büyük bir sorun var. Buse benimle birlikte, arayıp rahatsız etmeyin onu bir daha. Görmedin mi o gece, Buse çok mutlu. O yıkıp bıraktığın, darmadağın ettiğin kız değil. Yeter artık çık git hayatından!"

"Bakın, benim muhatabım siz değilsiniz, Buse. Ayrıca çok iyi biliyorsunuz ki biz birbirimizin hayatından asla çıkamayız!"

"Öyle bir çıkarsınız ki... Artık onu ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir. O bölüm koridorlarında ağlayarak bıraktığın kızın artık gözünden yaş değil, mutluluk saçılıyor. O seni hayatından çıkardı sen de bırak git yoluna."

"Çıkardı öyle mi? O zaman geldiğinde sorun, Tuna abin kim, diye..."

Buse ofis katının koridorunda Deniz'le karşılaşmış kendisini Cankat'ın aradığını ve Saner'in görüştüğünü öğrenmişti. Biraz önceki tüm hevesi, heyecanı gitmiş, yerine büyük bir endişe gelmişti. Daha cumartesi akşamı yaşanan gerginliği atlatamamışken nerden çıkmıştı bu telefon? "Ben hiç mutlu, huzurlu olamayacak mıyım Tanrım!" diye söylenerek ofise gelmişti.

İçeri girer girmez Saner'le göz göze gelmiş, olduğu yerde kalmıştı gözlerinde gördüğü o sinir dalgası ile.

"Taner, biz Buse Hanımla çıkıyoruz, bir şey olursa sorumluluk sende. Deniz yok, gelince söylersiniz telefon gelirse not alsın, biz yarın döneriz. İyi akşamlar arkadaşlar."

Buse bu taviz vermeyen sesle beraber masasına gidip eşyalarını toparlamaya başlamıştı. Biliyordu çünkü en ufak bir tepki verse ikisi için de hiç iyi olmayacaktı. Ya-

nına gelen Saner'e baktı. "Ben beş dakikaya lobide seni bekliyorum, toplanayım," dedi

"Tamam."

Şimdi ne yapacaktı Saner? Bu kadar emek vermiş, kaç yıl sonra tekrar içindeki hisler harekete geçmişken yine adamın tekinin gelip her şeyi mahvetmesine izin mi verecekti?

"Asla dedi... Asla o adam bizi yıpratamayacak."

Daha yeni tekrar flört etmeye başlamışlar, aralarında olan o ufak sorunu hallediyorlardı. Ne de tatlıydı Buse'si suratında o aşk dolu gülümsemesi ile. 'Şu Cankat olayını tamamıyla halletmeden bana rahat nefes yok. Neden aradı ki, o Tuna abi de neyin nesi?' Saner kafasında düşüncelerle üstünü değiştirdi, belki de biraz Buse'nin canı acısın diye düşünerek işini ağırdan alıp yirmi dakika sonra aşağıya indi. Hiç konuşmadan arabaya binip Buse'nin evine doğru yol almaya başladılar.

"Saner... İlerideki markete uğrasak? Evde yiyecek adam akıllı bir şey yok da."

"Tamam, istersen dışarıda yiyelim ama acil konuşmamız lazım Buse. Ancak evde daha rahat olacağımızı düşünüyorum."

"Yok, evde olalım... Hemen lazanya yaparım sana kolay o."

Marketten gerekli alışverişlerini yapmışlar, ellerinde torbalarla yürüyorlardı Buse o an ilk defa, "Saner'le hayat nasıl olur acaba?" diye düşünmeden edemedi. Onunla alışveriş yapmak, aynı evi, hayatı paylaşmak, işten çıkıp ortak hayatlarına dalmak, film izlemek, uyumak, konuşmak, dertleşmek, kahkaha atmak... Daha bunların çok azını onunla yapabilmişti, ne kadar istese de hayatlarında hep bir pürüz çıkıyor, en ufak şeyde yara alıyorlardı. Buse için en önemlisi ise konuşamamalarıydı. Devamlı bir diken üstünde olma durumu vardı ikisi için de.

Eve geldiklerinde Buse hemen mutfağa geçmiş aldıklarını yerleştirmiş, üstünü değiştirip yemek yapmaya koyulmuştu. Okulda aldığı mutfak derslerine işte böyle zamanlarda şükrediyordu, kısa zamanda pratik lezzetli yemekler... Sürpriz olarak da hemen köri soslu tavuk yapmış, lazanyayı fırına vermişti.

Saner ise salonda pencereden dışarıyı izliyor, kafasında dolaşan tüm tilkilerin kuyruklarını birbirinden ayrı tutmaya çalışıyordu. İlişkilerine dışarıdan ne çok etki eden vardı... İlk başta Buse'nin uzak tavrı, hâlâ güvensiz oluşu, sonra babası ve ailesi şimdi de bu Cankat... Hiç olmaması gereken adam gelmiş tam ilişkilerinin ortasına oturmuştu. İstanbul'un o sıcak nemli yapış yapış havası da üstüne çökmüş iyice nefes alması zorlaşmıştı. Buse elinde buz gibi biralarla gelmiş, Saner'e seslenmişti.

"Saner, hava çok sıcak istersen balkona çıkalım."

Elindeki biralardan birisini Saner'e uzatmış, "Birazdan yemekler olur... İstersen yemekleri bekleyelim."

"Hayır, Buse artık beş dakika bile beklemek istemiyorum. Ne demek oluyor, ben senin neyinim, o adam nasıl seni arar, iş yerini arar... Hâlâ bu kadar yakın mısınız?"

"Saner, tabii ki yakın değiliz. Hatta o gece yıllar sonra ilk defa gördüm. Biz ayrıldıktan sonra o Almanya'ya gitti. Beni de biliyorsun zaten... Geldiğini biliyordum ama inan hiç görüşmedik, konuşmadık, karşılaşmadık bile."

"Nerden biliyorsun o zaman neler yaptığını?"

"Biliyorsun amcamlar onun ailesi ile çok samimiler, aile dostları... Teyzesi benim Oya ablamdı, zaten biz öyle tanıştık. Bunları biliyorsun zaten."

"Biliyorum da ailelerin görüştüğünü bilmiyordum. Babasının adı ne?"

"Tuna... Yani Tuna abi, ne oldu ki?"

"Hâlâ görüşüyor musun Tuna abinle?"

"Evet, ama öyle çok değil. Aramızda ne Cankat lafı geçer, ne de bana bir şey ima ederler... Neden soruyorsun? Cankat'la bugün ne konuştun? Ne dedi sana?"

"Seninle konuşması gerektiğini söyledi, ben de çık Buse'nin hayatından o seni çıkardı dedim. O da bana Tuna Abin kim diye sormamı istediğini, hâlâ senin hayatında olduğunu ima etti."

"Neee... Yok öyle bir şey!" Dur Saner yemekler yanacak, ben fırını kapatıp hemen geliyorum. Bunu konuşmamız lazım. Buse hemen yemekleri fırından çıkarıp Saner'in yanına gelmişti. Bu sefer geçen seferki gibi karşısına oturmamış yere bacaklarının dibine oturmuş, ellerini onun ellerinin arasına alıp, "Benim geçmişimin ilişkimizi böyle yıpratmasını istemiyorum," demişti. "İnan hâlâ Cankat ile ilgili bir şey hissetsem yanında olmazdım. Seni hayatıma bu eve almazdım. Saner ben daha seni okulun kafesinde ilk gördüğümde anladım ona karşı artık hiçbir şey hissetmediğimi. Aklım o bana delici gözlerle bakan, kömür gözlü çocuktaydı, sen de... Belki de Cankat'tan sonra ilk defa birine bir şeyler hissetmek beni korkuttu ve kaçtım senden. O gün gördüklerimden kaçtım. Şimdi görmüyor musun? Sen üzülme diye nasıl acı çekiyorum. Nasıl panik halindeyim seni kıracağım diye... Ben bir ilişki yaşamayı unutmuşum Saner. Cankat'la yaşadıklarım çocukça şeylerdi, artık olgunlaşmış ve büyümüş biriyim. Gerçek bir ilişkide ne yapılır, ne yaşanır kestiremiyorum. Çok korkuyorum her şeyi berbat etmekten... Sana soru sormaya korkuyorum, bir şeyler paylaşmaya korkuyorum... Ama bir yandan da deli gibi istiyorum bu korktuklarımı."

Saner bu kadar içten dürüst konuşan kadının, sevdiği kadının haline daha fazla dayanamamış eğilip önce ellerinden sonra anlından öpüp, "Hadi yemeklerimiz soğumasın güzel kız... Korkma sakın korkma, ben hep

yanındayım. Hatırlıyor musun üniversite yıllarında sinemada sana attığım mesajı?" demişti.

"Hatırlamaz mıyım? Filmin ortasında gelen mesajla ne kadar şaşırmıştım. Sen beni sinemaya girerken görmüş müydün? Ben seni hiç fark etmemiştim o mesaja kadar."

"Evet, peşinden o saçma korku filmine girmiş, iki sıra arkandan bilet almıştım."

"Sonra da ben korkunca o mesajı atmıştın. Korkarsan arkana bak her zaman oradayım... ve bir döndüm iki arka sıramdan bana gülen gözlerle bakan sen."

"Şimdi de korkma, artık hep yanındayım, arkandayım... Tamam mı güzel kız?"

"Tamam..."

O gece uzun uzun konuşmuşlar, her fırsatta birbirlerini sevdiklerini kendilerince belli etmiş, kafalarındaki soruları açıkça sorup çözümlemişlerdi. Saner hâlâ babasının iş teklifini söylememişken Buse, "Baban neden seninle konuşmak istemiş? Hâlâ anlatmadın?" diye sorarak başını Saner'in göğsünden kaldırıp gözlerinin içine bakmıştı.

"Benim İstanbul'daki galeri ve servislerin başına geçmemi istiyor..."

"Yaaa... Sen ne dedin peki? Saner bu çok güzel bir haber olmalı senin için."

"Bir şey demedim, seninle de konuşmak istedim. Senin fikrin de benim için çok önemli."

"Benim mi?"

"Evet, niye bu kadar şaşırdın ki? Senin fikirlerin benim için çok önemli."

"Yani sonuçta bu senin hayatınla ilgili bir şey... Ama ben, senin artık kendi işinin başında olmanı isterim, üniversiteden beri bunu bekliyordun."

"Evet, ama şartları bizim için ağır olabilir daha sonra."

"Amann, Saner ne ağırlığı olacak? Hem sen de artık bir eve taşınırsın herhalde, böyle otel odalarında... Farklı yerlerde çalışır birbirimizi de özleriz."

"İyi bak benden günah gitti o zaman."

Saner o gece Buse'ye asıl ağır şartı söyleyememiş, kendisini buna hazır hissetmemişti.

Bundan sonra günler hızla ve mutlulukla geçmiş, Saner istifasını vermiş özel nedenleri olduğu için kabul edilmişti. Artık ofiste son günü, işleri Buse'ye devretmiş herkesle vedalaşmıştı. Bu arada kendisine yeni bir ev bulmuş Buse'nin evine de yakınlığından dolayı hemen kiralamıştı. Evin yerleşmesine, eşya alımlarına Buse ile gitmiş, her şeyi ikisinin zevkine göre almışlardı. Buse, Saner'in fazla eşya almak istememesini tek başına olmasına yorumlayıp üzerinde durmamıştı. Saner ise yeni evine sadece oturma grubu ve yatak almış, evde olan dolap ve masaları kullanmak istemişti. Nasıl olsa işi de kabul etmesi ile diğer sözü de yerine getirmesi gerektiğini biliyordu... Bunun da ağırlığıyla yeni işine başlamadan Buse ile konuşmak istemiş ve akşam yemeğinde karar kılmışlardı. Bebek'te şık bir balıkçıda buluşmuşlar, yemekleri eşliğinde sohbet etmeye başlamışlardı. O gün neler yaptıklarını, Saner'in yeni işine alışma sürelerini konuşurlarken Buse, "Saner, galiba dışarıda flaş patladı. Allah allah... Bizim mi fotoğrafımızı çektiler?"

"Yok, daha neler Buse... Girerken gördük ya şu gazeteci kadın burada onu çekmişlerdir. Hem biz kimiz ki bizi çeksinler?"

"Evet, biz kimiz de, sen maşallah eskiden magazin dergilerini süslüyordun."

"Aman... Onlar eskiden. Hem Ankara eklerinde çıkmıştı birkaç fotoğrafım."

"Birkaç mı? Neyse... Aaa ya yine bak birileri var sanırım dışarıda."

Saner camdan dışarı doğru bakmış ama bir şey görememiş "Yahu hayatım o kadını çekiyorlardır bize ne..." demişti.

"Evet, neyse balıklar geldi... Senin yeni işine, yeni evine ve sana kadeh kaldırıyorum."

"Ben de sana. Sen olmasan ben bunların hiç birini yapamazdım, cesaret edemezdim... İyi ki hayatıma girdin, baharlar getirdin."

Yemeklerini yiyip güzel sohbetin ardından el ele tam restorandan çıkmışlardı ki patlayan flaşlar, kendilerine uzatılan mikrofonlar ve kamera ışıkları ile kalakaldılar. Buse şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış Saner'in elini sıkı sıkıya tutarken, Saner Buse'yi arabaya doğru sürükleyerek götürüyordu ki duyduğu soru ile bir anda durdu.

"Saner Bey bayan yeni sevgiliniz mi?"

"Sizi artık İstanbul gecelerinde mi göreceğiz? Bu bayan kim..."

Saner o an Buse'yi de diğer o kızlarla aynı kefeye koyan gazetecilere hışımla dönüp "Bilemediniz... Buse Hanım benim evleneceğim kız. Bu gece de onu konuştuk, umuyorum ki bana evet diyecek ve beni dünyanın en mutlu erkeği yapacak. Sakın... Sakın onu başka kadınlarla aynı kefeye koymayın!"

On Üçüncü Bölüm

"Yaa işte böyle teyzoş. Neden bilmiyorum ama bugün hep böyle geçmişimi andım... Hep geçmişle cebelleştim."

"Ahh Busem, benim güzel kızım... Evleniyorsun, hayatını, kendini değiştiriyorsun kolay değil tabii. Artık iki kişilik düşünmeye, yaşamaya başlayacaksın. Tek önceliğin kendin olmayacak. Her hareketinde kocam buna ne der, bu bizi nasıl etkiler diye düşüneceksin... Eskisi gibi vurdumduymaz olmayacaksın. En basiti sen sevmesen bile o seviyor diye pırasa pişireceksin."

"Teyzoş bazen öyle korkuyorum ki... Ya yapamazsak, ya o büyü bozulursa. Biz tam anlamıyla beraber olmaya yeni başladık. Tamam, üniversiteden beri tanıyorum ama hâlâ ufak sorunlarımızda bile konuşamıyoruz biz."

Saner kendisi de dediğinin farkına vararak küçük bir şok geçirse de bunu Buse'ye belli etmeden beline sarılıp, Buse'yi önüne aldı ve arabaya doğru yürüdüler gazetecilerin diğer sorularına cevap vermeden...

Buse daha ne olduğunu anlamadan Saner'in açıklamaları ile donup kalmıştı. Ne demekti şimdi bu! Babası

ertesi gün gazetede görünce ne tepki verecekti? İş yerindekilere ne açıklama yapacaktı, ya annenesine, babaannesine ne diyecekti? Aklında yığınla soru ile boğuşurken kendini arabada buldu. Bir anda o sesler kesilmiş, arabanın acı motor sesi duyulmuştu. Biraz daha ilerledikten sonra Buse bardaktan boşalırcasına bağırmaya başladı.

"Allah kahretsin Saner! Sen ne dediğinin, biraz önce ne dediğinin farkında mısın? Tanrım nasıl dersin, nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Delirdin mi sen? Ben şimdi babama ne diyeceğim? Tanrım, çoktan idam sehpasına yollamışlardır beni... Babam esip gürleyecek. Ellerimle kazıyarak geldiğim iş hayatım mahvoldu, babam beni alıp kesin eve kapatacak... Ne yaptın sen!"

"Kes Buse, kes bağırmayı! Ne bağırıyorsun? Duydun ne dediğimi..."

"Evet, çok iyi duydum. Bravo sana!"

"Buse zaten bu olması gereken bir durum değil miydi? Sence ben neden seninleyim, bu kadar emek harcıyorum bu ilişkiye? Gezip tozmak istesem o kadar çok kadın var ki."

"Saner madem aklından evlilik geçiyordu neden ilk bana söylemedin? Herkes bilmek zorunda mıydı? Ben sana dedim biri fotoğrafımızı çekiyor diye."

"Ne bileyim ben bizi çektiklerini Buse, burada çok tanıdığım, ettiğim de yok aklıma gelmedi bile böyle bir şey."

"Off n'apcaz şimdi biz?"

"Evlenicez."

Daha sonraki günler Buse için tam bir kâbus, Saner içinse tam bir rüya şeklinde geçmişti. Olayın olduğu akşam Buse, hemen babasını arayıp evlenme teklifi aldığını fakat gazetecilerin kendilerini görüntülediğini anlatmış, beklediği gibi büyük tepki ile karşılaşmıştı. Ertesi gün Ankara'dan gelen ailesi ile amcasının evinde buluşmuş, büyük, kavgalı bir aile toplantısı yapmışlardı. İş

yerinde herkesin arkasından konuşması, fısıldanmasına alışmıştı artık...

"İnsanların eline konuşacak şey verirsen konuşurlar tabii," deyip takılmamaya çalışıyordu. O gece Saner ile büyük kavga etmişler, kavgalarının kısa sürmesi gerektiğini ailelerle yapılan konuşmadan sonra anlamışlar ve daha çok kenetlenmişlerdi birbirlerine.

Saner yeni ofisinde kahvesini içerken düşüncelere dalmıştı, Buse'nin babasını çok kızdırdıklarının farkındaydı. Kendi babasının nasıl da memnun olduğuna gülmeden edemedi.

"Kaş yapayım derken göz çıkarmak böyle olsa gerek," diyerek doğruldu koltuğunda. Buse ile yaşadıklarını düşündü. Kızınca nasıl da deliriyordu öyle, karşısındaki kırmamak için içinden geçenleri bir türlü söyleyemiyor, "Puff... mıff... hımmgg!" gibi garip garip sesler çıkarıyordu. Evet, eğer artık evlenmesi gerekiyorsa bu kesinlikle Buse ile olmalıydı. Şu anda hayatında, çevresinde başka bir kadın düşünemiyordu. Her şeyiyle tüm benliğini kaplamıştı Buse ve tam hayatının merkezindeydi.

Yerinden kalktı, odanın içinde biraz dolaştı, aşağıya servis alanına indi. Bir çıkış yolu bulmalıydı artık. Hazır Buse'nin ailesi de buradayken aileleri bir araya getirmeli, aradaki sorunları halletmeliydi. Hiç kuşkusuz babası bu konuda tam destek olacaktı ona. Haberin ilk yayınlandığı sabah babasının tepkisi hâlâ kulaklarındaydı. "Ulan kerata! Hakkında çıkan habere hiç bu kadar sevineceğimi sanmazdım... Kedi olalı bir fare tuttun, helal sana!" demişti şen kahkahalar arasında.

İlk önce Buse'ye adam gibi evlenme teklif etmeli, daha sonra aile büyüklerinin olduğu bir yemek organize etmeliydi.

"Buse uygun musun?"

"Evet n'oldu?"

"Akşam yemeğe gidelim... Uygunsan."

"Tamam, akşam otelden al beni iş çıkışı..."

"Yok, sen evine git, üstünü değiştir ben seni sekiz buçuk gibi alırım."

"Niye nereye gidicez? Ne giymem lazım?"

"Ya ne istersen giy. Benim bugün biraz geç çıkmam lazım o yüzden dedim."

"Tamam... Akşama görüşürüz."

Buse teyzesine Saner'le evlenme yolundaki hikâyelerini anlatırken kapı çaldı. İki kadın da tedirgin olmuştu, akşam bu saatte kim olabilirdi ki? Saner de babası ile olacaktı.

Buse tedirgin kapıyı açmaya gitti, karşısındakini görünce sevinç çığlığına engel olamamıştı. Seda'sı, onun Seduşu biricik arkadaşı gelmişti.

"Hani gelemeyecektin sen Seda kız... Nikâha yetişirim diyordun."

"Ne yapayım kızım, seni böyle günde yalnız bırakır mıyım? Hem kepleri havaya atarken verdiğim sözü unutmadım."

"Gel gel, teyzoşa Saner'in bana nasıl evlenme teklif ettiğini anlatıyordum."

"Ayyy teyzoşum, benim çılgın teyzem ben geldimmm... Kalk kalk Seda kızın geldi..."

"Deli kız, hoş geldin. Karnın aç mı?"

"Yok, teyzem, ama Buse Hanım o elindeki kahveye hayır demem..."

"Tamam."

"Teyzoş o gelene kadar ben anlatayım şu teklifi o ne bilecek hazırlıkları, hatun hazıra oturdu. O Saner Bey de dua etsin o ara İstanbul'daydım. Ben olmasam bir halt beceremezdi."

Saner, Buse ile konuştuktan sonra hemen Seda'yı aramış, ondan yardım istemişti.

"Biliyorum, benden şu an nefret ediyorsun ama arkadaşının mutluluğu için yardım et bana... Yüzük seçmem lazım, sonra evlilik teklif edeceğim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye yalvarmış, Seda da sahte sinirli tavırla, "Tamam, ama bil ki enişte bey senin kellen için değil arkadaşımın iyiliği için yapıyorum bunu," demişti.

O gün tam bir koşuşturma ile geçmişti. Seda, Buse'nin birlikte izledikleri Ally McBeal dizisine olan hayranlığını biliyor, "Seda bak benim sonum da bu Ally gibi olacak... Onun Billy'si gitti benim Cankat'ım... Şimdi Larry geldi ama bakalım benim Larry'im kim olcak?" derdi. Orada Larry'nin Ally'nin doğum gününü kutlama sahnesine bayılmış, keşke böyle bir teklif de kutlama da ben alsam diye iç geçirmişti. İşte şimdi tam sırasıydı arkadaşının hayallerini gerçekleştirmenin.

Saner, Seda'nın anlattıklarını can kulağı ile dinlemiş, "Peki, madem Buse böyle istiyor, ben Sting'i getiremeyeceğime göre n'apcaz!"

"Ne mi yapıcağız, burada biraz Buse'nin amcasından yardım alıcaz. Hayran olduğu adamı çağıracağız, bir şarkılık..."

"Hayatta olmaz... O popçu, kısa boylu adamla hayatta olmaz! Buse o cüceye resmen âşık."

"Sana o olduğunu kim söyledi... Hâlâ Buse'yi tanımıyorsun sen."

Akşam için tüm hazırlıklar yapılmış, Saner, Buse'si için her şeyi kabul etmiş, o sanatçı ile öğleden sonra buluşup detayları konuşmuş, Seda İstanbul'daki yakın arkadaşlarına haber vermiş, hepsini bu akşam için organize etmişti.

"Ulan hayta! Demek bizim laz kızını alacaksun haa... A böyle teklifte heç duymadıydım. Eyi edersin. Ben Buse'yu çok severum...Tee üç yaşundayidu ben tanıdığımda. Aferun hayta, üzmeyesun ama kızımızı..." demiş söyleyecekleri şarkıyı çalışmışlardı.

Akşam olunca Saner, Buse'yi aramış planların değişiğini, akşam üniversiteden arkadaşların toplanacağını onlarla olacaklarını, kendisinin gecikeceğini Buse'nin buluşacakları yere gitmesini söylemişti. Buse'nin, "Bekleyim seni..." itirazını geçiştirmiş, "Ya sen oraya git hem Seda da olacakmış, bensiz hasret giderirsiniz, benim işler uzadı ne zaman çıkacağım belli değil," demişti.

Buse içinden Saner'e sinirlenerek hazırlanmış, madem arkadaşlarla buluşacağız diye düşünerek günlük kot üstüne alelade bir body giymiş, saçlarını öylesine tarayıp evden çıkmıştı. Buluşulacak bara geldiğinde Saner ve kendisi hariç arkadaşlarının masada oturduğunu görmüş, yanlarına gitmişti. İlk başta masanın en önde sahne yanında olmasından rahatsız olmuş "Yahu niye bu kadar öne oturdunuz, sahnenin dibindeyiz," diye söylenmiş daha sonra arkadaşları ile sohbete dalmıştı.

Saner'in ve kendisinin arkadaşlarını bir arada görünce biraz yadırgasa da, "Aman hepimiz aynı bölümdesiniz, ne olacak ki!" diye üstünde durmamıştı. Sohbet ilerledikçe saati unutmuş, daha sonra saate baktığında geleli bir saat olduğunu hâlâ Saner'in gelmediğini fark etmişti.

Saner'i aramış, "Hâlâ şirketteyim, birazdan çıkacağım," demesi üzerine beklemiş, bir yarım saat sonra aramış, "Geliyorum," diyen Saner'i beklemeye başlamıştı. Saat artık on buçuk olunca masadakilere, "Saner'in geleceği yok, ben gideyim artık," demiş ayaklanmıştı ki etraf bir anda kararmıştı. Bardaki sanatçıların sahneye çıkacağını düşünüp kale almamış, arkasını dönmüştü ki Saner'in sesi ile kalakalmıştı.

"Buse'm..." diyen Saner sahnedeydi. Buse şaşırıp yerine oturmuş çalan müziği sonradan fark etmişti.

gelir misin benimle Kaf dağları ardına
acılar, zorlar dolu gurbet ülkelerine
türküler konduraym apal dudaklarına

Buse daha Saner'in sahnede olmasına yeni idrak etmişti ki Saner'in yanında olan Naim amcasını fark etmişti. Saner türkünün ilk kısmını söylemiş Buse'nin yanına gelmişti, Naim Bey devam ediyordu türküye...

gelir misin benimle alıp gideyim seni
önlüm göçmen yolunda yasar mısın benimle
türküler konduraym apal dudaklarına
gelir misin benimle alıp gideyim seni
arpa boyu yolları aşar mısın benimle
türküler konduraym apal dudaklarına[5]

Buse şaşkınlıkla Seda'ya, masadakilere bakmış ve kendini dans pistinde bulmuştu bir anda Saner'le...

"Sen yani nasıl? Neden..."

"Evlenir misin benimle, Buse... Karım olur musun? Benimle olur musun?"

"Ahh Saner..."

"Evet, Buse'm benim soyadımı taşır mısın artık hımm?"

"Evet... Evet, seninle evlenirim deli adam!"

Türkünün bitmesi ile masalarına dönmüşlerdi, Naim Bey türküyü bitirip yanlarına gelmeden sahneden genç çifti kutlamıştı.

Masalarında herkes onları tebrik ediyor, mekândaki herkes onlar için kadeh kaldırıyordu. Buse bu kargaşada Seda'nın yanına gitmiş, "Ahh Seduşum nerden aklına geldi bu! Bir an Sting gelecek diye bekledim ama en güzeli Naim amcam geldi. Onu nereden buldunuz!" diye bir yandan ağlayıp, bir yandan gülüyordu.

Naim Bey, babasının gençlik yıllarından çok yakın

5 Volkan Konak – Gelir misin Benimle

arkadaşıydı. O zamanlar Karadeniz'in ünlü halk sanatçılarından olan Naim Bey, Buse'yi kızı gibi severdi. Buse hâlâ Naim amcasının o eski plaklarını dinler, "Ahh kimse onun gibi memleketimin türkülerini okuyamaz," diye iç geçirirdi. Öğlen böyle bir şey için aradıklarında hiç tereddütsüz kabul etmiş, daha sonra da Buse'nin babasını arayıp, "Senin damat pek yaman çıktı, kız kabul etsin diye neler yapıyor bak," diye takılmıştı.

Saner aldığı yüzüğü Buse'nin parmağına takarken Naim Bey'den izin almış, "Şimdi kızı senden istedik yarın da babasından..." demişti.

Buse hâlâ olanların etkisinde rüya âleminde yaşarken gece bitmiş, evlerine doğru yol alıyorlardı.

"Bende kal bu gece Saner... Bunun sabah uyanınca bir rüya olmadığına inandır beni."

"Tamam, pamuk prenses, ama misafir odasında yatmam yine."

"Yanımda ol, kollarında uyut beni. Bunları nasıl planladığını anlat, bana ne kadar değer verdiğini..."

"Sen iste yeter ki!"

Buse'nin evine geldiklerinde biraz balkonda sarmaş dolaş oturmuşlar, Saner o gün Seda ile yaptıklarını tek tek anlatmış, Buse'nin sabırsız ve meraklı hallerine gülmüş, aşklarını birbirlerini öperek, dokunarak, gözlerinde kaybolarak yıldızların şahitliğinde yaşamışlardı.

Sabah olduğunda kendisini Saner'in neredeyse kucağında uyur bulduğunda ilk başta utanmış, sonra kokusuna doyamadığı adamın iyice kuytularına sığınıp uyurken sevdiği, evleneceği adamı izlemişti.

Birlikte yaptıkları kahvaltının ardından hemen akşam ailelerle yapılacak yemeğin hazırlıklarına başlamış, her şeyin kusursuz olması için uğraşmışlardı. Vakit geldiğinde Saner, Buse'nin babası ve idolü olarak gördüğü amcasının karşısına çıkmanın heyecanı, Buse ise Saner'in ailesi ile tanışmanın heyecanını yaşıyordu.

Bir gece önce olanlardan haberi olan Buse'nin babası Arif Bey biraz olsun yumuşasa da hâlâ Saner ve Buse'ye karşı mesafeliydi. Bu genç adamın kızını gazetecilerden korumak için öyle atıldığını bilse de gazetelerde kızının biricik tavşanının öyle görünmesinden son derece rahatsız olmuştu. Allah'tan Saner'in babası, Mehmet Bey ile Ankara'dan iş hayatından tanışıyorlardı da o, bir nebze rahatlatıyordu içini.

Gecenin sonunda Arif Bey, Mehmet Beyden izin alarak Saner'le baş başa bir konuşmak istemişti. Mehmet Bey hiç tereddütsüz onay vermiş, "Tabii üstadım, eti senin kemiği benim o haytanın," demişti.

Saner'le başka bir masaya geçen Arif Bey direkt konuya girmişti.

"Bak delikanlı, ben Karadenizli bir adamım ve kız babasıyım. O benim ilk göz ağrım, prensesim... Baba olunca anlarsın sen de. Doğduktan sonra annesinin yanına gelince avaz avaz ağlıyordu, dedim bu kız bize çok çektirecek, cadının teki olacak. Kucağıma alır almaz sesi kısıldı, sonra sustu ve gülümsedi. Buse adını öyle koyduk. O an söz verdim kendi kendime ne zaman ağlasa, üzülse yanında olacağıma; kimsenin onu üzmesine izin vermeyeceğime. Bak genç adam, eğer gerçekten kızımı mutlu edeceksen, onu üzmeyeceksen engel olmam size. Ama gözünde tek bir damla yaş görürsem kimseyi dinlemem, eri kimmiş bakmam, alırım kızımı. Karar senin... Şimdi söyle kararını bana, onu mutlu edecek misin?"

"Ben size söz veriyorum, Buse'yi bilerek, isteyerek üzmem, üzemem... O benim hayatımı aldı baştan yarattı, baharım oldu. Şimdi bize onay verir misiniz? Kızınızla evlenebilir miyim? Onu hayat arkadaşım, yoldaşım yapabilir miyim?"

Arif Bey birkaç dakika durmuş karşısında heyecanla bekleyen Saner'e bakmış ve arkasını dönmüş, "Mehmet Bey yarın gece müstaitiz, gelebilirsiniz," demişti.

"Bak Buse, görüyor musun, boşuna kuruntu yapıyorsun. Bu çocuk seni mutlu etmek için neler yapmış," derken Buse'nin telefonu çalmıştı. Teyzesi ve Seda'nın yanından uzaklaşmış, "Saner..." diyerek açmıştı telefonu.

"Buse, ne yapıyordun, geç açtın telefonu."

"Evet, Seda geldi, senin bana nasıl evlilik teklif ettiğini anlatıyorduk teyzoşa..."

"Hımm, hoş gelmiş baldız selam söyle... Annenler amcandalar mı hâlâ?"

"Evet, yarın kına orada yapılacak ya, babaevinden çıkarmış gelin, amcam da senin babaevin İstanbul'da burası, dedi hazırlık yapıyorlar."

"Tamam. Yarın annem gece için kına falan alacakmış, onunla olacağım. Akşamüzeri seni de alır amcanlara geçeriz."

"Yok, biz sabahtan gideceğiz, yarın beni göremezsin."

"Ee ertesi günde nikâh hazırlıkları, akşama düğünde mi göreceğim gelinimi..."

"Evet, aşkım aynen öyle..."

"Off haksızlık ama bu! Haksızlık Buse..."

"Hadi koca bebek, benim kuzucuğum... Sızlanma, öpüyorum seni kapatmam lazım."

"İyi geceler, beni düşün hep tamam mı?"

"Sen de..."

On Dördüncü Bölüm

Yatağında doğruldu, günün nasıl geçeceğini düşünmeye başladı. İşte sonunda her şey resmiyete biniyordu. Bugün Saner ve ailesi gelecek Buse'yi gelinleri olması için babasından isteyecekti. Daha neredeyse beş ay önce hayatında olmayan adam artık onun kocası olacaktı. Şu an kendini bir film izler gibi hissediyordu, sanki başka birisi evleniyor, o da dışarıdan bir köşeden izliyordu olanları. Kendisi ile bağdaştıramamıştı hâlâ ama işte bugün resmen istemeye gelecekler, nişan yüzükleri takılacaktı.

Saner, "Niye bekleyelim Buse? Zaten biz birbirimizi üç yıl bekledik, bir an önce olsun bitsin," demişti. Öyle bir konuşmuştu ki sanki hayatlarının en önemli adımını atmıyor, tatile çıkıyorlardı da onun kararını veriyorlardı.

Salondan gelen annesi ve babasının sesine kulak verdi Buse, onlar da bu evlilik kararına alışamadıklarını, erken karar aldıklarını düşünüyorlardı. İç geçirdi Buse, 'Bir yola girdin, güveniyorsun ona, gözün kör âşık değilsin belki ama en zor zamanlarında hep o vardı yanında, sen istesen de istemese de. O destek oldu sana, hayata yeniden döndürdü. Dürüst de sana karşı... Şımarıklık yapıyorsun Buse,' dedi. Artık kalkma zamanıydı, akşam için hazırlıklara yardım etmeli, kuaföre gitmeli, hazır-

lanmalıydı. Hem annesi Saner'e hediye almak istemişti, ona bakacaklardı.

Saner tüm gün annesi ile kuyumcuları gezmiş, nişan yüzüklerini ve Buse'ye takı almışlardı. Çiçeklerini, çikolatasını yaptırmış, hazırlanmaya başlamıştı içindeki korkularla... Abisi Soner çok destek olmuş, ilk başlarda kendi yaşadığı korkuları çekinceleri anlatmış, aslında evliliğin hiç de korkulacak bir olay olmadığını, isterse hayatını tam bir cennete çevirebileceğini söylemişti.

Sonunda akşam olmuş, vakit gelmişti. Buse saçlarını Saner'in sevdiği gibi iri dalgalı yaptırmış, çok sevdiği siyah derin V yakalı elbisesini giymişti. Herhangi bir takı takmamıştı, sadece Saner'in evlenme teklifi ederken taktığı yüzük vardı parmağında. Kapının çalınması ile iyice heyecanlanmış, kalbinin bir an nerdeyse dışarı fırlayacağını hissetmişti. İçeri ilk önce Mehmet Bey, arkasından annesi Aysen Hanım, abisi Soner ve eşi, bir de dünyalar tatlısı oğulları Baran girmişti, en arkada ise Saner duruyordu. Simsiyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve Buse'nin çok beğendiği siyah kravatı ile Yunan tanrılarını andırıyordu. Saner, Buse'yi görmesi ile tuttuğu nefesini bırakmış, "Eğer bundan daha güzel olacaksan seni kara çarşafla dolaştırmam lazım," demişti.

Buse heyecandan sadece gülümseyebilmiş, "Benim de elimde kızılcık sopası ile gezmem lazım, sana bakan kızları cezalandırmak için," diyebilmişti.

İki aile için de zorlu geçen akşamın sonunda Mehmet Bey, Buse'yi Allah'ın emri peygamberin kavli ile babasından istemiş, Arif Bey de, "Verdim gitti!" demişti. Yüzüklerini Buse'nin çok sevdiği amcası takmış, "Sonsuza kadar mutlu olun," dileğiyle kırmızı kurdeleyi kesmişti. Saner'in mantıklı açıklaması ile aileler düğünün iki ay sonra olmasını kabul etmiş, hemen iş paylaşımı yapmışlardı.

Buse'nin annesi ve babası Ankara'ya dönmüş, ora-

daki işleri halletmeye başlamıştı. Saner'in annesi İstanbul'da kalmıştı; ev, gelinlik ve düğün işlerine yardımcı olacaktı.

Evlendiklerinde Saner'in evinde yaşamak istediklerini ve orayı düzenlemek istediklerini belirtmişlerdi. O yüzden oraya uygun eşyalar bakmaya başlamışlar, ufak tefek tadilatlarla kendi istedikleri hale getirmeyi başarmışlardı.

Bir yandan iş hayatları bir yandan düğün işleri derken yoğunluktan nefes alamaz durumdalardı. Bazı günler sadece telefonda konuşmak ikisine de yetmiyor, ufak sorunlar çıkarıyorlardı. Saner sonunda dayanamamış Buse'nin yanına otele gelmişti, lobiden içeri girer girmez onu görmüştü. Yanında misafirleri onlara bir şeyler anlatıyor, elindeki kâğıtlardan bir şeyler gösteriyordu. Uzaktan onu biraz izledikten sonra ofise gitmiş, orada beklemeye karar vermişti. Ofistekilerle sohbet ederken Buse gelmişti.

"Aaa Saner senin ne işin var burada?"

"Hoppalaaa... Seni görmeye geldim, karşılamaya bak!"

"Ya yok öyle demek istemedim, şaşırdım seni görünce. Bugün mutfak için geleceklerdi, bir aksilik yok değil mi?"

"Yok, hayır... Neredeyse iki haftadır adam gibi görüşemedik, seni almaya geldim. İş çıkışı yemek yeriz, hem de sen evin son halini görürsün diye."

"Haklısın bir tanem yaa... Ama bak az kaldı, neredeyse beş gün sonra her şey bitecek, hep seninle olacağım."

"Evet, beni de tek teselli eden bu ya..."

"Tamam, sen biraz bekle ben şu aldığım rezervasyonu gireyim, menüleri falan sonra çıkalım hem vakit de gelmiş."

Buse işlerini hallederken Saner, Buse'nin masasına

göz gezdiriyordu, ajandası, takvim, dosyalar, gelen fakslar, kâğıtlar hepside nasıl düzenli ve tertipli duruyordu. Ajandaya bakınca gülümsemeden edemedi, neredeyse her gün doluydu, yapılacak bir şeyler yazıyordu. Bu tertip düzenli hali olmasa düğün işlerini de yetiştiremeyeceklerini düşündü. Bazen ne kadar bunalsa da Buse'nin planlı, organize hali onları birçok noktada kurtarmıştı. Sonunda Buse işlerini bitirmiş, çıkmışlardı.

"Eee, nereye gidiyoruz damat bey?"

"Gelin hanım nereye isterse..."

"Tamam. O zaman önce bana gidelim, bir üstümü değiştireyim lütfen. Sonra eve gideriz, son haline bakarım, sonra da yemeğe gideriz. Olur mu?"

"Olur pamuğum..."

Buse eve gelir gelmez hemen kendisini duşa atmış, günün yorgunluğundan kurtulmaya çalışıyordu. Saner, Buse'yi beklerken televizyonu karıştırıyordu ki Buse'nin çalan telefonunun sesi ile irkildi. Arayan annesiydi, açıp açmamak arasında kaldı, sonunda Buse'ye telefonu götürmeye karar verdi ve odaya kapıyı çalmadan girince birden onu bornozu ile buldu. Buse duştan çıkmış saçlarını kuruluyordu Saner odaya girdiğinde. Saner onu öyle görmenin şaşkınlığı ile ne yapacağını şaşırdı, saçlarının uçlarından akan su damlaları sanki yol olup onun içinden de akıyor, o mis gibi kokusu onu alıp başka diyarlara götürüyordu. Sakin adımlarla yerinde duran Buse'ye yaklaştı, eğilip sevdiğinin saçlarını kokladı ve kokusunu içine çekti. İşte karşısında böyle masumca duran kadın onu tutkunun içinde deli gibi sürüklüyor, aşk ateşi ile yakıyordu. Boynuna doğru eğilip kokusunu tekrar içine çekti ve yumuşacık bir öpücük bıraktı sevdiğinin kuytularına.

"Telefonun... Annem aradı... Onun için gelmiştim. Ya çabuk giyin çıkalım ya da hiç çıkamayacaksın bu odadan Buse'm... Karar ver," demişti nefesi ile Buse'yi

yakarken. Buse hemen kendini geri çekmiş, "Hemen hazırlanıyorum," demiş ve Saner'i dışarı yollamıştı. Yaşananların büyüsü eşliğinde hazırlanmıştı. Arabaya bindiklerinde hâlâ sessizlik hâkimdi. Saner, Buse'nin o halini bir türlü aklından çıkaramıyor, Buse ise ilk defa hissettiği bu duygular ile başa çıkmaya çalışıyordu. Sonunda artık hayatlarını geçirecekleri eve gelmişlerdi. Sessizce apartmanın kapısından girerlerken Saner, Buse'ye dönmüş; "Bunlar senin için," diyerek yeni evlerinin anahtarlarını avucunun içine bırakmıştı.

Buse yeni evlerinin kapısını Saner'in eline bıraktığı anahtarla açarken içinin ürperdiğini hissetti. Saner'in gözlerinde daha önce görmediği koyuluk onu tedirgin etse de aklına gelenleri savuşturdu. Derin bir nefes alarak evine ilk adımını attı bundan sonra yaşayacağım ve mutlu olacağım yer diyerek.

"Nasıl beğendin mi?" diyen Saner, Buse'nin yanına sokuldu, belinden kavrarken boyun çukuruna ateşli bir öpücük bıraktı. Buse Saner tarafından daha önce böyle öpülmediğini hissettiğinde içine düşen korkuyu yine savuşturdu ve doğal davranmaya çalışarak, "Evet, çok beğendim. Harika olmuş," diyebildi.

"Tamam, gel diğer odalara da bakalım ama eminim yatak odamıza bayılacaksın," diyerek belinden aşağılara hiç acele etmeden kaydırdığı eliyle elini kavradı Saner.

Saner'in sesindeki tınılar ve gözlerindeki koyuluk Buse'yi bir kez daha düşüncelerle boğuşmaya itti. Hafif titrek ve içindeki korkuları bastırmaya çalışarak Saner'in peşi sıra giderken Saner aklındakilerin kararlılığı ile ilerliyordu.

Buse odaya girince gözlerini bordonun ve krem renklerinin uyumlu göz alıcı güzelliğinde dolaştırdı. Yüzündeki beğeniyi dile getirmek için Saner'e döndüğünde aralarındaki mesafenin bir nefes uzaklığında olduğunu ve Saner'in gözlerindeki tehlikeli pırıltılarıyı farketti.

Boğazına aniden oturan yumruğu güçlükle yutkunarak itmeye çalışırken Saner, Buse ile aralarındaki mesafeyi iyice kapattı. Onun beline, hiç acele etmeden, yavaşça sarılıp diğer elini yüzünde gezdirirken sesindeki boğukluk Buse'de titreme nöbetine dönüştü. Saner ondaki titremenin korku olabileceğini düşünmeden dudaklarına eğilip önce ufak ufak dokunmaya başladığında Buse gözlerini kapatmıştı. Saner Buse'nin kapalı gözlerinden cesaret alıp öpüşlerini derinleştirdi. Buse içinden yaşadığı çalkantılarla ister istemez içgüdüsel olark karşılık vermeye başladığında Saner öpüşlerini derinleştirmişti bile... Buse, Saner'in ne istediğini bedeninde arzuyla dolaşan ellerin vücudunda bıraktığı temasla fark ettiğinde panikle geri çekilmek istedi ama Saner'in ısrarcı dudakları ve ellerinden kurtulması mümkün olmadı.

Saner, Buse'nin dudaklarından boynuna ulaştığında zar zor "Dur lütfen," diyebildi ama Saner onu duymazdan gelerek ellerini Buse'nin bluzundan içeri doğru dolaştırmaya başladı.

"Seni istiyorum," diyerek Buse'nin konuşmasına fırsat vermeden yeniden dudaklarına sahip oldu.

Buse, Saner'in hiçbir şekilde durmayacağından emin olsa da "Korkuyorum," diyebilmişti.

Saner, Buse'nin korkularını gidermek için geri çekilmiş, "Korkma, sadece seni sevmek istiyorum..." demişti. Buse'nin gülümsemesi ile Saner'in tek bir hareketle çıkardığı bluzu yere atılmıştı. Ayaklarının yerden kesilmesi ve bedeni soğuk çarşafa temasıyla titremişti.

Saner hiç acele etmeden tekrar Buse'nin dudaklarını kavradığında genç kadın sevdiği adamın öpüşlerine ve dokunuşlarına kendisini kaptırmış, anı yaşamaya başlamıştı bile.

Üzerlerindeki parçalar tek tek etrafa saçılırken Buse, Saner'in de yardımı ile kendini bırakmış, vücudunu saran ateşin esiri olmuş, kesik kesik inlemelerle Saner'in

aklını başından almaya başlamıştı. Acemice verdiği karşılıklar Saner'in sabrını zorlarken Buse için acele etmemesi gerektiğini biliyor, istemese de dokunuşları sertleştiğinde canının yanmadığını bilse de hemen yapmuşuyor, ilk sevişmelerinde üzücü bir şey yaşamamak için sabrını son sınırlarına kadar zorluyordu.

Sonunda ikisinin de kendini anın büyüsüne kaptırması ile iki beden tek vücut olduğunda, kokuların birbirine karışması ile zaman mekân anlamını yitirmiş, geriye Buse ve Saner'in artık aşk için akmaya başlayan dakikaları ve batmak üzere olan gün ışığının kırıntıları kalmıştı.

İkisi de yaşadıkları anın büyüsü ile birbirine sarılmış, nefes almalarının düzelmesini beklerken Saner, Buse'nin anlına bir öpücük kondurmuş, "Teşekkürler karım, Buse'm... Bana güvendiğin, benim olduğun, bende olduğun için," demişti.

O gece birbirine kavuşan, tenlerindeki hasreti dindiren âşıklar için zaman zorla akmaya başlamış, ailelerin de düğün için gelmesi ile kendilerini koşuşturmanın içine bırakmışlardı.

Buse yanına yardıma gelen annesi, teyzesi ve Seda ile gelinlik, düğün işlerini hallediyordu. Saner düğüne gelen misafirleri ile meşgul oluyor, onları ayarladıkları otelle yerleştirip son dakika ayrıntıları ile ilgileniyordu, abisi ve babasının desteği ile.

Sonunda düğün günü gelmiş, her şey hazırlandığı, planlandığı şekilde ilerliyordu. Buse şuana kadar birçok kişinin düğünü organize etmesine rağmen heyecanlanmış, "İnsanın kendi düğünü ile ilgilenmesi bambaşka oluyormuş," diyerek heyecanını dile getirmişti.

Saner hâlâ Buse'yi görememenin sıkıntısıyla, "Benim gelinim, benim karım ama ben neden en son görüyorum?" diye dert yanarak damat odasında volta atıyordu.

Artık sonbaharın da gelmesi ile Buse'nin hep istediği kır düğünü gerçekleşemeyeceği için, düğünü Ağva'da tahta otellerin birinde yapmaya karar vermişlerdi. Otelin restoranı, tahta masa ve sandalyelerle donatılmış, içerisi Buse'nin en sevdiği çikolata kahve, şampanya ve krem renklerle süslenmiş, herkesin masasına o güne özel çikolata kutuları bırakılmıştı.

Güneş batmaya başladığında, Saner iskelede, gölün karşı tarafından sandalın içinde beyazlara bezenmiş kendisine gelen gelinini beklemiş, alkışlar eşliğinde elini tutup iskelede ilerlemişler ve yeşilin her tonunun hâkim olduğu otelin bahçesinde, gölün üzerine vuran batan güneşin kızıllığı eşliğinde nikâh defterine imzalarını atmışlardı. Nikâh merasiminden sonra içeri geçilmiş, ilk danslarını birlikte seçtikleri şarkı ile yapmışlardı birbirlerine mırıldanarak.

Son nefesimde elimi sen tutacaksın
Son sözlerimi bir sen duyacaksın
Meleklerin sözü var[6]

6 Meleklerin Sözü Var -Yalın

On Beşinci Bölüm

"Hadi hayatım, daha hazırlanamadın mı? Bak uçak kalkacak ve sen o çok sevdiğin Roma'yı benimle yaşayamayacaksın..."

Saner ve Buse düğünlerinin ertesi sabahı güne hızlı başlamak zorunda kalmıştı. Buse işlerinin yoğunluğu nedeni ile fazla izin alamamış, onlar da üç günlüğüne de olsa balayı balayıdır diyip Buse'nin âşık olduğu şehir Roma'ya gitmeye karar vermişlerdi.

Nihayet havaalanına gelip işlemlerini yaptırmış, uçaklarına binmişlerdi. Buse yerine oturur oturmaz Saner'e dönüp, "Otelimize gider gitmez scooter kiralarız değil mi? Çok eğlenceli olacak. Sen daha önce gelmiş miydin? Bak benim süper programım var inanılmaz eğleneceğiz... Ahh Roma ahh!"

Saner Buse'nin bu heyecanlı hallerine bakıp gülümsemekle yetinmişti. Karşısında heyecanla konuşan, aklındakileri ellerini, mimiklerini kullanarak anlatan bu sevimli kadın onun olmuştu. Sonunda o hep hayal ettiği bedene kavuşmuştu... Ona güvenmiş, kendini rahatça teslim etmişti bütün gece. Dün o ilk baştaki çekingen kız, daha sonra kendini bilen çekici kadın şimdi ise heyecandan gözleri parlayan sevimli varlık onun olmuştu sonunda.

"Saner... Aşkım dinlemiyor musun beni?" Dudaklarını sallandırmış heyecanla anlattıklarını umursamadığını sandığı adama bakıyordu şimdi Buse.

"Yok, tabii dinliyorum ama aklımı nedense toparlayamıyorum sen konuşurken."

"Aaa... Neden, ne dedim ki ben?"

"Ne demedin ki? Ahh Buse bir bilsen seni şu an nasıl öpmek istediğimi."

"Sakınnn! Saner sakın!"

"Niye? Neden seni öpemem? Karım değil misin?"

"Evet, karınım ama uçaktayız ve etrafımız insan dolu."

"Hımm, öyleyse yalnız kaldığımızda öperim seni..."

Yolculuk boyunca Buse, Saner'in göğsüne yaslanmış, sevdiği adamın anlattıklarını dinleyerek kâh gülüyor, kâh düşüncelere dalmıştı. Her ne kadar yorgunluktan göz kapakları kapansa da inat etmiş, uyumamıştı, "Roma'yı tepeden de görmek istiyorum, senin kokunu içime çekerken," demişti Saner'e.

Buse kalacakları otelin önüne gelince küçük bir çığlık atmış, Saner'in boynuna sarılmıştı.

"Gerçekten burada mı kalacağız Saner... Doğru mu? Tanrımmmm!"

"Evet..." deyip gülmüştü Buse'nin bu hallerine.

"Sana daha önce seni seviyorum demiş miydim? Tanrım Champagne Palace'ta kalıyoruz. St. Peter's Basilica manzaralı..."

"Hadiii odaya çıkalım, orada alırım ben senin teşekkürlerini..."

"Çıkalım, büyük zevkle..."

Buse odaya çıkar çıkmaz tekrar çığlık atarak Saner'in kucağına atlamıştı. Saner dengesini sağlayarak, "Dur, kadın dur! Düşüreceksin şimdi bizi..." dedi.

"Sen var ya müthiş bir adamsın... Önce o evlenme teklifi, düğün, şimdi de bu balayı... Nasıl teşekkür edeceğim ben sana?"

"Ben bir yol biliyorum, ama gece... Şimdi ne yapalım, hemen çıkalım mı? Yoksa biraz dinlenmek mi istersin?"

"Saçmalama hemen çıkalım! Trastevere bizi bekliyor... Şuna bak..."

Hemen üstlerini değiştirip, el ele Trastevere'de yürümeye başlamışlardı. Trastevere'nin daracık, her birinden renk renk sardunyalar ve içinde gökkuşağı renklerinde bayrakları sarkan balkonlar arasında yola çıktıklarında bu şehrin tamamının büyülü bir müze olduğuna kanaat getirmişlerdi. Burası Roma'nın yapısı bozulmadan kalabilen tek yeriydi Buse'ye göre. Şehir hakkında bildiklerini anlatmaya başlayan Buse, arada heyecanla Saner'e dönüyor, arada önüne geçip elini bırakmadan sevdiği adama bir şeyler anlatıyordu.

Saatler öğle vaktini gösterdiği için dükkânların çoğu kapalı, siestadaydı. İlk önce Buse'nin en sevdiği yapı olan St.Ignazio'ya girdiler. Buse, Saner'in elini bir an olsun bırakmadan anlatmaya başladı tekrar.

"Buraya ilk geldiğimde saatlerce tavana bakmaktan boynum ağrımıştı. Baksana resimler üç boyutlu gibi, sanki uzansan, şuradaki adamın ayağına gerçekten dokunacaksın... Saner, elli cent verir misin?"

"Tabii al bakalım... Ne yapacaksın?"

"Bak şimdi, kilisenin şu karanlık görünen ikinci kubbesinin tavanına," demesiyle elindeki parayı duvardaki kutuya atıp karanlık görünen tavanı aydınlatmıştı.

"Aaa ışığın yanması ile ilüzyon başlamış gibi oldu Buse... Tepede sanki Dome'daki gibi bir pencere var."

"Hayır aşkım, o sadece renklerin oyunundan ibaret..."

"Sen nereden biliyorsun bakayım bunları hımm?" deyip kolunun altına kucağına çekmişti Saner, Buse'yi.

"Ben bilirim. Hadi gel çıkalım... Roma'da olup hemen Fontana di Trevi'ye uğramak olmaz."

El ele başladıkları turlarına yine el ele devam ediyorlar, Saner arada Buse'yi kendine çekip öpüyordu. Buse'de bundan hiç rahatsızlık duymadan aynen kocasına karşılık veriyordu.

Yürüyerek geldikleri yerde Saner şaşkınlıkla Buse'ye dönmüş, "Hatırlıyor musun Fellini'nin La Dolce Vita filmini? Anita'nın siyah elbisesiyle sularını coşturduğu çeşme burası, fakat filmde meydan daha büyük görünüyor."

"Evet! Çok şaşırtıcı değil mi? Dünyanın en çok ve en büyük meydanlarına sahip kentin bu en ünlü meydanı aslında hiç de o kadar büyük değil!"

"Hadi o zaman, bu dilek çeşmesine biz de arkamızı dönüp, bir dilek tutarak para atalım."

"Böylece tekrar Roma'ya gelmemiz garanti altına alınsın."

"Yani, bir nevi Roma'ya dönüş bileti diyorsun," deyip parayı atmış ve Buse'yi öpmüştü.

Buse de bu aşk dolu öpücüğe karşılık vermiş, nefesini düzenlemek için geri çekildiğinde, "İşte hep bunu hayal etmiştim... Sevdiğim adamla Roma'da..." deyip kocasını tekrar öpmüştü.

Sonra da, "Hadi bakalım karnım acıktı benim," demiş gezilerine devam etmişlerdi.

Biraz ilerideki Piazza di Spagna'daki İspanyol merdivenlerine geldiklerinde Buse alternatifleri sıralıyordu Saner'e.

"Şimdiii... İki seçeneğimiz var. Birincisi; ya Piazza di Spagna'daki ünlü modaevlerinin büyüsüne kapılmama izin vereceksin. İkincisi; birazdan göreceğimiz ağız sulandıran dondurmacılardan istediğimiz çeşit *gelato*[7] alıp, turistlerin arasına katılacağız. Son seçeneğimiz; ara

7 Gelato: İtalyanca dondurma demek

sokaklardaki kafelerden birinde ya kafein ihtiyacımızı gidereceğiz ya da bir kadeh şarap."

"Şarap olsa Buse Hanım?"

"Tabii, o zaman La Coppola Storta'da harika şarap ve meze diyoruz..."

Birbirlerine sarılmış şaraplarını yudumladıktan sonra Saner'in otele dönme isteğine direten Buse "Lütfennn... Ama bak bayılacaksın son bir yer lütfen," diyerek Saner'i boynuna kondurduğu minik öpücüklerle ikna etmeyi başarmıştı.

Romalı gençlerin çok sevdiği Giannicola Tepesi'ne gelmişlerdi, günbatımı için en ideal olan adrese. Saner bulutların her birinin kızılın binlerce tonunda olduğunu görünce şaşırmış, etrafı incelemeye başlamıştı. Şehirdeki tüm ışıkları, gün boyunca gezdikleri her yeri kuşbakışı görebildikleri bu noktada birbirine sarılmış Roma'yı izliyorlardı ellerinde buz gibi İtalyan birası Moretti eşliğinde.

"Bak şu birkaç yüz metre aşağıda bir cezaevi bulunuyor. Eskiden kocaları hapishanede olan kadınlar, bu tepeye çıkıp haftanın belli günlerinde bağırarak kocaları ile konuşabiliyorlarmış. Bunu duyunca inanmamıştım, aşağıya cezaevinin oraya gittim tepede kalan Seduş ve Boran aşağıya bize seslendiler, ses gerçekten de bize kadar geliyordu."

Kalan günlerini de Buse'nin rehberliği eşliğinde şehri gezerek, aşklarını yaşayarak geçirmişlerdi. Son gecelerinde ise Via di Ripetta Caddesi üzerindeki Pizza Re'de, pizza yiyerek ve bira içerek gezilerini sonlandırmışlardı.

"Saner bak seçeceğin pizza üzerinde mutlaka taze dana mozarella olmasına dikkat et. Bu peynir bence dünyanın en güzel peyniri..."

"Hadi canım. Bizim mis gibi tam yağlı koyun peynirimiz n'olcak!"

"Aman Saner ya! Bak Napoli pizzasının hamuru kâğıt

gibi incecik olur. Roma pizzası biraz daha kalın olur... Bence dünyanın en iyi pizzası da burada yapılıyor."

Yemeklerini yedikten sonra Campo de Fiori'de Çiçek Meydanı'nda dolaşmışlar, satılan mis gibi çiçeklerden almışlardı. Sokak çalgıcıları ile dolu meydanda bir bara girip oturmuşlar ve *birra nazionale* içmek istediklerini söylemişlerdi. Geceyi daha hareketli bitirmek istemişler ve Trastevere'deki Friends art Cafe'de eğlenceye bırakmışlardı kendilerini. Otele dönüş yolunda ise scooterda sevdiği adama sarılmış ve Colosseo'nun eşsiz güzelliği eşliğinde bağıra bağıra şarkı söyleyerek öpücüklere boğmuştu kocasını.

On Altıncı Bölüm

Sıcacık mis gibi kokan kahvesine dolaptan aldığı sütü ilave etti. Kahvenin kokusunu içine çekip odalarından boğaz manzarasına baktı. Tam iki ay oldu, evlenenli, iki ay. Sonunda mutlu olması gerekmiyor muydu? Evlilikler eşleri daha birbirine bağlar, birlikte hayata bağlamaz mıydı? Peki, neden son bir ayda uzaklaşmışlardı birbirlerinden? Yoğun iş tempoları mı, Saner'in bu kadar rahat ve vurdumduymaz tavırları mı yoksa kendisinin daha baskıcı, planlı tavırları mı? İçini çekerek kafasını yasladığı cam pervazından kaldırdı.

"Artık iş zamanı Buse, yürü bakalım," dedi kendi kendine. Saner'in de işten ayrılması ile tüm sorumluluk geçici süre Buse'ye kalmıştı. Zaten yoğun olan programına bir de yönetim kararları ve dışarıya servis yaptıkları *outside catering* dahil olmuştu. Allah'tan dışarı işlerine genelde Taner bakıyordu da bu yükü biraz daha hafiflemişti. Masasına geçti, gelen teklif faksları, mailler ve mesajları önem-tarih sırasına göre dizdi.

"Buse, telefon... Annen hatta." Deniz'in sesi ile kendi dünyasından kopup geri geldi.

"Bağla Deniz'cim."

Evleneli iki ay olmuştu ama hâlâ Ankara'ya ne kendi ailesine ne de Saner'in ailesine el öpmeye, ziyarete gitmemişlerdi. Bir-iki defa durumu anlatmaya çalışsa da

Saner, "Aman saçmalama ne el öpmesi?" demiş geçiştirmişti. Ama iki aile de heyecanla onları bekliyor neredeyse gün aşırı telefonla isteklerini belli ediyorlardı.

"Kızım, nasılsın?"

"İyiyim annecim, yoğun bu kış sezonu. Siz nasılsınız?"

"Biz de iyiyiz kızım. İşte baban biliyorsun işlerini kardeşin Tolga'ya devrediyor, onlar devamlı şirkette o yüzden."

"Biliyorum anne. Demek en sonunda emekli olmaya karar verdi büyük patron."

"Yok, nerede... Sadece yönetimde olmayacak, hâlâ çalışacakmış. Neyse, biz sizi çok özledik. Dün akşam Mehmet Beyler bizdeydi. Onlar da özlemle sizi bekliyorlar."

"Ahh annecim biliyorum ama maalesef benim yüzümden. Biliyorsun benim genelde hafta sonu oluyor organizasyonlarım. Saner de doğal olarak benim yoğunlumun azalmasını bekliyor."

Nasıl diyebilirdi ki, 'Anne, Saner saçma buluyor ve gelmek istemiyor,' diye.

"Haklısın kızım da bak babanlar da huysuzlanmaya başladı. Bir ayarlasan. On gün sonra bayram tatili sen çalışıyor musun?"

"Üç gün tatilim var. Arife günü de yarım gün."

"Tamam, o zaman gelin bari. Hem ilk bayramınız da..."

"Tamam, annem benim, ben konuşurum Saner'le. Hadi seni çok öpüyorum, herkese selamlar."

Akşam yine geç gelmişti eve, son anda çıkan yemekteki bir pürüz yüzünden geç kalmıştı. Saat dokuza yaklaşırken kapıyı açtı içeri girdi. Adı gibi biliyordu Saner yine kıyameti koparacaktı, ama sanki kendi bilmiyordu. O da aynı işte çalışmıştı, daha anlayışlı olması lazımdı. Ayakkabılarını çıkardı, içeri salona girdi, Saner televiz-

yonun karşısında oturmuş hiç ses çıkarmadan duruyordu öyle. Buse tüm şirinlikleri ile kocasına yaklaştı.

"Ben geldim. Bir selam bile yok mu? Ama bak karın çok yorulmuş bir öpücük bile mi yok?" diyerek koltuğun arkasından dolanıp boynuna sarıldı.

"Saat kaç?" diyerek ayağa kalktı Saner.

"Efendim?"

"Çok kolay bir soru sordum. Saat kaç?"

"Sanırım dokuza geliyor."

"Ve sen eve daha yeni geliyorsun bu saatte."

Buse hâlâ Saner'in üstüne gitmek istemeden açıklama yapıyordu, "Off Saner hiç sorma son anda bir problem çıktı, Tarabya'ya catering vardı, Allah'tan Taner vardı da ona bıraktım ben çıktım."

"Ha yani daha iş vardı. Buse sana kaç defa dedim benden sonra bu eve gelmeni istemiyorum diye. Hadi geçtim bunu da inatla araba istemiyorsun, otele uzağız. Nasıl geldin bu sefer? Vapur sonra da otobüs mü? Yoksa kim olduğunu bilmediğimiz taksi mi?"

"Saner abartıyorsun. İşim uzadı, ayrıca otel taksisine bindim, hem çok bekletmedim bak bensiz bir saat geçirdin."

"İyi o zaman şimdi de sen bensiz biraz zaman geçir evde," deyip çıktı gitti.

Buse ne yapacağını bilmeden odalarına gitti, üstünü değiştirdi, yiyecek bir şeyler hazırladı kendine. İçten içe kızıyor, bir türlü hak vermiyordu veremiyordu Saner'e. Uzunca süre bekledi ama sonunda uykuya yenik düşüp uyuyakaldı.

Sabah ışıkları ile gözlerini araladığında gece uyuyakaldığı koltukta olduğunu fark etti, tek bir farkla, üstüne örtülmüş battaniye ile. Hemen kalktı odalarına gitti. Saner derin bir uykuda idi, ağladığını belli etmeden banyoya girdi, sıcak bir duşun kendisine iyi geleceğini düşünerek uzun süre kaldı banyoda. Saner, Buse'nin

banyoya girmesi ile gözlerini açmış kalkıp misafir banyosuna gitmişti.

İkisi de aynı anda odaya girmişler, birbirlerine sadece bakıp üstlerini giyinmeye başlamışlardı. Saner, Buse'nin ağladığını fark etmişti ama içi ne kadar yansa da gidip sarılıp teselli etmedi, edemedi.

Sessizce hazırlandıktan sonra Buse, "Bayramda Ankara'ya gidiyoruz. Dün annemler aradı, iki aile de bizi bekliyor, haberin olsun," demişti.

Saner, Buse'nin kendinden habersiz program yapmasına sinirlenmiş, "Nasıl yani? Sen bana sormadan nasıl evet dersin?"

"Artık bizim hayır deme lüksümüz yok. Kaç zamandır bekliyorlar, hem ilk bayramımız, hem de daha el öpmeye gitmedik. İkisi aradan çıkar. Sen istemiyorsan gelme, ben gidiyorum."

"Rest çekiyorsun yani..."

"Hayır! Sadece olacakları söylüyorum. Ha bir de zahmet edip anneni arar mısın? Dün gece aradı kadıncağız, sesini çok özlemiş!"

Buse o gün aklını işe vermiş, sadece işine odaklanmıştı. Sessizce, kimseye bulaşmadan, takılmadan çalışmıştı. Haftalık olağan toplantılarında sessizce dinlemiş, alınan kararlara onay vermişti. Saner ise fazla ileri gittiğini biliyor ama bir türlü neden geri adım atamadığını düşünüyordu. Buse'nin bu kadar anaç, baskıcı tavrı onu sıkmaya başlamıştı. Evde devamlı bir şeyler toplama, bir yere yetişme halinde yaşıyordu.

"Saner çoraplarını buradan kaldır, Saner yatağın üstüne oturma sinir oluyorum, Saner kaç bardak var burada madem kullandın makineye kaldırsana... Saner, Saner..."

Düşünceler içinde aşağıya galeriye inmiş, Buse için uygun olan minik otomatik vites kırmızı arabayı seçmiş, "Bu arabanın işlemlerini yapın, plakası hazırlansın he-

men. En geç yarın akşama hazır olsun," demiş çıkmıştı. Otelin etrafında dolaşmış, Ankara işini düşünmüştü. Artık gitmeleri gerekiyordu biliyordu, ama bu formalite işler çok boğucu geliyordu. Tam bu sırada telefonu çaldı.

"Efendim?"

"Ooo patron, evli insan."

"Atilla... Efendim ağabeycim."

"Hocam, bu akşam Çiçek Pasajı'ndayız, eski tayfa ve geliyorsun hiç mazeret kabul etmem. O şirine karını da al gel."

"Hay Allah'ım bu saatte mi haber verilir? Buse'ye sorayım, işi yoksa geliriz."

"Kılıbık... Tamam ama ben seni kesin dahil ettim. Olmazsa şirine sonra gelir."

"Karıma şöyle hitap etmeyi kes... Ayrıca o şirinlik haa... Dışı seni içi beni, koçum!"

"Tamam, hadi hadi akşama görüşürüz..."

Saner hemen Buse'yi aramış Atilla'nin dediklerini iletmişti. Buse o grubu hiç sevmediği için pek gitmek istememiş, "Saner benim akşama bir şirket yemeğim var, ancak on gibi çıkabilirim, sen git ben gelirim nerdeyseniz," demişti.

"Tabii, bir kere de işim yok desen. Tamam, ben gelir alırım seni, tek gelme o saatte oralara."

Saner o sinirle eve gitmiş, üstünü değiştirmiş ve çıkmıştı. Arkadaşları ile buluşmuş keyifli sohbete akıp gitmişti. Saat ona gelirken Buse aramış, "İşim bitti," demişti. Onu almaya giderken bir yandan iki ayda nasıl böyle olduklarını sorgulamış, daha sonra Buse'nin o hüzünlü yüzünü görünce her şeyi silmişti. Buse'nin arabaya binmesi ile sarılıp, "Çok özledim seni... Sesini duymadan çok zor geçti günüm," demişti.

"Ben de... Ama aramadın hiç."

"Sen de aramadın... Neyse gel hadi bir-iki kadeh bir şeyler içelim ve evimize gidelim."

Keyifli geçen gecenin sonunda evlerine gelmişler, Saner daha kapıdan adım atar atmaz karısını kucakladığı gibi yatak odalarına götürmüştü Buse'nin çakır keyif kıkırtıları eşliğinde.

Keyifli geçen yolculukları sonunda Ankara'ya gelmişlerdi. Gişelerden il sınırına girdiklerinde Buse kocasına dönüp, "Bu şehirde tanıdım seni, o zaman hoşlandım, öptüm... Ama başka şehre kaçtım senin yüzünden. Gel gör ki senden kaçtığım şehirde seninle evlendim ve şimdi bu birbirimizi tanıdığımız şehre ilk defa seninle geliyorum. Çok garip bir duygu bu."

Saner, Buse'yi sessice dinlemiş, arabayı ileride bir dinlenme tesisinin orada durdurup sıkıca sarılmış, öpmüştü o doyamadığı dudakları. "Benim de hiç aklıma gelmezdi bu şehre seninle döneceğim. Hadi çok duygusal olduk, artık eve gidelim."

Buse, Saner'in ailesinin evini ilk defa göreceğinden çok heyecanlanmış, daha önce kapısından sayısız defa geçtiği eve gelinleri olarak girmenin sevinci ile kasılmıştı. Kapıda ikisini de sıcacık karşılamışlar, hemen odalarına yerleşmişler ve sohbet etmeye başlamışlardı. Buse biraz yorulduğunu söyleyip dinlenmek istemişti. Sabah otelde koşturarak çalışmış geceden de olan uykusuzluğu yol ile birleşince iyice uyku bastırmıştı. Buse dinlenirken, Saner abisi ile dışarı çıkmış öğrencilik yıllarında yaptıkları gibi Tunalı Hilmi caddesindeki müdavimi oldukları bara gidip iki tek atmışlardı.

Bayram Saner'in somurtması ve "Hadi ama sıkıldım, ne çok el öpülecek akraba varmış, ne zaman yalnız kalacağız, Buse yeter sıkıldım!" diye söylenmeleri ile geçmiş-

ti. Buse ise bir yandan kocasını idare etmiş bir yandan da kalabalık ailesi ile keyifli vakit geçirmeye çalışmıştı. Çocuklara karşı olan sevgisi Saner'i şaşırtmış, "Buse, pamuk prenses ve yedi cüceler gibisiniz. Şuna bak her gittiğimiz yerde arkana bir cüce velet takılıyor. Tanrım, nasıl dayanıyorsun?" diye tepkisini belli etmişti.

Sonunda İstanbul'a dönmüşler daha eve girer girmez, "İnanamıyorum şurada zaten üç günlük tatilim var ve ben çoluk çocuk, yaşlılarla geçirdim. Üstelik devamlı yollarda... Bir daha bana akraba ziyareti, bayram falan deme, yeter bu kadarı," demiş kendini banyoya atmıştı. Buse ise Saner'in bu memnuniyetsiz hallerine bir haftadır alışkın olduğu için sesini çıkarmamış, "İnsan kendi ailesinden, abisinin çocuklarından bıkar mı yaa!" diye söylenerek bavullarını boşaltmaya başlamıştı banyodan Saner'in homurtularını dinleyerek.

Saner'in banyodan çıkması ile Buse hemen duşa girmiş, çıkınca atıştıracakları bir şeyler hazırlamıştı. Yemek yerken Buse kaç gündür ses etmediği arabaya değinmiş, "Saner bu araba..." diyerek konuya girmişti.

"Evet..."

"Ya ben sevmiyorum araba kullanmayı, vapur, otobüs daha hoşuma gidiyor... Etrafı, denizi izleyerek gitmek... Kullanmasam?"

"Hayır... Ben o arabayı sana kullanasın diye aldım ve kullanacaksın. Ben karımı o itiş tepiş toplu taşıma araçlarında görmek istemiyorum. Ayrıca koskoca iki tane galerim var, otomotiv şirketimiz var ve sen otobüslerde gidip geleceksin. Akbil kuyruğuna gireceksin... Nasıl bir mantık bu böyle?"

"Ama Saner..."

"Aması falan yok! O araba kullanılcak o kadar!" diye bağırmış, sofrayı terk etmişti.

On Yedinci Bölüm

Yoğun İstanbul trafiğinde mecbur kaldığı araba ile ilerlemeye çalışıyordu. İki gündür Saner'in huysuz tavırları da iyice canından bezdirmiş, işten erken çıkmıştı, "Bari gönlünü alayım adamın," diye kendi kendine söylendi.

"Tanrım daha saat beş ve trafiğe bak! Bir de daha geç çıksam ne olurdu? Cuma diye herkes bir yere mi kaçmaya çalışıyor?"

Sinirle söylenirken bir yandan akşam ne yemek yapması gerektiğini planlıyordu, hızlıca Saner'in numarasını tuşladı.

"Efendim?"

"Saner iş yerinde misin hâlâ?"

"Evet, bu saatte nerede olabilirim başka?"

"Tamam tamam, terslenme... Ben eve gidiyorum, trafik feci. Akşama ne yapayım, ne istersin?"

"Aaa sen eve mi gidiyorsun? Hem de cuma günü bu saate, işi nasıl bırakabildin? Ayrıca araba kullanırken telefonla mı konuşuyorsun sen?"

"Sanerrrr... Hayır! Kulaklıkla, telefon elimde değil!"

"Tamam, ya ben, sen akşam otelde olursun diye arkadaşlara söz verdim. Şimdi ekemem onları..."

"Yaa... Ben evde tek mi oturacağım şimdi?"

"Ee, öyle görünüyor."

"Neyse ben de kızları bir arayım, olmadı onlarla oyalanırım."

"Tamam, haber ver ama bana..."

Buse telefonu kapatması ile arabanın içinde bağırmaya başladı. "Arkadaşları ile buluşacakmış, paşaya bak bana haber vermek aklından bile geçmiyor! Neyim ben bostan korkuluğu mu, çamaşırlarını yıkayıp ütüleyen, geceleri yatağını ısıtan kadın mı? Ne demek yaa... Allah'ım çıldıracağım. Bir de salak gibi erken çıktım yemek yapacaktım ona."

Eve kendini atar atmaz otelden arkadaşı olan Zeynep'i aradı. "Zeynep, ne haber hayatım?"

"İyi Busecim senden?"

"Ben de iyiyim işte. Bu akşam planın var mı?"

"Evet, bizim ofisten kızlarla kızlar gecesi yapacağız. N'oldu?"

"Kocam beni ekti, arkadaşlarıyla görüşecekmiş, ben de seni arayım dedim."

"Aaa bak gel işte, biraz içip dans edeceğiz, kafa dağıtırsın..."

"Bilmem ki, Saner ne der?"

"Ayy delirtme beni... Adam zaten dışarıda ne diyecek sana?"

"Tamam, o zaman ben hazırlanayım kaçta nerede olayım?"

"Saat sekiz buçukta boğazdaki bar var ya orada, Kuruçeşme'de... İçeride önce yemek yiyeceğiz, sonra dans."

"Tamam canım... Görüşürüz."

Buse hemen Saner'e Zeynep'le olacağını söylemişti ama nereye gideceklerini söylemek ne onun aklına gelmişti ne de Saner sormuştu. İlk önce evde biraz dolanıp internette takıldıktan sonra hazırlanmaya başlamıştı. Evlendikten sonra ilk defa Saner'siz dışarı çıkacaktı. Ne giyeceğini bilemedi, daha sonra, "Bana ne, madem dışa-

ı çıkıyorum..." dedi ve siyah kısa elbisesini giydi, saçlarını maşa ile iri dalga yapıp, hafif makyajı ile tamamladı hazırlığını.

Saner arkadaşları ile buluşmuş, gecenin tadını çıkarmaya başlamıştı bile. Erkek erkeğe başlayan eğlence gecenin ilerleyen saatlerinde masada sadece Saner ve Fırat'ın kalması ile devam ediyordu.

"Oğlum, senin ne işin var burada, hadi ben yalnızım. Senin gül gibi karın var..."

"Var ağabeycim de her dakika onunla olacak değilim ya."

"Valla sen elindekinin değerini bilmiyorsun. Ben olsam hayatta ayrılmam yanından öyle bir karım olsa. Sahi yenge nerede?"

"Kız arkadaşları ile o da, kızlar gecesi mi ne yapacaklarmış..."

"Tam Sex&The City olayı yani..."

"Hopp destur de... Len manyak mısın? Şimdi gidip kolundan tutup aldırtacaksın karımı bana."

"Tamam tamam, sustum. Yahu bizim koca kazıklara bak, hemen bardaki hatunlara sırnaştılar."

"Ee, bekâr adamlar, asıl sen niye benle burada oturuyorsun? Gitsene sen de."

"Yok abi, ben çok sıkıldım artık."

Buse ise arabasını kapıda valeye teslim etmiş, içeri girmişti. Kızlarla yemekler yenmiş sohbet koyulaşmıştı. Herkes bir derdini anlatıyor, kendi kendileriyle dalga geçip gülüyorlardı etraflarına hiç bakmadan.

"Kızım sen şimdi böyle tek çıktın ya, yine gazetecilere malzeme olmayın. Kapıdadırlar kesin yine."

"Ayy Zeynep sakın ha! Bir daha gazeteye çıkarsak babam kesin bizi vurur, hem beni tek tanımazlar bile!"

"Ahaha! Öyle deme Buse." Ceyda lafa atılmıştı, "Gayet de tanırlar, daha geçen hafta sonu vardı dergide Saner'le fotoğrafınız çifte kumrular baş başa, diye."

"Aman yaa olmasın lütfen, hem bu sefer Saner'e de anlatamam."

Kızların kıkırdaşmaları ile gün sabaha dönerken kulübün kapısından çıktılar, ama Buse'nin korktuğu başına gelmişti. Bir anda kendisini gazetecilerin çemberinde bulmuştu.

"Buse Hanım, bu gece yalnızsınız..."

"Buse Hanım, Saner Bey de yandaki gece kulübünde, niye ayrısınız gecelerde?"

"Buse Hanım, sizi ne zaman birlikte göreceğiz Saner Beyle?"

Buse derin bir nefes almış, ne diyeceğini şaşırmış, sonunda sorulara cevap vermeye karar vermişti.

"Bu gece Saner Bey de ben de arkadaşlarımızla olmak istedik. Tabii, birbirimizin nerede olduğunu biliyoruz. Biz geceleri beraber de çıkıyoruz ama sizlerin pek uğrayacağı yerler değil sanırım."

"Peki, Buse Hanım, geçen hafta organizasyonunu yaptığınız Cenk Bey'in düğün daveti sosyete tarafından hâlâ konuşuluyor. Çalıştığınız yerden ayrılıp Cenk Bey'le çalışacağınız doğru mu?"

"Hayır... Ben memnunum çalıştığım yerden. Ayrıca Cenk Bey'i de sadece düğünleri dolayısı ile tanıyorum."

"Ama Saner Bey'in de arkadaşı."

"Evet, ama daha önce hiç bir araya gelmedik. Şimdi izninizle..."

Buse koşar adım arabasına binmiş yanındaki Zeynep'e, "Şimdi yandık!" derken telefonu çaldı.

"Allah kahretsin Buse neredesin? Gazeteciler senin yanda Mavi Bar'da olduğunu söyledi."

"Evet oradaydım... Şimdi de senin bana nerede olduğunu söylediler."

"Off yaa... Bu sefer kesin babam öldürdü beni! Neyse, bak ben adamlara karım gelecek beni almaya şimdi, dedim. Fırat'ın arabasında gece kulübünün kapısında bekliyorum hemen gel."

"Tamam, arabadayım zaten, Zeynep var yanımda..."

Buse zaten yan yana olan kulübe hemencecik gelmiş, Saner, "Beyler müsaade edin karım geldi," deyip mutluluk pozları vererek arabaya binmişti. Saner'in gelmesi ile ortam gerilmiş, arabada buz gibi bir hava esmişti. İlk önce Zeynep'i eve bırakmışlar yalnız kalmaları ile Saner tam bir volkan olup taşmıştı.

"Sen ne yaptın Buse yaa... Niye oraya gittin. Şimdi babam öldürecek bizi! Off Allah'ım başka gidecek yer yok muydu? Hem sen niye bu kadar güzel oldun, hazırlandın... Asılan falan olmadı değil mi?"

Buse Saner'den duyduklarından sonra kendini tutamamış, "Ne yapayım? Sen niye gittin oraya? Sen de bilmiyor muydun orada da gazetecilerin olacağını? Niye hep ben suçluyum? Hem kim bana niye asılsın, o kadar basit mi görünüyorum dışarıdan?"

Bir anda sözler ağzından çıkmış ve kendini tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Neden olduğunu bilmeden deli gibi ağlıyor, kendine engel olamıyordu. Saner, Buse'nin bu halini ilk kez görmüş ne yapacağını bilemeden, "Buse çek sağa. Dur, dur!" Buse'nin durması ile Saner hemen sarılmıştı karısına.

"Yapma Buse ağlama bu kadar. Özür dilerim, şaşkınlık ile saçma şeyler söyledim. Lütfen bak... O kadar güzel olmuşsun ki kıskandım," deyip sırtını okşuyordu karısının teskin etmek için.

"Saner elimde değil. Sanırım ben çok doldum, tutamıyorum kendimi," diyerek iç çekmişti.

Saner, Buse'ye biraz daha sıkı sarılmış bir süre öylece kalmışlar, sonra da ona, "Hadi bakalım şöfor hanım artık evimize götür bizi. Ben karımı çok özledim, hemen ona sarılıp o bal dudaklarından öpmek istiyorum," demişti.

Hayat tüm olağanlığı ile devam ediyordu herkes için. O gecenin üstünden bir hafta geçmiş, aileler Saner ve Bu-

se'yi daha dikkatli olmaları konusunda uyarmıştı. Artık havai oldukları ayların geçmesi gerektiğini, yedi aydır evli olduklarını hatırlatmışlar, onlar da insanlara daha fazla malzeme vermemek için seslerini çıkarmamışlardı. Bu zaman zarfında Buse'nin arada sessizleşmesi, bir anda uykuya dalması ise Saner'in dikkatini çekmiş ama iş yoğunluğu yüzünden diyerek üstünde durmamıştı.

Buse bitkin bir halde kendini tuvalete attı, aynada solgun yüzüne baktı. Bu kadar kısa zamanda nasıl da göçmüştü böyle? Yanında duran kendisinden yaşça büyük Ceyda'ya baktı çaktırmadan. Nasıl da bakımlı, hayat doluydu Buse'ye göre. O eski neşesi gitmiş, kendi halinde sessiz biri olmuştu son zamanlarda. Hele bir haftadır resmen hayat burnundan geliyordu.

"Buse canım, iyi misin? Yüzün pek solgun!"

Buse soluk rengi ve başının devamlı dönmesini önemsemeden, "Evet iyiy..." demeye kalmadan yere yığıldı.

Ceyda panikle, "Yetişin Buse bayıldı, düşerken kafasını lavaboya vurdu," diye bağırıyor bir yandan da Buse'nin kanayan kaşından akan kanları elindeki peçete ile silmeye çalışıyordu.

Ofistekiler panikle gelmiş, hemen otelin yakınındaki hastaneye götürmüşlerdi. Deniz, Saner'e ulaşmaya çalışmış uzun uzun çalan telefona kimse cevap vermemişti.

On Sekizinci Bölüm

Başındaki şiddetli ağrı ile gözlerini açtı, nerede olduğunu anlamak için yerinden doğrulmaya kalkınca can acısı ile kendini geri attı yattığı yere. Ağzından çıkan tiz bir "Ahh!" sesiyle hemen yanına koştu Zeynep.

"Busecim uyandın mı? Korkma hastanedeyiz, bir şeyin yok."

"Hastane mi? Peki niye başım çatlarcasına ağrıyor?"

"Canım otelde bayılmışsın, düşerken de kafanı vurmuşsun. O yüzden, ama şimdi iyisin doktorlar gerekli testleri yapıyor."

"Saner nerede peki?"

"Biraz önce ulaşabildik, haber verdik geliyor."

Saner öğle yemeği için Fırat'la buluşmuştu, sahilde her zaman gittikleri balıkçıda hem yemek yiyor, hem de iş konusunda laflıyorlardı. Aradan uzun zaman geçmesine rağmen telefonunun hiç çalmaması dikkatini çekmişti Saner'in.

"Hayret bak ofisten çıkalı neredeyse iki buçuk saat olmuş kimse aramadı hâlâ."

"O zaman bir sorun yok demek ki..."

"Herhalde, ki Buse de aramadı, her öğle arasında kesin arardı," demiş telefonunu almak için elini ceketinin iç cebine atmıştı. "Allah Allah telefonum yok!"

Tüm ceplerine bakmış, yerleri aratmışlardı ama yok-

tu, en son olarak görevliye arabasına bakmalarını söyledi Saner. Biraz sonra elinde telefonla gelen vale, "Saner Bey arabada bırakmışsınız sanırım, yan koltuğun üzerinde duruyordu," demiş ve telefonu teslim etmişti. Eline telefonu alınca şaşırdı kaldı, onlarca cevapsız çağrı vardı. Çoğu, Buse'nin çalıştığı otelden, diğerleri şirketten ve Buse'nin cep numarasından. Hemen son çağrı olan oteli aradı.

"Ziyafet satış ofisi, ben Deniz."

"Deniz ben Saner, n'oldu?"

"Ohh Saner Bey sonunda... Buse Hanım'ı hastaneye kaldırdık."

Saner Buse'nin hastaneye kaldırıldığını öğrendiği an hemen ayaklandı ve kısaca Fırat'a olayı anlatıp hastaneye doğru yol aldı onu yalnız bırakmak istemeyen Fırat ile.

Hastaneye gelir gelmez odasını öğrenmiş yukarı çıkmışlardı, Buse'nin kapısının önünde Taner ve Birol Bey'i görünce yanlarına doğru hızlı adımlarla yaklaşmıştı.

"Taner ne oldu Buse'ye?" Telaşlı ve korku dolu gözlerle karşısında duran iki adama bakıyordu.

"Merak etme iyi şimdi. Yanında Zeynep var, sen gelmeden biz de odaya girmek istemedik."

"Peki, nasıl oldu, ne oldu?"

"Lavabodayken bayılmış, düşerken de başını çarpmış. Sadece kaşı yarılmış hemen dikiş attılar. Hadii merak etme o da bebeğiniz de çok iyi... Korkma artık."

Saner, daha Buse'ye olanları sindirirken Taner'in söyledikleri ile dondu kaldı.

"Bebek mi?"

"Evet, Saner'cim. Şimdi doktor hanım söyledi, merak etme artık."

Saner neye tepki vereceğini şaşırmış, ne düşünmesi gerektiğini bilmeden, "Ben bir doktoru ile konuşayım, beni götürür müsün?" diyebilmişti.

Doktorla görüşmesinde Buse'nin de bebeği yeni öğrendiğini anlamış, aralarında geçen konuşmayı dinlemişti doktordan. Başına aldığı darbe ile sadece bugün burada gözetim altında tutmaları gerektiğini, yarın öğlen çıkabileceklerini öğrenmişti. Tam çıkarken dönmüş doktora, "Peki, doktor hanım, gördüğünüz üzere bu bebek bize sürpriz oldu. Ama yani beklemiyorduk, yani korunuyorduk."

"Anlıyorum, ama Saner Bey bildiğiniz üzere yüzde yüz etkili değil haplar, ayrıca yanlış kullanılmadığı sürece oldukça yüksek bir koruyuculuğa sahiptir fakat dediğim gibi yüzde yüz etkili değildir. Bebek daha üç haftalık, eğer bebeği istemiyorsanız, yasal tahliye sınırları içinde gebeliğe son verilmesi gerek. Eğer gebeliğe devam etmek istiyorsanız düzenli doktor kontrolünde olması lazım eşinizin."

"Teşekkürler... Bunu eşimle konuşup karar vermemiz lazım," deyip Buse'nin odasına doğru gitmişti.

Zeynep onu kapıda karşılamış, Taner ve Birol Beyi otele yolladığını belirtmiş, Buse'nin haberi aldığından beri sesini çıkarmadan ağladığını söylemişti.

Saner başını tamam dercesine sallamış, kapıyı hafifçe aralamıştı. Cenin şeklinde yatan karısını görünce duyguları iyice karışmış bir halde içeri girdi. Sessiz ama aceleci adımlarla yatağın yanına yaklaştı, önce eğilip karısının saçlarından öptü sonra kaşının üzerindeki yara bandına hafifçe dudaklarını değdirmesi ile Buse'den içli bir hıçkırık duydu.

"Saner ben de şimdi öğrendim, gerçekten bilmiyordum..."

Saner, Buse'nin hıçkırığı ile onu yatakta doğrulttu ve sarıldı, teskin edercesine sırtını okşadı.

"Hşştt, biliyorum... Şimdi doktorla konuştum, ben de senin gibi şaşırdım."

"Peki, Saner nasıl oldu yani, korunduğumu sen de biliyorsun..."

"Olabiliyormuş, belki yanlış kullanımdan da dedi ama üç haftalıkmış, hatırla o zamanı."

"Ertesi gün hapı... Of Saner, kullanırken demiştim ilk hapın alımında ne kadar gecikilirse, ertesi gün hapının etkisi o kadar azalacaktır. Sen öğlene kadar yatıp, tamam alırız, demiştin."

"Neyse, Buse olan olmuş, şu an bunun tartışmasını yapmayalım... O kadar da para verdik ha iki tanecik hapa, gelecek bebeğe patik alsak daha iyimiş."

İlk önce işi dalgaya vurmak istemiş küçük bir kahkaha atıp tekrar konuşmaya başlamıştı. "Off n'apcaz ona karar vermemiz lazım..."

"Ne demek ne yapacağız? Saner sakın aldırmayı düşünme bile... Yapamam, resmen katil olamam."

"Saçmalama Buse, bilmiyorum kafam çok karışık. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Ben daha evliliğe, birinin kocası olmaya alışamamışım, baba olmaya..."

"Ne! Saner ne dediğinin farkında mısın? Ben de beklemiyordum böyle bir şey ama bunun hazırlıkla ne alakası var?"

"Buse, anla beni. Daha çok genciz; sen yirmi beş yaşındasın, ben yirmi altı... ve biz ebeveyn olacağız."

Buse, Saner'in kollarından çekilip, "Saner çık odadan..." dedi.

"Anlamadım?" Saner şaşkın Buse'ye bakarken geneledi isteğini. "Yalnız kalmak istiyorum, telefonumu otelde bırakmışlar, seninkini verir misin?"

Saner telefonu verip çıkmıştı odadan, kapının önünde kendisine merakla bakan arkadaşlarına dönmüş, "Sizi de yorduk, kusura bakmayın," demişti.

"Saçmalama Saner! Biz arkadaşız, elbette sizin yanınızda olacağız, Buse nasıl?"

"Karışık o da... Sürpriz oldu bebek biliyorsunuz."

"Olsun koçum, bak ne güzel kendi canından kanından bir varlık dünyaya gelecek!"

"Öyle de Fırat, bilmiyorum, şoktayım sanırım."

"Saner, Buse nasıl? Ağlıyordu ben çıkarken, seni sorup duruyordu."

"Ağlıyor hâlâ, o da şokta sanırım Zeynep. Yalnız kalmak istediğini söyledi. Fırat hadi ağabeycim, geç oldu siz gidin. Biz gece burada kalacakmışız."

"Ya ama ben Buse ile kalmak istiyorum."

Zeynep, Buse'nin durumunu tahmin ediyor, arkadaşını böyle bir haldeyken bırakmak istemiyordu. Ama Saner'in, "Ben karımla kalsam daha iyi olur sanırım... Birbirimize ihtiyacımız var bu gece," demesi üzerine Fırat ve Zeynep hastaneden ayrılmıştı.

Fırat, Zeynep'i yalnız başına göndermemiş evine bırakmak konusuna karşı konulmaz bir sesle, "Yalnız başına hayatta yollamam," demişti. Arabada ürkütücü bir sessizlik hâkimken Zeynep'in iç çekişiyle Fırat sessizliği bozmuş, "Niye bu kadar üzgünsün? Bence arkadaşın adına mutlu olman lazım," demişti.

"Saner'le ne kadar samimisiniz?"

"Neden sordun?"

"Hayır Saner'i tanıyorsanız bu bebeğin çok şanssız olduğunu anlayacaksınız."

"Bence şanslı bir bebek, annesi ve babası birbirine âşık."

"Ama dikkat ettiysen mutlu değiller, ayrıca bir aşk bebeği de değil, tam bir kaza kurşunu olmuş..."

"Kaza kurşunu mu?"

"Fark etmediniz mi? Saner daha tam anlamıyla eş bile olamazken nasıl bir de baba olacak?"

"Tamam, Saner belki hâlâ havai, çok sorumluluk sahibi değil ama bu bebekle değişecek diye umuyorum."

"İnşallah."

"Siz Buse ile nereden tanışıyorsunuz?"

"Üniversitedeyken şu an çalıştığımız otelde beraber staj yapmıştık, şimdi de aynı otelde çalışıyoruz... Seda var bir de, o da İzmir'de."

"Aaa evet Seda ile düğünde tanışmıştım, ama sizi hatırlamıyorum."

"Doğaldır, ben organizasyonla ilgilendiğim için çok ortalarda değildim."

"Anladım..."

"Tamam, geldik, işte bu karşıdaki apartman... Çok teşekkürler Fırat Bey."

"Rica ederim. Ayrıca Fırat deyin lütfen. Bu arada yarın hastaneye gidecek misiniz?"

"Evet, sabah işe gitmeden uğramayı düşünüyorum, siz?"

"Evet, ben de... Çok yakın oturuyoruz, geçerken sizi alabilirim isterseniz, beraber gideriz."

"Şeyy bilmiyorum, yani..."

"Yalnız gitmek istemiyorum da, hastaneleri pek sevmem... Mazim iyi değil."

"Tamam, o zaman. Kaçta gelirsiniz?"

"Kaçta geleyim?"

"Sabah sekiz uygun mu?"

"Uygun. Görüşmek üzere."

"İyi geceler..."

Buse, Saner çıkar çıkmaz Seda'yı aradı. İşte böyle zamanlarda öyle ihtiyacı oluyordu ki ona... Zaten kendisinin evlenmesi ve daha sonra da Seda'nın yeni ilişkisi yüzünden eskisi gibi konuşamaz, dertleşemez olmuşlardı. Yine ne yapıp edip haberleşiyorlardı ama eskisi gibi değildi tabii.

Telefon uzun süre çalmış, tam kapatacağı sırada açmıştı Seda.

"Efendim enişte bey?"

"Seda..." Buse arkadaşının o cıvıl cıvıl sesini duyma-

sı ile tekrar ağlamaya başlamıştı. Seda daha ne olduğunu anlamadan Buse'nin hıçkırıkları ile donup kalmıştı.

"Güzelim ne oldu bir tanem, Saner'e mi bir şey oldu? Neden ağlıyorsun? Hadi anlat bana..."

"Seda sana ihtiyacım var..." diyebildi nefes aralığında Buse.

"Tamam, ben akşam uçağı ile gelirim, sen yeter ki ne oldu söyle."

"Şu an hastanedeyim, hamileyim Seda ben..."

Seda arkadaşının, canın neden ağladığını şimdi anlamıştı. "Saner istemiyor değil mi?" deyiverdi.

Buse kocasını bir an savunmak istese de gerçeği değiştiremezdi ki...

"İstemiyor, bana ve evliliğe de alışamadığını söyledi. Seda ben aldıramam, yapamam, kıyamam içimdeki cana," diye tekrar başladı hıçkırmaya.

Seda'nin içi acıyarak, "Tamam, güzelim, ben Ahmet ile konuşayım, hemen akşam geliyorum. Zaten ağustosun ortası, yazlık iznimi kullanırım olur biter. Ama ben gelene kadar sakın üzme kendini, bak artık sadece kendini düşünme bebişi de düşün tamam mı benim canım?"

Buse sadece, "İyi ki varsın, iyi ki yanımdasın Seduşum," demişti hıçkırıkları arasında.

Telefonu kapatmış, başucundaki komodine koymuş ve yine cenin şeklinde yatmıştı kendini kapıdan dinleyen Saner'i fark etmeden.

Saner duydukları ile sarsılmış, kendini kapının önündeki bekleme koltuklarına bırakmıştı. İçeride yatan onun karısı, birlikte olmak için ne taklalar attığı kadındı. Sonunda onu elde etmişti ama mutlu edememişti. Şu an ikisinin de en sevinmesi, mutluluktan havalara uçması gereken zamandı, ama kendi korkuları yüzünden içerideki karısını ağlatıyordu.

"Sanki o hiç korkmuyor, ahh Saner kendine çeki düzen ver. Evlilikte çok başarılı değilsin bari bebeğin için

adam ol, güçlü görün... Sen böyle davranırsan Buse ne yapsın?" demiş derin bir nefes alıp içeri süzülmüştü. Yatakta yatan karsının yanına gelmiş, ayakkabılarını çıkarıp yanına yatmış, kaşık gibi içe içe girerek öylece birbirlerinin sıcaklığını hissetmişlerdi. Birbirlerinin nefes alışverişlerini dinlemişler bir süre öyle kalmışlardı.

Saner yüzünü karısının saçlarına gömmüş, kısık sesle konuşmaya başlamıştı.

"Sen ne kadar iyi bir anne olacaksın sevgilim... Hiç tanımadığın çocuklara bile bu kadar sevgi dolu iken bizim canımıza nasıl sahip çıkacaksın kim bilir. Ama işin zor be sevgilim... Senin zaten kocaman bir bebeğin vardı, hep ilgi isteyen, mızmız, şımarık, sorumsuz... Şimdi de minik bir bebeğin olacak... Ama sen nasıl bu koca bebeğin üstesinden geldiysen, iki bebeğin de üstesinden gelirsin değil mi sevgilim? İkimizi de sararsın değil mi?"

Buse, Saner'in konuşmaya başlaması ile dikkat kesilmiş onu dinliyordu. "Ne yani şimdi kabullendi mi?" diye iç geçirdi, Saner hâlâ konuşmasına devam ediyordu.

"Ben çok korkuyorum sevgilim, anlatamam sana... Biraz önceki tavrım da korkumdandı, ya beceremezsem, ya ona layık baba olamazsam diye. Tabii, bir de hiç beklenmeyen bir anda olunca şaşırdım kaldım. Ama sen bana yardım edersin değil mi sevgilim? Korkularımı yenmemde, iyi bir baba olmamda... Benimle olur musun sevgilim, hımmm?"

Buse yavaşça Saner'e doğru dönmüş, "Yani sen istiyor musun bebeği?" diyebilmişti.

Saner kollarıyla iyice sarıp karısını, "Senden gelecek her şeyi istiyorum Busem, her şeyi... Aşkı, mutluluğu, sevinci, bebeğimizi, şefkati..." demiş alnına bir öpücük kondurmuş, karısını kuytularına saklamıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Arkadaşının, kız kardeşinin telefondaki sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu Seda'nın. İşte İzmir'in en sevmediği yanı Buse'den uzak oluşuydu. Zor alışmıştı bu şehre, "Belki sen olsan, biri olsa yanımda çok severdim be Buse... Şehir çok güzel ama yalnız çekilmiyor," derdi hep. Okuldan mezun olur olmaz evinden, ailesinden uzaklaşmak için gelmişti İzmir'e. Uzun zaman ne ailesini aramış ne de Buse dışında diğer arkadaşları ile iletişime geçmişti. Zorlu ve sorunlu geçen aile yaşamından biraz kopmak kafasını dinlemek istemişti. Buse'nin evlilik hazırlıkları ile İstanbul'a gelmiş, eski arkadaşları ile tekrar görüşmüş daha sonra Ankara'ya birkaç günlüğüne geçip ailesini görmek istemişti. Değişen hiçbir şey olmadığını daha ilk günden anlamış ve ertesi gün şehri terk etmişti yine. İzmir'de hayatı aynı rutinlik içinde geçiyordu, işi tüm hayatı olmuş, iş yerinde herkesle mesafeli ama sıcak bir ilişki içindeyken otelden çıkar çıkmaz kendi tek kişilik hayatına dönüyor kimse ile görüşmüyordu.

Böyle yaşarken zorla, inatla, çaba ile hayatına girmişti Ahmet. Çalıştığı otelin bina sahibiydi Ahmet. Genç yaşta holdingin büyük sorumluluğunu almış, babası ile birlikte çalışmaktaydı. Olgunluğu, şefkati ile Seda'nın

duvarlarından içeri sızmıştı. Şimdi ise hayatının tam merkezindeydi. Seda bir iç çekerek Ahmet'i ve Saner'i karşılaştırdı. Ne kadar da farklılardı. Ahmet, Saner'den sadece üç yaş büyük olmasına rağmen çok fark vardı aralarında. Daha evlenmeden Seda'yı benimsemiş, sorumluluklarını fazlasıyla yerine getirmeye başlamıştı. Saner ise Buse ile evlenmesine rağmen hâlâ konumunu ve sorumluluklarını algılayamamış, hayatı hâlâ tek başınaymış gibi yaşamaktaydı. Bir de şimdi "baba" olacaktı.

"Nasıl baba olacaksa, benimki gibi bir şey olur herhalde!" diye iç geçirdi Seda. Uçağın içinde yankılanan inişe geçiyoruz anonsu ile yüzüne sahte de olsa bir tebessüm yerleştirdi. Şimdi arkadaşının yanında ona destek olmalıydı.

Zeynep huzursuzca saatine baktı, tam sekize beş vardı. Yavaşça ayakkabılarını giydi, çantasını alıp kapısını çekti. Aşağıya indiğinde Fırat apartmanın önünde bekliyordu. Kısa bir selamlaşmanın ardında arabaya bindiler. Zeynep yol boyunca çok sessizdi. Dün gece Buse ile konuşmuş, iyi olduğunu bir de ondan duymuştu ama içi hâlâ sıkılıyordu. Tuttuğu nefesi bıraktı, arabanın açık olan camına yüzünü çevirdi. Yüzüne gelen rüzgâr ile tekrar derin bir nefes bıraktı. Fırat rüzgârdan saçlarının uçuşmasına baktı Zeynep'in, bu kız yavaş yavaş kanına karışmaya başlıyordu elinde olmadan. Boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Zeynep iyi misin?"

Zeynep yavaşça döndü Fırat'a doğru, "İyi mi? Bilmiyorum... Aslında çok mutlu olmam lazım arkadaşım için, ama nedense için daralıyor. Neyse ki Seda geliyor, Bayan Doğru... Gelsin hele bir o bizi kendimize getirir."

"Bence mutlu olmalısın Zeynep. Dün gece Saner ile konuştum, ikisi de bebeği kabullenmiş, Saner baba olacağım ben diye heyecanla inliyordu bile..."

Zeynep alayla gülmüş, "Yaa, baba Saner..." demişti.

Yol boyu bir daha konuşmamışlardı. Hastaneye geldiklerinde Fırat, Zeynep'e dönüp, "Zeynep lütfen yukarıda da böyle somurtma, arkadaşının da arkadaşımın da bize ihtiyacı var," demiş, Zeynep'in bir şey demesine izin vermeden içeri girmişti. Zeynep ise şaşkınlıkla Fırat'ı takip etmişti.

Asansörde yanında duran, kendinden emin, bu dünyayı ben yarattım edasında olan adamı incelemişti yan gözle. Sert mizacına göre bir erkeğe göre çok düzgün bir burnu ve göz yapısı vardı. Sıra dudaklarına gelince bakamamış, "Ben ne yapıyorum yaa!" diye söylenerek kendini toparlamıştı. İncelendiğinin farkında olan Fırat, hiç sesini çıkarmamış, Zeynep'in bir şeyler mırıldanması ile bıyık altından gülümsemişti sadece.

Hastane odasında ise Saner, Buse'yi hastanenin verdiği kahvaltıyı yemeye zorluyor, Buse de yememek için direniyordu. Biraz önce Seda aramış uçaktan indiğini söylemişti. Saner'in ayarladığı araba ile direkt Buselerin evine gidip evi hazırlayacaktı. Ailelere daha haber vermemişler, birkaç gün geçmesini ve Buse'nin kendini tamamen toparlamasını beklemişlerdi. Zeynep ve Fırat'ın gelmesi ile Saner çıkış işlemelerini yaptırmak için odadan ayrılmış Fırat da telefon görüşmesi için dışarı çıkmıştı. Zeynep, Buse'yi hazırlarken bir yandan da arkadaşının ağzını arıyordu.

"Bak Buse, iyisin değil mi? Hâlâ bana tam bir şey anlatmadın."

"Zeynep'im iyiyim... Hem bu bebek bize iyi gelecek, gör bak. İkimiz de kocaman adamlarız, artık sorumluluğumuz iyice artacak ama başaracağız."

"Sen zaten yeteri kadar olgundun, umarım bu bebek Saner'i de büyütür."

"Biliyor musun dün gece, 'Buse senin işin zor, bir tane kocaman bebeğin vardı şimdi iki tane bebeğin olacak,'

diye kendisi dedi bana. O da farkında ve o da büyüyor, birlikte büyüyoruz. Görürsün biz çok iyi olacağız."

O günden sonra Saner gerçekten değişmeye çabalamış, elinden geldiğince her an karısının yanında olmaya başlamıştı. Beslenmesine dikkat ediyor, her şeyiyle yakından ilgileniyordu. Arada bunaldığı zamanlar Buse'ye belli etmemeye çalışıyor, kendini hemen arkadaşlarının yanına atıyordu. Fırat elinden geldiğince Saner'e destek oluyor yaşının da ondan büyük olması ile yeri geliyor ağabeylik yapıyor yeri geliyor dostu olarak yanında bulunuyordu. Saner ve Buse sayesinde Zeynep'le daha fazla görüşmeye başlamış, onu tanıdıkça ona doğru sürüklenmekten kendini alamamıştı.

Artık Buse'nin hamileliği iyice ilerlemiş beşinci ayına girmişti. Beş ay boyunca Buse sadece midesinin yanmasından şikâyetçi olmuştu. Çevresindeki hamileler gibi aşermemiş, sadece birkaç kilo almıştı, iş hayatına da aynı şekilde devam etmişti. Arada kendisi ile dalga geçmeyi ihmal etmiyor, "Saner bebeğimiz de bizim kadar garip, ne bize cinsiyetini gösteriyor ne de canı bir şey istiyor," diyordu.

Saner, Buse'deki gün geçtikçe oluşan değişimlere alışmış, anbean değişen durumlara hazırlıklı olmayı öğrenmişti. Sabah evden çıkarken mutlu bıraktığı Buse'yi akşam geldiğinde kendisini ayna karşısında incelerken buldu. Artık göğüsleri iyice büyümüş, karnı iyice ortaya çıkmış, dolgunlaşan kalçaları ile vücudu iyice şekillenmişti. Kendisi ne kadar gün geçtikçe çirkinleştiğini söylese de Saner tam tersini düşünüyordu. Kendini incelemeye iyice dalan Buse, Saner'i fark etmemişti.

Saner, Buse'ye iyice yaklaşmış, "Busem, ne yapıyorsun öyle?"

Saner kendisinden neredeyse bir aydır uzak duran karısını böyle görünce gözlerindeki özlem ile ona doğru yaklaşmıştı.

"Of Saner şu halime bak... Koca göğüslü, koca popolu bir kadın oldum. Saçlarım hele, berbat!"

Saner sesli bir iç çekmiş, "Ahh Buse, bence tam tersi çok güzelleştin çok... Şu halini bir de benim gözümden görsen..."

"Görsem ne olacak Saner? Aynı manzara işte... Sen korkmuyor musun gece yatarken her an patlarım diye."

"Saçmalama Buse... Bayılıyorum bu haline, hem abartma sadece beş kilo aldın ve bu çok normalmiş," deyip sarılmıştı karısına.

"Buse, ben seni çok özledim, sen beni özlemedin mi artık? Ne zaman bitecek bu bana yaptığın işkence?"

Saner'in dudaklarında bu inleyerek çıkan isyan Buse'yi de sarstı.

"Özür dilerim Saner, biliyorum sana haksızlık ediyorum. Ben de çok özledim seni, bana dokunmanı, beni sevmeni. Ama bilmiyorum, anla beni..."

Saner şefkatle karısının saçlarını okşamış, "Anlıyorum ama... Neyse karnın aç mı, hadi gel yemek yiyelim," demişti.

Buse kollarını kocasının boynuna dolamış, "Hayır, önce şu kremi sürmeme yardım etmelisin, çatlaklar için," diyerek krem kutusunu Saner'in eline tutuşturmuş, karşısına geçip yavaşça üzerini çıkarmış, beklemeye başlamıştı.

Saner karşısında hasret kaldığı karısını görmesi ile nefesini tutmuş dudaklarından inleme gibi çıkan sesiyle, "Bana bunu yapma pamuk, yapma!" demişti.

Artık çok geçti, krem sürme işi ikisi için de işkenceye dönmeye başlamasıyla Buse kendini bırakmıştı kocasının hükmüne... İlk önce birbirine susayan çatlamış dudaklar buluşmuş, susuzluklarını gidermeye çalışmışlardı. Çatlaklarından sızan aşkla, tutkuyla birbirlerine daha çok kenetlenmişlerdi. Saner karısını kalbindeki tüm sevgi ve ümitsizlikle öpüyordu. Kolları arasındaki

karısını sımsıkı tutuyor, kendi bedenine bastırıyor, elleri sırtında şefkatle dolaşıyordu. Tutkulu öpüşlerin ardından uzun, şefkatli öpüşler yerini almıştı. Dudakları karısının boynunda dolaşırken, "Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadı.

Saner'in bakışları, karısının bedeninin bütün yuvarlakları ve çukurları üzerinde dolaşırken, Buse'nin gittikçe artan heyecanla, "Saner..." diyebildiğini işitti. O andan sonra aşk bir su olup aktı ikisinin arasında, özlem bir volkan oldu ateşlerini sundu iki sevgiliye. Soluk alışverişleri hızlanıp özlem giderildiğinde, Saner kolunu karısının vücuduna dolayarak onun yanına uzandı.

Buse, Saner'in kolları arasında sessiz ve hareketsiz yatmaktan memnundu. Üstelik bundan büyük zevk de alıyordu, kısa bir süre önce hissettiklerinin yoğunluğundan, bir şey düşünebilecek halde değildi. İkisi de birbirlerinin kuytularında dinlendikten sonra Saner karısının kulağına, "Şimdi kalkmazsak hiç kalkamayacağız ve seni doyurmamız lazım Buse," demişti.

Buse minik bir kedi gibi mırıldanarak, "Kalkıyorum, ben duştayken kocam bana yiyecek bir şeyler hazırlayacakmış," demişti. Sonra da kocasını aynı tutku ile öpmüş ve banyoya gitmişti.

Saner, Buse'nin gitmesi ile kalkmış, mutfağa gitmiş yemekleri ısıtmaya başlamıştı. Sofrayı hazırlarken çalan telefonunu almak için salona gitmişti. Fırat'la konuşurken bir yandan da pencereden dışarıyı izliyordu.

"Saner, olmuyor ama ben uzak durmaya çalıştıkça bu kıza daha çok çekiliyorum."

"Ee, abi demek ki âşık oluyorsun sen."

"Oluyorsunu geç be koçum, oldum... Ne yapacağım ben?"

Saner içten kahkahasını tutamamış, Fırat'tan gelen bu itiraf ile gülmüştü keyiflice. Buse banyodan çıkmış, elindeki havlu ile saçlarını kurularken Saner'in kahka-

hasını duymuş ne oluyor diye içeri giderken duymuştu dediklerini.

"Abi aman âşıksın çok güzel de dikkat et. Bak o Buse'nin arkadaşı, o çevrendeki diğer kızlar gibi değil. Bak bana Buse'ye âşık olduğumu anlamam ile birden kendimi evli buldum, şimdi de baba adayıyım... Aman dikkat et, iyice düşün tart!"

Yirminci Bölüm

Buse duydukları ile tam anlamıyla şok geçiriyordu, daha birkaç dakika önce teninde kaybolduğu, kuytularına sığındığı, ismini sayıkladığı adam şimdi neler diyordu.

"Demek hâlâ alışamadı, kabullenemedi," demesiyle başı dönmeye, midesi bulanmaya başladı. Kusmak ve içindekileri tamamen çıkarmak istiyordu. Duvarlara tutunarak destek aldı. Hâlâ Saner'in içeriden sesi geliyor, kahkaha atıyordu. Buse zorla geldiği banyoda kapıyı gücünün yetebildiği kadarı ile sertçe kapattı, ellerini buz gibi mermer lavaboya dayayıp güç almak istedi ama daha fazla dayanamadı ve olduğu yere yavaşça çömelip oturdu. Artık dayanamıyor, evliliği, yaşadıkları, Saner'in bu durumu çok zor geliyordu ona. Kapının şiddetle vurulup yumruklanması ve Saner'in "Buse!" diye bağıran sesi ile irkildi.

Saner telefonla konuşurken birden duyduğu kapı sesi ile elindeki telefonu fırlatıp hemen içeri koşmuştu. Buse'nin banyoda olduğunu anlaması ile kapıyı açmaya çalıştı.

"Tanrım ne olmuş olabilir? Buse iyi misin? Buse ses ver, iyi misin güzelim? Buse... Buse..."

Buse son bir güç ile ayağa kalkmış kapıyı açmıştı, gözleri ağlamaktan kan çanağı gibi olmuş, burnu kızarmış, saçları dağılmıştı.

Saner onun o perişan halini görünce şok olmuş, "Tanrım... Buse ne oldu sana?" diyebilmişti.

Sarılmak için ellerini uzatması ile Buse geri çekilmiş, "Sakın bana dokunma... Sakın!" diyebilmişti. Sinirle odalarına gitmiş arkasından gelen Saner'in seslenişine kulak asmamaıştı. Yatağa oturmuş boş boş etrafa bakarken kendisine merakla bakan Saner'i fark etmiş, son derece sakin konuşmaya başlamıştı.

"Demek ki aşk her şeye yetmiyormuş... Sana dedim, beni üzme, ben zaten çok üzüldüm, yıkıldım. Bir daha düşersem ayağa kalkamam. Sen ne yaptın? Ben kaçtıkça geldin, üstüme öyle bir yağdın ki kaçamadım aşkından. Senin âşık olduğun kadın dünyanın en mutlu kadını olur biliyorsun değil mi? Âşıkken yapamayacağın hiçbir şey yok. Maalesef ben senin karınım, hem de bebeğini bekleyen bir kadınım. Yani seni bağlayan, zorlayan, parmağına kelepçe takan... Yani dünyanın en mutsuz kadını! Neden yaptın bunu bana? Saner neden?"

Saner, Buse'nin dedikleri ile şok olmuş, sessizce dinlemişti karşısında oturan sakin kadını. Buse'yi hep deli dolu tavrı, anında parlaması, siniri ile tanımıştı, şu ana kadar hiç böyle sakin bir Buse görmemişti. O an anladı Buse'nin gerçekten mutsuz olduğunu, acı çektiğini...

"Haklısın Busem, çok haklısın... Ben seni hep sevdim hâlâ çok seviyorum ama kendimce. Kendime göre... Ben böyle bir adamdım oldum olası, çocukken bile rahattım, çok umursamazdım. Senin için, bizim için değişmeye çabaladım ama başaramadım sanırım. Özür dilerim. Kendimce bir şeyler denedim ama yapamadım sanırım, yine çuvalladım. Sen bana yol göster, benden ne istiyorsan, nasıl olmamı istiyorsan söyle..."

"Artık bir şey istemiyorum, Saner. Çok yoruldum. Sen kendin gibi ol, ben de daha fazla üzülmemek için kendimi hırpalamayayım. Bari şu son dört ayım rahat geçsin. Ben vazgeçtim artık."

"Nasıl yani? Sen ne diyorsun? Nasıl bizden vazgeçersin?"

"Ben bizden vazgeçmedim ki. Biz zaten hiçbir zaman tam olamadık, ben de artık uğraşmaktan vazgeçtim. Ben çabalamayacağım artık. Şimdi izin verirsen bebeğim için bir şeyler yiyip, uyumak istiyorum. Sen de... Her neyse canın ne isterse onu yap."

O akşamın üzerinden bir ay geçmişti, bir ay boyunca iki taraf da birbirinin üzerine gelmemiş, her şeyi akışına bırakmışlardı. Saner bilerek Buse'ye bir şey demiyor ne çalışma temposuna söyleniyor ne de evdeki hallerine laf ediyordu. Buse de aynı şekilde Saner'i yönlendirmekten vazgeçmiş, gerekli oldukça sorular soruyor, hayatına müdahale etmiyordu. Yine olağan akşamlar gibi Saner eve biraz geç gelmişti. Salonda koltukta film izleyerek bir şeyler yiyen Buse'yi görmüş yandaki koltuğa da o oturmuştu.

"Ne izliyorsun?"

"Jeux D'enfants"

"Türkçe adı ne? Konusu ne?"

"Cesaretin Var mı Aşka... İki arkadaş birbirlerini cesaretlendirmek için oyun oynuyorlar, oyun aşka dönüşüyor ama birbirlerine kavuşmalarına da engel oluyor."

"Sonu nasıl?"

"Ne bileyim, izliyorum işte."

"Tamam. Ne yiyorsun? Adam gibi bir şeyler yeseydin ya."

"Canım lazanya istedi, onu yiyorum. Artık izin verirsen filme devam etmek istiyorum."

"Tamam. Bana da lazanya var mı?"

"Mutfağa bak..."

Buse aralarındaki bu duygusuz konuşmalara o kadar alışmıştı ki artık bir damla gözyaşı bile dökmüyordu. Saner ise biraz daha rahatlamış, hareketlerine de çok dikkat etmeden kendi gibi davranıyordu, "Nefes aldı-

ğımı hissediyorum," diyordu Fırat'a. Mutfakta biraz oyalandıktan sonra üstünü değiştirmiş, Buse'nin yanına gelmişti.

"Yılbaşında Fırat'ta toplanalım diyoruz. Sen çalışmıyorsun değil mi? Uygun mu senin için?"

"Çalışıyorum."

"Neden? Zeynep çalışmıyor demiş Fırat'a. Hem artık iyice dikkat etmen gerekmiyor mu? Altıncı ay bitiyor neredeyse..."

"Zeynep nereden biliyormuş, Allah'ım yaa! Saat dokuz, ona kadar çalışacağım. Zaten bir ay sonra doğum iznim başlayacak o zamana kadar istediğim gibi çalışırım."

"Neyse. O zaman ben seni işin bitince alırım, uygun mu sana?"

"Bakalım..."

Bu arada Fırat, Zeynep'e açılmış, hissettiklerini bir bir anlatmıştı. Zeynep ilk başta çok şaşırmış, böyle bir şeyi aklına bile getirmemişti. Tamam, Fırat gerçekten çok hoş, birçok kızın beraber olmak isteyeceği bir adamdı ama Zeynep hiç o gözle bakmamıştı Fırat'a, belki de bakamamıştı. Hep Buse ve Saner'i göz önüne alarak kendisine sınırlar koymuştu. Fırat vazgeçmemiş, direnmiş gerçekten Zeynep'i hayatında istediğini kanıtlamış, yavaş yavaş Zeynep'in duvarlarında içeri sızmaya başlamıştı.

Zeynep de bu ilgiye karşılıksız kalamamış duvarlarını yıkmıştı Fırat'a karşı. Seda ise İzmir'de Ahmetli yaşamına devam ediyordu. Ahmet'in tüm ısrarlarına rağmen evliliği düşünmemiş, "Sanırım tüm evlilikler Buse'nin anne babasınınki gibi olmuyor. Ben onlara çok özenirdim, kendi ailemin, evimin sorunlarını orada unutur gerçek bir aile ortamında olurdum. Hep Buse'nin de o kadar mutlu aile ortamından çıkıp kendi mutlu ailesini kuracağını düşünürdüm, ama bak Buse ne kadar

mutsuz. Demek ki evliliklerin çoğu benim annemin babamınki gibi oluyor. Biz bu işi en iyisi yavaştan alalım. Çocuk istediğimiz zaman evlenelim. Zaten şu anda evli gibi değil miyiz?" demişti en son konuşmalarında. Bunun üzerine Ahmet daha fazla üstüne gitmemiş Seda'nın kendisine, evliliğe inanması için onazaman tanımaya karar vermişti.

İlk defa Seduşsuz kutlayacaktı Buse yeni yılı. O gün telefonda fazla da konuşamamışlardı, ikisi de otellerindeki yılbaşı eğlencesinden sorumlu oldukları için devamlı işlerin başında olmaları gerekmiş, son anda çıkan aksiliklerle uğraşmışlardı. Buse iyice ağırlaşan vücudunu artık zor taşıyordu. Duygusal olarak git gelleri daha çok artmış, bazen iş yerinde yaptığı küçük hatalar için bile ağlar olmuştu. Saner ile artık her şeyi konuşmadığı için çoğunlukla Zeynep'in odasına gidiyor, gördüğü rüyaları, o anki ruh halini onunla paylaşıyordu. Günün daha ortasında iken yorulmaya başlamıştı, akşama kadar nasıl dayanacağım diyerek masasına oturmuş şişmiş el ve ayak bileklerine bakıyordu. Mail kutusuna gelen sinyal ile kendi ile ilgilenmeyi bırakmış Seda'dan gelen mail ile tekrar ağlamaya başlamıştı.

"Busem, can arkadaşım, üniversitenin son yılında Umutların bekar evindeki partiyi hatırlıyor musun? Kostümlü yılbaşı partisi yapmıştık. Sen ve ben altmışlardan kalma gibi giyinmiş kocaman gözlükler, topuz saçlar ile kırmızı rujumuzla afet olmuştuk. Arkadaşım sen yine o zamanki gibi tam bir afetsin... Kim inanır senin altı ayı bitirmeye hazır anne adayı olduğuna? Yine git giyin şu seninle aldığımız kırmızı sırtı açık hamile kıyafetini, saçlarını o çok sevdiğin su dalgası yaptır ve o yılbaşı partisine git. Herkesi tekrar tekrar kendine hayran et... Bir de benim için şarkı söyle.

Bir kıvılcım düşer önce, büyür yavaş yavaş
Bir bakarsın volkan olmuş, yanmışsın arkadaş
Dolduramaz boşluğunu ne ana ne gardaş
Bu en güzel, bu en sıcak duygudur arkadaş

Hep yanındayım, hep seninleyim... Günü yaşa... Var olduğunu göster dostum
Seda..."

Seda yine yapmıştı yapacağını, Buse hemen Saner'i aramış her zamanki soğukluğu ile onu tam onda almasını söylemişti. Oteldeki son kontrolleri yapmış, evine gidip kıyafetlerini almış tekrar geri gelmişti otele. Tüm hazırlıkları tamamlayıp kuaföre gitmişti. Saat onda Saner aradığında tam da Seda'nın tarif ettiği gibi olmuştu. Saner, Buse'nin arabaya binmesi ile ondaki değişikliği anlamış fakat bunun sadece saçları ve makyajı ile olduğunu düşünmüştü. Yol boyunca Saner soru sordukça Buse cevap vermiş bir yandan da iş telefonu ile sürekli otelle temas halinde olmuştu. Fırat'ın evine geldiklerinde Buse Saner'e dönüp, "Montumu arabada bırakacağım, biliyorsun geçen sefer kadının teki benimkini giyip gitmişti," demişti.

Saner bu durumda bir gariplik görmemiş, "Tamam," demişti. Buse arabadan inip montunu çıkarmış, tam montunu arabanın arka koltuğuna koyarken Saner'in hırıltı halinde çıkan sesi ile ona doğru dönmüştü.

"Bu kıyafet ile içeri girmeyeceksin değil mi?"

"Gireceğim, nesi varmış?"

"Neyi yok ki... Başta sırtı yok bir kere! Kırmızı renkli olması, sana bu kadar yakışması? Sen hamile bir kadınsın, anne adayısın. Nasıl giyersin böyle bir elbiseyi? Hem karnın bile belli olmuyor, kimse senin hamile olduğunu bile anlamaz."

"Saner saçmalamaya devam ediyorsun. Ne güzel bir

aydır bu saçmalıkları duymuyordum. Hamile olmam kendime bakıyor olmamı engellemez. Şimdi çekil de içeri gireyim, malum sırtı yok elbisenin, üşüdüm," demiş Saner'i iterek içeri doğru ilerlemişti. Saner içindekileri tutamayıp, "Otelde de böyle dolaşmadın değil mi?" diye sormuş, Buse'nin ters bakışları ile karşılaşmıştı.

Tüm gece Buse'nin şakıyan hallerini, mutlu yüzünü izlemişti. Herkesle inanılmaz samimi, rahat ve içtendi. Üniversite yıllarındaki o kıza dönüşmüştü bu gece, yine herkesle iyi Saner ile mesafeli... Saatler on ikiyi gösterdiğinde herkes ile sarılıp öpüşmüşler, yeni yıllarını kutlamışlardı birbirlerinin. Buse, Saner'den bilerek kaçıyor, Saner bilerek Buse'yi en sona bırakıyordu. En sonunda Saner, Buse'yi yakalamış kollarından tutup kendine çekmişti. Buse'nin büyüyen karnı ile tam anlamıyla saramamış, bedenine yaslayamamıştı ama kulağına, "İyi yıllar Busem,"deyip öpücük kondurmuş, oradan minik öpücüklerle dudaklarına gelip son bir aydaki susuzluğunu gidermek ister gibi öpmüştü.

Buse ne yapacağını şaşırmış, kendini geri çekmek istemişti fakat Saner'in onu saran elleri buna izin vermemişti. Daha sonraki saatlerde Fırat'ın ayarladığı müzisyenler gelmiş canlı müzik başlamıştı. Herkes alkol ile biraz daha rahatlamış şarkılara eşlik ediyordu, Buse elindeki meyve suyu ile oyalanırken Fırat, Buse'ye seslenmiş "Yengem, yengelerin en güzeli... O güzel sesinle bize şarkı söylersin değil mi? Hadi kırma beni," demiş, ısrarlar sonucu Buse son zamanlarda devamlı dinlediği şarkıyı Saner'in gözlerine bakarak söylemişti.

Söylemezdin tüm o sözleri
Görseydin en gerçek halimi
Artık önemi yok...

Yirmi Birinci Bölüm

"Fırat, hadi sen ikna edersin, valla bak bu sefer beni de dinlemiyor, yok eve gidip yatacağım, diyor inat etti resmen."

"Tamam, ya sen ne kadar paniksin ben daha Saner'le konuşmadım ki..."

"Tamam, konuş hemen bana haber ver. Hadi kapatmam lazım veda partisine geç kalacağım. Haber bekliyorum bak öptüm."

Buse masasında kalan son eşyalarını toplamış, her işini devretmişti artık. Doktorunun da uyarısı ile son altı hafta kala artık raporunu almıştı. Bundan sonra evde doğumu bekleyecek, bebeği, minik kızına hazırlık yapacaktı. Ofisin bir anda sessizleşmesinden anladı bir gariplik olduğunu. O sırada telefon çalmış, Satış Müdürü toplantı odasına çağırmıştı Buse'yi. İyice ağırlaşan vücudunu yavaşça kaldırdı toplantı odasına gidip kapıyı açması ile ağlaması bir olmuştu. Tüm çalışma arkadaşları, ofistekiler, servis elemanları, mutfak ekibi herkes oradaydı. Buse'ye veda partisi düzenlemişlerdi. Sanki hissediyorlardı bu gidiş Buse'nin temelli gidişi olacaktı, bir daha dönmeyecekti İstanbul'daki işine, çok sevdiği ofisine.

Herkesle vedalaştı, minik bebeği, perisi için hediyeleri kabul etti. O minicik pembe patikler, tulumlar, oyun-

caklar hepsi o kadar güzeldi ki... Bebeğin ilk hediyesini babası Ankara'dan yollamıştı cinsiyetini öğrendiği zaman, "Aman kızım, meleğim olacakmış ona doğru yolu göstermek lazım," demiş üzerinde Yavru Kartal yazılı minicik Beşiktaş tulumunu yollamıştı. Buse ilk o zaman içi acıyarak ağlamıştı bulunduğu duruma.

Şimdi de yine tek başına burada iş arkadaşlarının tebrik ve hediyelerini kabul ediyordu. Parti bitmiş, artık gitme vakti gelmişti. Zeynep akşam hep beraber yemeğe gitmekte ısrar ediyordu fakat Buse sadece eve gidip yatmak istiyordu. Zeynep, "Kutlama yapmamız lazım" dediğinde, "Aman Zeynep neyin kutlaması, doğum olana kadar evdeyim. Hiç olmazsa işte kafamı dağıtıyor düşünmüyordum. Şimdi ne yapacağım ben?" demişti.

Zeynep ikna edemeyince Fırat, Saner ile konuşmuş, "Tamam benim akşama planım yoktu, gidelim yemeğe," diyen Saner'den güç almış Buse'yi arayıp ikna etmişti. İşten beraber çıkan Zeynep ve Buse sözleştikleri restorana doğru hareket etmişlerdi.

Buse yol boyunca yanan midesinden şikâyetçi olmuş, "Off Zeynep, midem feci yanıyor keşke o son turşuyu yemeseydim," deyip durmuştu. Restorana geldiklerinde Fırat'ı tek başına otururken bulmuşlardı. Fırat, Buse'nin suratından ters giden bir şeyler olduğunu anlayıp hemen ayağa kalktı ve merakla Buse'ye döndü.

"Buse iyi misin? Suratın niye böyle beyaz?"

"Ay Fırat dur bir oturayım. Midem çok yanıyor."

"Dur şurada eczane vardı, ben sana bir mide ilacı alayım da oluyor mu böyle hep?"

"Yok, Fıratcım yaa, Buse Hanım bugün o kadar uyarılarımıza rağmen turşu yedi, doktor da uyardı kendisini ama... Şimdi de böyle işte."

"Tamam, durun oturun burada zaten birazdan Saner de gelir, ben şuradan bir ilaç alıp geleyim," diyerek acele ederek çıkmıştı dışarı. Bu sırada Saner gelmiş, ikisini

yalnız bulunca şaşırmıştı, daha yeni Fırat'la konuşmuş beklediğini öğrenmişti ama şimdi kızlar yalnızdı. Yanlarına gelip ikisiyle de selamlaşmıştı ki Fırat geldi elinde ilaçla.

"Al bakalım Buse, bu hamileler içinmiş. Eczacı kadın antiasitik mi ne bir şey dedi ama anlamadım."

"Ahh sağ ol Fırat yaa seni de yordum."

"Aşk olsun lafı mı olur? Sen iyi ol da... Ben merakla minik periyi bekliyorum zaten," demişti.

O ana kadar susan ve hiçbir şey anlamayan Saner, ne olduğunu öğrenmek için araya girme vaktinin geldiğini anlamıştı yoksa kimse kendisine bir açıklama yapmayacaktı.

"Neler oluyor? Ne ilacı o?"

"Mide ilacı, Buse'nin midesi yanıyormuş da."

"Neden? N'oldu Buse?"

Buse boş boş Saner'in yüzüne bakmış kafasını çevirmişti ki Zeynep araya girdi, "Ne olacak? Senin bu inatçı karın bizi dinlemedi, yine turşu yedi. Sonuç hem midesi yanıyor hem de tansiyonu çıkacak."

Saner bir şey anlamadan tekrar Buse'ye dönüp, "Sana turşu dokunuyor muydu? Neden demedin, evde de yediğini görüyordum, canın istiyor diye ses çıkarmıyordum ben."

"Eğer biraz ilgilensen, kontrollere sen de gelsen haberin olurdu."

"Hep benden habersiz gittin doktora. Sana ne zaman sorsam, bu ayki kontrolüme gittim, diyordun. Neredeyse kızımız olacağını bile doğum sırasında öğrenecektim. Şimdi tüm suç benim mi?"

"Sana suçlusun diyen oldu mu şimdi? Sadece merak etsen ne yapar eder gelir, zamanını aklında tutardın kontrollerin. Neyse yemek yemek istiyorum şimdi, zaten yeteri kadar gergin bir gün geçirdim."

Buse ne kadar Saner'e yüklenmek istemese de ya-

vaş yavaş uzaklaşmaya başlamış, Saner ise sadece biraz daha özgürlük için elindekileri kaybetmeye başlamıştı. Bazen eve geç gelse de aklının ucuna bile gelmiyordu başka bir kadına bakmak ya da başkasıyla ilgilenmek. O sadece arkadaşları ile eğlenip sohbet edip kafasını dağıtmak, işlerinden uzaklaşmak istiyordu. Bir anda kendini evli ve sorumluluk sahibi bulunca bocalamıştı ve eski rahatlığını arıyordu. Zaman geçtikçe de Buse'deki değişiklikler yavaş yavaş gözüne batmaya başlamıştı. Her an bir şeylere yetişme çabası, her an Saner'i bir şeyler için uyarması, şikâyetleri iyice bunaltmıştı onu. Buse'nin de "Ne yaşamak istersen yaşa!" demesi ile daha rahat davranmaya başlamıştı, ama şimdi daha iyi anlıyordu; böyle yaparak eşinin yanında olması gereken zamanlarda onunla olamamıştı. Her an patlayacak olan elektrikli bir ortamda yemekler yenmiş Fırat ve Zeynep'in zoraki sohbet etme çabaları ile gece devam etmişti. Buse ve Saner evlerine doğru giderken Fırat ve Zeynep biraz daha vakit geçirmek istemişler, sahildeki mekânlardan birine gitmişlerdi.

Arabada sessizce giderlerken Saner dayanamayıp konuşmak istemişti ama Buse'ye doğru baktığında onun uykuya daldığını fark etmişti. Öyle masum, öyle savunmasız uyuyordu ki Buse, içi acıdı birden. O da aynı durumdaydı, genç yaşında evlenmiş şimdi de anne olmuştu. Eve geldiklerinde yavaşça Buse'yi uyandırdı ve evlerine çıkmasına yardımcı oldu. Buse eve girer girmez odalarına gitmiş hemen uyumak istemiş, bir şey demeden de hemen yatmıştı.

İşten ayrılması ile kendisini çok yormadan bebek için alışverişlerini yapıyor, hamilelik ile ilgili kitaplar okuyor ve bol bol dinleniyordu. Son haftalara girdiği için annesinden yanında olmasını istemişti ve bugün onu karşılamaya gideceklerdi. Melek Hanım kızının telefonda gelen sesinden rahatsız olmuş, yolunda gitmeyen

bir şeyler olduğunu anlamış ve Buse'nin, "Anne gel," demesi ile hemen gelmişti. Buse annesine kavuşmanın heyecanı ile hazırlanmış Saner'i bekliyordu ki karnına giren sancı ile yüzü buruştu. Arada başlayan sancılarından biri olduğunu düşünüp salonda yürümeye başladı. Ne zaman böyle düzensiz sancıları olsa biraz hareket iyi geliyordu ki yine gelen bir sancı ile kasıldı kaldı. Biraz daha bekledi ama tekrar gelen sancı ile hemen Saner'i aradı, zaten evin kapısında olan Saner anında Buse'yi hastaneye götürdü, Buse'nin annesini almak için şirketten birilerini ayarladı.

Hastaneye gelir gelmez Buse'yi içeri doğum odasına almışlar, doğum için hazırlıklara başlamışlardı. Havaalanından direkt hastaneye gelen Melek Hanım yolda Saner ile yaptığı konuşmada doğumun başladığını öğrenmiş ve Ankara'daki ailenin geri kalanına da haber vermişti. Hastaneye geldiğinde Saner'i öyle tek başına kapının önünde otururken görünce dayanamamış, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Minik kızı, gözünün nuru şimdi içeride can çekişiyor, kendi yavrusuna miniğine hayat vermeye çabalıyordu.

Uzun bekleyişin ardından doktor doğumhaneden çıkmış ve sevindirici haberi vermişti. "Gözünüz aydın, minik periniz gözlerini dünyaya açtı çok da nazlı bir kız, bizi uğraştırdı ama annemiz de bebeğimiz de iyi," demişti.

Buse'nin hazırlanıp odasına alınması ile Saner içeri girmişti ve o an anlamıştı. Kendi kendine, "Artık işler ciddiye bindi ve sen bir babasın," demişti. Yatakta yorgun ama yüzünde huzurlu bir gülümseme ile gözleri kapalı vaziyette yatan karısına baktı, yaklaşıp anlından öptü. Buse'nin gözlerini açması ile sımsıkı sarıldı karısına sadece, "Özür dilerim," diyebildi. Kafasına bağlanan pembe kurdele ve üzerindeki Winnie the Pooh'lu pembe geceliği ile yeni anne olmuş bir kadından çok liseli

bir kızı andırıyordu. Hemşirenin içeriye kucağında minik kızları ile girmesi ile Buse yatakta doğrulup kollarını uzatmıştı bebeğini almak için.

"Saner gördün mü ne kadar küçük?"

"Evet. Tanrım şuna bak, nasıl da etrafa cingöz cingöz bakıyor. Buse bu çok farklı bir hismiş yani ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Ben de. Tanrım çok güzel kokuyor baksana Saner... Nasıl da güzel kokuyor."

"Evet. Bak sana benziyor, senin gibi bembeyaz, pamuk gibi o da..."

Saner kızının kokusunu içine çekmesiyle kendi kendine söz vermişti. "Bebeğim ve karımın yanında olacağım," diye.

Bir süre sonra Ankara'dan gelen iki aile ve arkadaşları ile tüm sevdikleri hastaneye akın etmişti minik bebek ile annesini görmek için. Saner'in dedesinin de gelmesi ile bebeğin isminin kulağına söylenme sırası gelmişti. O ana kadar hiç isim üzerinde düşünmediğini fark etmişti Saner. Ne isim üzerinde düşünmüş ne de aklına gelmişti. Bebeğin ismini soran aile büyüklerine ve Buse'ye baktı.

Buse, Saner'in gözlerine bakarak ağlamaya başlamıştı hıçkırıkları arasında "Nasperver," diyebildi. "Nasperver olsun, adı gibi insansever biri olsun kızım," demişti. Aile üyeleri Buse'nin ağlamasını doğum ve yaşadıklarına vursalar da bir tek Saner anlamıştı Buse'nin neden ağladığını.

Aradan geçen aylar sonunda Buse de Saner de beklediklerinin aksine bebeklerinin doğması ile daha çok zorluklar çekmeye başlamıştı. Nasperver daha kırk günlük iken konan alerjik astım teşhisi ile tedaviye başlamışlar,

neredeyse her şeye alerjisi olan ve nefes almakta zorlanan, astım krizlerine giren kızlarının hastalığı ile uğraşmışlardı. Günlerce hastanede kalmışlar, minik bebeklerinin sağlığına kavuşmasını beklemişlerdi. Kızları oksijen çadırında yatarken onlar da başında her an bir şey olacak korkusu ile nöbet tutmuşlardı. Bu zamanlarda daha da kenetlenmişler artık aralarındaki anlaşmazlıkları kenara itip önceliklerini kızlarına vermişlerdi. Aileleri de onları yalnız bırakmıyor devamlı destek oluyordu.

Bazı zamanlar Buse bu yaşadıklarına, minik bebeğinin acısına dayanamıyor sinir krizlerine giriyordu, "Benim yüzümden, ben iyi bir anne olamadım, bebeğimin hastalığına engel olamadım," deyip ağlıyordu. İşini tamamen bırakmış dünyasını sadece bebeği yapmıştı. Saner, Buse'nin kendini dünyaya bu kadar kapatmasına kızıyor, evdeki ağlama seslerinden bunalıyordu. Bir gün yine Buse'nin telefonu ile acil eve gelmiş Buse'yi kucağında Nas ile ağlarken bulmuştu. Nas ağladıkça Buse de ağlıyor, annesinin ağladığını anlayan Nas iyice bağırarak ağlamaya devam ediyordu. Saner gördüğü manzara karşısında şaşırmış hemen Nas'ı kucağına almaya yeltenmişti ki Buse'nin çığlığı ile irkildi.

"Alma kızımı sakın dokunma ona! Bu bizim suçumuz... Hamilelik dönemimi o kadar kötü geçirdim ki kızım hasta doğdu."

Buse'ye, Nas'ın hastalığının genetik olduğu doktorlar tarafından açıklanmasına rağmen o inatla olayı kendisine ve Saner'e çevirip ikisini suçluyordu.

"Buse saçmalama, bak sinirlerin bozuk... Hadi ver Nas'ı bana, ben bakayım biraz. Sen de git elini yüzünü yıka, kendine gel, hadi."

"Hayır, bırakmam kızımı ya nefesi kesilirse? Saner her an o hırıltıları duyuyorum dayanamıyorum artık. Kızım ne zaman iyileşecek?"

"Hadi Buse, yalvarırım ver, bak kız nasıl ağlıyor kor-

kuyor sen de ağladıkça," demiş Nas'ı kucağına alıp pusetine oturtmuştu. Buse hâlâ ağlayarak ayakta duruyor etrafına boş gözlerle bakıyordu. Saner, Buse'nin o halini görünce ne yapacağını şaşırmıştı. Evlendiği kız, o canlı Buse gitmiş hamilelik dönemindeki üzgün Buse'den bile kötü olmuştu bu altı ay boyunca. Artık kendini iyice bırakmış ne kendine bakıyor ne de duygularını kontrol edebiliyordu. Saner yavaşça Buse'yi kolları arasına aldı ve rahatlatmak için sırtını şefkatle okşamaya başladı.

"Hşşş, her şey düzelecek Buse, sağlığına kavuşacak kızımız; kendini bu kadar bırakma, benim için. Hani nerede o neşeli, deli dolu kız benim âşık olduğum."

Buse yaşlı gözlerle kızına bakmış ve donuk bir sesle, "O kız öldü Saner... Yerine bu sorunlu kadın kaldı," diyebilmişti.

Yirmi İkinci Bölüm

Evin içindeki koşuşturma ile gözlerini açtı Saner, yanında Buse'nin olmadığını bile bile elini uzatıp onun tarafına dokundu. Yan taraf yine buz gibiydi.

"Demek ki yine erkenden kalktı gitti," diye geçirdi içinden.

Nas dünyaya geldiğinden beri aynı şey oluyordu, Buse'nin ne yattığı zaman belliydi ne de Saner'in yanından kalkıp gittiği. Tüm dünyası kızı olmuş, onun için çırpınıyordu. Ellerini başının altına koyarak biraz daha yattı, geldikleri durumu, yaşadıklarını düşündü Saner. Arkadaşlarının çoğu hâlâ bekârdı ve hayatlarını istedikleri gibi sürdürüyorlardı, fakat Saner son iki yıl içinde hem eş hem de baba olmuştu. Üstüne üstlük İstanbul'daki işlerin bütün sorumluluğu ona verilmişti ve devamlı Ankara ile iletişim halinde olması gerekiyordu. Dudaklarında hafifçe bir inleme çıktı, "Tanrım... Ben nereye gidiyorum böyle?"

Buse her sabah olduğu gibi erkenden kalmış minik kızının başında nefes alışverişlerini dinliyordu. Uyurken hafifçe terlemiş ve dalgalı sarı saçları anlına yapışmıştı, dudaklarını büzmüş, başparmağı her zamanki gibi dudağının üstünde duruyordu. Nas her ne kadar sürekli hasta olsa da çok sevimli ve sıcakkanlı bir bebekti. Ağzında devamlı emdiği bir emzik ve diğer elinde o

emziğin bir eşi, koklayarak dolaşırdı. O iki emzik ile o kadar sevimli görünüyordu ki nereye gitseler çevredeki insanlar tarafından durdurulup seviliyordu Nas kız.

Bugün tam bir yaşına giriyordu. Bir yıl önce çektiği tüm acıların kötü günlerin üzerine güneş gibi doğmuştu. Onun o saf bebek kokusunu duyması, minicik elleri ile hayata tutunmaya çabalamasına hayran olmuştu Buse.

Kırk günlük minicik bir bebekken öğrenmişlerdi hastalığını. O andan itibaren gitmedikleri doktor, uygulamadıkları tedavi kalmamıştı. Buse ünlü bir alerji doktoru olan Kemal Bey'den randevuyu birkaç arkadaşını araya sokarak almıştı. Haftasonu bir yaşını doldurması ile kortizon tedavisine başlayacaklardı. Dört yıl her hafta iki kolundan olacağı aşılar ile tedavisi sürecekti. Nasperver'in kıpırdanıp ağzının içinde bir şeyler gevelemesi ve kahkahası ile tüm ilgisini ona verdi. Nas tüm şımarıklığı ve sevimliliğini annesine gösteriyordu. Yatağının başındaki melekleri tutmaya çalışıp çığlıklar atıyordu. Bu sevinç çığlıklarına Buse'nin de sesi karışmış, bebek odasından evin içine neşe yayılıyordu.

Saner bu seslere daha fazla kayıtsız kalamadı ve yataktan kalkıp Nas'ın odasına gitti. Nas bir şeyler anlatmaya çalışıyor, Buse ise onu koklayarak, öperek seviyordu. Nas babasının gelmiş olduğunu bilerek ellerini Buse'den çekip ona doğru uzattığında Saner, yaklaşıp kızını kucağına aldı, "İyi ki doğdun meleğim... Bir yaşında kocaman bir abla oldun artık," dedi ve kızının yanağına öpücük kondurdu.

Buse, Saner'in son zamanlarda iyice bunaldığını biliyor fakat bununla artık ilgilenmiyordu. Önceliği kesinlikle kızı olmuştu.

Acele ile hazırlanmışlar, bir yandan kahvaltılarını yaparken bir yandan da Buse, Nas'a yemeğini yediriyordu. Bu sırada torunlarının doğum günü için gelen anne

ve babalarını karşıladılar ve vakit kaybetmeden doktorla olan randevularına gittiler.

Kemal Bey, Nas'ın tüm alerji testlerini yaptıktan sonra tedavi ve ailenin karşılaşacağı zorluklar üzerine konuşmaya başladı.

"Buse Hanım biliyorsunuz bu zorlu bir dört yıl olacak. Maalesef İstanbul'un bu kirli havası da bizi zorlayacak. Tatillerinizi el verdiğince temiz havalı, nemli yerlerde yapmanızı tavsiye ederim. Haftada bir defa Nas çikolata yiyebilecek, bunu ödüllendirme olarak yaparsak minik için de iyi olabilir. Mesela aşılar sonrası kolun yanma ve acısı olacak. Her hafta aşısını olduktan sonra bir çikolata yiyebilir. Evdeki tüm pelüş oyuncakları kaldırmamız lazım. Hayvan beslemiyoruz değil mi evde?"

"Hayır, zaten evde toz yapabilecek her şeyi attık. Pelüş hiç oyuncağı da yok. Buhar makinesi de aldık nemli ortam yaratmak için."

"Çok iyi. Ne kadar bilinçli bir annesiniz bu genç yaşınızda... Özellikle kedi tüyü çok zararlı Nas için ve polen. Her çocuk gibi oyun oynamak isteyecektir ama hep gözünüzün üstünde olması lazım. Alerjiden gözleri şişebilir, kapanabilir. Korkmayın sakın. Annelerimizin çok kullandığı yöntem olan bir parça pamuğa çay damlatın ve ılık olmasına dikkat edin, öyle gözlerini temizleyin kızımızın."

"Tamam. Bir de arada hırıltı şeklinde nefes alıyor, gece uyanıp onun nefes almalarını dinliyorum korkudan."

"O hırıltı astımdan kaynaklı. Şurup yazıyorum, bir de spreyler var, ama bebek olduğu için tavsiye etmiyorum. Şimdilik bu kadar, gelecek ay görüşmek üzere. İyi ki doğdun Nasperver," deyip öptü Nas'ı Kemal Bey, dışarıda onları bekleyen Saner ile de ayaküstü konuşup yanlarından ayrıldı.

Buse doktordan aldığı olumlu haberler ve tavsiyeler ile kendini daha iyi hissetti. Artık Nas'ın ilk doğum günü partisine gidebilirlerdi. Yol boyunca Saner'e, Kemal Bey'in anlattıklarını aktarmış, ne yapmaları gerektiğini sıralamıştı. Eve geldiklerinde ailelerinin, arkadaşlarının geldiğini gördüler. Salon pembeli-beyazlı süslenmişti. Nas'ın resminin olduğu kocaman bir pasta ve yiyecekler masada duruyordu. Seda İzmir'den gelmiş çığlık atarak Nas'ı seviyordu.

"Teyzesinin güzeli, benim badem gözlü kızım... Nasıl da büyümüş. Zeynep, ben görmeyeli bu kocaman mı olmuş ya!"

"Öyle oldu baksana göbek bile yaptı kızımız."

"Zeynep, öyle göbekli falan deme benim minik prensesime..."

Buse arkadaşları ile şakalaşıp konuşmaya başlamıştı ki annesinin uyarıcı sesi ile odasına gitti.

"Buse artık üzerini değiştirsen... Kızının ilk doğum gününde böyle olmayı düşünmüyorsun herhalde."

Buse üzerindeki bol kotu, siyah boğazlı kazağı ve saçlarını tepeden toplamış hali ile gayet rahat hissediyordu kendini ama o an annesi ile tartışmaya gücü olmadığı için, "Tamam," diyebilmişti. Odaya girdiğinde yatağın üzerinde hazırlanmış olan elbiseyi gördü.

"Seda Hanım, kesin senin işindir," deyip hazırlanmaya başladı. Elbise siyahtı, diz kapaklarında bitiyor, göğsü ve sırtı derin V şeklinde geliyordu. Çoraplarını ve ayakkabısını da tam giymişti ki Saner girdi içeri.

"Hadi ama ge..." diyebilmişti. Doğumdan sonra her şeyi boş veren Buse'yi yine böyle görmek Saner'i tam can evinden vurmuştu. Neredeyse bir yıldır elinde çocuk bezi, üstüne giydiği alelade bir kot, tişört dağılmış haldeki Buse ile yaşıyordu. Yavaşça yaklaştı karısına sarıldı.

"Seni nasıl özledim Buse... Tam dört aydır sana dokunmuyorum bile, seni sevemiyorum. Öyle özledim ki seni..."

Kafasını iyice Buse'nin boynuna gömmüş minik minik öperken kokusunu da içine çekiyordu.

"Nasıl açım sana bir bilsen, beni öyle unuttun ki..."

Buse, Saner'in kollarından kurtulmuş, "İçeride bizi bekliyorlar. Lütfen... Seni nasıl unutabilirim Saner? Her dakika yanında homurdanan birini insan nasıl unutur? Neyse içeri geçelim biri gelip bizi çağırmadan," demiş salona gitmişti.

Gürültülü ama eğlenceli geçen doğum günü partisi ardından Nas yorgunluktan dedesinin kucağında uyuyakalmıştı. Buse onu almak için hareketlendiğinde Arif Bey, "Bırak biraz daha kalsın kızım, çok özlemişim miniği. Biz böyle iyiyiz," demişti. Biraz daha kucağında uyuttuktan sonra yatağına yatırmışlar ve büyüklerin yemekli eğlencesine başlamışlardı.

Ellerinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak sofra hazırlanmış, iki annenin ve Saner'in abisinin eşinin de yardımı ile yemekler yapılmıştı. Kurulan rakı sofrasında aile hasret gidermiş, laf lafı açmış, arada Buse'ye ve annesine söyletilen şarkılar ile gece sonlanmıştı. Buse'nin tüm ısrarlarına rağmen Saner'in ailesi otellerine geri dönmüş, ailesi ise Buse'nin amcasına gitmişti. Herkes gittikten sonra Buse etrafı toplamış, mutfağı ve bulaşıkları düzenlemiş, Nas'a da bakıp sütünü içirdikten sonra odasına gelmişti.

"Ahh Tanrım... Eskiden ben bu topuklu ayakkabılar ile nasıl çalışıyormuşum. Ayaklarımı hissetmiyorum."

Buse bir yandan söyleniyor bir yandan da üzerindekileri çıkarıyordu. Saner Buse gelene kadar beklemiş, bugün bu odada yaşanları devam ettirmek için sabırsızlanıyordu. Karısına aylardır dokunamamak artık sınırlarını zorlamaya, yerli yersiz hırçınlaşmasına sebep

olmaya başlamıştı. Aynı yatakta yattığı kadına dokunamıyor olmak onu iyice sinirli bir adam yapmıştı. Ne zaman ona yaklaşmaya çalışsa Buse hep uzak duruyor, yorgun oluyordu. Ya da Nas'ın ağlaması ile yarım kalıyordu yaşayacakları dakikalar. Bu gece kararlıydı Saner, artık ne olursa olsun karısı ile bir bütün olmak, tek bedende canlanmak istiyordu. Buse sonunda işlerini bitirip yatağa geldiğinde kuru bir, "İyi geceler," demiş arkasını dönmüştü.

Buse'nin arkasını dönmesi ile sinirlenen Saner bir şey belli etmemiş, karısına sıkıca sarılıp ensesinden, boynundan öpmeye başlamıştı. Öpücüklerini kararlı bir şekilde ilerletirken Buse'nin, "Saner gerçekten çok yorgunum. Uzun bir gündü," demesine aldırmıyor, bir yandan elleri bir yandan öpücükleri ile Buse'yi zorluyordu. Buse zor da olsa ani bir hareketle yataktan çıkmış, "Saner istemiyorum diyorum, anlamıyor musun?" demişti. Saner artık sınırlarını aştığını anlaması ile içinde biriktirdiğini bir anda söylemeye başlamıştı.

"Ne durması Buse! Sen artık neden bahsediyorsun? Tamam, anne olabilirsin, hatta çocuğun da hasta olabilir, ama bu bana zaman ayırmayacağın, beni istemeyeceğin anlamına gelmez. Yeter... Değiş dedin, yanımda ol dedin ama nereye kadar böyle gider?"

"Saner ne dediğinin farkında mısın? O çocuk ikimizin de çocuğu..."

"Olabilir ama sen öyle bir dünyaya kapandın ki... Eve her geldiğimde üzerinde bebek kusmuğu olan, saçı başı dağılmış, ilgisiz bir kadın görmekten bıktım ben. Ben de hayatında bir parça yer almak istiyorum. Senin bana olan sevgini görmek istiyorum."

"Haaa öyle mi Saner Bey? O zaman sen de biraz kızınla ilgilen. Doktora ben yalnız giderim, onunla ben oyun oynarım, yemeğini yediririm, temizlerim, uyuturum. Söyle bana kaç defa altını değiştirdin onun? Ben

sana söyleyeyim; hiç! Sadece işten gelince beş dakika sevmekle baba olunmuyor. Bugün doktorda bile içeri girmedin. Dinlemedin Kemal Bey'in dediklerini, bizi dışarıda bekledin. Ee, böyle olunca kusura bakma sevgili kocama ayırmam gereken zaman kalmıyor."

"Yeter! Seninle daha fazla tartışmak istemiyorum. Hep ben suçluyum değil mi Buse? Tüm hata bende!"

Saner misafir yatak odasına geçmiş gece orada kalmıştı. Buse kendi yatağında huzursuz bir uykuya vermişken kendini, Saner kendince, gelecekleri için kararlar almıştı. Sabah Buse içeride kahvaltıyı hazırlarken kendisi için küçük bir valiz hazırlamış bir süre onu idare edecek kadar eşya almıştı yanına. Mutfak kapısında elinde bavulu ile Saner'i gören Buse sandalyeye oturup kalmıştı.

"Buse sanırım ben bir süre otelde kalsam iyi olacak. Birbirimizi o kadar incitiyoruz ki bizi bitiriyoruz. Böylesi daha iyi olacak gibi. Telefonum hep açık, bir şey olursa ararsın. Yakın olması içinde Ortaköy'deki otelde kalacağım," diyerek Buse'yi yanağından öpüp gitmişti.

Buse, Saner'in gitmesi ile ilk önce ne yapacağını bilememiş, Nas'ın ağlaması sesi ile gidip kızını kucağına almış ve onunla beraber ağlamaya başlamıştı. Saner'in gidişine mi ağlıyor yoksa kendi durumuna mı ağlıyor, bilemiyordu. Tek bildiği ağlamak istediği ve içindeki acıyı alıp atmak isteğiydi.

Seda akşam İzmir'e geri döneceği için Buse ile son defa görüşmek istemiş o çok sevdikleri İstanbul simitlerinden alıp kapısını çalmıştı. Buse'nin ağlayarak kapıyı açması ile ne olduğunu şaşırmış önce Naspever'i kucağına almış onu susturmuş sonra olanları Buse'den dinlemişti.

"Gitti Seda, düşünebiliyor musun? Gitti... Beni ve kızını bıraktı gitti. Hangi baba bunu yapabilir? Tanrım..."

"Hışşştt, Buse sakin ol. Temelli gitmemiş ya. Biraz uzak kalalım demiş. Bak sen böyle yaparsan iyice koparsınız birbirinizden ve tamamen gider."

"Gitsin... Nereye giderse gitsin. Bir kere elinde bavulu ile çıktı ya bu evden bir daha gelmesin."

Buse biraz daha ağlamış Seda'nın yardımları ile biraz sakinleşmiş ve uykuya dalmıştı. Buse uyurken olanları Zeynep'e haber vermişti. Zeynep, Buse'ye doğru yola çıkarken Fırat'a olanları anlatmış gidip Saner'i bulmasını tembihlemişti. Buse'nin uyanması ile üç eski arkadaş dertleşmiş, Seda'nın gitme vakti gelene kadar konuşmuşlardı.

Seda arkadaşını öyle bırakmak istemese de Buse ona gitmesi gerektiğini, bir şey olursa hava değişimi için belki kendisinin geleceğini söyleyerek ikna etmişti.

Bu durumu şu an ailelere haber vermek istememişler, şimdi onların bunu öğrenmesinin işleri yoluna koymaktan çok karıştıracağına karar vermişlerdi.

Kızına banyo yaptırmış, onunla oynuyordu telefon çaldığında.

"Efendim."

"Buse, hayırsız yeğenim benim..."

"Ayy teyzoş ne desen haklısın. Ne aradım, ne sordum seni... Öyle de özledim ki..."

"Sus sus... Hem suçlu hem güçlü! Kızım, sesin soluğun çıkmıyor. Valla seni de minik prensesi de çok özledim. Enişteni kandırırsam hemen geleceğim. Melis ile de konuştum onunla da görüşemiyormuşsunuz."

Buse, teyzesinin neşeli ve içten sesini duyması ile daha fazla kendini tutamamış ağlamaya başlamıştı.

"Teyzoş gel... Hemen gel... Sana öyle ihtiyacım var ki... Öyle yalnızım ki..."

"Kızım ne oluyor? Korkutma beni bak."

"Saner gitti, teyze."

"Ne demek gitti? Nereye gitti hem. İş gezisi mi?"

"Hayır. Kavga ettik Nasperver'in doğum günü gecesi ve ertesi sabah gitti. Otelde kalıyor."

"Neee... Annenlerin haberi var mı? Bunca zamandır sen yalnız mısın?"

"Kimseye söylemedim bir sen biliyorsun. Yirmi gündür yalnızım evet ve çok yalnızım."

"Tamam, dur sakin ol. Şimdi, Melis'i arıyorum onun dersi yoktu gelsin yanına, ben de akşam bulduğum ilk otobüs ile geliyorum. Sakin ol kızım... Annenlere de daha bir şey söyleme. Son defa konuş kocanla, öyle karar verelim tamam mı?"

"Tamam..."

Buse kuzeni Melis'in gelmesi ile Nas'ı ona emanet edip odasına biraz dinlenmeye geçmişti ki aklına gelen fikir ile hemen yerinden fırladı. Teyzesinin dediği gibi gidip kocası ile konuşmalı böyle eli kolu bağlı durmamalıydı. Hemen banyoya girdi sıcak bir duş ile kendisine geldi. Saçlarını kurutup maşa ile şekil verdi. Uzun zamandır giymediği yeşil, üzerine oturan, belden aşağısı bollaşan, dizkapaklarında biten elbisesini giydi. Yaptığı hafif makyaj ile son hazırlıklarını da tamamlayıp çıktı.

Melis'e, "Canım sen prenses ile ilgilen, gece annen de gelecek ben de Saner'e gidiyorum. Belki gece gelemeyebilirim, ama telefonum hep açık. Konuşup karar aşamasına gelmemiz lazım artık," dedi.

Elleri sinirden titreyerek otelin kapısından içeri girdiğinde hâlâ kendisi ile savaşıyordu Buse. Tüm gururunu ayaklar altına almış, Saner'e gelmişti. Bu yirmi gün boyunca ne o aramış ne de Buse aramıştı. Otele de, "Umarım odasındadır ve yalnızdır," duaları ile gelmişti. Resepsiyonist kız daha önce çalıştığı oteldeki stajeri çıkınca işi kolaylaşmış, normalde oda numarası söylen-

memesine rağmen kızdan Saner'in odasını ve odada olup olmadığını öğrenmişti.

Asansördeyken iyice titrediğini hissediyordu, derin bir nefes aldı ve kendinden emin adımlarla odaya doğru ilerlerdi. Dışarıdan Buse'ye bakan bir göz onu kendinden emin, hoş, alımlı bir kadın olarak görebilirdi ama o şu an kendini ne yapacağını bilmeyen liseli bir kız gibi hissediyordu. Kapıyı ilk önce yavaşça çaldı, bir süre bekledi. Sonra daha sert çaldı ve kapı aralandı. Saner karşısında Buse'yi görünce şaşırsa da kapıyı iyice açıp kenara çekildi. Buse ona değmemeye çalışarak içeri geçti, daha adımını atar atmaz odaya sinen kocasının kokusu onu altüst etti. Şimdi iki eş karşılıklı duruyor birbirlerini süzüyorlardı.

Buse boğazını temizleyip, "Konuşmamız lazım..." dedi.

"Tabii, seni dinliyorum. Oturmaz mısın?"

"Ah evet... Saner, bir karar vermemiz lazım... Ben seni seviyorum yani seviyordum ama yaşadıklarımız..."

"Ben de Buse, ben de... İnan aklımın ucundan bile geçmedi başka bir kadın ama biz çok mu hızlı hareket ettik?"

"Bilmem... Sanırım. Ben çok yoruldum Saner. Bir şeyleri düzenlemekten, yetişememekten çok yoruldum."

"Ben de... Ben de başka bir adam olmaya çalışmaktan. Zorunlu olmaktan yoruldum, ama seni öyle seviyorum ki. Biliyorum başka kimseyi de seni sevdiğim gibi sevemeyeceğim."

Buse'ye sarılmış, bir eli ile saçlarını okşarken bir eli de yüzünde geziniyordu. Son defa gibi özlemle, ilk defa gibi hasretle yanaklarını, burnunu dudaklarını okşuyordu. Özlemle, tüm sevgisi ile öpmeye başladı o hasret kaldığı dudakları. Buse karşı koymuyor, tam tersine içindeki tüm aşkı ile öpüşlere karşılık veriyordu.

Ertesi sabah odadan ayrılır ayrılmaz ağlayarak sahile gitmiş, saatin kaç olduğuna aldırmadan Zeynep'i aramıştı. Zeynep zaten tetikte beklediği telefon ile hemen hazırlanmış, Buse'nin yanına gelmişti. Bankta yüzüne vuran ayaza aldırmadan oturan Buse'nin yanına ilişmişti. Zeynep ile biraz daha Boğaz manzarasını izledi ve konuşmaya başladı.

"Sen hiç ağlayarak seviştin mi Zeynep? Ağlayarak sevişmek nasıl oluyor biliyor musun? Dün gece öğrendim ben. Hâlâ sevilen ama artık sana ait olmayansa sevişti-ğin adam, gerçek olabiliyormuş böyle bir şey. Bilirsin ki bu son sevişmedir, söylememiştir, söylenmemiştir ama sen onun ellerinin arasından kayıp gittiğini hissedersin. O an hiç bitmesin istersin, her zamankinden tutkulu sevişmek istersin, sevişirsin de... Sona yaklaştığını bildiğin halde, artık senden uzak olduğunu bildiğin halde onunda aynı tutkuyla sevişmesini beklersin, istersin. Yaşlar akmaz belki gözlerinden ama için ağlar, dudakların titrer, tırnaklarını geçirirsin vücuduna. Sanki bu ondan ayrılmana, elinden kayıp gitmesine engel olacakmış gibi... Kalbin her zamankinden hızlı çarpar, gözlerini açmak istemezsin, hiç bitmese keşke dersin ama boşunadır çabaların, bitecektir. Ve son kez sarılıp uyursun o soğuk bakışlarının artık sana dönmeyen yüzünün gölgesinde. Bu kez o gözyaşları akar da akar. Derken sızarsın. Gün ışımaya başlar ve belki de ilk kez güneşin doğduğuna lanet, sizi ayıran o sabaha isyan edersin. Ve sessizce kalkıp yanağına bir öpücük kondurup, "Ben gidiyorum," dersin. Beklersin ki doğrulsun, o da seni öpsün. Ama o sadece, "Git!" der gözünü bile açmadan, kulaklarında çınlar, "Git! Git! Git!"

Ve birkaç gün sonra, hissetmiştin ya hani, kulakların da çınlamıştı ya... "Git!" sesleri, işte şimdi tamamen göndermiştir seni hem hayatından hem de kendinden... Söyle Zeynep, ben şimdi nasıl yaşama tutunmalıyım?

Zeynep, arkadaşını gözyaşları içinde dinledikten sonra elinden gelen tek şeyi yaptı. "Kalk ayağa ve hayatına kızın için, kendin için devam et," deyip sarıldı ona.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Zeynep, Buse'yi biraz daha kendi iç dünyasında bırakıp hesaplaşmalarının bitmesini bekledi. Biliyordu ki arkadaşının bu kısacık zamana ihtiyacı vardı. Buse'ye belli etmeden telefonuna uzandı ve Fırat'a mesaj attı.

"Buse çok kötü, sen de Saner'e bak."

Fırat zaten Zeynep'ten bir haber bekliyordu. Saner kaç gündür ruh gibi dolaşıyor, saçma sapan konuşuyordu. Hemen arkadaşını aradı, fakat uzun uzun çalan telefona cevap alamadı. Beklemenin bir anlamı olmadığını düşünüp Saner'in kaldığı otele doğru hareket etti. Resepsiyondan Saner'in otelden çıkış yapmadığını öğrendi ve odasına gitti. İlk başta çekingen çaldığı kapıyı açılmayınca daha şiddetli çalmaya başladı. Saner ilk önce telefonun çalması şimdi de kapının resmen yumruklanmasından anladı Fırat'ın geldiğini.

"Hayırdır, neden dayandın kapıma pazar günü sabahın bu köründe?"

"Saçmalama Saner, olanlardan haberim var. Buse çok kötüymüş, çekil şimdi de içeri gireyim."

Fırat'ın içeri girmesi ile Saner, tekli koltuklardan birine oturdu ve "Gitti," diyebildi. "Gitti Fırat... Dün gece geldi konuştuk, son kez sevebildim karımı, son kez dokunabildim. Sabah, 'Ben gidiyorum,' dedi ben de, 'Git,' diyebildim. Ne demeliydim ha? Kal biraz daha üzelim

birbirimizi, kal ki ikimiz de yanlış bir hayatı yaşamaya devam edelim mi?"

"Off, Saner nasıl yaptınız, nasıl bu hale geldiniz? O kızın nasıl eridiğini görmedin mi?"

"Ya ben? Ben de çok şey kaybettim... Neyse bitti, umarım bundan sonra ikimiz de mutlu oluruz."

"Ee, kızın ne olacak?"

"Nasıl ne olacak Fırat? Tabii, Buse ile kalacak. Hem hasta hem de ikimiz de biliyoruz ki Buse mükemmel bir anne. Ben de devamlı göreceğim kızımı."

Zeynep ve Buse yol boyunca da çok konuşmamışlardı, Buse yan koltukta boş boş etrafa bakarken Zeynep artık araya girme zamanı geldiğini anladı.

"Buse artık kendine gel... Nasperver evde, ona bir şey belli etmemen lazım. Biliyorsun artık hayatında kızın var ve ona göre yaşamalısın."

"Haklısın Zeynep... Bundan sonra kızım için ayakta kalmalıyım."

Pencere önünde onların gelmesini bekleyen Nermin Hanım, kapıya yanaşan Buse'nin arabası ile hemen kapıya doğru koştu. Karşısında bulduğu Buse sanki yirmi altı yaşında genç bir kadın değil, dünya yıkılmış o da o altında kalmış biri gibiydi.

"Ahh Busem... Nerelerdesin sen? Hadi içeri girelim, meraktan öldüm."

"Tamam, teyzoş ben bir üzerimi değiştireyim, kahvaltı yaparız konuşuruz da. Nas nerede?"

"Melis ile oynuyor salonda..."

"Tamam, hadi yiyecek bir şeyler hazırlayın geliyorum ben..."

Buse yatak odasına girmesi ile gözyaşlarını tekrar bıraktı, içeriden kızının neşeli kahkahaları geliyordu. Odada ise kocasına, Saner'e ait eşyalar gözüne gözüne giriyordu. Etrafa biraz daha bakındı her yerde odanın

her metrekaresinde anıları vardı. "Nasıl yapacaksın Buse bu anılar içinde onsuz?" diye iç geçirdi.

Üzerini değiştirmeden hemen bir bavula gözüne batan Saner'in eşyalarını topladı. Toparlamak için banyoya ihtiyacı olduğunu fark etti ve kendini sıcak suyun altına bıraktı. Sıcak su teninden aktıkça rahatladı. Kafasında yapacaklarını bir sıraya koydu. Banyodan çıktığında artık önünü daha rahat görebiliyordu; ne yapacak, neye göre adım atacak her şeyi planlamıştı. İçeride ise Nermin Hanım ve Zeynep dertleşiyorlardı.

"Ne olacak Zeynep şimdi? Ne olmuş dün?"

"Valla Nermin Abla, ne olduğunu anlatmadı çok ama konuşmuşlar. Sabah da Buse ben gidiyorum, deyince Saner git, demiş. Buse de o an bitirmiş her şeyi. Bitti her şey diyor başka bir şey demiyor; çok kararlı Nermin Abla."

"Hay Allah. Küçücük çocukları var, yaptıklarına bak. Ama belliydi bunların böyle olacağı. Buse çok mutsuzdu."

"Abla asıl sen hamilelik döneminde görecektin. Buse çok zor zamanlar geçirdi, sizlere hiç belli etmek istemedi. Zaten yansıtmadı da aile bireylerine, ama o da artık dayanamadı anladığım kadarı ile..."

"Off neyse... Çay demlendi nerede kaldı bu kız?"

"Aman üstüne gitmeyelim, gelir birazdan."

Buse içeri geçip ilk önce kızını aldı kucağına, o mis kokusunu içine çekti, öptü öptü daha sonra mutfağa geçti. Zeynep, teyzesi ve kuzeni Melis sofrada onu bekliyordu. Bir yandan Nas'ın yemeğini yedirirken bir yandan da kendi kahvaltısını yapıyordu ki Nermin Hanım daha fazla dayanamadı.

"Ee, Buse artık anlat yeter. Meraktan öleceğim. Dün gel dedin geldim ama sen yoktun, Melis'e bırakmışsın Nas'ı da..."

"Evet, teyzoş her şey ortada işte. Saner yirmi gündür otelde kalıyordu, ben de dün seninle konuştuktan sonra gidip konuşmaya karar verdim. Konuştuk ama bir sonuca varamadık. Boşanıyoruz."

"Kızım emin misin? Bak ailelere ne diyeceksiniz?"

"Ben kendi ailem ile konuşurum, Saner de ailesine haber verir herhalde. Ben daha fazla onun sorumluluklarını yüklenemeyeceğim. Hatta Melis canım sen Nas'ı içeri götürür müsün? Ben babamı arayayım, anlatayım durumu."

Buse ailesi, özellikle babası ile çok zor konuşmuştu. Babasının sesini duyar duymaz ağlamaya başlamış, uzun süre konuşamamıştı. Bu arada Nermin Hanım araya girip, "İstanbul'a gelseniz iyi olur," diyebildi. Buse tüm günü kızı ile geçirdi, onunla oynadı, uyudu, yemek yedi. Gece kızını yalnız bırakmak istemedi ve ona sarılarak uyudu.

Ankara'da ise haber şok etkisi yaratmıştı. Arif Bey bir şeylerin uzun zamandır ters gittiğinin farkındaydı ama hep susmuş, konuşma sırasının gelmesini beklemişti. Hemen hazırlanmışlar sabaha karşı yola çıkmak üzere işlerini halletmişlerdi. Melek Hanım evliliği boyunca dünyasını eşi ve çocukları yapmış, onlara bir zarar gelmemesi için çabalamıştı. Fakat insan her şeyi kontrol edemiyordu işte. Kızı, canı acı çekiyordu, gözyaşlarını silmesi ile eşinin sesini duymuştu, "Hanım bak orada da devamlı ağlayıp durma, kızımızın desteğe ihtiyacı var. Gidip bir öğrenelim belki halledilmeyecek sorun değildir," demişti.

Sabah kız kardeşinin geleceğini bilen Nermin Hanım erken kalktı, kahvaltı masasını hazırladı, tam çayı demlemişti ki çalan telefonla, "Biz geldik," diyen kız kardeşine kapıyı açtı. Evde hâlâ herkes uyuyordu, sessizce içeri geçtiler. Nermin Hanım ilk önce onlara bildiği kadarı ile olan bitenleri anlattı. Kendinden beklenmeye-

çek sakinlikte olayları dinleyen Arif Bey, sessizce kalktı yerinden, camdan dışarıyı seyrederken iki kız kardeş de mutfağa geçti.

Arif Bey, Buse'nin odasının kapısını yavaşça araladı. Kocaman yatakta iki masum melek uyuyordu. İlk önce minik torununa kaydı gözleri, tıpkı annesinin bebekliği gibiydi. Buse de bebekken ağzında kocaman emzik yetmezmiş gibi elindeki yedek emziği koklar, burnundan çekmezdi. Öyle sevimli bir hali vardı ki kızının, şimdi de torunu tıpkı annesi gibiydi. Ama onun elinde emzik yerine kocaman beyaz bir bez parçası vardı. Terlemiş, bir tutam saçı düzeltti, minik kızın kokusunu içine çekti ve o en dayanamadığı yerden minik gıdısından öptü prensesini. Dedesinin batan bıyıkları ile uykusundan uyandı Nas ve bir anda kahkaha atmaya başladı o tiz bebek sesi ile.

Arif Bey, "Hışşt kız cadı! Uyandırcaksın anneni," demesi ile Buse'nin hıçkırığını duydu.

Buse kapının gıcırdaması ile uyanmıştı fakat babasının geldiğini görünce daha hazır olmadığı için gözlerini açamamıştı. Arif Bey hemen kızına sarıldı, onu teskin edercesine sırtını okşadı.

"Hışştt benim minik prensesim ağlama... Ne oldu, anlat bana hadi."

"Baba... Özür dilerim başaramadım, yapamadım."

"Sen neden özür diliyorsun Buse? Hadi topla kendini de anlat bana..."

"Olmadı baba, yapamadık, Saner'in sorumsuzluğu benim onu değiştirme çabalarım ve sonunda ikimizin de bu işten yorulması... Olmadı, sevgimiz yetmedi bizi aile yapmaya."

"Ahh Busem! Ben sana evlenirken biraz düşün demiştim. Belliydi bu adamın gidişatı. Neyse... Kızım neden bu kadar zaman söylemedin tek başına yaşadın bunları?"

"Baba hani hatırlıyor musun? Ben küçükken 'Süper Baba' diye bir dizi vardı... Orada baba tüm hayatını çocuklarına, ailesine adamıştı."

"Evet, hatırlıyorum... Senin şu ağlayarak izlediğin dizi."

"Evet, baba vurulunca çok ağlamıştım, çünkü orada babaya bir şey olsa aile dağılırdı. Tıpkı senin gibi o da her şeyini ailesi yapmıştı, ayakta tutan oydu o evi... Bir de 'Hatırla Sevgili' vardı senin izlememi yasakladığın..."

"Evet, onda da devamlı ağlıyordun, zaten bizden uzaktaydın burada bir başına..."

"Evet... Orada da o baba rolünü oynayan adamı sana çok benzetiyordum. Kızı nasıl da ağlamıştı, ihtilalde babası asker dayısı tarafından götürüldüğünde. Hep seni o babalar yerine koydum. Dedim işte benim babam da tıpkı öyle! Dizilerdeki, hayallerdeki babalar gibi kusursuz. Ailesi, çocukları, sevdikleri için yapamayacağı şey yok! Ben Saner'i neden sevdim baba biliyor musun? Çünkü ilk başta tıpkı sana benziyordu. Dışarıya çok sert kabukları olan, ağır ama içinde bir çocuk... Sevdiklerinin yanında tam bir çocuk olan, komik, sevecen fakat bir o kadar da korumacı. Dedim işte bu adam tıpkı babam gibi, hem aynı takımı da tutuyordunuz. Ama evlenince gördüm ki aslında hiç de öyle değilmiş, işin aslı başkaymış. Şimdi..."

'Baba bir masal anlat bana içinde tüm sevdiklerim, içinde İstanbul olsun...'

O gün tüm aile oturup ne yapacakları hakkında konuştu. Buse boşanma konusunda kararlı olduğundan ses çıkarmamışlardı, fakat Arif Bey kızının kesinlikle bu evde kalmasını istemiyordu. Zaten şu an çalışmıyordu da.

"Sakın düşünme maddi şeyleri. Ben varım, tabii ben yardımcı olacağım sana. Ama bu evden çıkman lazım.

Bırak bu evde kalsın hüzünler... Yeni evde yeni bir başlangıç yap. Bir şey de alma buradan," diyordu.

Ertesi gün Buse liseden çok yakın arkadaşı olan Erdem'le görüşmek üzere evden ayrıldı. Erdem ve Buse lise hayatları boyunca çok samimiydiler. Erdem'in İstanbul'da Hukuk fakültesini kazanması ile yolları ayrılsa da hiç kopmamışlardı. Buse böyle zamanlarda o kadar şükrediyordu ki, 'İyi ki böyle iyi dostluklarım var,' diye. En zor anında hemen hepsi kucak açıyordu ona.

Erdem'le detayları konuşup incelediler.

"Davayı hemen açalım Erdem, beklemeyelim. Benim daha fazla vakit kaybetmeye tahammülüm yok."

"Tamam, açalım da Saner ne diyecek bu duruma?"

"Onun itiraz edeceğini sanmam, kabul edecektir. Ya da edecek mecbur... Nafaka falan da kesinlikle istemiyorum bak."

"Off Buse ne inatsın, kızın daha çok küçük. Elbette babası karşılayacak onun masraflarını."

"Eğer Saner bu konuda diretirse söylersin sadece Nas'ın masraflarını kabul ediyor, diye. Bir kuruş bile istemiyorum kendim için."

"Tamam, ben yarın evrakları yollatırım ona. Asıl sen iyi misin? Bak Buse bana doğru söyle. Dün kardeşinle konuştum, o kuduruyordu Saner'i boğmamak için."

"Aman o da evin küçük horozu. Ya ben gerçekten iyiyim Erdem, benim için endişelenme. Hem biz kavga gürültü ile ayrılmıyoruz ki... Severek ama yapamadığımız için ayrılıyoruz."

Buse, Erdem'in ofisinden çıktıktan sonra biraz nefes almak istemiş ve sahile doğru gitmişti. Çay bahçesinde otururken, "Neden çalışmaya başlamıyorum Nas da büyüdü, artık bakıcı tutabilirim," diye düşündü ve Zeynep'i aradı.

Zeynep otelde müdürler toplantısında Buse'den bahsedildiğini, eğer tekrar çalışmaya başlarsa burada gör-

mekten memnuniyet duyacaklarını söylediklerini iletti. Buse eve gidip özgeçmişini diğer otellere de göndermeyi planlayıp hemen hesabı ödedi ve kalktı. Arabaya binip radyoyu açtığında çalan şarkı sözleri ile sinir dolu bir kahkaha attı.

"Sözlere bak, sanki beni duyup öyle çalmaya başladı!" dedi ve mırıldanarak şarkıya eşlik etti.

Acı hatıralarla bu evde
Bitmekte gün yine kederli...
Sıkıldım bu sefer hakikaten
Büsbütün dağıttım kendimi...
Ben bu saatten sonra hizaya gelsem ne olur?
Ben bu saatte sevdayı bulsam ne olur?
Aklıma gelenleri söylemem lazım
Lafımın arkasında durup dönmemem lazım
Eğilmeden, kırılmadan dimdik ayakta
Hatta, belki bu şehri terk etmem lazım.[8]

"Şehri terk etmek ... Ahh! Gerçekten güzel olmalı," diye düşünürken telefonunun çaldığını fark etti. Hemen radyoyu kapatıp telefonu açtı.

"Efendim."

"Buse Hanım?"

"Buyurun benim. Kim aramıştı?"

"Ahh merhaba Buse Hanım... Ben Özdem Berke Kuday."

8 Tuğba Özerk- Acı Hatıralar

yirmi dördüncü bölüm

Buse aldığı telefonun şaşkınlığı ile önce ne yapacağını bilememiş, daha sonra, "Ben biraz düşünsem, size geri dönsem uygun olur mu sizin için?" demişti telefonun ucundaki adama.

Ondan da, "Tabii, birkaç gün içinde geri dönüşünüzü bekleyeceğim," cevabını alınca rahatlamış evine doğru hızlanmıştı. Evde ise tam bir curcuna havasındaydı. Arif Bey inatla, "Çıkalım artık şu evden, niye burada kalıyor bu kız hâlâ," derken her zaman denge unsuru olan Melek Hanım, "Arif hemen celallenme, bir dur dün bir bugün iki," deyip kocasını sakinleştiriyordu.

Hiçbir şeyin farkında olmayan Nas dedesi ve anneannesinin de eve gelmesi ile daha neşeli olmuş, evdeki herkese gülücükler saçıp oyunlar yapıyordu. Buse'nin eve gelmesi ile ev halkı hemen onu soru yağmuruna tutmaya başladı.

"Ne oldu Buse, ne dedi Erdem?"

"Bir şey demedi, ne diyecek açacak davayı işte... Yarın da boşanma evraklarını yollayacak Saner'e. Yalnız baba söyle şu oğluna, dün Erdem ile konuşmuşlar, çok sinirliydi, diyor Erdem... Bir şey yapmasın baba."

"Biliyorum bugün telefonda da devamlı bağırıp duruyordu, ama dedim sakın bir şey yapma, ablan daha çok üzülür diye."

"Tamam, size bir şey söyleyeceğim. Bugün ne oldu tahmin edin..."

"N'oldu kızım, iyice meraklandırma bizi?"

"Annecim, babacım ve teyzoş... Ben çalışmaya, tekrar işe dönmeye karar verdim."

"Ahh Buse bu çok güzel bir haber, ama İstanbul'da mı kalacaksın? Planın ne?"

"Baba aslında ben buradaki otellere başvurumu yapayım diye düşünürken bir telefon aldım. Benim İstanbul'da çalıştığım otel Göcek'te yeni bir zincir açıyormuş. Ben çalışırken böyle bir plan vardı, demek ki bir yılda bina da bitmiş. Neyse oranın bina sahibi ve genel müdürü beni aradı. Göcek'teki otele beni operasyon müdürü olarak istiyorlar. Otelin açılışı yapılacakmış, ilk altı ay eleman alımı ve otelin açılış hazırlıkları, sonra da açılışı ve operasyondan sorumlu olmamı istiyorlar."

"Göcek mi? Uzak değil mi kızım?"

"Annecim, teklif çok iyi, benim aklıma yattı. Kızımı da alırım mis gibi havası, doğası... Hem Nas'ın sağlığı için de iyi olur diye düşünüyorum."

"Buse... Bak kızım niye uzaklaşıyorsun bu kadar hem bizden hem Saner'den? Ne olursa olsun o kızının babası. Bakalım o kabul edecek mi kızının bu kadar uzakta olmasını?"

"Bilmiyorum baba, o aklıma gelmedi hiç ne yalan söyleyeyim. İşte biz bu yüzden yürütemedik... Biz olamamışız hiç."

"Buse baban haklı, şimdi bana kızma teyzoş sen de mi, diye ama önce bir araştır bakalım oteli, oraları sonra Saner'le konuş."

"Haklısınız hem daha kabul etmedim... Neydi adamın adı yaa, haa Berke Beyden süre istedim o da kabul etti."

"Tamam, o zaman, ilk önce Zeynep'i ve Ahmet'i ara. Ahmet de ne de olsa İzmir'deki şubenin bina sahibi; bilir, tanır. Ben de bir araştırayım, ne demiştin şirket için?"

"Kuday Şirketler Grubu. Tamam, babacım."

Buse hemen Zeynep'i aramış ve olanları anlatmıştı, arkadaşı Berke Beyi daha önce bir kez otelde gördüğünü oraya otelin ciddi bir yatırım yaptığını anlattı. Ahmet'ten öğrendiği ile Buse iyice rahatladı. Berke Bey, Buse'nin İstanbul'daki birkaç organizasyonunda yer almış, onun iş disiplinini öğrenmiş ve uzun uğraşlar sonucu Buse'ye ulaşmıştı. Önce Ahmet'e, Buse'yi sorunca "Valla o yeni doğum yaptı sanmam geleceğini, zaten çalışmıyor işi bıraktı şu an için," demiş bu işin zor olduğunu belirtmişti. Fakat Berke Bey İstanbul'daki müdürlerin de Buse'den övgü ile söz etmesi ile şansını denemek istemişti ve gerçekten şanslı bir günüydü.

Buse, Zeynep ve Ahmet'ten de duydukları ile biraz rahatlamış, kendine itiraf edemese de bu fikir ona çok sıcak gelmeye başlamıştı. Akşam yemeğinde Buse'nin olumlu baktığını anlamıştı ailesi.

"Arif bu kız gidecek görürsün bak... Ne yapar orada tek başına küçücük kızı ile."

"Bilmiyorum ama kafasına koydu galiba. Üstüne de gitmek istemiyorum bu dönemde ama..."

"Benim aklıma bir şey geldi ama sen ne dersin bilemedim Arif."

"Ne geldi yine hatun?"

"Sen zaten işlerin çoğunu oğlana devretmedin mi? Sahil kasabasında emeklilik hayatı istiyordun. Giderse eğer biz de gidelim... Yarı zaman orada yarı Ankara'da yaşarız. Hem Buse'yi de yalnız bırakmamış oluruz."

"Aslında ben de düşündüm. Biliyorsun benim yeni aldığım iş de Fethiye'de... Göcek'e çok yakın. Ben oradaki işe bakarım, Tolga Ankara'da işlerin başında du-

rur. Ne zaman istersek de Ankara'ya gideriz. Ama bakalım Buse ne der bu fikrimize?"

"Yarın bir konuşalım bakalım. Eğer kabul etmezse, ben gitmesine razı değilim. Tek başına ne yapar orada?"

"Neyse hanım yat, yarın ola hayır ola artık..."

Saner, Erdem'in ziyarete gelmesi ile anlamıştı Buse'nin bu işi daha fazla uzatmak istemediğini. Zaten Tolga da dün gece aramış ve hararetli bir telefon konuşması yapmışlardı. Bugün de Erdem'in gelmesi ile işlerin iyice resmiyete girdiğini anlamıştı Saner. Havadan sudan sohbetle geçen zamandan sonra Erdem konuya girmişti.

"Saner ben kendim getirmek istedim bu evrakları, sonuçta Buse'den de dolaylı olsa bir arkadaşlığımız, aynı kadehten içmişliğimiz var."

"Haklısın Erdem sağ ol... Buse hemen mi ayrılmak istiyor?"

"Evet... Bir an önce dava açılsın diyor, ama sen?"

"O ne diyorsa kabulüm... Haklı, daha fazla üzmeyelim birbirimizi."

"Tamam, o zaman. Peki, senin avukatın kim olacak? O varken sana evrakları göstermek isterim."

"Aslında avukata ihtiyacım yok, ama illa diyorsan şirketin hukuk danışmanını çağırayım onun yanında konuşalım."

"Sen bilirsin ama olsa iyi olur."

Şirket avukatı Hilal Hanım'ın gelmesi ile evraklar incelenmiş, Saner hiç zorluk çıkarmadan her şeyi kabul etmişti. Fakat onu huzursuz eden tek şey Buse'nin ondan hiçbir şey talep etmemesiydi.

"Bak Erdem, anlıyorum onu ama zaten çalışmayı da bıraktı. Neden hiç yardım istemiyor? Nas'ın her şeyini ben üstleniyorum. Okul, tedavi her şey ama ona da yardımcı olmak istiyorum."

"Valla Saner haklısın ama Buse kesinlikle istemedi. Zaten çalışmaya da başlıyor sanırım tekrar, bugün tele-

fonda iş teklifi aldığını söyledi," derken Saner'in çalan telefonu ile konuşmaları kesildi.

"Efendim Buse?"

"Saner... Özür dilerim rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Saçmalama Buse ne rahatsızlığı? Erdem burada..."

Uzun bir sessizliğin ardından Buse "Yaa..." diyebilmişti.

"Evet. Evrakları imzaladım ama..."

"Saner akşama işin yoksa gelebilir misin? Seninle konuşmam gerekenler var."

"Tabii, saat kaçta geleyim?"

"Ne zaman istersen, ben evdeyim."

"Tamam, ama Nas uyumadan yetişirim."

"Acele etmene gerek yok. Cadı dedesi ile oynamaktan uyumuyor ki... Bizi uyutuyor kendisi hâlâ cin gibi."

"Yaa... Tamam, akşam görüşürüz o zaman."

Saner akşamı iple çekip, "Acaba benimle ne konuşacak?" diye düşünürken Buse ailesi ile konuşmuş, onunla gelme fikirlerine çok sevinmişti.

"Hem Nas'a da bir bakıcı ayarlayacaktım, sizde olunca gözüm hiç arkada kalmaz. Fakat tek bir şey istiyorum, evlerimiz ayrı olsun lütfen izin verirseniz. Ben kızım ile kendime yeni bir ev kurmak istiyorum. Hem küçük yer, tüm gün beraber oluruz yine de," demiş, onlar da kabul etmişti.

Akşam olunca Arif Bey o an için Saner'le karşılaşmak istememiş, Nermin ve Melek Hanımı alıp dışarıya yemeğe çıkmıştı.

Saner tıpkı eski günlerdeki gibi işten çıkıp evine giderken sinirle direksiyona parmakları ile vuruyordu bir yandan. Uzun zaman sonra evinin yolunu tutmak farklı gelmiş, kendisi ile hesaplaşmaya başlamıştı yoğun trafikte. O ilk zamanlar nasıl da heyecanla gidiyordu evine, evde Buse onu karşılayacak öpücükleri ile onu ikisine özel dünyaya götürecek, akşam yemeği için ha-

zırladıklarına, "Ne yapayım Saner okulda ev yemekleri öğretmediler yavaş yavaş öğreniyorum," deyip küskün küskün bakacak diye. Zaman ilerledikçe bu mutlu tablodan geriye devamlı kavga eden, "Yeter, topla şu çamaşırlarını şuradan, bardağı buradan al," diye bağıran Buse, bunlara katlanamayan, "Asıl sana yeter, bu kadar kontrol delisi olma. Ne olur o bardak o masanın üzerinde kalsa. Kurtlanır mıyız?" diye cevap veren Saner kalacaktı.

Saner evine gelip kapıyı çalınca bir garip oldu, "İnsanın kendi evine anahtarı ile girememesi ne garipmiş," diye iç geçirirken Buse kucağında Nas ile kapıyı açmıştı bile. Nas'tan önce Buse'yi fark etmişti Saner. Eski Buse sanki geri gelmişti. Gözlerinin içi gülen Buse... Saçlarını evde olduğunda her zaman topladığı gibi toplamıştı ve üzerinde basit bir kot, beyaz tişört ve beyaz spor ayakkabıları vardı. Ama sanki üzerinde başka bir enerji varmış gibi parlıyordu. Nas annesinin kucağından Saner'e doğru gitmek isteyince Buse, "Hadi Saner girsene içeri, baksana Nas nasıl da sevindi seni görünce," deyip kenara çekildi. Saner ilk önce kızını kucağına almış, neredeyse bir aydır görmemenin özlemi ile sarılmış öpmüştü onu. Nas o minik elleri ile babasının omzuna tutunmuş başını boynuna gömmüştü resmen.

"Özlemişim. Sanki büyümüş Buse..."

"Evet, büyüdü Saner. O da babasını özledi, telefonda sesini duyunca nasıl da çığlık atıp ellerini çırpıyordu görmen lazım."

"Haklısın gelemedim görmeye, ama bundan sonra böyle olmayacak."

"İnşallah. Neyse karnın aç mı, hazırlayım mı bir şeyler?"

"Sen yedin mi?"

"Evet. Nas'a yedirirken ben atıştırdım, ama sana bir şeyler hazırlayayım."

"Gerek yok Buse, öğlen sıkı yemiştim acıkmadım daha..."

"İyi o zaman, hadi salona geçelim."

Saner salona geçince anlamıştı, o evde hayat değişmişti... Birlikte çekilen resimleri kalkmış yerine Nas ve Buse'nin resimleri gelmişti. Saner'in playstation'ı ve oyunları kaldırılmıştı. Ona ait içkiler yoktu, bar bomboştu. Saner'in etrafı incelediğini gören Buse bir şeyler demek, açıklama yapmak istedi fakat ne diyebilirdi ki bu durumda? Saner her zaman oturduğu ikili koltuğa oturdu. Nas hâlâ babasının kucağında elindeki bebek ile bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Saner onu anlıyormuşçasına dinliyor ve öpüyordu. Saner'in sakallarından gıdıklanan Nas babasının her öpüşünden sonra kahkaha atıyordu ki Buse bu manzaraya fazla dayanamadı ve mutfağa attı kendini.

"Neden Saner neden! Günlerce kızını aramıyorsun sormuyorsun bile ama görünce böyle seviyorsun. Sevdiklerini illa gözüne mi sokmak gerekiyor? Arkanı döndüğün zaman neden bizi unutuyorsun?"

Buse gözyaşlarına hâkim olamamıştı. İçeriden Saner'in, "Buse neredesin?" diye seslenmesi ile kendini toparladı ve "Geliyorum, içecek bir şeyler getiriyorum," diyebildi. Dolaptan eline ilk gelen meyve suyunu bardaklara doldurup içeri geçti.

"Özlemişim cadıyı, nasıl da oyunlar yapıyor böyle."

"Evet. Görsen, babama da böyle... Çok zilli olacak bu, erkeklere nasıl da oyunlar yapıyor."

"Kız sen benim başımı belaya mı sokacaksın?" deyip öptü kızını tekrar. "Babanlar nerede Buse?"

"Onlar dışarı çıktı biz rahat konuşalım diye."

"Anladım. Babam artık beni görmek istemiyor mu?"

"Hayır, sadece bizi rahat bırakmak istediler. Neyse senin ailen nasıl karşıladı? Dün annen aradı Nas'ı sordu, konuştuk ama sanki bir şey bilmiyor gibiydi."

"Haklısın bilmiyorlar, daha söylemedim. Erdem'den sonra söyleyecektim ama sen konuşmak isteyince bu konuşmadan sonra söylerim diye düşündüm."

"Anladım... Saner kırılmadın değil mi Erdem sana gelince."

"Hayır, bekliyordum da bu kadar erken... Aslında haklısın, madem karar verdik bu sefer arkasında duralım."

"Evet. Neyse Saner, sana hem bir şey danışmak istiyorum hem de bundan sonrası için konuşmak istiyorum."

"Tabii, dinliyorum seni."

"Tekrar çalışmaya başlayacağım, çok da iyi teklif geldi ama daha cevap vermedim. Seninle de konuşmak istedim."

"Çalışmaya başlaman beni mutlu eder. Dünyanı çok kapamıştın ama Nas ne olacak?"

"Haklısın... Nas'a bakıcı ayarlayacağım, ama şöyle bir durum var. Burada çalıştığım otel Göcek'te bir zincir açıyor. Beni oraya Operasyon Müdürü olarak istiyorlar."

"Nee! Göcek mi? Çok uzak Buse. Ne yapacaksın orada tek başına, Nas var... hiç bilmediğin yer... Ben buradayım."

Saner hışımla ayağa kalmış salonda volta atmaya başlamıştı, "Göcek..." diyerek. Buse, Saner'den bu kadar tepki beklemediği için şaşırmış bir süre beklemişti. Saner hâlâ volta atıyor bir eli belinde bir eli boynunda Buse'ye bakıyordu. Buse ne kadar şaşırsa da Saner'in karşısında dik durmaya çalışıyordu.

"Haklısın ama yalnız olmayacağım, eğer gidersem annem-babam da oraya taşınacak. Biliyorsun işleri Tolga'ya devretti babam. O da orada bir nevi emeklilik hayatı sürecek. Ayrıca oranın havası da Nas'a çok iyi gelecek. Bol oksijenli temiz deniz havası, bol nemli de...

Hem otelin açılışını yapıp işleri oturtup geri dönmeyi planlıyorum Nas'ın eğitimi için."

"Eee, sen her şeyi planlamışsın zaten, bana neden danışıyorsun? Baksana ailen bile hayatını değiştiriyor."

"Saner sana danışıyorum çünkü sen Nas'ın babasısın. Eğer hayır ben kızımı yanımda istiyorum dersen gitmem, ama bil ki İstanbul'da yaşamak istemiyorum."

"Bilmiyorum. Bunu hiç beklemiyordum... Gidersen nasıl göreceğim Nas'ı?"

"Saner bunu hiç düşünme, zaten onun ayda bir doktor kontrolü var. Her ay geleceğiz ve ne zaman istersen gelip görebilirsin ya da Nas seninle istediği kadar kalabilir İstanbul'da tabii bakıcısı yanında olmak koşulu ile..."

"Bilmiyorum Buse... Bu senin için iyi olacak biliyorum ama."

"Saner aynı şehirdeyken bile kızını neredeyse bir aydır görmüyorsun sen. Belki bu şekilde özler de bir kızın olduğunu hatırlarsın."

"Sen zaten kararını vermişsin Buse, hayırlı olsun dilerim. Bu arada hafta sonu Ankara'ya gider, aileme durumu anlatırım. Ne zaman gideceksin sen?"

"Daha kabul etmedim Saner... Bilmiyorum. Ben de ilk önce Ankara'ya gideceğim. Ha ayrıca bu evden hiçbir şey almayacağım sadece Nas'ın odasını ve eşyalarını almayı düşünüyorum. Ev senin, eğer taşınmak istesen.

"Neden? Bu evi nasıl da heyecanla döşemiştin. Saçmalama bu ev senin Buse."

"Olmaz, istemiyorum. Senin hatıranla yaşamak istemiyorum. Yeni bir hayat yeni bir ev istiyorum."

"Anladım. Sen bilirsin ama bari mutfak eşyalarını al... O mutfak senin eserin."

"Bakarız..."

"Neyse ben kalkayım... İyi geceler..."

"İyi geceler..."

Nas babası giderken yine sıkıca sarılmış, yanaklarından sulu sulu öpmüştü. Saner kızı ile vedalaşırken iyice anlamıştı yeni hayatına başladığını. Buse gidiyordu işte çok uzaklara...

Hayata hemen tutunmaya başlamıştı. 'Belki de böylesi daha iyi oldu,' diye içinden geçirdi Saner Boğaz'ın azgın sularını seyrederken. Elleri cebinde derin düşüncelere daldı, şimdi ne yapmalı nasıl başlamalıydı. Evlenmeden önce kaldığı yerden devam mı etmeliydi, yoksa tertemiz bir sayfa mı açmalıydı. "Sen adam olmazsın... Ne kadar temiz olsa da o sayfa sen bir şekilde lekelersin Saner efendi," dedi kendi kendine.

Buse ise Saner'in gitmesi ile konuşmalarını tekrar düşünüp telefon açtı Berke Bey'e... Uzun uzun çalan telefona cevap vermeyince kapattı, "Bu saatte adam çalışmaz tabii, ne diye ararsın Buse!" deyip kızını yatırmak için odasına geçti. Tam Nas uyumuştu ki çalan telefonunu duydu.

"Efendim?"

"Buse Hanım, iyi geceler, aramışsınız kusura bakmayın bir aile toplantısındaydım."

"Rica ederim Berke Bey. Ben özür dilerim bu saatte rahatsız ettim."

"Hiç olur mu? Ben iki gündür sizden gelecek telefonu bekliyorum. Umarım beklediğime değmiştir."

"Vallahi değdi mi değmedi mi bilemeyeceğim ama ben teklifinizi kabul ediyorum."

"Teşekkürler. Hep birlikte göreceğiz değip değmediğini. Peki, ne zaman geleceksiniz?"

"Şu an belli değil, biliyorsunuz bir bebeğim var. İlk önce gelip sizinle yüz yüze görüşmek istiyorum, o zaman gelişim tarihimi belirleriz."

"Tabii, haklısınız. O zaman ben sizden kesin tarih bekliyorum. Görüşmek üzere Buse Hanım."

"Görüşmek üzere Berke Bey."

Berke merakla kendisine bakan kadına döndü. "Kusura bakma, iş ile ilgiliydi. Merakla beklediğim bir telefondu, açmam gerekti."

"Zaten hep işin öncelik olmadı mı? Neyse içeri geçelim seni bekliyorlar..." dedi ve sinirli adımlarla içeri doğru ilerledi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Genç adam hızlıca indi arabasından, anahtarları kapıda bekleyen valeye bıraktı.

"Ne kadar kalacağım belli değil," diyerek girdi içeri. Binanın içine girer girmez serin hava karşıladı onu. Karşısında duran görevliye baktı, soracağı soruyu biliyormuş da cevabını hemen bekliyormuş gibi, "Misafiriniz geldi Berke Bey dediğiniz üzere özel suit odamızı kendisine tahsis ettik," dedi.

"Tamam. Şu an odasında mı?"

"Evet, efendim. Zaten yarım saat oluyor geleli."

"Tamam. Teşekkürler."

Kendinden emin adımlarla asansöre doğru ilerledi. Beşinci katın düğmesine bastı ve beklemeye başladı, yavaş yavaş koridorda ilerledi ve istediği kapıyı buldu. İçeriden bebek sesi geliyordu. Bir süre bekledi ve kapıyı çalmaya karar verdi. Çok geçmeden açılan kapının ardından kucağında minik bir bebek tutan genç bir kız göründü. Saçları topladığı tokadan asice fırlamış, üzerinde bol, bir omzunu açıkta bırakan gri bir tişört ve giydiği eşofman altı ile şaşkınca karşısındaki adama bakıyordu. Kızın "Buyrun?" demesi ile Berke kendini toparladı.

"Merhaba, ben Berke Kuday."

"Aaa Berke Bey özür dilerim. Bir saniye," deyip içeriye seslendi kız. "Teyze, Nas'ı alır mısın, Berke Bey geldi.",

Teyze diye içeriye seslenince kapıdakinin Buse olmadığını düşündü Berke. Bu kadar genç bir kızdan bahsedemezdi herhalde o koca müdürler, bir de bebeği vardı zaten. Bu küçük kız hem bu kadar başarılı biri olacak kısa zamanda, hem de evli ve çocuklu olacaktı. Berke kapıda öylece beklerken kız tekrar konuşmaya başladı.

"Kusura bakmayın Berke Bey. Ben sizi buraya kadar beklemiyordum. Merhaba, ben Buse Bozkurt."

Berke bir an duyduklarına inanmadı, gerçekten bu küçük kız beklediği Buse Hanımdı. Şaşkınlıkla elini Buse'ye uzattı.

"Rica ederim. Ben karşılamaya gelemedim sizi burada ziyaret edeyim dedim."

"Teşekkürler. Şey içeri girin diyeceğim ama..."

"Yoo. Ben sizi aşağıda bekleyim, hem konuşuruz hem de oteli görmeye gideriz."

"Tamam, ben hemen hazırlanıp geliyorum."

Berke hayatının şaşkınlığını yaşıyordu. "Nasıl oldu da ben özgeçmişine bile bakmadım. Off nerden aklıma gelecek ki! İstanbul'daki müdürler, Ahmet herkes başarılarından bahsetti. Kaç yaşında diye neden sorayım ki... Cidden bu kız kaç yaşında yirmi iki mi? Yok o kadar küçük olamaz, kaç yıldır çalışıyormuş hem evli de... Ya tabii bu o kız, İstanbul'da gördüğüm Feyza'nın yanında, stajer sanmıştım!"

Buse hemen hazırlanmaya başlamıştı. "Ay teyzoş adama ne ayıp oldu böyle karşısında... Halime bak, ne düşünmüştür. Zaten böyle saf saf yüzüme baktı. Sen Nas'la sıkılmazsın değil mi? Ben gidip geleyim hemen... İşlerimizi halledip dönelim İstanbul'a. Teyzoş ay bir şey desene! Nasıl, oldu mu bu kıyafetim?"

Nermin Hanım panik halinde hazırlanan Buse'yi dinliyordu.

"Ee, bir nefes arası ver de ben de cevap vereyim. Bir şey olmaz, hazır olda bekleyecek halin yoktu ya, tabii bu halde karşılayacaksın."

"İyi. Kıyafetim nasıl?"

"Çok uyumlu oldun Berke Beyle."

"Nasıl yani?"

"O da senin gibi siyah takım beyaz gömlek giymişti."

"Yaa öyle mi dur değiştireyim o zaman."

Hemen lacivert elbisesi ve krem rengi ceketini giymiş, saçlarını düzgünce toplayıp hafif bir makyaj yapmıştı söylenerek.

"Ay şu topuklu ayakkabılardan nefret ediyorum."

"Hadi kızım adam aşağıda kök saldı git artık."

"Tamam, gittim, gel bakalım Nas Hanım ver anneye bir şans öpücüğü..."

Kızını da öpüp aşağıya inmişti Buse. Lobiye gelince etrafa bakındı, ileride oturma grubunda oturan ve yanındaki bir bey ile konuşan Berke'yi fark etti. Oraya doğru emin adımlarla ilerlemeye başladı. Giderek yaklaşan topuk sesleri ile Berke kafasını kaldırdı, ona doğru gelen kadını gördü. Biraz daha dikkatli bakınca daha on dakika önce küçük bir kız gibi olan ama şimdi tam bir iş kadını gibi görünen Buse ile göz göze geldi. Tekrar bir şaşkınlık ifadesiyle, 'Tanrım ne oluyor, daha on dakikada bu kadar şaşkınlık yaşayacaksam bu kadınla çalışmak çok zevkli olacak,' diye iç geçirip yerinden kalktı gülümseyerek.

"Buse Hanım, tekrar hoş geldiniz," deyip elini sıktı. "Bu otelin müdürü Nazım Bey. Nazım Bey, Buse Hanım yeni otelin operasyon müdürü olacak ikna edebilirsek," diye yanındaki beyle tanıştırdı Buse'yi.

Buse hafif bir gülümsemeyle, "Aman o şeref bana ait olacak beni operasyon müdürünüz yapmaya karar

verirseniz Berke Bey. Bu arada memnun oldum Nazım Bey, oteliniz çok mütevazi ve çok hoş."

"Teşekkürler. Ben sizi yalnız bırakayım. Eğer bir ihtiyacınız olursa bize iletmeniz yeterli. İyi günler Berke Bey..."

Nazım Bey'in gitmesi ile Buse, Berke'nin tam karşısındaki koltuğa oturdu.

"Tekrar özür dilerim ilk karşılaşmamız için."

"Yok, ben asıl size haber verip öyle gelmeliydim. Neyse, biraz önce kucağınızdaki bebek kızınız mıydı?"

"Evet. Bahsetmiştim size de Nasperver."

"Çok sevimli, Allah bağışlasın."

"Sağ olun."

"Şey kusura bakmayın, ilk başta öyle şaşırdım sizi görünce. Yani ben açık söylemek gerekirse bu kadar genç olduğunuzu bilmiyordum."

"Gerçekten mi? Ee, özgeçmişimi görmediniz mi ya da İstanbul'dan bir şey demediler mi?"

"Hayır... Sadece iş hayatındaki başarınızdan bahsettiler, bir de yeni evlendiğinizi ve bebeğiniz olduğunu ve çalışmaya ara verdiğinizi söylediler."

"Evet. Nas doğunca ara verdim ama artık neredeyse iki yaşında ve ben artık tekrar çalışmaya başlayabilirim."

"Anlıyorum. Peki, neden Göcek? Yani İstanbul'da da başlayabilirdiniz ki bana takılıyorlar, 'Elemanımızı çaldın Berke,' diye..."

"Biraz özel nedenler diyelim, bir de mekân değişikliği ve yeniden başlamak istemem. Yani bu otelin her şeyinde benim emeğimin olması beni çok heyecanlandırdı."

"Anlıyorum. Peki eşiniz?"

Buse alayla karışık gülümsemesiyle, "Biz kızımla burada yaşayacağız. Neyse oteli görmeye gidelim mi? İnanılmaz heyecanlıyım, sabırsızlanıyorum orayı görmek için. Hem orada devam ederiz görüşmeye."

"Tabii, buyurun..."

Buse etrafa hayranlıkla bakıyordu... Yemyeşil ağaçların bahçenin içinde yeşile inat bembeyaz bir bina. Eski İngliz kraliyet ailelerinin yazlık evleri gibi görünen ihtişamlı, bir o kadar da sıcak. Hemen denize çevirdi bakışlarını, hiç bu kadar temiz ve güzel kokan bir deniz görmemişti hayatı boyunca. İnlemesine engel olamayarak "Aman tanrım burası muhteşem! Siz burada bir cennet yaratmışsınız... Evet evet, burası kesinlikle bir cennet! Otelin sloganı bu olmalı: Cennete hoşcgeldiniz. Mükemmel."

Berke gülümseyerek karşılık verdi Buse'ye: "Evet, dışarıdan cennet ama içini cennete siz çevireceksiniz. Biz sadece dış cephe, peyzaj ile ilgilendik."

"Nasıl yani, içerisi inşaat halinde mi?"

Berke kendisine şaşkınlıkla bakan gözlerini açmış kadına döndü, "Hayır tabii... İç mimarımız, yani erkek kardeşim dekore etti oteli. Siz içerisini personeliniz ile ve misafirlerinizle cennete çevireceksiniz."

"Ha! Bir an korktum... Orası kolay. Peki, içeriyi görebilir miyim?"

"Buyurun, ilk önce ofisleri göstereyim sonra oteli gezelim."

Berke önde Buse arkada ilerlediler. Buse için ayrılan ofis muhteşem deniz manzarası ile onu bekliyordu. İçerisi beyazın tonlarında döşenmiş, duvarda sadece masmavi bir tablo vardı. Kumsalda tek başına bekleyen, yüzünü denize dönmüş bir martı, uçarak sahile doğru gelen başka bir martı... Tablo o kadar etkilemişti ki Buse'yi dolmuş gözler ile karşısından ayrılamadı. Berke telefon görüşmesi için çıkıp geri geldiğinde Buse'yi o halde tablonun önünde buldu.

"İlk gördüğüm an çok etkiledi bu tablo beni. Ne çağrıştırdı bilmiyorum ama..."

"Ben de çok beğendim. Demek siz de beğendiniz. Keşke kendi odanıza koysaydınız."

"Buraya daha çok yakışacağını düşündüm. Hem ben çok burada olamayacağım. Çoğu zaman holdingde olmam gerekli."

"Anlıyorum."

Otelin her yerini gezmişlerdi. Buse o an için gözüne eksik gelen şeyleri belirtmişti. Personel için de odalar için de... Ama en çok deniz manzaralı teras restorana ilgi göstermişti. Berke ona takılıp, "Sanırım otelde sizin favori yeriniz burası olacak," demiş, Buse gülümsemişti. Sonra tekrardan ofise geçmişlerdi.

"Buse Hanım size ev bakmamız lazım. Nasıl bir yer istersiniz?"

"Aa Berke Bey, evet sizinle bu konuyu konuşmam lazım. Ailem de buraya taşınacak ama öncelik tabii benim evim olacak. Ben taşındıktan sonra onlara da bir ev buluruz. Ben hem şehir merkezine hem de otele yakın bir yer istiyorum. Nas'ın alerjik astımı var. O yüzden hastaneye de yakın olmalı..."

"Anlıyorum. Geçmiş olsun, buraların havası miniğe iyi gelecektir merak etmeyin. Sağlık ocağımız var, bir de yeni Amerikan Hastanesi'nin bir şubesi açıldı. Ben aslında sizin için yeni yapılan bir siteden bir yer bakmıştım. Şehir merkezine çok yakın. Üç odalı bir dubleks, önünde yüzme havuzu da var, bahçeli hatta içi de döşeli. İsterseniz bir bakalım."

"Mükemmel. Hemen gidelim."

Arabada heyecanla otel için neler yapabileceğini anlatıyordu, çalan telefonu ile konuşmasını yarım bıraktı.

"Efendim."

"Buse neredesiniz. Nermin teyzeyi de aradım açmıyor, sen bu kadar geç..."

"Saner iş görüşmesindeydim kusura bakma."

"Neyse. Niye haber vermiyorsun gittim diye. Nas nasıl?"

"Nas, teyzemle otelde. Uyku saati olduğu için telefonun sesini kısmıştır teyzem, ben şuan dışarıdayım. Toplantıdayım seni ararım daha sonra."

"Tamam, görüşürüz."

Berke telefon konuşmasının bitmesi ile Buse'ye döndü.

"Önemli ise konuşsaydınız. Eşiniz sanırım, kızınızı mı merak etmiş?"

"Nas'ın babası evet, ulaşamayınca... Önemli değil ben daha sonra ararım onu..."

"Siz bilirsiniz. Neyse geldik, bakın bu site. Güvenlik var kapıda yirmi dört saat, içeride bekçi, otopark evlerin önünde, herkesin kendine ait. Yüzme havuzu sitede, zaten on ev var. Şu an beş ev dolu."

Buse alıcı gözü ile etrafı inceliyordu, daha şimdiden o kadar sıcak ve samimi gelmişti ki ev. "Peki, hangisi sizin beğendiğiniz?"

"Şuradaki, bakın köşede. Böylece bahçesi de büyük, önünde yüzme havuzu, Nas için iyi olur... Buyurun evi gezelim."

İçeri bahçe katından girdiler. Alt kat kapısı tamamen camdı. Alt kat salon ve mutfak olarak tasarlanmıştı, amerikan mutfak ve kocaman bir salon. Üst katta üç tane oda bulunmaktaydı. Ebeveyn odası deniz manzaralıydı, diğer odalar ise dağ manzaralı. Çatı katı ise küçük ama bir o kadar sevimliydi. Buse hemen kafasında yerleşim planını yaptı. Zaten salonda oturma grubu vardı. Odalarda ise yatak takımı bulunuyordu.

"Berke Bey, ben bayıldım, tam kızım ve bana göre. Küçük, sevimli, güvenli... Yalnız odalardaki yatak takımlarını çıkarabilir miyiz? Ben kendi eşyalarımı getirmek istiyorum. Salon kalsın. Mutfak dolapları gayet iyi... Çatı ise hobi odası olur zaten."

"Tabii siz nasıl isterseniz öyle ayarlarız."

"Sağ olun. Ben yerleşeyim sonra da annem ve babam için ev bulmamız lazım."

"O kolay Buse Hanım. Bakın tüm işlerimiz pürüzsüz ilerliyor."

"Evet. Çok sağ olun tekrar."

"Rica ederim. Benim görevim sizi memnun etmek ki siz de ileride bizi memnun edin misafir doluluğu ile... Neyse yorucu bir gün oldu daha akşama yemeğe davetliyiz, sizi otele bırakayım dinlenin isterseniz."

"Ne yemeği?"

"Aa! Unuttum size söylemeyi. Ailem biliyor bugün geleceğinizi, akşama evde yemek hazırlıkları yapıldı sizin için."

"Zahmet etmeseydiniz."

"Olur mu? Valide sultan beni öldürür valla sizi götürmezsem. Zaten misafir etmedik otelde kalıyorsunuz diye çok kızdı annem."

"Yok estağfurullah. Ee, o zaman anneniz tarafından davetliyim tamam, ama benimle beraber Nas ve teyzem var."

"Aşk olsun Buse Hanım, hepiniz başımızın üzerinizdesiniz. Hem Kaan bayılacak Nas'ı görünce."

"Kaan?"

"Oğlum..."

"Anladım. Tamam, o zaman ev işini de hallettiğimize göre ben otele döneyim, akşama geliriz biz."

"Peki, ben akşam gelir alırım sizi."

"Bakın o olmaz işte, biz geliriz."

Konuşarak arabaya doğru ilerlemişler arabaya geldiklerinde Buse'nin, 'Biz geliriz,' demesi ile gülmüştü Berke.

"Nasıl geleceksiniz çiftlik evine? Benim ailem buralı biliyorsunuz Buse Hanım ve hâlâ şehrin dışındaki bir köyde yaşıyorlar."

"Öyle mi?"

Kafasını, "Öyle," diyerek salladı Berke.

"Tamam, o zaman el mahkûm sizi yoracağız yine, ama şimdi beni şehir içinde çarşıda bırakırsanız sevinirim. Ben otele giderim oradan."

Berke şaşırmış, "Neden?" diye sormuştu.

"Evinize ilk defa geliyorum, annenize ve eşinize hediye almak isterim."

Berke "eşiniz" sözü ile kasıldı bir an, "Eşim ile ben bir yıl önce boşandık... Anneme ise siz bilirsiniz ama gerek yok, misafirimizsiniz," demiş arabaya binmişti.

Buse kırdığı pot ile çok utanmış hemen Berke Bey'in arkasından arabaya binmişti. Arabadaki gergin ortam o kadar belli oluyordu ki ne diyeceğini bilemedi Buse ilk önce, daha sonra sessizce konuşmaya başladı.

"Özür dilerim. Ben... Yani bilmiyordum. İçinde olduğunuz durumu anlıyorum, çünkü ben de üç gün sonra eşimden boşanıyorum. Mahkememiz var yani."

Berke Buse'den duydukları ile tekrar şaşırdı. 'Nasıl olur da bu kadar genç, başarılı ve güzel, evet gerçekten çok güzel, bir kadın bırakılırdı ki?' diye sorar gibi Buse'ye baktı.

"Evet, boşanıyoruz. Yapamadık biz... Gençlik aşkı, üniversite aşkı bir evliliği yürütmeye yetmedi ama bana çok güzel bir hediye verdi, Nas'ı... Bakın, sizin de hayatınızda çok güzel bir hediyeniz varmış, oğlunuz."

"Evet, Kaan. Altı yaşında. Annesi ile İzmir'de yaşamaya başladı, tatillerde ve özel günlerde benim yanıma geliyor. Tüm yaz bizimle olacak. Bir hafta önce aradığınızda doğum günüydü. O yüzden geldi ve yarın dönecek."

"Annesi?"

"İzmir'de..."

"Anlıyorum. Siz beni yine de çarşıda bırakın, ben ailenize minik de olsa bir şey almak istiyorum. Elim boş gidemem..."

Çiftlik evinde ise apayrı bir koşuşturma vardı. Berke İstanbul'dan, otel için müdür geleceğini söylediğinden beri hazırlık yapıyorlardı. Asuman Hanım biliyordu Berke'nin bu otele ne kadar önem verdiğini ve bu gelecek müdür için nasıl titizlendiğini. Bir yandan yemek için çalışan kızlara emirler veriyor bir yandan ev temizliği ile uğraşanları uyarıyordu. Ailesi ve buralar için iyi bir izlenip yaratmak istiyordu. Evdeki koşturmacayı gören ortanca oğlu Berker yaklaşıp arkasından sarıldı annesine.

"Ooo Asuman Hanım bu ne hazırlık... Gören de yeni gelin geliyor sanar eve."

"Sus, terbiyesiz! Abinin misafiri, en iyi şekilde ağırlamak lazım. Biliyorsun ne kadar önem veriyor!"

"Annem şaka yapıyorum ama abim artık neye önem veriyor bilemedim. Otele mi müdüre mi?"

"Aaa ne demek o! Bak Berker bir şey mi biliyorsun?"

"Yok, annem ama bugün öğleden sonra şehirdeki otele uğradım, orada kalıyorlar ya bir ihtiyaçları var mı acaba diye. Gerçi Buse Hanım yoktu ama güzelliği otelde konuşuluyordu."

"Bak sen... Neyse aman, abinin yanında bir şey deme de! Biliyorsun ters; hem Kaan burada."

"Biliyorum Sultanım. Neyse, ben gideyim de şu bizim cadıyı tarlasından alıp geleyim. Beril Hanımın hiç umurunda değil, sen burada koştur, evin kızı tarlada olsun."

"Evet, git getir onu, aa yetişemiyorum her şeye..." demiş söylenerek mutfağa doğru gitmişti Asuman Hanım.

Buse gerçekten de inat emiş eve eli boş gitmemekte diretmiş, ev için Berke'nin annesi ve Kaan için hediye

almıştı. Vakit iyice geç olduğu için teyzesini aramış, yolda olduklarını akşam yemeğe davetli olduklarını belirtmiş, Nas'ı hazırlamasını rica etmişti. Otele geldiklerinde Buse de üzerini değiştirmek için izin istemiş, o arada Berke yine lobide beklemişti.

Buse hemen üzerine daha rahat günlük elbiselerinden birini giymişti, saçlarını açık bırakmış makyajını tazeleyip çıkmışlardı. Nermin Hanım, "Ben gelmeyim," diye diretse de onu da bırakmamış hep beraber yola çıkmışlardı. Eve geldiklerinde Berke'nin, "köy" dediği yerin aslında kocaman bir çiftlik olduğunu görmüştü Buse. Yemyeşil üç katlı bir ev duruyordu karşısında. Kapının açılması ile aşağıya indi kucağında Nas ile. Berke önden giderken çalışanlara selam veriyor, hal hatır soruyordu. Evin giriş kapısında annesi olduğunu tahmin ettiği kır saçlı hanım karşıladı onları.

"Hoş geldiniz evimize, ben Asuman Kuday," diye kendini tanıtıp teyzsenin elini sıkmıştı. Buse gülümsedi bu duruma, "Sanırım o da teyzemi yeni müdür sandı," diye kıkırdadı. Berke ile göz göze gelince genç adam söze girdi.

"Anne, Buse Hanım yeni müdürümüz. Buse Hanım, annem."

Asuman Hanım yüzünde şaşkın ifade ile bakarken hemen elini uzattı. "Özür dilerim Buse kızım, ben bu kadar genç bir hanım beklemiyordum."

Buse gülümseyip elini öptü Asuman Hanımın, "Rica ederim, bugün herkesi şaşırtıyorum sanırım," deyip Berke'ye gülümsedi.

"Bu minik kız da Buse hanımın kızı, Nasperver. Doğru söyledim değil mi?" demiş Buse'ye dönmüştü. İçeri yemek salonuna girdiklerinde sohbet yavaş yavaş koyulaşmıştı. Kaan içeri, "Babaaa!" diye bağırarak girince sohbet kesilmiş, herkes birbirine resmen düğüm olmuş,

baba oğula bakmıştı. İki kadın vardı salonda sahneyi gözleri dolarak izleyen; biri Buse, bir babanın çocuğunu nasıl sevdiğini izliyor, diğeri ise Asuman Hanım, kendi canının kendi canına nasıl değer verdiğini sarmaladığını görüyor ve onları ayırana kızıyordu içinden.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kaan'ın salona gelmesi ile oluşan sessizlik yine Kaan ile bozulmuştu. Babasının boynuna sarılmış öperken görmüştü kendilerine doğru paytak paytak yürümeye çalışan Nas'ı.

"Aa! Baba baksana, çok güzel değil mi..."

Hayranlıkla Nas'a bakmış hemen babasının kucağından Nas'a doğru koşmuştu. "Ama çok küçük değil mi baba?"

Berke oğlunu hasretle izlerken, "Evet, Kaancım çok küçük, o yüzden canını acıtacak şeyler yapmamalısın. Mesela biraz önceki gibi koşmamalısın ona doğru."

"Off tamam yaa... Baba, adı ne?"

"Nasperver."

"O ne demek ki?"

"Bilmem, annesine sor bakalım."

Kaan salonda onları ayakta izleyen Buse'ye doğru gitmiş onun yüzünü sanki daha rahat görebilmek için kafasını yukarı doğru kaldırarak elini uzatmıştı selamlaşmak için.

"Merhaba, ben Kaan... Sen onun annesi misin?"

"Evet, Kaancım, adım Buse... Memnun oldum seninle tanıştığıma," konuşurken Kaan'ın boyuna gelmek için çömelmişti. Aynı hizadaydılar.

"Ben de Buse... Ya sen de çok güzelsin."

"Teşekkürler, sen de çok yakışıklısın Kaancım."

Kaan kendine güveli bir şekilde gülmüş, "Biliyorum, kreşteki kızlar da bana âşık zaten," demesi ile salondaki herkes gülmeye başlamıştı. "Niye gülüyorsunuz yaa... Nazperver ne demek Buse?"

"Canım Nazperver değil, Nasperver. İnsansever, korur demek."

"Çokk güzelmiş, değil mi baba?"

"Evet, canım. Hadi yemeğe geçelim, acıkmadınız mı yaa... Biz öğlen dalmışız bir şey yemedik vallahi."

"Gerçekten mi oğlum, çok ayıp Buse Hanım'ı da mı aç bıraktın?"

"Yok, Asuman Hanım ben acıkmamıştım bile fark etmedim işe dalınca."

"Neyse şimdi bol bol yersin yemeklerimizden." Asuman Hanım oğluna sinirli bir bakış atmış, "Nasıl unutursun?" diye dişlerinin arasından söylenerek yemek salonuna doğru ilerlemişti.

Herkesin sofraya oturması ile yemek faslı başlamış, Kaan, Nas'tan ayrı oturmak istemediği için Buse'nin yanına oturmuştu. Buse kucağındaki kızına yemek yedirirken bir yandan da yanındaki Kaan'a yemeği için yardım ediyordu. Asuman Hanım ne kadar, "Kızım sen yiyemedin yemeğini Kaan'ı bırak," dese de Buse halinden memnun olduğunu belirtmiş yemek boyunca çocuklarla ilgilenmişti masadakiler tarafından izlendiğini bilmeden. Yemek sonunda tatlıları kahve ile almak için misafir odasına geçtiklerinde içeri şen kahkahası ile gelen genç kız, bölmüştü sohbeti bu sefer. Kaan gelen halasına, "Halaaa bakk Nas, çok güzel değil mi?" diye bağırarak koştu.

"Dur yaramaz, dur... Kusura bakmayın geç kaldım, yemeğe yetişemedim bir aksilik çıktı da tarlalarda."

"Yine n'oldu Beril? Neyse seninle sonra konuşuruz, bak Buse Hanım, otelin yeni müdürü. Busecim bu da benim üç numara, en küçükleri Beril."

Beril, Buse'yi görünce o an anlamıştı gerçekten bir arkadaş, dost kazandığını.

"Hoş geldin Buse... Kusura bakma, müdür deyince ben de yaşlı, can sıkıcı biri sanmıştım. Yoksa erkenden gelirdim."

Buse bu açıksözlü, gözleri ışıl ışıl kıza gülmeden edememiş, "Yok, rica ederim. Hoş bulduk bu arada..."

Beril'in de gelmesi ile Buse, Beril ve Berker bir köşede sohbete dalmış diğer tarafta Nermin Hanım ve Asuman Hanım sohbete başlamıştı. Berke ise zaten oğlu ile geçirdiği zamanlar kısıtlı olduğu için onunla ve Nas ile odanın diğer ucunda oyun oynamaya başlamıştı.

"Demek ziraat mühendisisin... Ay çok hoş olmalı toprakla uğraşmak, dert dinlemek yok, sorunlu misafirler yok."

"Evet, canım... Organik tarım yapıyorum, kendi tarlam var. Orada bir şeyler üretiyoruz."

"Çok hoş... Aslında otelde küçük bir restoran var, orayı organik yapsak mükemmel olur. Bize mal satarsın Berilciğim."

"Tabii, seninle iş yapacaksam, o nemrut abimle muhatap olmayacaksam neden olmasın?"

"Beril bak duymasın Berke, öldürür seni."

"Ama öyle değil mi Berker... Ayy sana Allah kolaylık versin Buseciğim."

"Niye ama? Bugün gayet iyi anlaştık biz Berke Bey ile."

"Sen ona bakma Buse yaa, Beril işte..."

Berker bir yandan gülüyor bir yandan ciddi olmaya çalışıyordu.

Gülüşmeleri Berke'nin, "Buse Hanımmm..." diye seslenmesi ile kesildi. Buse hemen yerinden fırlamıştı

Nas'a bir şey oldu diye. Buse'nin telaşla kalkışı ile herkes dikkat kesildi.

"Bakın ne oldu?" Berke'nin neşeli sesi ve gözlerindeki pırıltılı hali ile Buse biraz daha rahatladı. Kaan'ın, "Nas, anne dedi; Nas, annee dedi," diye tempo tutması ve yerinde zıplaması ile olduğu yerde kaldı Buse.

"Gerçekten mi? Nas kızım?"

Berke'nin kucağında olan Nas, sanki yaptığının çok önemli bir şey olduğunu anlamış gibi Buse'ye baktı ve tekrar, "Anni..." dedi. Kızının anne dediğini duyan Buse daha fazla tutamamıştı gözyaşlarını. Berke'nin kucağında olan kızını kendi kollarına alıp sarıldı sımsıkı. "Kızım, benim meleğim... Anne dedi, teyzoş duydun mu? Kızım anne dedi," diye teyzesine döndü.

Onları yaşlı gözlerle izleyen Nermin Hanım iki adımda yanlarına geldi, o da sarıldı yeğenine ve Nas'a. Olayları şaşkınlıkla izleyen Kaan bir anlam verememişti biraz önce gülen ama şimdi ağlayan Buse'ye.

"Niye ağladın Buse şimdi?" Üzüntüden ağladığını zannedip o da üzülmüş dudaklarını bükmüştü hemen.

"Oğlum, Buse ablan sevinçten ağladı üzülme. Nas ilk defa konuştuğu için sanırım."

"Evet, ilk defa konuşuyor ve ilk kelimesi anne oldu..." diyebildi Buse.

Nas'ın ilk kelimesi ile daha da eğlenceli ve mutlu geçen gece bitmişti en sonunda, gitme vakti gelip kapıda vedalaşırken en kısa zamanda tekrar görüşmek üzere ayrılmışlar, Buse ve Beril birlikte yapacakları Organik Restoran için şimdiden planlar yapmaya başlamışlardı bile. Buse işleri hallettiğine göre burada kalmaması gerektiğini, ertesi gün İstanbul'a dönüp bir an önce eşyalarını toplayıp yavaş yavaş yerleşmeye başlaması gerektiğini söylediğinde, Berke de bunun en iyisi olacağını belirtmişti. O da bir an önce otel için çalışmaların başlamasını ve otelin açılışına hazırlanmayı istiyordu. Tam

otele geldiklerinde Berke daha sözleşme imzalamadıklarını fark etti.

"Biliyor musunuz biz en önemli şeyi unuttuk?"

Buse merakla Berke'ye döndü, "Neyi?" diyebildi.

"Biz kontrat imzalamadık ve siz hiç maaşınızla ilgili konuşmadınız..."

"Aa evet, biz daha sözleşme imzalamadık, ama benim sözüm söz... Aklıma bile gelmedi sözleşme. Hem maaş da..."

"Demek çok benimsemişsiniz oteli, öyle mi anlamalıyım?"

"Sanırım evet... O zaman ben döndüğüm zaman imzalarız, benim için sorun değil sizin için de değilse."

"Yok değil, maaşınız da..."

"Orası hiç önemli değil, ben buraya sıfırdan bir şey yaratmaya geldim, para kazanmaya değil. Siz eminim ki bana hakkım olanı verirsiniz zaten."

Berke arabadan inen kadının arkasından baktı. Ne parada gözü vardı ne de mevkide... Hâlâ tam anlamamıştı neden buralara geldiğini. İlk karşılaşmalarında iş pozisyonu diye düşünmüş, boşanacağını öğrendiğinde o zaman para için demişti ama şimdi görüyordu ki Buse ikisi için de burada değildi. O bambaşka bir şey için buradaydı, "Kaçış..." dedi Berke, "Neyden kaçıyorsa buralara kadar gelmiş. Tıpkı benim bir yıl önce kaçıp saklandığım gibi."

İstanbul'un puslu havası uçaktan iner inmez yüzüne tokat gibi vurdu. Bir zamanlar ne umutlarla gelmişti bu şehre. İlk başta kaçmış hayatının en büyük acısını bu şehirde yaşamıştı, yıllar sonra sığınağı olarak görmüş yine buraya sığınmıştı ama İstanbul yapmıştı yapacağı-

nı yine sırtından vurmuştu onu. Bu sefer daha büyük bir acı ile "İlki acı mıymış, eğer o acı ise buna ne demeli?" diye mırıldandı. Nas'ın kapüşonunu iyice kapattı ve teyzesi ile havaalanından çıktı. Kapıda annesi, babası ve kardeşini görmeyi beklemiyordu.

Tolga... Kardeşi... Babasından sonra hayatındaki en önemli erkek... Tolga ablasını ve küçük prensesini görmesi ile onlara doğru adımlarını hızlandırdı, kollarını açarak sarıldı onlara. Ablasını boşanma konusu açıldığından beri ilk defa görüyordu. Defalarca telefonda konuşmuşlardı ama yüz yüze gelmek bambaşkaydı. Buse Tolga'nın sarılması ile kendini daha fazla tutamamış ağlamaya başlamıştı. Tolga, Nas'ı Buse'den alıp annesine vermiş sımsıkı sarılmıştı tekrar ablasına.

Arabaya bindiklerinde Buse biraz daha rahatlamış, Göcek'te olanları anlatıyordu, yeni işyerini, evi, şehri, denizi.

"Baba benim tuttuğum ev şehir merkezinde, hastaneye yakın olsun istedim ne olur ne olmaz. Ama Berke Bey'e dedim, size deniz kenarında ev bakacağız. Sizinki bari deniz kenarında olsun, yazın size de iyi olur. Sen de seversin denize karşı şöyle iki kadeh rakı içmeyi..."

"Severim tabii, kim sevmez... Bir bakalım bizim evin acelesi yok. Sen yerleş ilk önce."

"Tolga, sen ne diyorsun annemlerin benimle gelmesine? Bozulmadın değil mi beni daha çok seviyorlar diye?"

"Bozuldum, beni bir başıma bırakıp gidiyor annem. Ne yapayım ben de artık kızlara yaptırırım işlerimi."

"Bak koca sıpa! Kızlarmış... Ayşe haftada iki gün gelecek evi temizleyecek, yemeğini yapacak. Ben de el verdiğince geleceğim. Öyle sultanlığı ilan etmek yok."

"Off! Valideye bak tee nerelerden kontrol ediyor beni."

"Ya ben acıktım. Teyzoş ne güzeldi değil mi Asuman Hanımın yemekleri? Anne orada bir otlar var şaşarsın. Tam senlik..."

Sonunda beklenen gün gelmişti, yaklaşık yarım saat sonra Buse artık bekâr bir kadın olarak hayatına devam edecekti. Duruşmaya gelirken yanında kimseyi istememiş, "Nasıl evlilik kararını tek başıma aldıysam bu boşanma olayını da tek başıma halletmeliyim," diyerek Erdem'le adliye önünde buluşmuştu. Koridorda huzursuzca beklerken Saner de avukatı ile gelmişti. Onun gelmesi ile adları okunmuş Buse Durak- Saner Durak duruşma salonuna çağırılmışlardı. Son defa "Buse Durak" olarak anılıyordu. İki tarafın da ortak kararı olduğu için tek celsede boşanma olmuş, duruşma bitmişti. Yine Buse Bozkurt olarak hayatına devam edecekti buradan çıkınca.

Salondan çıkmaları ile Saner'in yüzüne dikkatlice baktı. Birkaç ayda yaşlanmış mıydı o yakışıklı yüz? Yorgun görünüyordu... O üniversite koridorlarındaki yakışıklı çocuk değildi sanki. Saner, Buse'nin onu incelemesi ile cesaret alıp konuşmaya başladı.

"Bitti..."

"Bitti."

"Vaktin var mı? Biraz konuşsak?"

"Var."

"Tamam, şuradaki çay bahçesine gidelim mi?"

"Olur."

Sessizce ilerlediler koridorda, insanlar işlerini yetişmek için koştururken adliye binası içinde onlar sanki Kordon boyunca yürür gibi aheste aheste hareket ediyordu. Çay bahçesinde denize yakın sakin bir köşe seç-

tiler oturmak için. Bakışlarını denize çevirmiş, rüzgârın etkisine bırakmıştı Buse saçlarını da kendisini de.

Saner bir süre karşısında oturan kadını izledi ve "Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Efendim?" Buse dalıp gittiği yerden Saner'in sesi ile geri geldi.

"Ne zaman Göcek'e yerleşiyorsunuz?"

"En kısa zamanda... Benim toparlanmama bağlı."

"Anladım... Emin misin yanına bir şey almayacağına?"

"Evet... Dediğim gibi Nas'ın odasını alıyorum, birkaç kendi mutfak aletlerimi işte, hamur makinemi falan... Kendi filmlerimi, kitaplarımı alacağım."

"Yapma Buse... Neden kaçıyorsun böyle? Tamam, yapamadık birlikte ama bu kadar uzağa gitmek zorunda mıydın?"

"Evet... Hani Sezen Aksu'nun bir şarkısı vardı hatırlıyor musun? *Bu kızı yeniden büyütmeliyim, kor ateşlerde yürütmeliyim* diye... Aynen öyle o şarkıda dediği gibi ben kendi kendime ayağa kalkmalıyım ki burada, bu şehirde oldukça çok zor."

"Buse anlamıyorum bu inadını..."

"Anlasan zaten hâlâ evli olurduk... Neyse, biliyorsun ne zaman istersen gelebilirsin Nas'ı görmeye ya da ne zaman istersen yanına alabilirsin. Biz ayrıldık ama siz baba-kızsınız hâlâ."

"Biliyorum... Anne demiş, geçen gün annemle telefonda konuşurken söyledi."

"Evet. Biz Göcek'teyken söyledi."

"Teşekkürler Buse."

"Ne için?"

"Hâlâ benim ailemle görüştüğün ve ipleri koparmadığın için."

"Saçmalama Saner! Onlar Nas'ın da ailesi, babaanne-

si, dedesi, amcası... Tabii, görüşeceğiz. Neyse, arabayı ne zaman aldırtırsın?"

"Ne arabası?"

"Bana zorla aldığın araba..."

"Hay Allah'ım yine aynı konuya geldik. O araba senin, sende kalacak."

"Ama..."

"Aması yok! O araba senin ve sende kalacak."

"Ama ben onu götüremem, nasıl araba ile giderim taa oraya?"

"Ben getiririm. Hem arabayı getiririm hem de nasıl bir yere taşındığını görürüm içim rahat eder... Tabii sen istersen."

"Olur, benim için fark etmez... Eninde sonunda zaten geleceksin, en azından erkenden gel, gör sen de."

İkisi de geçmişe çok değinmeden ne yapmaları gerektiğini konuşmuşlar, evlilikleri boyunca yapamadıklarını yapmışlar ve ortak kararlar almışlardı Nas için. Vedalaşıp arabaya bindiğinde radyoyu açtı hemen Saner, müzik ile beyninde uğuldayan düşünceleri dağıtmak istemişti ama açar açmaz çalan şarkı ile bir kez daha sarsıldı. Daha biraz önce Buse'nin bahsettiği şarkı çalıyordu radyoda Sezen'in içten sesi ile.

Ne yapsan olmuyor gözüm
Terk etmiyor bizi hüzün
Bir macera yaşamak dediğin
Küçük zamanlar harmanı
Sevildiğin, üzüldüğün

"Doğru çok doğru Buse, ahh Buse ah! Zaten senin şu duruma göre şarkı bulma olayın... Yine çok doğru bir seçim yapmışsın kendine," diye iç geçirdi ve gaza bastı. Giden geçmişinin arkasından bakarken Buse, telefon sesi ile şimdiye geri döndü.

"Efendim Berke Bey."

"Rahatsız etmedim değil mi Buse Hanım?"

"Yok, hayır! Buyurun."

"Şey bugün duruşmanız vardı ya onu hatırladım... İyi misiniz?"

"Buse, Berke'nin duruşmayı hatırlamasına şaşırdı, 'O kadar yoğunluk arasında benim duruşmamı nasıl hatırladı yaa...' diye düşünürken bir yandan da "İyiyim, sağ olun ince düşünceniz için," dedi.

"Rica ederim. Ben aslında sizi ne için rahatsız ettim? Nas'a bakıcı birini buldum, tabii siz de onay verirseniz."

"Kimmiş? Biliyorsunuz Nas hasta bir bebek."

"Biliyorum. Buradan, çocuk gelişimi meslek lisesinden mezun bir kız. Şehirdeki anaokulunda çalışıyordu, babası artık okula izin vermemiş işten almış, annem anlattı dün. Zeyno'yu küçüklüğünden beri tanırım iyi kızdır, akıllı, dürüst..."

"Hımm... Anladım eğer siz tamam diyorsanız, ama ben yüz yüze görüşmek isterim, ben gelince konuşsak bu konuyu."

"Tabii... Bekliyoruz sizi. Görüşmek üzere."

Buse telefonu kapatması ile şaşkınlıkla etrafına baktı, "Bu nasıl patron ya! Tüm çalışanlara böyle değer veriyorsa bravo valla... Nereden aklına geldi duruşma, bakıcı..." diye mırıldanarak arabasına bindi.

Kendisine merakla bakan annesine döndü Berke.

"Tamam mı Sultan? Aradım söyledim işte, hayır niye beni karıştırdın ki bu bakıcı olayına? Buse Hanım gelince kadın kadına siz konuşsaydınız ya."

"Aman olur mu öyle şey... Hem sen patronsun, kızın burada kimsesi yok. Bizlere, patronuna güvendiği için geliyor, sen de en ufak şeyi ile ilgilenmelisin."

"Tamam tamam... Neyse, gelince konuşacağız, bir şey demedi zaten. Hadi ben çıktım akşama gelmem anne beklemeyin beni."

"Gelme gelme... Yakında göremeyeceğiz zaten hiç yüzünü," diye kendine sitem eden annesini öptü, ceketini eline alıp arabasına doğru hareket etti arkasında 'Görürüsün sen yakında,' diye içten içe gülen annesini bırakarak.

yirmi yedinci bölüm

Kapının açılması ile kafasını önündeki evraklardan kaldırdı genç adam, içeriye gülümseyerek gelen eski arkadaşını görünce hemen yerinden kalktı. En son gördüğünde üzerindeki yükten çökmüş, genç yaşında vazgeçmiş gibiydi. Şimdi ise sanki sihirli bir el değmiş gibi yeniden parıldıyordu gözleri. O soğuk mesafeli adam gitmişti.

"Ooo Berke hoş geldin abicim... Hayırdır yolun buraya düştü?" deyip sımsıkı sarıldı eski dostuna.

"Ahmet'cim hoş bulduk... Kaan'ı getirdim bugün annesinin yanına. On gündür benimleydi. İzmir'e gelmişken seni de göreyim dedim."

"İyi yaptın... Gel gel... Aç mısın, bir şeyler yiyelim?"

"Yok, değilim ama şöyle soğuk bir sodaya hayır demem."

Ahmet sekreterine siparişleri verdikten sonra döndü arkadaşına, üniversitenin ilk yıllarında birbirlerinden pek hoşlanmamışlar fakat daha sonra birlikte aldıkları "mezvuat" dersi arkadaşlıklarını ilerletmişti. Üniversiteden sonra Ahmet Londra'ya master için gitmiş, Berke ise memleketine dönüp babasının yanında çalışmaya başlamıştı. Yıllar sonra İzmir'de tekrar karşılaşmışları tam da Berke'nin eşinden yediği darbe ile en kötü oldu-

ğu zamana denk gelmişti. O zamanları Ahmet'in desteği ile atlatmış ve tekrar hayata, işlerinin başına dönmüştü Berke.

"Ee, hayırdır? Sen yalnız Kaan için gelmedin herhalde İzmir'e."

"Evet, nerden bildin? Seninle görülecek hesabım var."

"Haydaa neymiş o dostum? Ne yaptım yine?"

"Buse Bozkurt desem?"

"Ne olmuş Buse'ye?"

"Artık bizim otelin operasyon müdürü."

"Onu biliyorum Seda dedi de, benimle olan hesabın ne onu anlamadım hocam?"

"Niye bana demedin Buse Hanımın o kadar genç biri olduğunu? Ulan görünce kaldım öyle karşısında ne diyeceğimi şaşırdım."

"Ahaha... Oğlum ne bileyim ben Buse'nin yaşının önemli olduğunu, sen bana nasıl biri, nasıl bir yönetici diye sormadın mı?"

"Sordum da insan bir uyarır!"

"Hadi ben demedim Seda'yı tanıyorsun, onun üniversiteden arkadaşı düşünmedin mi hiç?"

"Ne bilim ben ya!"

"Neyse, neden bu kadar önemsedin yaşını anlamadım? Hayırdır? Bak Buse güzeldir, hoştur ama öyle takılmak falan... Hem nasıl ikna ettin bakayım onu hımm?"

"Lan ne takılması... Saçmalama! Valla geldiğinde çok kararlıydı ben pek bir şey yapmadım ikna için. Çok heyecanlı ve hevesliydi."

Salonun ortasında durmuş karışıklığa bakıyordu, bir yandan Nas ile ilgileniyor, bir yandan götüreceklerini

koliye yerleştiriyor, bir yandan da çalan telefonlara cevap veriyordu.

"Yeterrr artık, diye bağıracağım!" diye inlerken telefonu çaldı yine. "Ay aksi çalmasan zaten şaşardım... Başbakanın bile bu kadar çalmamıştır telefonu. Neredesin yaa sesin cangıl cangıl geliyor ama..." diye söylenerek telefonunu buldu.

"Efendim Seda..."

"Ay bu ne sinir kızım n'oldu?"

"Taşınıyorum, daha ne olacak?"

"Ee, bunu sen istemedin mi zaten? Ben mutlu olursun sanmıştım."

"Bilmiyorum Seda yaa... Korkuyorum aslında hem de çok. Başarabilecek miyim? Nasıl altından kalkacağım? Bla bla bla..."

"Busee... Tabii, başaracaksın! Hem ne varmış korkacak? O kadar güçlü bir kadınsın ki sen..."

"Güç de bazen tükeniyor. Sonuçta çok büyük bir sorumluluk aldım. Koca otel batsa da benim suçum çıksa da benim... Nas desen... Babasından uzak, hem hasta da."

"Konuşturacaksın beni! Sanki İstanbul'dayken babası çok yanındaydı da... Neyse Göcek'te de yalnız değilsin hem, annenler var, Berke var."

"Evet, annemler yanımda da... Berke Bey bana iyi güvendi o kadar sorumluluk verdi. Ya dur bir dakika nerden çıkardın Berke Bey'i şimdi?"

"Valla ben çıkarmadım. Burada şimdi. Ahmet ile kahkahaları geliyordu odadan, artık ne konuşuyorlarsa... Ben içeri girince sustular hemen."

"Ne bileyim onlar eski arkadaşmış, asıl sen merak et ben niye ediyorum, kahkaha attığı adam senin sevgilin, benim değil."

"Neyse... Kaan'ı getirmiş annesine, bana da dedi ki,

Buse Hanım bir haftaya geliyor artık sen de sık sık gelirsin. Nasıl da biliyor senin geleceğin zamanı."

"Bilir tabii, adam patronum. Hem iyi demiş üç yüz kilometreymiş İzmir, artık beni yalnız bırakmazsın di mi?"

"Bırakmam. Neyse çıkmam lazım benim restorana ineceğim, konuşuruz yine. Haa bu arada ne olduysa Berke çok değişmiş. En son gördüğümde somurtkan adamın tekiydi şimdi gözlerinden ışık saçıyordu. Gamzeleri varmış daha yeni gördüm, düşün!"

"İyi n'apıyım?"

"Bilmem dikkatli ol işte... Hadi öptüm tschüss."

"Hadi hadi git işine... Deli kız yaa, Allah'ım bir o eksikti," diyerek işine geri döndü Buse.

Gidiyordu işte, zamanı gelmişti. Ondan da bu şehirden de yine gidiyordu. Ankara'dan da gitmişti, kaçmıştı ondan. O gece mezuniyet balosundan çıkıp tepede konuşmuşlar, şarap içmişlerdi. Ahh ne güzeldi o gün Buse. Bakmaya kıyamamıştı, hele sarılıp kokusunu içine çekince, o dudaklarını öpünce, hiç ayrılmak istememişti. İstanbul'a resmen onun için gelmişti. İlk toplantı...

"Nasıl da mesafeliydin bana Buse... Sesimi duyunca bile yüzün şekil değiştiriyordu, hastayken nasıl da benimle ilgileniyordun. O zamanlar senin bebeğin bendim. Sonra ne olduysa oldu. Beceremedim, sana koca olmayı, Nas'a baba olmayı beceremedim. Şimdi de arkana bakmadan gidiyorsun. Git tabii, ben olsam ben de durmazdım buralarda."

Saner on beş dakikadır arabasında durmuş inmeye korkuyordu, birazdan belki de son defa görecekti onu evlerinde. Ne zor geliyordu şimdi o eve girmek, Buse'ye bir yabancı gibi davranmak...

"Ne zaman bu kadar yabancılaştık Buse?" diye iç geçirdi tekrar. Tüm gücü ile indi arabadan, ezbere bildiği caddeden karşıya geçti, kendi evinin ziline bastı. Kapının açılması ile apartmana girdi, bu sefer asansör yerine merdivenleri seçti, yavaş yavaş çıktı merdivenlerden. Sanki ne kadar geç giderse o kadar iyi olacakmış gibi yavaşladı.

Nas'ın çığlıkları ile kafasını kaldırdı. Minik kız merdivenlerin başından ağzında bir şeyler geveleyerek bağırıyordu, merdiven korkuluklarına sımsıkı tutunmuş. Buse minik kızın tam arkasında, tetikte bekliyordu bir şey olursa diye. Kızını görmesi ile adımlarını hızlandırdı. Kesinlikle çok hızlı büyüyordu, daha iki hafta önce görmüştü ama sanki boyu uzamış, biraz kilo almıştı, rengi gelmişti. Merdivenlerin başına gelmesi ile kızını kucağına aldı. Minik kız, babasını ne zaman görse yaptığını yapıp sulu sulu öpüyor, minicik elleri ile yüzünü okşuyordu. Saner o minik elleri alıp dudaklarına bastırdı, melek kokusunu içine çekip, "Cadıı, sen nasıl da büyümüşsün... Saçlara bak, burnunu yerim ben senin," diyerek göbeğini gıdıklaması ile Nas'ın kahkahaları birbirine karıştı. Bu manzarayı geriden izleyen Buse'nin, "Hadi içeri girin apartman ayağa kalktı," demesi ile içeri girdiler.

Saner salonun ortasında duran kolileri görünce eskiye gitti. Evlenmeden önce Buse'nin bekâr evine gidişini, evi toplamalarını hatırladı. O zaman da Buse aynı titizlikte ne yapması gerektiğini bir kâğıda yazmış, o plan doğrultusunda eşyalarını toplamıştı. Şimdi de ona benzer bir kâğıt buldu kolilerin üzerinde, hemen yanında etiketler...

"Nas kıyafet - Buse kıyafet - kitap-CD" Gülümsedi.

"Senin şu tertip olayına bayılıyorum, hatırlıyor musun senin eşyalarını toplarken ne kızıyordun bana."

"Hatırladım ama ne yapayım, sen de kitapların kolisine CD'leri koyuyordun."

Saner kısık bir kahkaha attı... Düzenli, tertipli Buse; dağınık Saner. Kucağında hareketlenen Nas'ı yere bıraktı.

"Ee, bu kadar mı alacakların, dört koli mi?"

"Yani... Başka ne alayım ki?"

"Sana buradan tüm ihtiyaçlarını al demiştim."

"Tamam, aldım ben de... Yarın nakliyeciler Nas'ın odasını toplayacaklar, mutfak aletlerini ben topladım, ama kahve makinesini ister misin, sen çok seviyordun onu."

"Yok, istemiyorum... Buse yatak odasını, salon eşyalarını da almamışsın. Aksesuarlar duruyor."

"İstemiyorum... Yenilerini aldım... Onlar da iki güne gönderiliyor Göcek'e."

"Sen bilirsin artık karışmayacağım, ne desem inadına yapıyorsun."

"Hayır, sadece yeni bir başlangıca yeni eşyalar istiyorum. Neyse, sen buraya mı taşınacaksın? Otelde kalmazsın herhalde."

"Hayır, bilmiyorum burayı ne yapacağımı, ama ofise yakın ev bakıyorum, eve çıkacağım. Karnınız aç mı sizin? Ben daha bir şey yemedim."

"Nas şimdi yedi ama ben de yemedim... Yemek yok sipariş verelim ne yersin?"

Soğuk yatağa bıraktı kendini, ağzında berbat bir tat, yüreğinde acı vardı. Nefes almaya çalıştıkça içi acıyordu. Sinirle ellerini saçlarına götürdü. Yine hortlamıştı işte tüm acıları, ne güzel aklına bile gelmiyordu uzun zamandır. Kendini işlerine vermiş, yeni oteline odaklanmıştı ama bugün. Uzun zamandan sonra o ikisini bir

arada görmüştü. Sırf bu yüzden İzmir'e gitmiyordu kaç zamandır.

"Ne işin vardı be adam, bıraksaydı işte Nail Kalfa, Kaan'ı ne olurdu!" diye söylendi. Baş dönmesi gittikçe artıyordu, en son Kaan'ın doğum gününde görmüştü Nalan'ı, tek başına gelmişti birden. Sözde Kaan'a sürpriz yapacakmış, annesi ve babası ile geçirsinmiş o gününü. İçinden okkalı bir küfür salladı yine... Sinirle kalktı yerinden ama baş dönmesi ile yine oturmak zorunda kaldı.

"Bu kadar içecek ne vardı? Sen bu kadar güçsüz müsün Berke? Neden hâlâ takıyorsun? Bir yıl oldu. Bitti... Gitti işte! O adamla gitti," diye bağırdı. Tekrar ayağa kalktı, banyoya gidip kafasını buz gibi suyun altına soktu. Biraz daha açılmış kendine gelmişti. Balkona çıkmış yeni yeni ısınmaya başlayan bahar havasını içine çekiyordu ki telefonu çaldı. Arayanı görünce yüzünde hafif bir gülümseme oldu.

"Efendim?"

"Berke Bey merhaba, gece gece rahatsız ettim özür dilerim."

Buse'nin çekinerek çıkan sesine gülümsemişti, bu kız nasıl da karşısındakini hem rahatlatıyor hem de diken üstünde tutuyordu böyle tam ikilemlerin kadını diye düşündü."

"Buse Hanım beni her aradığınızda şöyle çekinmeseniz, özür dilemeseniz... Alışın artık, otel açılınca ben de siz de birbirimizi olmadık saatlerde arayacağız."

"Olsun ama daha otel açılmadı bile... Ben özel bir şey için rahatsız etmiştim sizi."

"Buse Hanımmm!" Sesine biraz daha sertlik vermiş sözde ikaz eder gibi konuşmuştu.

"Tamam tamam... Benim İstanbul'dan sipariş ettiğim eşyalar sanırım yarın benden önce gelecekler, mağaza-

dan haber verdiler şimdi. Sizden ricam birini yollasanız da ben gelene kadar eşyaları karşılasa uygun olur mu?"

"Tabii, Buse Hanım. Sizi almaya ben geleceğim zaten havaalanından, annem bizim evden kızları ayarlamış eşyalar gelirken bir yandan temizlikte olsun diye. Ev boş olmayacak anlayacağınız, bizim kalfa da orada olacak merak etmeyin."

"Çok teşekkürler, inanın siz olmasanız ben ne yapardım. Çok sağ olun."

"Rica ederim. Bu arada Nas nasıl?"

"Çok iyi uyuyor şimdi. Kaan nasıl?"

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra cevap verebildi Berke, "İyi herhalde, annesinin yanına gitti."

"Yaa olsun, gelir yine yanınıza. Neyse, yarın görüşmek üzere... İyi geceler."

"Size de..."

"Demek sesi o yüzden kötü geliyordu, nasıl da oğluyla ilgili bir baba. Neden ayrıldılar acaba eşi ile? Saner bu kadar ilgilenseydi kızı ile ayrılmazdım herhalde. Ne bileyim, belki de evliyken o da Saner gibiydi. Off Buse neyse, yat artık, yarın çok uzun bir gün olacak."

Yatağa yatması ile boğazına düğümlenen hıçkırığı tutamadı Buse. Bu yatak, burası... son defa yatıyordu burada, son defa buranın, Saner'in kokusunu içine çekiyordu.

"İyi ki tek bir nevresim bile almadım, ikimizin teninin değdiği bu çarşaflarda yatamazdım ki, yapamazdım," dedi gözünden Saner'in yastığına bir damla yaş düşerken.

Kalabalığın içinde omzundaki çantayı ve kucağındaki minik kızı tutmaya çalışan Buse'yi gördü, hızlı adımlarla onlara doğru ilerledi.

Buse, Berke'yi görmesi ile bir an rahatladığını hissetti, bu adam nedense kendisinde acayip bir güven duygusu oluşturuyordu. Kısa selamlaşmadan sonra yanında bavulları taşıyan adamdan arabayı aldı Berke ve çıkışa doğru ilerledi. Artık Nisan ayının da etkisi ile bahar gittikçe yüzünü gösteriyordu, çiçekler açmaya başlamış, ağaçlar tomurcuklanmıştı. Buse temiz havayı içine çekti. "Ohh yaa mis gibi hava değil mi kızım?" diyerek Nas'ı öptü. Berke'nin bavulları bagaja yerleştirmesi ve daha sonra direksiyona geçmesi ile hareket ettiler.

"Tekrar hoş geldiniz yeni evinize."

"Hoş bulduk Berke Bey... Çok sağ olun sizi de yorduk buraya kadar."

"Ne yorgunluğu Buse Hanım? Hem pazar günü yapacak pek bir şeyim yoktu. Şimdi karnınız aç mı? İsterseniz bir şeyler yiyelim öyle eve geçelim."

"Yok, ben bir an önce eve gitmek istiyorum. Eşyalar geldi mi acaba?"

"Geldi... Sabah erkenden geldi, bizim kızlar yerleştirdiler kabaca, ama sizi bekliyorlar evde, sizin talimatlarınıza göre halledecekler."

"Off nasıl da mahcubum, hale bak, herkes benim için seferber olmuş..."

"Buse Hanım artık kızıyorum ama... Kimseye mahcup olacak durum yok, artık buradayız ve birbirimize destek olmalıyız. Ben de buralı olduğuma göre tabii size yardımcı olacağım. Hem annem duysa çok üzülür, sizinle tanışığından beri sizi dilinden düşürmüyor."

"Ahh sağ olsun, ben de çok sevdim ailenizi..."

"Onlar da sizi. Bakın ne güzel anlaşmaya başladık," deyip göz kırptı Buse'ye.

Yol boyunca genel olarak sohbet etmişler, Buse ailesinin de bir haftaya geleceğini, iyice yerleştikten sonra onlara da ev bulmaları gerektiğini söylemişti. Berke sahildeki satılık villadan bahsetmiş, eğer isterlerse orayı

hemen tutabileceklerini belirtmişti. Buse'nin yerleşmesi ve buralara alışması için gelecek hafta iş başı yapmaya karar vermişlerdi. Buse'nin Nas için bakıcıyı sorması ile Berke Zeyno'yu anlatmıştı, Asuman Hanımın da tanıdığı olması Buse'nin iyice içine sinmesine neden olmuştu. Zeyno'nun hemen işe başlamasını istemiş, bu bir hafta boyunca Nas'la ikisinin ilgilenmesinin ve beraber olmalarının iyi olacağını belirtmişti.

Göcek'e yaklaştıklarında Berke'nin çalan telefonu sohbetlerini bölmüştü. Telefonunu eline alıp arayanı görünce yüzü değişen Berke ilk önce telefonu açmak istememiş, Buse'nin merakla kendisine baktığını görmesi ile açmak zorunda kalmıştı.

"Efendim?"

Sesi tam bir buz kütlesi iken birden yumuşaması Buse'nin dikkatini iyice çekti. Berke'nin, "Oğlumm!" demesi ile arayanın Kaan olduğunu anladı Buse.

"Evet, geldi Buse ablan, yanımda..."

"Nas nasıl baba? Büyümüş mü? Başka ne diyor?"

"Dur oğlum yavaş... Nas iyi, annesinin kucağında, bir şeyler diyor ama anlamıyorum."

"Yaa baba öp onu benim için, Buse ablama da selam söyle. Onu da çok özledim. Şimdi anneme vermem lazım, seninle konuşmak istiyormuş. Seni seviyorum baba."

"Ben de seni oğlum."

"Berke?"

Nalan'ın sesini duyması ile yine yüzüne o buzdan duvar örülmüştü Berke'nin. Bir anda gözlerindeki pırıltılar yerine ifadesiz bakışlar yerleşmişti.

"Efendim..."

Buse, ilk defa Berke'nin sesinden ürpermiş kafasını hemen dışarı çevirmişti. Karşı taraf her ne diyorsa Berke gittikçe sinirleniyor, tepki veremediği için kıpkırmızı kesiliyordu. Aniden arabayı sağa çekip durdurdu ve

indi. Kapıyı öyle bir çarpmıştı ki inerken Nas korkudan ağlamaya başlamıştı. Buse, Nas'ı sustururken dışarıda sinirle telefonda konuşan bir eli ile ensesini ovan adamı izliyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Burnuna gelen yoğun parfüm kokusu ile açtı gözlerini genç adam, kafasını kaldırması ile aynı şiddet ile geri yastığa bıraktı başını. Öyle bir ağrı vardı ki beynine doğru, gün ışığını görmesi ile sanki daha da fazlalaşıyordu baskı. Kısa bir iç çekti, ne olmuştu da bu hale gelmişti demeye kalmadan o ağır parfüm kokusu gittikçe yaklaştı. Baş ağrısı ile inlerken, koku ile midesi iyice ayaklandı. Gözlerini araladığında ilk önce nerede olduğunu anlamadı ama işittiği ses ile kendine geldi.

"Sanerr... Bay Yakışıklı, hadi ama daha ne kadar uyuyacaksın?"

İşte kendine yenilmişti, hem de karısı ve kızının gittiği daha ilk günden. Yanında onu uyandırmaya çalışan şuh sesi, kadınlığı ile onu etkilemeye çalışan kadına yenilmişti.

Dün Buse ile son defa karşılıklı yemek yemişler, kızları ile oynamışlardı. Gidiyordu Buse arkasında eski hayatını, mutsuzluğunu bırakıp. Kızı ile yeni başlangıçlara gidiyordu. Buse ve Nas'ın yanından ayrıldıktan sonra kendini o eski müdavimi olduğu barların birine atmıştı, "içerek unutmak" teorisini kanıtlamak istercesine içmeye başlamıştı ki o sırada yanına gelen Melis'i görmüştü. Melis Ankara'da üniversite yıllarında arada takıldığı kızlardan biriydi. Havadan sudan sohbetin sonunda

geçmişten bahsetmişler, Melis'in de istekli ve kışkırtıcı davranışları ile kendilerini yatakta bulmuşlardı. Saner zorlayarak kaldırdı kafasını, gömleğini Melis'in üzerinde görmesi ile bir anda kükremesi bir oldu.

"Sen... Sen ne yaptığını sanıyorsun? Nasıl giyersin o gömleği?"

"Saner iyi misin? Ne olacak alt tarafı bir gömlek..."

"Alt tarafı bir gömlek falan değil. Şimdi izin verirsen banyoya girmek istiyorum. Sen de üzerini değiştirip gidersen çok sevinirim."

"Saner sana ne oluyor? Dün gece gitmemi hiç istemiyordun, halinden çok memnundun."

"Melis zorlama beni, dün geceki halimi biliyordun. Neyse şimdi izin verirsen banyoya gireceğim."

Kendini banyoya zor atmıştı o sinirle, hangi cesaret ile o gömleği giyerdi! O gömlek Buse'den ona kalan nadir eşyalardan biriydi. "Ahh bana evlendikten sonra aldığı ilk hediye o," dedi kendi kendine.

Üzerine giyip gelmişti, "Nasıl beğendin mi aşkım?" diye önümde salınmış, defile yapmıştı, "Rengine bayıldım. Mavi... Okyanus mavisi. Sana aldım," demiş kucağına oturmuştu kocasının. "Belki yakından bakmak istersin hımmm?" diyerek.

Şimdi nasıl olur da bu kadın onun en değerlisini bedenine giyerdi. Suyun etkisi ile de iyice açılmış, yaptığına bin pişman bildiği tüm küfürleri saymıştı kendine.

Telefonu kapatıp temiz havayı içine çekti, biraz daha rahatlaması kafasını toplaması gerekiyordu. Şimdi arabada ona merak ve korku ile bakan Buse'ye ne diyecekti ki?

"Benim hasta düşünceli eski karım seni metresim olarak mı görüyor deseydi? Ne suçu vardı ki Buse'nin,

o yeni hayatına tek başına tutunmaya çalışan genç bir kadındı sadece. Aklına bile gelmezdi Nalan'ın örümcek beyinli kafasından geçenler... Ne kadar masum, ne kadar iyi diye düşündü, Buse'yi ve Nas'ı arabada daha fazla bekletmemek için hareketlendi, kapıyı açması ve Buse'nin endişeli bakışları ile karşılaşması bir olmuştu. O an elinde olsa Nalan'ı oracıkta öldürebilirdi, ona yaşattıkları yetmiyormuş gibi hâlâ uğraşıyordu canını acıtmak için. Kontağı çevirmeden önce Buse'ye döndü.

"Özür dilerim."

"Hayır, özür dileyecek bir şey yok. Siz iyi misiniz?"

"Var Buse Hanım, sizin ve Nas'ın yanında sinirlerime hâkim olmalıydım ama Nalan, Kaan'ın annesi... Bazen sınırlarımı çok zorluyor."

"Anladım... Umarım şimdi iyisinizdir, Kaan'la ilgili bir problem yok değil mi?"

Berke yüzünde gülümseme ile Buse'ye baktı, kucağındaki bebeğine nasıl da sarılmış, merak ile ona bakıyordu. Hemen Kaan aklına gelmiş, onun için endişelenmişti.

"Yok, Kaan iyi, size de selamı var. Sizi çok özlemiş, Nas'ı da."

Birkaç dakika sonra Buse'nin yeni evine gelmişlerdi, ikisi de yaşanan gerginliğin üzerinde durmamış, yok saymışlardı o anları.

Buse evden içeri girince bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Beklediğinden o kadar farklı ve güzel olmuştu ki, üstelik ona yapılacak bir şey kalmamıştı. Her yer pırıl pırıldı, eşyalar yerleştirilmiş, Buse'ye bir tek içinde yaşamak kalmıştı. Yüzündeki sevinç ile döndü.

"Mükemmel... Mükemmel... Burası ne kadar güzel olmuş, bayıldım. Çok teşekkürler, Tanrım şu renk renk çiçeklere bakın. Nas kızım bak mutfağımız ne güzel, off burada yemek yapmak da yemek de çok zevkli olacak. Salona bakın, Berke Bey çok teşekkürler çok."

Berke ve evdeki kızlar durmadan konuşan ve sevinç-

le oradan oraya koşuşturan küçük kadına bakıyorlardı, herkes Buse'nin bu tatlı sevincine ortak olmuş sevinç ile neler yaptıklarını anlatıyorlardı. Berke bu sırada Buse ve Zeyno'yu tanıştırdı.

"Evet, Buse Hanım işte bizim Zeyno."

"Merhaba Zeynocuğum. İsmin Zeynep mi? Kısa olsun diye mi sana Zeyno diyorlar?"

"Yok abla, adım Zeyno. Memnun oldum ben de. Minik kız bu mu? Asuman annem çok bahsetti, dediği kadar da varmış."

"Evet, bizim yaramaz bu ama Zeynocuğum ikimizin işi de zor. Nas hasta, alerjik astımı var. Bir de ilk defa farklı bir yerde yaşayacak, uyuyacak. Bu bir hafta üçümüz hep beraber oluruz ne dersin? Ben de sana yasaklı listemizi hazırlarım hımm?"

"Tabii abla, sen nasıl istersen. Şey yatıya kalacak mıyım? Asuman annem kal dedi ama..."

Buse, "Yok canım ama bu bir hafta olabilir, arada da işim uzayınca. Ama gece kızımla ben ilgilenmek istiyorum. Senin için sorun olur mu?" derken bir yandan da Berke'ye yöneltmişti gözlerini sen ne dersin, diye soran gibi.

Berke onay verir şekilde kafasını sallamış, "Siz karar verin hanımlar, bizim için her şey uygun. Hem babanla ben konuştum izin konusunda, rahat ol."

"Teşekkürler Berke abi. Siz nasıl uygun görürseniz bana uygundur ablacım..."

"Tamam, o zaman anlaştık. Şimdi gel Nas'ın odasına bakalım, ne nerede birlikte yerleştirelim."

"Abla önce karnınızı doyursaydınız, aç değil misiniz?"

"Ayy evet haklısın, heyecandan unuttuk. Hadi hep beraber bu evdeki ilk yemeğimizi yiyelim, ama Berke Bey şeyy... Burada sipariş verebileceğimiz neresi var?"

"Abla ne siparişi, biz hemen hazırlarız."

"Hadi bakalım kızlar o zaman acele edin, Buse Hanım yoldan geldi yorgun. Hadi bakalım utandırmayın bizi."

Kızlar yemek hazırlarken Buse açılmayan özel kolileri açtı, CD'lerini, filmlerini yerleştirdi. Berke ve Nas birlikte oyun oynuyorlardı. Sonunda hazırlanan yemek ile herkes sofraya oturmuş, mutfakta ilk yemeklerini topluca yemişlerdi. İşleri bitince ziyarete gelen Beril ve Berker ile evi daha bir şenlenmişti. Daha ilk günden onu yalnız bırakmadıkları için, hiç tanımadıkları halde bu kadar yakından ilgilendikleri için bu sımsıcak insanlara minnetle baktı Buse.

Oysa ne çok korkmuştu tek başına ne yapacağını, nereye gideceğini, kiminle konuşacağını bilememekten. Hele Beril daha şimdiden nasıl da sıcak davranmış, sanki yıllardır arkadaşıymış gibi hareket etmişti.

"Off Buse iyi ki geldin buraya, şu abim sonunda bir işe yaradı. Ben burada kimsesizlikten kendimi tarlalara vurmuşken seni otele müdür yaptı, bana da can yoldaşı. Aferin abi, bir taşla iki kuş!"

"Bak cadıya ya! Kızım karşında abin var senin, ayrıca hatırlatırım ki Kuday Şirketler Grubu'nun da yönetim kurulu başkanıyım. Yani Buse Hanım benim otelimin müdürü."

"Şunlara bak Buse, hâlâ kedi köpek gibiler. Çocukken de böylelerdi, ben de köşeden izlerdim. Sen takılma onlarla Buse, bana takıl hayatını yaşa."

Berker'in sözleri ile Buse kendini tutamamış kahkahasını bırakmıştı, onun gülmesi ile herkes gülmeye başlamış olanlardan bir şey anlamayan Nas da sevimlilik yapıp çığlıklar atarak ellerini çırpmıştı.

Sohbetleri arada Buse'nin çalan telefonları ile kesilse de evinde ilk saatleri Buse'nin beklediğinin tersine çok eğlenceli geçmişti. Ta ki herkes gidip kızı ile yalnız kalana, yeni yatağına kızı ile yatana kadar. O zamana kadar

içine attığı gözyaşlarını bırakmış, kızına sarılıp rahatlayana kadar hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Saner banyodan sonra daha fazla o odada kalmak istememiş, tüm eşyalarını toparlayıp çıkış işlemlerini yaptırmıştı. Nereye gideceğini bilemeden bir süre dolaştı arabası ile. Sahilde insanlar aileleri ve eşleri ile dolaşıyor, balık tutuyordu, bir anne çocuğunun peşinden koşuyor, bir baba ise küçük kızını salıncakta sallıyordu. Şaşkınlık ile kafasını salladı Saner. Ne garip, ilk defa bu tür şeyler gözüne çarpıyordu. O an babaannesinin bir zamanlar söylediği bir laf aklına geldi, "Ahh oğlum deden felç olmadan önce hiç bilmezdim bu kadar çok felçli olduğunu, ondan sonra fark ettim ki ne çok felçli insan varmış..." Şimdi de aynen öyle oluyordu, bundan önce, hatta evli iken bile fark etmediklerini şimdi fark ediyordu. Bir kez daha içinden okkalı bir küfür salladı kaderine, yaptıklarına, kendisine.

Biraz daha bilinçsizce arabası ile dolaştı, geldiği yeri fark edince kendine de inanamadı, evlerine gelmişti. Buse ile sözde onlara yuva olacak eve. Torpido gözünü açtı ve uzun zaman önce anahtarlığından çıkardığı iki anahtarı aldı, bagajdan bavullarını da alarak emin adımlarla eve doğru ilerledi. Belki de yaptığı çok mantıksızcaydı ama şu an bu evde olmak istiyor, orada huzur bulacağını düşünüyordu.

Kapının kilidini açıp içeri girince Buse'nin kokusu geldi sanki, burun deliklerinden içeri girip tam kalbine saplandı Saner'in. Evin kokusunu iyice içine çekti, daha koridorda bile evin içi o kadar boş geliyordu ki. Duvardaki Van Gogh resimleri hâlâ duruyordu ama sanki renkleri solmuştu, salondaki vazo, mumlar duruyordu ama sanki kırılmış gibiydi. Varaklı aynanın önünde du-

ran ikisinin düğün fotoğrafını gördü, son geldiğinde hiç resimleri yoktu şimdi ise bir tek bu resim çerçevesi ile duruyordu. Yaklaştı, hızlı adımlar ile hemen çerçeveyi eline aldı. Çerçeveyi alması ile arkasına sıkıştırılmış kâğıt düştü, eğilip kâğıdı alınca Buse'nin yazısını gördü. İçinde anlamsız bir sevinç ve acele ile kâğıdı açtı okumaya başladı.

Saner;

Belki bu notu hiç görmeyeceksin, belki başkaları gelip bu eşyaları toplayacak, belki de gelip sen bulacaksın ama ben yine de bunları sana yazmak istedim. Senden kaçıp geldiğim bu şehre yine senden kaçmak için veda ediyorum.

Sevdim mi çok sevdim, taptım, kocam, erkeğim oldun. Ama sevildin mi dersen orada durdum hep. Biliyordum beni seviyordun, ama kendi çapında, kendince... O kadar bencildin ki, dünyaya o kadar "ben" diye bakıyordun ki ne yazık ki "biz" olamadık. Belki ben çok şey bekledim, belki kendimi ifade edemedim ama olmadı yapamadık. Her şeyi affettim de Nas hasta iken senin yanımda olmamanı affedemedim. Yapamadım, sanırım orada da iyice koptum.

Ne yapalım, olmadı yapamadık ama sen hep benim için çok özel olarak kalacaksın çünkü kızımın babasısın. Yine senden kaçarak ama senden büyük bir parça yanıma alarak gidiyorum. Hani bir şarkı vardı ya 'Giderim alışırım gitmelere, gerek yok isyan etmelere. Giderim alışırım gitmelere direndi bu can ne bitmelere,' diyordu ya. Aynen öyle işte, giderim alışırım gitmelere...

Seni her zaman çok seven

Buse

Saner okudukları ile bir kez daha kahroldu. Neler yaşamışlardı, neler olmuştu onlara böyle? Bu Buse'nin onu resmen ikinci terk edişi ve ondan kaçışıydı. Sinirle havaya bir tekme salladı, ellerini saçlarına götürdü, bir süre daha oyalandıktan sonra yatak odalarına gitti. Oda da aynı ev gibi Buse kokuyordu resmen. Yorulunca

kendini attı yatağa ve sarıldı Buse'nin yastığına. Gerçi kaç zamandır tüm yatakta Buse tek başına olsa da o yastık onundu işte. Odadaki anıları geldi gözünün önüne. Sohbetleri, sevişmeleri, tartışmaları, kavgaları ve o unutulmaz barışma anları. Bezginçe kapattı gözlerini hayalinde Buse ile.

yirmi dokuzuncu bölüm

Zaman ne çabuk geçmişti öyle! İstanbul'dayken ilerlesin bu geceler sabaha kavuşsun diye dua ederken şimdi, 'Tanrım şu günleri uzat yetişemiyorum,' diyordu Buse. Buse taşındıktan sonra ailesi gelmişti yanına hemen, annesi ve babası yeni evine, yeni yaşayacağı yere bayılmışlardı. Sanki Nas da burada daha büyümüş daha gelişmişti. Geldiklerinden beri hiç rahatsızlanmamıştı da. Sahil kenarında beğendikleri evi Melek Hanım ve Arif Bey için tadilata başlatmıştı bile Berke. Buse'nin ailesi ile de kaynaşmışlar birbirlerini çok sevmişlerdi. İlk başlarda Arif Bey'in ağır baba görüntüsü ile çekingen davransa da tanıdıkça ne kadar yufka yürekli, sıcak, neşeli bir adam olduğunu anlamıştı Berke.

Taşınma, yerleşme ve çevreye alışma sırasında hiç kuşkusuz ki Asuman Hanım ve Beril çok yardımcı olmuştu Buse ve ailesine. Buse'nin kardeşi Tolga gelip yeni evlerini, yeni çevrelerini görünce daha bir rahatlamış, "Ablam seni gönül rahatlığı ile bırakıp gidebilirim artık, gerçekten kendine dünya üzerinde cennet yaratmışsın," demişti.

Uzun süredir oturduğu koltuktan yavaşça kalktı Buse, ofisinin camından dışarıda koşuşturan yeni elamanlarını izledi. Departmanlarına göre bir aylık genel eğitimden geçecekler ve sonunda girecekleri test ile ele-

man seçimleri belirlenecekti. Buse en çok sıkıntıyı müdürler ve ofis çalışanları kadrosunu oluştururken yaşamıştı. Alt kadrolar için Berke'ye verdiği söz üzerine genelde Göcek halkının yerlisi ve çevre ilçelerde yaşayan insanları seçmişlerdi. Berke bu otel ile yaşadığı yere iş imkânı sunmayı amaçlamış, birçok gencin boş boş kahve köşelerinde oturmasındansa burada çalışmalarını istediğini belirtmişti.

Geçen iki ay boyunca neredeyse her gün birlikte çalışmışlardı Buse ve Berke. Mesai saatinin bitmesine rağmen otelde kalmışlar, yeri gelmiş muhasebe ile ilgilenmişler, yeri gelmiş insan kaynaklarına destek olmuşlardı. Bu yoğun zamanlarında annesi ve babasının burada olması ilaç gibi gelmişti Buse'ye. Zeyno ve Nas beklediğinden çabuk birbirine alışmıştı. Zeyno yeri geliyor Buse'nin bile unuttuğu işlerine koşuyor, Nas ile de çok titiz bir şekilde ilgileniyordu. Bir kez daha şükretti Berke'ye Zeyno'yu bulduğu için.

Genç adam omzunu kapıya yaslamış cam kenarında düşüncelere dalmış genç kadını izliyordu sessizce. Birkaç dakika sonra kendini toparladı, dalıp gittiği silüetten kendisini aldı ve sesine neşe katarak konuşmaya başladı.

"Hadi Buse yemeğe gidelim, acayip acıktım saat kaç olmuş. Hem ne yapıyorsun sen öyle cam kenarında?"

"Ay Berke Bey korktum!"

Berke'nin sesi ile yerinden sıçramıştı Buse, o an anladı ne kadar daldığını.

"Özür dilerim, korkutmak istememiştim seni."

"Önemli değil, zaten sizin de bir suçunuz yok, ben dalmışım."

"İşlere bu kadar kaptırma diye söylüyorum sana."

Yüzüne o masum gülümsemesini takarak yaklaştı Buse'ye elini uzatıp "Hadi ama cidden çok acıktım, bir şeyler yiyelim."

Buse bir karşındaki adama baktı bir de uzattığı ele, bu dost eli ne çok uzanmıştı son zamanlarda ona. Gülümseyerek bir adım attı Berke'ye doğru, "Tamam, gidelim ben de acıktım, ama bu sefer yemekler benden, itiraz istemem patron!" deyip Berke'nin yanından hızlıca geçerek masasına doğru ilerledi. Buse'nin hemen yakınından rüzgârını bırakarak geçmesi ve ardında bıraktığı kokusu ile Berke öylece kalakaldı. Geceler boyunca uykusundan uyandıran, her gittiği yerde burnuna gelen koku buydu işte! Kaç kere etrafına, "Burası çiçek gibi ne kokuyor?" diye sormuş, herkesin şaşkın bakışları ile karşılaşmıştı. Toparladı kendini ve masadan çantasını alan Buse ile otelden çıktılar.

Buse marinadaki balık lokantasına gitmeyi teklif ettiğinde Berke'nin değişen yüzüne bir anlam verememişti. Yanında neşeli, konuşkan, sımsıcacık gözleri ile ışık saçan adam gitmiş saniyesinde buz gibi biri gelmişti. Berke'nin, "Orayı sevmiyorum, çok tanıdık da var, gitmeyelim," demesi ile sahildeki balıkçılara doğru ilerlediler. Artık alışmıştı Buse, burada herkes Berke'yi çok seviyor, ona saygı duyuyordu. Berke'ye duyulan saygı ile kendisine de hürmet ediyorlar, "Berke Beyimizin müdürü," deyip Buse'ye ellerinden gelen yardımı yapıyorlardı. Yol boyunca önlerini kesen insanlarla sohbet etmişler yavaş yavaş ilerlemişlerdi gidecekleri yere.

"Ya kusura bakma ama ben sana yürümeyelim dedim."

"Bugün benden ne çok özür dilediniz, ben şikâyetçi değilim. Tam tersi çok rahatım lütfen..."

"Tamam, ee ne yiyoruz bakalım?"

"Tabii ki istavrit tava veee bol salata."

Berke siparişleri garsona söylerken Buse yüzünü denize doğru çevirdi. Neredeyse elli gün olmuştu burada, ama elli gündür hiç sıkılmamıştı bu deniz manzarasına

bakmaktan. Berke, Buse'ye dönünce hissetmiş gibi Buse yüzünü yavaşça Berke'ye çevirdi.

"Biliyor musunuz ben İstanbul'da Boğaz'da oturuyordum. Her gün Boğaz manzarası ile güne başlayıp Boğaz manzarası ile günü bitiriyordum. Şimdi anlıyorum da o herkesin âşık olduğu manzarayı durup soluklanıp bir kez bile izlemedim. Hep bir koşuşturmaca, hep bir yerlere yetişme çabası. İşe yetiş Buse, organizasyona yetiş Buse, eve yetiş Buse... Burada da yetişmem gereken yerler var ama eskisi gibi değil. O kadar huzurlu ki denizi her gördüğümde durup soluklanıp tekrar devam edebiliyorum."

"Haklısın burada hayat hızlı akar ama huzurludur, yormaz seni... Akşam yastığına başını koyduğun an huzurla uyursun. Uyurken kaşların çatılmaz, yüzünde hep bir gülümseme vardır."

"Evet gülümseme... Ben burada güldüğüm kadar, kendimi iyi hissettiğim kadar hiçbir yerde hissetmedim. Pardon yalan söyledim, bir de Roma."

"Roma mı?"

"Evet... Benim âşık olduğum şehir Roma."

"Ben hiç gitmedim İtalya'ya biliyor musun?"

"Ciddi mi? Büyük kayıp bence. Gidip Roma'yı yaşaman, ciğerlerinde soluman lazım havasını. Bir gün giderseniz unutturmayın ben size gezi planını yaparım."

"İnşallah... Umarım sen rehberim olursun."

Berke birkaç saniye Buse'ye bakıp tekrar konuşmaya başladı, "Sen nasıl bir kadınsın Buse bir türlü tam oturtamıyorum kafamda..."

"Nasıl yani?" Buse biraz bozulmuş, yüzü asılmış, şaşkın bir şekilde baktı Berke'ye.

"Asma hemen suratını. Bakıyorum iş yerinde inanılmaz bir iş kadınısın bazen yanına gelip soru sormaya bile çekiniyorum, o kadar yoğunsun ki hep bir şeylere

koşturuyorsun. Sonra bakıyorum Beril'lesin ve kahkahalar atan bir arkadaş oluyorsun. Nas'ı görmene bile gerek yok adı geçtiği an şefkatli, ilgili anne oluyorsun. Ailenin yanında sevgi dolu evlat oluyorsun. Berker ve Kaan ile yaramaz bir kız çocuğu... Çözemedim seni ben, içinde kaç tane kadın var?"

Buse şaşkınlık ile Berke'yi dinlerken bir anda ağzından çıkan kelimelere sahip olamadı, "Peki sizin yanınızda nasıl bir Buse'yim ben?" deyiverdi.

Berke, Buse'den gelen bu soru ile şaşırdı ilk önce, ama vereceği cevabı tam kestiremediği için birkaç saniye düşünürken Buse'nin çalan telefonu böldü ikisini.

"Efendim?"

"Buse, nasılsın?"

"İyiyim Saner, sen?"

"Ben de ne kadar iyi olursam öyle. Rahatsız etmiyorum değil mi? Uygun musun?"

"Yok, uygunum, bir şey mi oldu hayırdır?"

"Hani arabanı getirecektim ya, bu hafta sonu ben uygunum, sen de uygunsan gelmek istiyorum. Hem Nas'ı da çok özledim."

İlk başta ne diyeceğini bilememişti Buse, ama sonuçta kızının babasıydı Saner. "Tabii, gelebilirsin, Nas da seni özledi," diyebildi.

Berke konuşulanları duydukça içinin sıkıldığını fark etti, neler oluyor da karşısındaki bu küçük kadını bu kadar önemsiyordu ki? Elbette o adam gelip kızını görecekti en doğal hakkıydı, ama şimdi nerden çıkmıştı durup dururken? Buse'nin konuşmasının bitmesi ile soran gözlerle ona baktı. Karşısındaki adamın bir anda kısılan ve ateşler çıkaran gözlerinden ürkse de bir anlam veremedi ve açıklama ihtiyacı duydu.

"Saner... Eşim, yani eski eşim, Nas'ı görmek istiyormuş da, benim de arabamı getirecek."

"Anladım. Neyse yemeğimizi yiyelim otele geri dönelim, yeni teknik müdür ile görüşmem var da."

"Tamam..."

Gerilen ortam ile Buse ne olduğunu anlamamıştı, şimdi neden bu kadar tepki vermişti ki Berke Bey? Sessizlik içinde yenen yemekten de bir şey anlamamıştı, sanki görev için yiyor gibiydi. Biraz önündeki balıkları tırtıkladıktan sonra kafasını tabaktan kaldırmadan Berke'ye baktı Buse. O da düşüncelere dalmış vaziyette önündeki balık ile oynuyordu.

"Berke Bey..."

Buse'nin seslenmesi ile hızlıca kafasını kaldırdı tabaktan Berke. Sinirle, "Bana artık Bey diye hitap etmeyi keser misin? Yeteri kadar samimi olmadık mı şu geçen zamanda?"

"İyi ama, yani siz?"

"Ne Buse, ben ne? Tamam, otelin sahibi olabilirim ama ben seninle patron-çalışan ilişkisini çoktan aştığımızı düşünüyorum. Beril ve Berker gibi olduğumuzu zannediyordum."

"Öyleyiz de. Tamam, kızmanıza gerek yok, rahatsız olduğunuzu bilseydim size böyle hitap etmezdim."

"Rahatsız olmuyorum. Ben sadece daha yakın olduğumuzu düşünüyorum ve sana öyle yaklaşıyorum ama sen hep bir mesafe koyuyorsun böyle hitap ederek."

"Tamam. Neyse kalkalım mı, ben doydum."

"Kalkalım."

Otele gider gitmez ikisi de resmen kaçarak geçmişlerdi ofislerine, Berke daha fazla dayanamamış, otelde duramamıştı. O günkü tüm işlerini iptal edip dışarı attı kendini. Neden bilmiyordu ama olduğu yere sığamıyordu, sanki her yer ona dar geliyor, boğulacakmış gibi hissediyordu. Kendini en iyi hissedeceği yere gitmek istedi ama Nalan'dan boşandığından beri oraya adım atma-

mıştı. "Emektar kim bilir ne haldedir?" diye söylenerek marinaya doğru yol aldı.

Nalan ile tanışmadan önce bir tutkuydu yatla dolaşmak onun için, sessiz koylara yol almak, sonsuz mavi ile buluşmak. Nalan ile evliliğinden sonra fazla vakit ayıramamıştı Berke bu sevdasına, karısı her dakikasını onunla geçirmek istiyor, ondan başka ilgilendiği bir şey olursa hemen bir kavga çıkarıyordu. En büyük kavgaları ise akşam yemeğinden sonra babası ile oynadığı tavlaya karışmasıydı.

"Zaten tüm gün şirkette berabersiniz, akşamlarını sadece kendime istiyorum," diye tartışırlardı. İlk başlarda Nalan'ı haklı bulsa da ilerleyen zamanlarda bu şımarıkça hareketleri iyice çoğalmaya başlamıştı, ta ki o geceye kadar...

Akşam yine ailece yemek yenmiş, sonra klasikleşen tavla turnuvası başlamıştı ki Nalan'ın yukarıdan bağrış sesleri gelmişti. Ne olduğunu anlamayan ev ahalisi korku ile yukarı çıktığında Nalan'ı, Kaan'a bağırırken ve onu hırpalarken bulmuştu. Berke o gördüğü sahne ile donmuş kalmış, işittikleri ile kulakları uğuldamaya başlamıştı.

"Allah kahretsin, yeter ben mi istedim ha? Bana mı sordular çocuk ister misin diye! Yeter dayanamıyorum yeter. Ağlama çocuk, bıktım senin yaramazlıklarından, aynı o soyunu sevmediğim babana çekmişsin, yeter! Bu ne dikbaşlılık bu yaşta, sana baktıkça o sözde otoriter dedeni görmekten bıktım. Ne vardı ha! Ona bu kadar benzeyecek ne vardı? Çek git, defol odana gözüm görmesin seni! Oyun oynayacakmış mahvetmiş sandığımı!"

Tam elini kaldırmıştı ki, Berke hışımla fırladı olduğu yerden, Nalan'ın elini havada yakaladı ve sımsıkı tuttu. "Eğer bir daha o el kalkarsa, sesin yükselirse Kaan'a, karşı kapıda bulursun kendini. Nasıl bir anne bunları söyler kendi özoğluna ha? Nasıl?" demiş karısını duva-

ra doğru savurmuştu. Korkudan yerinden kımıldayamayan, ağlayamayan Kaan'ı, Beril hemen oradan alıp götürmüştü. Berke o sinirle Nalan'a bir şey yapmamak için evden çıkıp gitmiş, uzun zamandır ihmal ettiği teknesine doğru yol almıştı. Gece orada kalmış, yıldızlar ve denizle dertleşmişti. Nalan'ın kendi karısının özbeöz oğluna dedikleri kulaklarından bir türlü gitmiyor, inanamıyordu yaşananlara.

Tan ağarırken içi geçmişti güvertede, birden duyduğu şangırtı ile fırladı yerinden, daha ne olduğunu anlamadan Nalan'ı elinde bir sopa ile teknenin camlarına, kapılarına vururken yakaladı. Nalan zincirlerinden boşalmışçasına elindeki sopa ile tekneye vuruyor, Berke'ye hakaretler ediyordu. Bekçinin gelmesi ile sakinleştirilebilmişti ancak, Berke şoförleri Ahmet ustayı çağırıp eve yollatmıştı karısını ve o günden sonra babasının cenazesi ile evine geri dönmek zorunda kalınca görmüştü Nalan'ı tekrar.

Sanki düşüncelerden kurtulmak ister gibi kafasını salladı Berke. "Nereden geldi şimdi bunlar aklıma?" diye söylenerek Emektar'a yürüdü. Neredeyse iki yıl geçmişt en son gelişinden bu yana. Görevliler bakımını aksatmamış, gözleri gibi bakmışlardı ona, şimdi de pırıl pırıl karşısında duruyordu işte. Bekçi Nazmi, Berke'yi uzaktan görmüş koşarak yanına gelmişti.

"Hoş geldin beyim. Özlemişiz seni... Açılacak mısın?"

"Hoş bulduk Nazmi. Evet, uzun zaman oldu... Ben de özledim. Emektar ne durumda açılabilir miyim?"

"İstersen Pasifik'i bile geçersin beyim, hazır tabii..."

Berke günü Emektar ile batırmış, geceyi seyrederken annesine haber vermediğini hatırlamıştı. Ceketine uzandı ve cebinden telefonunu aldığı zaman gördü telefonun sessizde kaldığını ve cevapsız aramaları. Beş dafa evden aramışlar, dört defa şirketten, Berker, Beril

ve bir cevapsız da Buse'den. Ekrandaki isme ve numaraya baktı. "Ahh Buse ahh... Ne oluyor, ne yapıyorsun bana? Neden böyle davranıyorum ha? Eşiymiş... Pehh o bile daha kabullenememiş baksana boşandıklarını! Eşim dedi o adama... Eşim... Ahh Buse ah!"

İlk önce annesini arayıp iyi olduğunu, işlerden bunaldığını ve Emektar'la olduğunu söyledi. Asuman Hanım, Emektar'la olmasına ilk başta şaşırsa da Berke'ye bir şey belli etmeden telefonu kapattı. Kardeşlerini arayıp laf anlatmak istemedi, ne de olsa şimdi Asuman Hanım yedi düvele haber verir diyerek Buse'yi aradı. Uzun çalışlar sonunda açılmayan telefonu tam kapatırken Buse'nin telaşlı, "Berke!" demesi ile kalakaldı.

"Efendim Buse, beni aramışsın yeni gördüm."

"Evet... Neyse, sana ulaşamayınca Berker'e ulaştım. Biz hastanedeyiz, Nas hastalanmış, ben de korku ile seni aradım ama ulaşamadım..."

"Hastanede mi? Hemen geliyorum neredesiniz?"

"Fethiye..."

"Tamam, çok yakınım geliyorum."

Berke kendisine bağıra bağıra denizde ilerledi, Fethiye'ye çok yakın bir koya demirlediğine içinden dua ediyor ama sesli sesli kendisine kızıyordu.

"Ne vardı ha ne vardı otelden çıkacak, bu kadar sinirlenecek ne vardı! Ya o minik prensese bir şey olursa..."

Sonunda Fethiye'ye gelmiş, liman polisinden uygun yer onayını alıp hemen karaya çıkmıştı. Soluksuz hastaneye geldiğinde, Berker'i koridorda beklerken buldu. Berker Nas'ın o nefes alamadığı ana şahit olmuş, minik bedenin nasılda can çekiştiğini anbean görmüştü. Hemen abisinin yanına ilerledi ve sarıldı ona.

"Abi çok kötüydü çok... Hırıltıları, nefes almaya çalışması, Buse'nin hali..."

"Buse nerede? Neden olmuş? Arif abiler burada mı?"

"Yok, benim dışımda kimse bilmiyor, Buse telaşlan-

dırmak istemedi. O da içeride, Nas'ı oksijen çadırına aldılar. Minicik bedeni o koca çadırın içinde abi... Ben dayanamadım. Gir bak sen bir..."

"Tamam, Zeyno nerede peki?"

"O evde bizden haber bekliyor."

"Anladım..."

Berke sessizce kapıyı açtı, yatağında şeffaf bir çadırın içinde yatan Nas'ı gördü ilk başta. Minik kız derin bir uykuda gibiydi. Buse ise yatağın kenarına oturmuş çadırın dışında kalan kızının bacaklarını, ayaklarını okşuyordu... Berke boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Geçmiş olsun..."

Buse, Berke'nin sesini duyması ile hemen yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Teşekkürler... Ulaşamadım sana."

"Özür dilerim, çok özür dilerim, telefonum sessizde kalmış. Bugün senden ne kadar çok özür diledim değil mi?"

"Evet... Ama en ağırı bu oldu sanırım. Sana ulaşamadım. Nasıl alıştırmışsın beni iki ayda her an yanımda olmana, dostluğuna... En çok ihtiyacım olduğu anda bulamadım."

Berke, Buse'nin gözünden düşen bir damla yaşı başparmağı ile sildi, kendisine çekip sıkıca sarıldı.

"Hşttt, tamam geçti, ben buradayım ve hiç gitmeyeceğim. Sakin ol artık..."

Berker annesinin devamlı aradığını, bir şeylerden şüphelenmeye başladığını söylemek için kapıyı aralamıştı ki birbirine sarılmış duran abisi ve Buse'yi gördü. Hiç ses etmeden kapıyı aralık bırakıp hemen dışarı çıktı, "Anne bu sahneyi görmeliydin... Duaların kabul oluyor sanırım," deyip gülümseyerek uzaklaştı oradan.

Berke, Buse'yi sakinleştirdikten sonra Nas'ın doktoru ile konuştu, gerekirse İstanbul'a hemen götürebilecekle-

rini belirtti ama doktorun açıklamaları ile korkulacak bir şey olmadığını, İstanbul'dan gelen aşının yapıldığını, bahar ve mevsim geçişi nedeniyle alerjik olayların arttığını açıkladı. Birkaç gün daha Nas'ı misafir edeceklerini belirtip gerekli açıklamaları yaptı. Berke doktordan duydukları ile biraz daha rahatlamıştı. Küçük kızı öylece yatarken görmeye alışık olmayınca kötü olmuş, Buse'nin de yıkılmış halini ilk defa görünce iyice paniklemişti. Nas'ın odasına geri döndüğünde küçük kızı uyanmış, Buse'yi de şeffaf çadırın üzerinden onunla konuşurken bulmuştu. Doktorun dediklerini bir kez de Buse'ye anlattı ve ailelere artık haber verilmesi gerektiğini söyledi. O ana kadar ailesi aklına bile gelmemişti Buse'nin, bu gerçek ile sarsıldı. Annesi ve babası burada olmasına rağmen ilk öğrendiği anda Berke'yi aramıştı, ulaşamayınca yine Berke'ye ulaşmak için Berker'i aramıştı fakat babasını aramak aklının ucuna bile gelmemişti. Düşüncelere dalmıştı ki Berke'nin sesi ile toparladı kendini.

"Buse iyi misin? Bak üzülme, Nas iyi olacak... Ben Arif abiyi arıyorum, anneme de haber vereyim gelirim tamam mı?"

"Tamam, şey bir de anneme gelirken bana ve Nas'a gerekli eşyaları getirmesini söyler misin?"

"Tabii... Ben hemen geleceğim."

Berke'nin telefonu ile Asuman Hanım ve Beril hemen yola çıkmış, önce Arif Beylere uğramış, onların o kadar yolu tek başına gitmesini istemedikleri için onları da alıp Fethiye'ye hastaneye gitmişlerdi. Hastanede Berke ve Berker'i koridorda bulan Melek Hanım başı ile selam vermiş hemen Nas'ın odasına girmişti. Arif Bey ise ayaküstü olanları öğrenmiş, doktor ile bir kez de kendisi konuşup İstanbul'daki tedaviyi ayrıntıları ile anlatıp, açıklamaları dinleyip öyle torununun yanına girmişti. Nas'ın çok daha kötü hallerini gördükleri için biraz daha rahatlamıştı Melek Hanım kızı uyurken görünce.

İçeridekileri rahatsız etmemek için Berke dışarı çıkmıştı ki Buse'nin Berke'ye, "Babamı benden ara," diye verdiği telefonun hâlâ onda olduğunu cebinde çalması ile hatırladı, ekranda gördüğü isimle telefonu açıp açmama arasında gitse de dayanamadı açtı.

"Efendim..."

Saner bir anda duyduğu erkek sesi ile şaşırdı ve birkaç saniye sessizlik oldu. İki adam birbirlerinin nefeslerini dinlediler ve Berke dayanamadı tekrar, "Efendim?" dedi. Bunun üzerine Saner toparlanıp konuşmaya başladı.

"Özür dilerim yanlış oldu galiba ama ben Buse'yi aramıştım."

"Hiç de yanlış olmadı, evet Buse Hanımın telefonu, buyurun?"

"Ben Saner? Buse nerede? Siz kimsiniz, neden açtınız telefonunu?"

"Buse, Nas'ın yanında, prenses hastalandı şimdi hastanedeyiz, telefonu bendeydi... Bu arada ben Berke, Özdem Berke Kuday..."

Otuzuncu Bölüm

Berke yavaşça odadan içeri girdi, Buse yatağın bir kenarına oturmuş Nas ile konuşuyor ona hikâyeler anlatıyordu. Odaya birinin geldiğini fark edip döndü arkasını ve Berke ile karşılaştı, iki gündür bir an olsun yalnız bırakmamıştı Berke onları. Her şeye koşturmuş her ihtiyaçlarında yaraya tampon olmuştu resmen. Buse, Berke'yi görmesi ile o ışıltılı gülümsemesini yerleştirdi yüzüne.

"Günaydın... Bugün senin otelde olman gerekmiyor muydu?"

"Evet, ama prensesi görmeden yapamadım... Nasıl oldu?"

"Gayet iyi, bugün çıkabilirmişiz doktor sabah söyledi."

"Ohh çok şükür! Atlattık o zaman, rahatla sen de artık."

Yatağa doğru ilerleyip Nas'ın yanına oturdu Berke, minik ellerini avucunun içine alıp öptü ve o mis gibi bebek kokusunu içine çekti. "Seni yaramaz kız, nasıl korkuttun bizi!"

Nas anne denmesi ile gülücükler atarak, "Annii dell dell del!" diyerek ellerini açıp kapatıp annesini yanına çağırdı.

Berke onun bu hallerine gülerek, "Bu kız çok dilli olacak yandın valla Buse," dedi ve eğilip Nas'ın göbeğini burnu ile gıdıkladıktan sonra öptü.

Onları gülümseyerek izleyen Buse yavaş adımlarla yatağa doğru gitti ve ayakta durarak, "Bunun şımarıklığı sana, aslında sen gelene kadar öyle sessizce yatıyordu. Şimdi nasıl da nazlanıyor şuna bak..."

Nas yatakta bir o yana bir bu yana dönerken Berke'ye baktı, yine o güzel kıkırdamalarından birini yolladı. "Abii..." dedi.

Buse, Nas'tan duyduğu "abi" ile şaşkınlıktan çığlık attı. "Ne dedi benim prensesim, abi mi? Abi evet, abi. Berke bak sana abi dedi."

Berke, Nas'tan duyduğu o "abi" ile oturduğu yerde kalakaldı. İlk kelimeleri hep ona denk geliyordu. "Anne, abi, baba, dede..."

O an aklına geldi Saner ve baba olmadan "baba" diyen minik kızın hali... Saner telefon konuşmasında hemen gelemeyeceğini işleri olduğunu iki güne kadar gelebileceğini söylemişti. Demek ki bugün geliyordu Saner, o meşhur sözde "baba" kızının hiçbir şeyinde yanında olmayan, hasta yatağında başucunda beklemeyen, gece nefesini dinlemeyen baba! İçinden okkalı bir küfür savurdu.

'Böyle babaya da, adama da...'

Buse'ye baktı, nasıl da çırpınıyordu kızı için, hayatı için... Bir kez daha salladı o küfürleri. "Ben böyle kadını yüz üstü bırakan adama..."

Doktor içeride son kontrolleri yaparken Berke dışarıda bekleme odasında oturuyordu, birazdan çıkışlarını yapacaklar, Buse ve minik prensesi evlerine götürecekti ki kendisine doğru gelen Buse'nin yüzünü görünce donu kaldı...

"N'oldu, neden yüzün böyle?"

"Bugün çıkmıyoruz, doktor bey bir gece daha kalmasını istedi. Ben babamlara haber vereyim boşuna beklemesinler."

"Dur, tamam ararız da neden, nesi varmış da çıkamıyoruz?"

"Bilmiyorum, nefesi tam istediği gibi değilmiş. Ne olur ne olmaz diye bir gece daha takipte olalım dedi."

"Neyse üzülme bak, tamamen iyi olacak kızın. İçeride mi?"

"Evet, uyuyor. Biraz burada oturalım mı? Odada nefes alamadım."

"Tamam. Dur kapıyı açalım ağlarsa duyarız..."

Buse, Berke'nin bu hareketi ile ağlamaya başladı birden.

"Nasıl da düşünceli, duyarlı... Hem de daha şurada kaç zamandır tanıdığı bizlere karşı. Tanrım bir de kızımın babasına bak! Kızının hasta olduğunu biliyor ama hâlâ gelmedi. İşleri yoğunmuş, yola yeni çıkabilmiş. Sabah sabah bana dediğine bak! Nasıl bir adamsın sen Saner? Nasıl bir insan?"

Hasta odasının kapısını açıp arkasını dönmesi ile Buse'yi bekleme odasındaki koltukta ağlarken buldu Berke. Başını iki elinin arasına almış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi, sessizce gidip yanına oturdu Buse'nin. Sarılmak istiyor sarılamıyor, elini tutmak destek olmak istiyor yapamıyordu. Sadece yanında oturup, "Ben yanındayım," mesajını verebiliyordu.

Buse elinin tersi ile gözyaşlarını sildi, yavaşça konuşmaya başladı kafasını yerden kaldırmadan.

"Daha boşanmaya karar vermeden önce, yani Saner bizimle yaşamayı bıraktığı zaman bir şiir kitabı almıştım. Sanki içimden bir ses git, al, oku dedi. Kitabı rastgele açtım. İlk okuduğum şiir tam kırk altı gün boyunca iç sesim oldu.

Ne zaman eskiyor sevgiler anne. Ödenen acıların bedeli geçince mi?.[9]

Sesli okudu o zamanki iç sesini, gözyaşları eşliğinde. Devam etti konuşmaya...

"İşte böyle... Şiirin, beni birebir yansıttığını fark ettikten sonra karar verdim, madem yalnızsın hayatta o zaman yürümeye başlamalısın diye. Şimdi tam altmış bir gündür yürüyorum. Ama Nas hak etmiyor galiba bu kadar yalnızlığı."

Berke birbirine kenetlediği ellerini bacağının üzerine koydu, boğazını temizledi, konuşmaya başlarken açılan kapı ile Buse'nin yerinden fırlayıp bir adama tokat atması ve sarılması bir oldu. Berke daha olanların hızına yetişmeye çalışırken Buse adama sarılmış ağlıyordu. Onun yapmadığını yapmıştı adam. Buse'ye sarılmış, elleri sırtında geziyor, onu yatıştıracak sözler söylüyordu.

"Çok korktum... Bu sefer çok korktum Saner, neden yine bu kadar geç kaldın neden?"

Berke, Saner'in adını duyar duymaz yavaşça yerinden kalktı. Sonunda gelmişti işte o adam. Gelmiş, Buse'yi kollarına almıştı... Ayağa kalkması ile göz göze geldiler. Saner, Buse'yi omuzlarından tutup biraz kendinden uzaklaştırdı, gözyaşlarını sildi. Berke onları izlerken, onun gözlerinin içine baka baka... Daha iki gün önce kendi elleri ile sildiği gözyaşlarını şimdi başka bir adam siliyor, sarılıyordu Buse'ye. Hissettiklerini belli etmeden, boğazını temizledi tekrar. Buse duyduğu ses ile döndü.

"Ahh Berke kusura bakma... Birden Saner'i görünce... Bu arada Saner, Nas'ın babası. Berke, buradaki patronum ve yakın dostum."

"Memnun oldum Saner Bey, geç olsa da gelebildiniz."

---

9 İclal Aydın, Yağmur

"Ben de... O gün telefonda da söylemiştim acil işlerim vardı. Neyse, Buse kızımı görmek istiyorum, onu çok özledim."

"Odada uyuyordu."

Buse önde Saner arkada içeri girdiler. Berke bekleme odasında öylece beklemeyi tercih etmişti. Saner uyanmış yataktan etrafa cin gibi bakan kızını görünce ne kadar özlediğini bir kez daha anladı ve hızlı adımlar ile yatağa doğru hareket etti. Zaten birkaç adımlık olan mesafeyi hızla kapatıp sarıldı kızına.

"Benim minik meleğim... N'oldu sana? Bak, baba geldi. Cadım benim, sevimli cadım..."

Bir yandan kızını öpüyor bir yandan onunla konuşuyordu ki Nas babasına sarılmış öperken, "Baba!" deyiverdi yine her babasının resmine baktığında yaptığı gibi. "Babaa..." diyordu minik elleri ile sarılmaya çalışırken. Saner duyduğu ile ne yapacağını şaşırdı. Kızı konuşmaya başlamış ve kendisine, "Baba," diyordu.

'Şimdiye kadar ölmediysem bu andan sonra hiç ölmem, kızım bana baba dedi... Baba! Ne kadar farklı bir anlamı varmış insan kendi bebeğinden duyunca anlıyormuş ne demek olduğunu,' diye geçirdi içinden.

"Kızım, meleğim evet baba, bak baban burada. Özledin mi beni, ben seni çok özledim."

Kapıdan baba-kızın sarılmasını izleyen Berke, tam gitmek için hareketlenmişti ki Buse'nin sesi ile kaldı.

"Berke nereye, gidiyor musun?"

"Evet, artık otele gideyim, iki gündür boşladık, neyse akşama uğrarım. Zaten bizimkiler de gelir gün içinde. Arif abilerin haberi var birazdan burada olurlar."

"Tamam, ama Nas'a veda etmeyecek misin?"

"Babası ile şimdi, rahatsız etmeyeyim."

"Gel hadi, öp ve öyle git."

Berke, Buse'den de aldığı güç ile yatağa doğru ilerledi, minik kız babasının kucağındayken Berke'yi görmesi

ile ellerini çırpıp, "Abii, abii dell..." demesi ve hareketlenmesi ile Berke kendine daha da güvenip hızlı adımlarla ilerledi onlara doğru.

"Dur prenses, dur, geldim. Ben gidiyorum hadi yat ee yap sen de, iyileş; Kaan gelecek biliyorsun değil mi?"

Nas, Kaan'ı duyması ile çığlıklar atıp gülmeye başladı, ağzında bir şeyler geveleyip babasının kucağından Berke'ye doğru atıldı, Berke'nin onu tutması ile öptü yanağından sulu sulu.

Sonunda hastaneden çıkmışlardı, gece Saner ve Buse hastanede kalmış şimdiye kadar neler yaptıklarını konuşmuşlardı. Saner evi boşalttığını tüm eşyaları huzurevine bağışladığını, ortadaki yaşlıların bakıma ihtiyacı olanların sevinçlerini anlattı Buse'ye. İşlerin nasıl gittiğinden, İstanbul'dan yeni evinden bahsetti. Buse ise burada neler yaptığını, evini, iş yerini, yaşadıklarını, ailesini anlattı; anlattığı her şeyin içinde Berke'den bolca bahsederek.

Saner'in dikkatinden kaçmamıştı Buse'nin her yaşadığında Berke'nin de olması, hatta ailesinin de.

Buse bir yandan yolu tarif ediyor bir yandan da kucağındaki Nas ile ilgileniyordu ki, eczaneye uğramaları gerektiğini söyledi. İlaçları almak için arabadan iner inmez esnafın çevresini sarıp kızını sorması ile şaşırdı Buse. İnsanlar o kadar sıcak ve içten yaklaşıp halini hatırını, minik kızın durumunu soruyordu ki bir kez daha buraya geldiği için şükretti. İstanbul'da ne iş arkadaşları ne de komşuları bir kez bile sormamıştı, şimdi burada sadece iki üç aydır tanıdığı insanlar yolunu kesip soruyordu. Arabadan onu izleyen Saner'i gördü Buse, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Sonunda ilacı alıp arabaya binebilmişti.

"Yani bir an gelmeyeceksin sandım. Ne oldu öyle bir anda insanlar çevrene toplandı, kesin iş istiyorlardır, yeni otelde müdürsün ya."

Buse, Saner'in bu duygusuzluğuna inanamadı, yani her şey maddiyat, çıkar ilişkisi miydi onun için?

"Hayır, Nasperver'i sordular, hasta olduğunu öğrenmişler..."

"Onlara ne ki? Bak işte, sözde sana yakın olmak için ilgili rolü yapıyorlar. Kesin iş güç dertleri vardır."

"Bu kadar duygusuz olduğuna inanmıyorum."

"Neden, ne dedim ki ben şimdi?"

"Neyse, buradan düz git, sonra sağa karşına çıkan ilk site."

Sessizce eve gelmişlerdi, onları evde bekleyen sürprizden habersiz. Buse'nin annesi ve babası Nas'ın eve gelmesi şerefine minik bir parti düzenlemişti torunları için. Asuman Hanım, Berker, Beril, Berke, Zeyno ve çiftlikteki diğer çalışanlar gelmiş hep beraber evi süslemişler, Nas için yemekler hazırlamışlardı havuz başında. İçeri girmeleri ile "Evine hoş geldin Nas kızz!" sesleri yükselmişti ki arka bahçeden koşarak gelen Kaan'ın sesi herkesi bastırmıştı.

"Oleyyy Nas gelmiş! Benim prensesim gelmiş... Buse, Buse..."

Kahkahalar arasında arka bahçeye geçtiklerinde Buse gözlerine inanamamıştı, ne çok hazırlık yapmışlardı. Herkese teşekkür ettikten sonra Nas'ın üzerini değiştirmek için yukarı çıktı Buse.

Saner bir köşede sessizce olanları izliyordu. Buse kendisine gayet güzel bir hayat kurmuş, hatta hayatına yeni insanlar katmıştı. Hiç olmadığı kadar gülüyor, konuşuyordu. Eski ailesi, Buse'nin annesi babası bu yeni insanlar ile gayet iyi anlaşıyor, birbirlerine sıcak davranıyorlardı. Bir o kadar da Saner'e uzak... İnsanları izlerken yanına gelip elindeki içkiden kendisine de uzatan

Berke'ye baktı, kafasını "Selam" der gibi sallayıp içkisini aldı. İki adam sessizce bir elleri ceplerinde ilerideki sevinçli insanları izlerken Berke konuşmaya başladı.

"Keşke daha önce gelebilseydiniz, Nas'ın size ihtiyacı vardı."

"Neden? Siz yanındaymışsınız ya..."

"Ben yanlarındaydım ama *babası* değildi. O daha çok küçük ve bir babaya ihtiyacı var."

"Her dakika yanında olamam ki. Buse onu aldı buraya getirdi."

"Biliyorum, ben de her dakika oğlumun yanında değilim, ama özel anlarında, hastalığında yanında oluyorum. Her gün telefonda sesini duyuyorum. Peki siz..."

"Sizi ne ilgilendirir tüm bunlar, size ne? Siz kim oluyorsunuz da bana bunları söylüyorsunuz?"

"Ben sadece Buse'nin burada yaşadıklarını gören bir dostu olarak söylüyorum."

"Dostmuş... Dost. Senin dostluk anlayışın buysa..."

"Ne demek istiyorsunuz siz?"

"Bak arkadaşım, ikimiz de o kadar iyi biliyoruz ki siz dost most değilsiniz. Ne o? Şimdilik insanları böyle mi kandırıyorsunuz?"

"Bir dakika bir dakika... Birincisi ben sizin arkadaşınız değilim, olamam da. İkincisi Buse benim otelimin müdürü, aynı zamanda da dostum. Sen nasıl bir anlam çıkardın bilmem ama saçma sapan şeyler söyleyerek ne Buse'yi üz ne de bu aileyi."

"N'olur üzersem ha? Ne olur?"

"O zaman olacakları ikimiz de görürüz."

Berke hızlı ve sert adımlarla kalabalığın arasına karıştı, arkasında sinirden kuduran Saner ve tüm konuşmayı duyan Buse'nin varlığını bilmeyerek.

Otuz Birinci Bölüm

Buse duyduğu diyalog karşısında ne diyeceğini şaşırmış donmuş, kalmıştı. Tam da Saner'e, "Burada kal," diyeceği sırada duymuştu bunları. Kendini sırtından vurulmuş gibi hissetti. Ne zannediyordu ki? Hemen başka bir adamın kollarına atılacak, teselli bulacak biri miydi o? Bu kadar güçsüz müydü? Hiç mi tanımamıştı karısını Saner? Bu kadar mıydı yani her şey?

Duyduklarını sindirememenin verdiği yüz ifadesi ve soğukluk ile ilerledi köşede duran Saner'in yanına.

"Ne kadar kalacaksın burada, ona göre rezervasyonu yaptıracaktım?"

"Ne rezervasyonu?" Saner şaşkınlıkla döndü yanında duran Buse'ye.

"Eee, Nas'ı görmeye gelmedin mi? Kalırsın herhalde biraz, ona göre oteldeki rezervasyonunu yapacaktım."

"Ne oteli Buse?"

"Şu ileride çok güzel bir butik otel var. Ben orada kalırsın diye düşünmüştüm. Tabii, sen başka bir yer ayarladıysan ayrı."

"Neden burada kalamıyorum? Karımın, kızımın yanında..."

"Bir kere ben senin karın değilim. İstediğin kadar kızınla kalabilirsin, ama bu evde değil. Artık evli olmadı-

ğımıza göre -ki evliyken bile neredeyse aynı evde kalmıyorduk- artık hiç kalamayız. Burası küçük de bir yer, laf söz olmasını istemem."

"Hadi Buse. Bana böyle basit şeylerle gelme açık açık desene ne hayatımda sana yer var ne de evimde... Ne çabuk böyle uzaklaştık, yoksa o Berke mi istemiyor burada seninle kalmamı? Doğru söyle hadi."

"Sen... sen ne dediğinin farkında mısın? Saner lütfen daha çok küçülme gözümde, aradaki saygıyı da yitirmeyelim kızımız hatırına. İnanamıyorum sana gerçekten."

"Ben de sana..."

Arif Bey, Berke'nin dikkatle baktığı yere döndü. Genç adam yanındaydı fakat çok uzak bir noktaya takılmış kalmış, etrafının farkında bile değildi. Kafasını çevirdiğinde kızı ve eski damadının hararetli bir şekilde konuştuklarını gördü. O içinde hissettiği sızı yine yavaş yavaş günışığına çıktı. Buse'nin evlenme kararı ile şaşırmış, daha çok erken olduğunu biraz daha beklemesi gerektiğini söylemişti ama kızı "Evleneceğim, inanın mutlu olacağım, Saner beni gerçekten seviyor," diye diretmişti. Onlara da söyleyecek söz kalmamıştı.

Ayrılacaklarını ilk öğrendiği zaman, "Ben demiştim," demek istese de kızının o harap halini görmesi ile içi cız etmişti tıpkı şimdiki gibi.

"Yine ne istiyor bu adam bu kızdan. Üzdüğü yetmedi mi?"

"Aman Arif abi sakin ol, vardır elbet konuşacakları. Bırak halletsinler sorunlarını."

"Berkecim şu zamana kadar bıraktım da ne oldu, üzülen benim kızım oldu. Adamın dünya umurunda değil ki!"

"Tamam, abi bekle biraz, bir şey olursa müdahale ederiz," derken Buse'nin seslendiğini duydular.

"Baba, Hilmi Amcayı arar mısın?"

Bir yandan konuşup bir yandan da babasına doğru

ilerliyordu, yanlarına gelince durdu ve kendisine merakla bakan iki erkeğe döndü.

"Saner orada kalacak da, yorulmuş gidip dinlenmek istiyor."

"Otelde mi kalacak?"

"Evet, baba, yorulmuş gitmek istiyor."

"O mu istedi otelde kalmayı yoksa sen mi dedin Buse?"

"Ne fark eder baba, sonuçta otelde kalıyor."

Berke elinde olmadan bir, "Ohh!" dedi. O adamla Buse'yi daha fazla aynı çatı altında hayal edememiş, bir türlü yan yana koyamamıştı. Elinden olmadan gerilmiş, sınırlar koymuştu etrafına. Her zaman Buse'nin yanında konuşkan, neşeli olan Berke o adamın hastaneye gelmesinden beri kendi kabuğuna çekilmiş, iç dünyası ile savaşır olmuştu. Sonunda Saner'in gitmesi ile rahat bir nefes almıştı.

Saner'in gitmesi ile de herkes yavaş yavaş dağılmıştı evlerine, bir tek Kaan ve Berke kalmıştı. Kaan inat etmiş Nas ile uyumak için resmen yalvarmıştı babasına. Ne kadar Nas'ın hasta olduğunu onunla kalamayacağını anlatmaya çalışsa da, "Olsun ben de Buse ile uyurum nütfennn baba nütfennn..." diye yalvarmalarına Buse dayanamamış "Tamam, kalsın benimle. Yalvartma çocuğu Berke, hadi ama... Sen de sabah erkenden kahvaltıya gel, ama bir şartla... Fırından sıcacık simit almadan gelirsen seni eve almayız değil mi?" demişti.

Kaan kopardığı izin ile havalara uçarak Nas'a sarılmış, "Bak pamuk prenses, bu gece seninleyim. Buse masal anlatacaksın bize değil mi?" diye naralar atarak salonda koşuşturuyordu. Berke bu güzel tabloyu gülümseyerek izledi. Kendisi gibi oğlu da burada, bu iki hanımın yanında huzur buluyordu. Nas'ın en ufak bir hareketi, Buse'nin gülümsemesi yetiyordu Berke için. İçinde baharlar yaşanıyor, çiçekler açıyordu.

Sonunda Berke de gitmiş; Buse, Nas ve Kaan'a masallarını anlatmış ikisini de uyutmuştu. Kaan, Buse'ye de yalvararak Nas'ın odasındaki çekyatta yatmak için diretmişti. Buse onun yalvarmalarını aklına getirdikçe gülümsüyordu.

"Valla Buse bak bir şey olursa ben buradayım, abisiyim. Uyanır hemen haber veririm. Ben abisiyim değil mi Buse, sonuçta ondan büyüğüm."

Ne sevgi dolu bir çocuk diye iç geçirdi, üzerinden attığı pikeyi tekrar örttü, saçlarını okşadı minik adamın, son defa daha Nas'ın nefesini dinleyip dinleme cihazını da açıp odasına ilerledi. Yastığına başını koyduğunda anladı ne çok yorulduğunu. Ne zor günler geçirmişti. Neyse ki yanında Berke vardı da birçok şeye o koşturmuştu. Ürperdi Berke'nin varlığını düşününce, her zorda kaldığında yanında olmuştu, şunun şurasında kaç zamandır tanıyordu ki Buse'yi... Bu kadar iyi bir adam neden mutsuz olmuş ki?

Nasıl bir adalet Tanrım bu? Saner'e bak hâlâ neler düşünebiliyor, neler diyebiliyor, bir de Berke tüm iyi niyeti, dostluğu ile hep bizimle, hiçbir art niyet taşımadan.

Saner istemeden geldiği otel odasında dolanıp duruyordu, elindeki içkiden bir yudum daha aldı. Bugün Buse'nin ne kadar uzağına düştüğünü bir kez daha anladı. Kaç yıldır tanıdığı, hayatının içinde olduğu kadın bir anda onu sınır dışı etmişti resmen. Sadece Buse olsa neyse, o yufka yürekli kayınvaldesi Melek Hanım bile onunla ilgilenmemişti. Otelde kalma olayını duyunca itiraz edip en azından onlarda kalması için ısrar edeceğini düşünürken, "En doğrusu orada rahat edersin," demiş Nas ile ilgilenmeye devam etmişti.

Peki, o Berke ve Berker kardeşlere ne demeli! Nereden çıkmışlardı öyle... Hiç aklına bile gelmemişti Buse'nin burada bu kadar kısa zamanda böyle bir çevreye sahip olacağı. O küçük velet hele, neydi Kaan mı? O hiç

ayrılmıyordu kızının ve Buse'nin yanından. Ee, artık ne kadar çok vakit geçiriyorlarsa.

"Allah kahretsin, Allah kahretsin sen ne yapıyorsun Saner efendi hı? Soğuk tenlere tenini karıştırıp iyice kendinden, çevrenden uzaklaşıyorsun. Müstehak sana!"

Bardakta kalan tüm içkiyi bir solukta içip kendini soğuk nevresimlerin üzerine bıraktı. Günün yorgunluğu ve içkinin de etkisi ile derin bir uykuya dalması zor olmamıştı.

Radyoda çalan şarkıyı mırıldandığını fark edince gülümsedi istemsizce. Bir yandan şarkıyı mırıldanıyor bir yandan da eliyle ritim tutuyordu, başka biri dese bir gün bu şekilde olacağını, "Hadi ordan!" derdi. Çocukluğundan beri hep çok ciddi olmuştu, gençlik zamanlarında ise olgunluğu sayesinde birçok kızı peşinden koşturmuştu. Berke'yi içten gülerken görmek gerçekten zordu. Yüzünde hafif bir gülümseme belirtisi onun mutlu olduğu anlamına gelirdi ama Buse hayatına girdiğinden beri kahkaha da girmişti hayatına, zaten Buse'nin o içten kahkahalarını duyunca gülmemek, ona eşlik etmemek elde değildi ki! Sabah kahvaltısına Buse'ye davetli olduğu için şehirdeki evine geldi Berke. Uzun zaman olmuştu bu eve adım atmayalı, içeri girip her şeyi yerli yerinde görünce gülümsedi. "Ahh valide hanım ne de düşüncelisin, eve bak tertemiz. Nasıl da aklında tutuyor her şeyi... Seni şirkete almak lazım, hızır acil gibisin!"

Gülümseyerek hemen yatak odasına doğru gitti. En son burayı dört ay önce kullanmıştı, yine bir gecelik adını bile hatırlamadığı bir kadınla. Nasıl olduysa o boşandıktan sonra savrulan hayatı Buse'nin gelmesi ile tekrar düzene girmiş gibiydi. Artık çiftlikte annesi ve kardeşleri ile kalıyor, işten-eve düzenli bir şekilde yaşıyordu.

"Bunlar bilinçaltımın bana oynadığı bir oyun kesinlikle ne alakası var şimdi Buse ile..."

Bir yandan soyunuyor bir yandan kendi kendine mırıldanıyordu. İstemsizce bir kahkaha attı. "Sonunda iyice kafayı sıyırdım, yakında kafamda huni ile gezersem şaşırmam!"

Yatağına uzanıp gözlerini kapattığında Buse canlandı hayalinde. Üzerinde çiçekli beyaz elbisesi, dalga dalga uçuşan saçları, bir elinden Kaan tutmuş diğer elinde Nas, Berke'ye doğru gülümseyerek geliyordu.

"Hayali bile çok güzel çokkk!" diye mırıldandı uyku arasında ve rüyalarına geri döndü.

Sabah erkenden kalktı Buse üzerinde hiçbir yorgunluk hisetmeden, hemen çocukların odasına gitti. Gece o kadar sakin geçmişti ki; ne Nas rahatsızlanmış ne de Kaan ilk defa kaldığı yeri yadırgamıştı. İki çocuk da melekler gibi uyumuş ve hâlâ uyuyorlardı, Buse yine üzerindeki pikeyi atan Kaan'ın üstünü örttü, terlemiş saçlarını okşayarak anlına küçük bir öpücük bıraktı ve Nas'ı kontrol etti. Minik kız hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, onun da anlına öpücük bıraktıktan sonra aşağıya indi.

"Anne günaydın."

"Günaydın Busem hayırdır sabah sabah."

"Yok bir şey anne n'olcak... Kahvaltınızı yaptınız mı diye aradım."

"Yok, kızım ben şimdi kalktım baban uyuyor."

"Tamam, o zaman uyandır benim tosunumu da kalkın gelin, gece Kaan bende kaldı birazdan da Berke gelecek kahvaltıya... Hep beraber yaparız."

"Hadi ya gitmedi demek minik canavar, aman kızım Nas nasıldı gece? Bak bizi gönderdin Kaan da kalmış. Bir sorun olmadı ya."

"Yok, annem ne olacak ikisi de hâlâ mışıl mışıl uyuyor... hadi siz de kalkın gelin."

"Var mı lazım olan bir şey?"

"Yok annem, Berke simit alacak ama sizden haberi yok. Siz de simit ya da açma falan alabilirisiniz. Ama al-

mayın yaa ben hemen şu peynirli böreğimden yaparım. Hadii gelin yeter."

"Tamam, kızım görüşürüz, yorma kendini..."

Buse annesi ile de konuştuktan sonra hemen mutfağa geçti, meşhur peynirli böreğini yapıp fırına verdikten sonra kahvaltı masasını bahçeye hazırlamaya başladı. Asuman Hanımın özel olarak yollattığı zeytinleri, çilek reçelini hazırladı. Zeytinyağını da kekik, kırmızıbiber ve minik doğramış yeşil zeytinlerle hazırladı. Beril'in tarlasından topladıkları domates, salatalık ve biberleri de doğrayıp üzerine birazcık zeytinyağı gezdirdiğinde her şey tamamdı, sofrası hazırlanmıştı. İçeri mutfağa geçip çayını demlerken Berke'nin sesi ile bahçeye çıktı.

"Ooo Buse mükemmel bir sofra bizi bekliyor, valla alıştırma böyle sofralara hep isteriz."

"Git şurdan! Dediğine bak Asuman Sultanın sofralarının yanından bile geçemem ben, elimden geldiğince hazırladım işte."

"Hadi hadi kendini küçümseme... Neden bu kadar tabak var? Kimler gelecek?"

"Annemler..."

"Oo iyi ki fazla simit almışım. Hani nerede bizim yaramazlar? Bir de bana diyordunuz geç kalma diye, daha onlar ortada yok."

"Uyuyorlar Berke, dün gece yattıkları yeri bilemedi ikisi de... Hâlâ nasıl yattılarsa öyle uyuyorlar."

"Benim sıpa mı, cidden mi? O çok deli yatar!"

"Orası doğru bak. Kaç defa üstünü örttüm gece, sanki inat eder gibi atıyor üstündeki pikeyi."

"Öyledir o yaa."

"Dur, ben uyandırayım ikisini de hazırlayım. Sen de bu arada simitleri kesip içeride hazırladığım tabağa koyar mısın?"

Buse bunları demesi ile merdivenleri çıkması bir ol-

muştu, hangi arada söylemiş ve hareketlenmişti bir türlü anlamadı Berke.

"Atom karıca dikkat et!" diye seslendi arkasından gülümseyerek.

Simitleri hazırlarken Buse'nin dediklerini düşünüyordu. "Gece kalkmış Kaan'ın da üzerini örtmüş, annemin sofralarına dikkat etmiş."

Nalan kendi çocuğu ile bu kadar ilgilenmemişti bile... Geceleri Berke kalkar Kaan'ı kontrol eder tekrar yatardı. Her sofraya oturuşlarında ise ayrı bir olay, Nalan her seferinde sofraya yemeklere bir kusur bulur gerginlik çıkarırdı.

"Aman Berke sus! Yine başladın kıyaslamalara, neyse ne..." diyerek elindeki simit tabağı ile bahçeye çıktı. Havuzun kenarında dolaşıp bazı eksikleri aklına not alırken geldi Arif Bey ve Melek Hanım, çocukların da aşağı inmesi ile kahvaltı faslı başlamış, kahkahalar ve çocuk çığlıkları ile devam etmişti. Ta ki Saner'in bahçeden içeri girip "Afiyet olsun," demesine kadar.

Saner gördükleri ile bir kez daha şaşırmıştı, onun orada olduğunu bilmesine rağmen Buse aramamıştı bile, üstelik onsuz bir kahvaltı organizasyonu da yapılmıştı. Nas babasının sesi ile gülümseyerek, "Babaa del del, mama!" diyerek mama sandalyesinden babasına sesleniyor ellerini çırpıyordu.

Saner kızının o halini görünce biraz daha yumuşadı. "Demek kızım beni çağırıyor," diye hızlı adımlarla ilerledi ve "Buse ağzını silsene Nas'ın, kucağıma alayım," demesi ile ortam yine gerildi. Kimse çıtını çıkarmazken Buse dayanamayıp bir yandan Nas'ın ağzındaki mama kalıntılarını siliyor bir yandan da söyleniyordu.

"O senin kızın Saner, senin kızın. Kucağına almak istersen alırsın, ağzını silmen gerekirse silersin. O, komşunun oynamak için aldığın çocuğu değil."

"N'apayım Buse ağzı burnu mama içindeydi üzerimin kirlenmesini istemedim."

Sonunda Arif Bey de dayanamamış, "Pes!" diye kükreyerek sandalyesini hışımla itip içeri doğru gitmişti, ardından Melek Hanım da...

Berke gerilen ortamda kalmak istememişti. "Kaan hadi içeri geçelim, bak çaylar bitmiş, onları dolduralım," deyip oğlunu da alıp içeriye gitmişti. Saner'e ters bir bakış atmayı ihmal etmeden.

"Buse Hanım İstanbul'dan arıyorlar kızınızın doktoruymuş."

"Aaa bağla canım hemen."

Saner'in gitmesinin üzerinden tam on yedi gün geçmişti. On yedi gün boyunca sadece üç defa aramış Nas'ın durumunu sormuş ve kapatmıştı telefonu. Uzak kalınca kızı ile daha çok ilgilenir özler diye düşünmüştü Buse, ama yanıldığını yine çok acı bir şekilde anlamıştı. Bu geçen günler zarfında ise Berke ile daha yakınlaşmış, birbirlerinin yaralarına çok dokunmadan zaman geçirmişlerdi. Fakat son iki gündür sebebini anlamadığı bir soğukluk girmişti aralarına. Berke bir garip davranıyor sanki aralarına duvarlar örüyordu.

"Efendim ben Buse..."

"Merhaba Buse Hanım, ben Kemal Beyin asistanı Dilara."

"Merhaba Dilara Hanım. Bir sorun mu var kontrollerle ilgili?"

"Yok hayır, biliyorsunuz haftaya Nas'ın kontrolü var ama Kemal Bey bir seminer için İzmir'de olacak. Sizden rica etti, eğer uygunsanız Nas'ın kontroluünü İzmir'de yapmak istiyor."

"Aa tabii, bana İzmir daha yakın, biliyorsunuz taşındık biz. Peki, ilaçları, aşılarını nasıl alacağım sizden?"

"Kemal Bey yanında getirecek sizin için. O zaman ben ona iletiyorum sizden olumlu yanıt aldığımı, tekrar sizinle irtibata geçeceğiz."

"Teşekkürler. Tamam, haber bekliyorum sizden iyi günler."

Buse bu habere çok sevinmişti. Otelin açılış işlemleri son hızla devam ediyor, hazırlıklar son aşamasına geliyordu. Bu yoğunlukta İstanbul'a gitmek çok zor geliyordu ona.

"Hem İzmir'e gitmişken Seduşu da görürüm, prensesin de kontrollerini hallederiz... Mükemmel oldu bu iş!" diye düşünerek odasından çıktı. Bahçenin ve sahilin düzenlemesi yapılıyordu, onları kontrol etmek için aşağıya inerken gördü Berker'i.

"Oo beyefendi sizi bu ara çok sık görüyoruz buralarda, hayırdır?" diyerek bir yandan gülüyor bir yandan da Berker'i kızdırmaya çalışıyordu.

"Dalga geçmeyin müdüre hanım... Ne yapalım yolum buradan geçiyordu ben de bir uğrayım dedim."

"Pis yalancı seni... Bakma bana öyle melül melül. Demek aşk adamı böyle yapıyor."

"Buseeee..."

"Tamam tamam, hadi sen çık odama ben de Pınar Hanımı bulayım da bir kahve içelim bari yukarıda."

"Sen var ya sen mükemmelsin. Tamam, ben odanda uslu uslu sizi bekliyor olacağım."

"Serseri seni..."

Geçen gün arada sırada olduğu gibi Berker otele uğramış abisi ve Buse'yi yemeğe çıkarmak için gelmişti, içeri girdiğinde lobide Buse'nin esmer çok alımlı bir kadınla konuştuğunu görmüştü. Yanlarına yaklaştıkça kızın simsiyah saçlarının parladığını, kömür karası gözlerinin ışıldadığını, güldükçe inci gibi dişlerinin ortaya çıktığı

fark etti. İlk görüşte aşk bu olmalıydı kesinlikle! O gün birlikte yemeğe çıkmışlar, kadının otele yeni alınan İnsan Kaynakları Müdüresi Pınar Kılıç olduğunu, İzmirli olduğunu, Buse'nin arkadaşı Seda'nın vasıtası ile buraya başvurduğunu öğrenmişti. O günden beri Berker otelden çıkmaz olmuş, Buse durumun farkına varıp onu sıkıştırınca öğrenmişti Pınar'a vurulduğunu. O zaman söz vermişti, "Tamam, kimselere bir şey demeyeceğim, her şeyi yoluna koy, sen söyle," diye ve Pınar'a yaklaşma konusunda Berker'e yardım edeceğine de tabii.

Bahçedeki işlerini bitirip Pınar'a telefon açtı Buse. "Arkadaşım hadi benim odamda şöyle karşılıklı bir kahve içelim," diye. Pınar'dan da olumlu cevap alınca adımlarını hızlandırdı odasına doğru.

Berke bütçe ile ilgili birkaç soru sormak için Buse'nin odasına girdiğinde gördü kardeşini.

"Hayırdır senin ne işin var burada?"

"Hoş bulduk abi, bir hal hatır sor bari."

"Ne hoş bulması oğlum zaten bu ara devamlı buradasın, sana da bir ofis hazırlayalım bari."

"Valla fena olmaz..."

"Hay Allah'ım. Hem sen niye bana uğramadan buraya geldin? Buse nerede?"

"O aşağıda, bahçede karşılaştık işte sana kahve ısmarlayayım ama işim var önce dedi, sahile mi ne bakacakmış, gelecek şimdi."

"Allah muhabbetinizi bozmasın. Neyse geldiğinde söylersin, şu dosyalara baksın. Hadi afiyet olsun size."

"Ee, sen nereye? Sen de kalsana."

"Ben davet edilmemişim baksana, size afiyet olsun."

Berke sinirle çıktı Buse'nin odasından, kaç gündür neydi bu böyle Berker'le samimiyetleri! Tamam, önceden de görüşüyorlardı ama hiç bu kadar sık değildi. Aklına gelenleri kovmaya çalışarak sinirle odasına girdi.

"Kahve içeceklermiş... Allah'ım yaa!" diye inlerken Berker hışımla çıkan abisinin arkasından bakakalmış, "Ne saf bu adam yaa, Buse'yi şimdi benden mi kıskandı? Kaç zamandır kıvranıyor, hâlâ açılamadın da bari benimle konuş be adam," diye gülümsemişti.

Pınar'ın da gelmesi ile kahveler içilirken Buse, "Ya kusura bakmayın sizi biraz yalnız bırakacağım, Berke ile görüşmem gereken bir konu var," deyip ayrıldı yanlarından.

Berke'nin tavırlarına bir anlam veremese de haftaya İzmir'e gitmekle ilgili konuşacak, onun da gelmesini isteyecekti.

"Girebilir miyim?"

"Tabii... Bitti mi kahve faslınız?"

"Benim bitti, onlar odamda devam ediyorlar."

"Kimler?"

"Berker ve Pınar... Kim olacak ki?"

"Pınar Hanım mı, ne alaka yaa?"

"Bilmem... O alaka işte. Neyse keyfin yok gibi kaç gündür, iyi misin?"

"İyiyim... Bir şey mi vardı? Keyfimi sormaya gelmedin herhalde."

"Off Berke! Neyin var anlamadım ki! Evet, başka bir şey de rica edecektim senden."

"Bir şeyim yok Buse... Söyle dinliyorum."

Buse, Berke'nin bu soğuk tavrına iyice sinir olmaya başlamıştı ama sesini çıkarmadı, üstüne gitmedi daha fazla.

"Biliyorsun, haftaya Nas'ın kontrolü var."

"Evet."

"Doktoru İzmir'e geliyormuş seminere, orada kontrol edecek Nas'ı. Yani İstanbul'a gitmeme gerek kalmadı."

"Nas için iyi olmuş, o kadar yol yorabilirdi onu. Ne zaman gideceksiniz? Nerede kalacaksınız?"

"Haber verecekler. Seda'yı arayacağım, otelde de kalabiliriz Seda'da da, duruma bağlı. Şeyy... Senin haftaya programın nasıl? Gelmek ister misin? Kaan'la da görüşürüz."

"Bilmiyorum, haftaya biraz karışık, ben bakayım haber veririm. Sen Seda ile konuş ona göre yer ayarlarız size."

Buse Berke'den duydukları ile şok oldu, her zaman yanında olan adam bir anda geri çekilmiş, araya buzdan bir duvar örmüştü ve o duvar gittikçe kalınlaşıyordu. Buse sadece, "Peki," diyebildi ve kendini dışarı attı, odasına gitmek isterken içeriden gelen gülüşmeleri duyunca sahile doğru ilerlemeye başladı, istemsizce akan gözyaşlarına ve ona bakan çalışanlara aldırmadan.

Otuz İkinci Bölüm

"N'aber Hüseyin? Bu sıcakta pişmiyor musunuz bu kıyafetlerle valla çok zalim müdürünüz var?"

"Sağ olun Beril Hanım... İyiyiz böyle kulübede klima var."

"İyi bakalım. Buse Hanım yerinde mi?"

"Yok, sahile inmiş, şimdi anons geçtiler. İsterseniz haber vereyim geldiğinizi."

"Sağ ol, ben bulurum onu..."

Beril işlerini erken bitirmiş hem Buse'ye bir selam etmek hem de biraz dertleşmek için otele uğramıştı. Kapıda güvenlik görevlisi ile konuştuktan sonra arabasını resepsiyon binasının önünde bıraktı ve etrafta çalışan görevlilere selam vererek sahile Buse'yi bulmaya indi.

Buse, Berke ile yaptığı garip konuşmadan sonra daha fazla dayanamamış kendini sahile o masmavi sonsuzluğa atmıştı.

"Neden bu kadar takıyorum ki, adam haklı sonuçta. Hiçbir mecburiyeti yok benim yanımda olmaya. Kızımın babası bile umursamazken elin adamından neden bu kadar çok şey bekliyorum ki? Ama neden şimdiye kadar hep benimle oldu da şimdi araya mesafe koyuyor? Yok yok, o da anladı bir anda çok samimi olduğumuzu ve hata olarak gördü. Şunun şurasında beni beş aydır tanıyor, haklı. Sorunlu bir kadın, üstelik çocuğu da

var. Kaçar tabii. Ama ben çok alıştım her döndüğümde arkamda onu bulmaya. Demek ki neymiş, topla kendini Buse Hanım, sen yalnızsın ve tek başına ayakta durman lazım. Nedir bu bir erkeğe muhtaç olma durumu? Sinir şey, bir daha aldanmayacağım onun o sinir bozucu gülümsemesine, gamzesine, kokusuna..."

Sinirle elinin tersi ile gözyaşlarını sildi, hangi ara bu kadar çok ağladığını bilmeden. Tepesinde birden beliren gölge ile sıçradı yerinden.

"Hiç de zamanı değil şimdi işle ilgili bir sorunla uğraşamayacağım," diye üfleyerek kafasını kaldırdı.

"Buse ne yapıyorsun burada böyle? Tüm otelde seni aradım, daha kuytu bir yer bulamazdın yani... Aaa ne oldu sana, neden ağlıyorsun?"

"Ay Beril bir nefes al... Zaten kaçmak için buldum bu kuytu yeri."

"Tamam, geç bunları ne oldu neden ağladın? Nas'a mı bir şey oldu?"

"Yok, o iyi... Yani iyi herhalde sabah Zeyno ile annemlere bıraktım."

"Ee, noldu? Söylesene çatlatma adamı..."

"Sinirlerim boşaldı galiba..."

"Neden birdenbire boşaldı? Hadi gel şöyle çardaklara geçelim orada anlat. Ha bir de şu elindeki telefon ile içeri barı arasan da bize buz gibi bir bira getirseler. Bira vardır herhalde otelde, tamam açılmadınız ama..."

"Var var. Hadi geç geliyorum ben."

Buse gülümseyerek Beril'in arkasından baktı, kumların arasında yürürken kumlarla kavga eden haline... Ayakkabısının içine giren kumlarla kavga ediyor, kendi kendine söyleniyordu bir yandan da. Buse, Beril'in isteğine uyup bardaki çocuklardan sahile iki tane soğuk bira getirmelerini istedi ve Beril'in yanına geçti. Biralar geline kadar ikisi de sessizce denizi izlediler. İlk yudumu almaları ile Beril sessizliği bozdu.

"İşte bunu seviyorum. Buz gibi biradan alınan ilk yudum... Sıcakta kavrulmuşsun, için yanmış ama o ilk yudum... Dudaklarından ağzına, diline, damağına buz gibi bir soğukluk bırakarak midene doğru iniyor ardında bıraktığı o ilk ferahlığı ile."

Buse gülümseyerek bir yudum daha aldı.

"Bu yaptığım tamamıyla iş ahlakına aykırı. Müdürleri bu saatte sahilde içki içiyorsa içeride çalışanlar ne yapsın? Benim örnek olmam gerekirken kendi koyduğum kuralları kendim yıkıyorum. Abin duysa ya da görse eminim işime son verir. Aldığım müdüre bak diye."

Beril kıkırdadı ve bir yudum daha aldı. "Abimin canı cehenneme! Şimdi sen bana neler olduğunu anlat bakalım."

"Doldum sanırım. Yani yaşadıklarım çok kolay şeyler değil. Tamam, bu yeryüzünde ilk defa boşanan ben değilim ama. Yani ben çok farklı yetiştim Beril."

"Anlıyorum seni... Bak sen gerçekten çok güçlü bir kadınsın. Farkında mısın hâlâ bana o adam hakkında tek bir kelime bile etmedin. Şimdi hikâyeni dinlemek istiyorum, sonra da bugüne gel neler olduğuna..."

"Saner... Üniversitede tanıştık onunla. Hatta tanışıyormuşuz da benim haberim yokmuş, adam yıllarca burnumun dibindeymiş ama ben o kadar körmüşüm ki ta ki beni kenara çekip öpene kadar fark etmedim bile."

"Ne! Yuhhh öyle çat diye öptü mü seni?"

"Evet, birlikte ders çalışırken... Neyse, sonra çok peşimde koştu ama ben istemedim, zaten beni öptüğü gün başka bir kızla daha öpüşürken görmüştüm onu, nasıl güvenebilirdim ki? Bir yıl kaçtım, sonunda o mezun olacağı zaman onunla mezuniyet balosuna gitmeyi kabul ettim. İlk defa kontrollü Buse değil, istediğini yaşayan Buse olmak istedim. O gece güzeldi. Külkedisi olmuştum anlayacağın, ama büyü o gecelikti. Ben gitmesini, benim peşimi bırakmasını istedim. Öyle de oldu. Ben

mezun oldum ardından ve İstanbul'a geldim. Gayet başarılı bir kariyer biliyorsun o yüzden buradayım zaten ve tam üç yıl sonra karşıma çıktı yine. O kadar ikna ediciydi ki... Zaten bana olan ilgisini hep sevmiştim, artık daha da fazla olmaya başlamıştı. İşte tipik flört olayları, sonra bir anda kendimi evlenirken buldum. O okuldaki umursamaz havai adam gitti yerine ilgili, duyarlı biri geldi evlilik arifesinde ve bummmm! Evlenince büyü bozuldu. Rahat, bir şeyi umursamayan, ilgisiz adam geri geldi. Evdeki karısını bile umursamıyordu düşün. Nas ise tam bir kaza bebeği."

Beril hiç araya girmeden yanında gözleri dolu dolu ufka bakan kadını dinliyordu; peri kızının acıklı hikâyesi.

"Kaza mı?"

"Evet... Yine kavgalı olduğumuz bir dönem ve korunmama rağmen oldu. Ben ne olursa olsun doğuracaktım zaten ama Saner'den şüpheliydim, neyse o da ilk başta çok şaşırdı ama sonra kabullendi. Tabii, ilk üç-dört ay... Sonra sıkıldı, yine evden uzaklaştı. Saçma bir hamilelik dönemi geçirdim; tabii, ailem bunların hiçbirini bilmiyor. Hatta doğumda yanımda bile değildi düşün. Sonra Nas'ı kucağına alması ile kırk gün kadar iyi bir baba oldu. Bu arada Nas'ın hastalığını da öğrendik. Sonra yine Saner yok, Nas'ın ilk doğum günü gecesi evi terk etti."

"Nee! Evi mi terk etti? Kızının ilk doğum gününde hem de!"

"Evet, ve ben hâlâ aileye bir şey belli etmiyorum. Yazık Seda'm ve Zeynep'im hep yanımda benimle beraberlerdi. İki ay sonra ben gittim Saner'e, kendi ayaklarımla kaldığı otele ve o gece bittiğini anladık. O gün sanki ilahi bir güç kendini hissettirdi ve abin aradı. Ben ne olduğunu bile anlamamışken kendimi burada buldum. Berke'nin o telefonu bana resmen yol gösterici

oldu. Kendi hayatını yaşa, ayakta kal, senin bir kızın var, diye. Annemle babamı ikna ettim ve buradayım."

"İyi ki de buradasın. Abim bilmeden ne güzel bir şeye vesile olmuş. Ee, bugün ne oldu?"

"Bugün... Sinir boşalması biraz. Biliyorsun buraya geldiğimden beri abin çok yardımcı oldu bana. Yani yanlış anlama, sizler de öyle ama Berke hep yanımdaydı, her an."

"Biliyorum canım, abimin öyle bir özelliği vardır. Eğer benimsemişse fark etmez annesi, kardeşi, iş arkadaşı, sevgilisi olsun olmasın o hemen kanatları altına alır."

"Evet, tam da öyle kanatları altına aldı ve ben sanırım buna fazla alışmışım."

"Ee, bunun neresi kötü?"

"Kötü, çünkü ilk geri adımında afalladım. Ben bu yola tek çıkmıştım, ama bak Nas'ın kontrolü var biliyorsun haftaya İstanbul'a gidecektik. Doktoru İzmir'e geliyormuş orada kontrol etmek istedi, benim de işime geldi. Berke'ye söyledim böyle böyle diye ama o buz gibi gözlerle bakıp, "Tamam git," dedi. Ben zaten hep yalnız gittim o doktora, Saner hiç yanımda olmadı ama buraya geldiğimden beri abin hep benimleydi, hastanede de... Bu sefer de gelir hem de Kaan'ı görürüz diye düşünmüştüm. Zaten birkaç gündür benimle konuşmuyor bile nedenini anlamadığım bir soğukluk var. Kesin yanlış bir şey yaptım, sınırı aştım."

"Hayır, sen bir şey yapmadın, yapan abim. Tam bir kalın kafalı, neyse üzülme sen eminim kafası başka bir şeye bozuktur."

Biraz daha sohbet ettikten sonra artık Buse işine dönmek zorunda olduğunu belirtip kalktı, Buse odasına doğru giderken Beril abisini ileride tek başına dolanırken gördü ve Buse ile vedalaşıp Berke'ye doğru gitti."

"Sen tam bir koca kafalısın... Başka bir şey söyleyemiyorum sana."

"Ne diyorsun kızım sen yaa?"

"Koca kafalı... Şu birkaç gündür yaptıklarına, Buse'yi ne kadar kırdığına bak!"

"O yüzden mi bu saatte işçilerin önünde içki içiyordunuz."

"Gerçekten tam bir koca kafalısın!"

Beril sinirle arkasını dönüp gitti. Abisi nasıl olur da gözünün önündekini görmezdi ki?

"Tam bir salaksın!" diye mırıldanarak arabasına bindi. Aradan geçen dört günde ne Berke, Buse'yi iş dışında aramış ne de Buse, Berke'ye iş dışında bir şeyler sormuştu. Sadece otelde görüşüyorlardı, o da eğer Berke otele geldiyse.

Sonunda Buse'nin İzmir'e gideceği gün gelmişti, akşam otelden çıkmadan Berke'ye iş ile ilgili tüm yaptıklarını ve haftaya yapılacakları, kimler ile hangi konuda görüşüleceğini belirten upuzun bir mail attı, asistanına acil bir durum olduğunda kendisine ulaşabileceğini tekrar söyledikten sonra otelden ayrıldı.

Saner, Nas'ın hastalığına geldiğinde arabasını da getirmişti ama hâlâ Buse arabayı otele gelirken kullanmıyor yürüyerek işine gidip geliyordu. Sahilde sakince yürümek huzur veriyor, yolda esnaf ile konuşarak, alışverişini yaparak günün stresini atıyordu. Bugün yürüyemeyeceğini anlayınca kapıdaki güvenliğe kendisine bir araba ayarlamasını söyledi ve arabayı beklemeye başladı. Berke günlerce Buse'den uzak durma çalışmalarını kendince başarı ile atlatmış, elleri cebinde pencereden dışarıdaki Buse'yi izliyordu.

"İşte isteyince oluyormuş Berke Efendi... Ne öyle bir anda bağımlı mı oldun hımm? Gayet de hayat devam edebiliyormuş. Peki, neden yüzüm asık, sanki nefes alamıyorum? Kahkahasını duymadan, gülümsemesini gör-

meden, yorulunca ellerini saçlarının arasından geçirip boynunu ovmasını izlemeden yüzüm gülmüyor, içimin acısı geçmiyor? Sen beni çok fena çarptın Ankara rüzgârı çok fena. Sen gelmeden nasıl bir hayatım varmış ki senden uzaklaşınca bu kadar çekilmez oluyor?"

"Zeyno'cum sen arkaya Nas ile otur, şimdi bebek koltuğunda yine rahat durmaz."

"Peki abla. Ben yanımıza yedek mama da aldım ne olur ne olmaz..."

"Tamam canım. Babacım merak etme ne olacak, sanki ilk defa araba kullanıyorum."

"Buse biliyorsun hiç yalnız gitmeni istemiyorum ama..."

"Baba yanımda Zeyno var. Hem Seda, Zeynep'e de haber vermiş o da geliyor İstanbul'dan üç kız olacağız eskisi gibi."

"Tamam, dikkatli git, bizi habersiz bırakma..."

"Tamam, babacım. Annecim dediğin gibi otlarını, şevketibostanı alıp geleceğim. Başka bir şey gelirse aklına ara..."

"Kızım siz sağlıklı gidin gelin de..."

"Hadi hanım lafa tutma erkenden gitsinler sıcağa kalmadan."

Buse'nin arabasını çalıştırması ile yolculukları başlamıştı. Nas arkada kendi kendine şarkılar mırıldanırken Zeyno ilk defa Göcek'ten çıkmanın heyecanı ile etrafını inceliyordu. Buse ise tüm dikkatini yola vermeye çalışıyor aklına Berke gelince hemen düşüncelerini savuşturmak için arka koltuktakilere laf atıyordu.

Seda, Buse'nin geleceğini öğrendiğinden beri panik halinde dolaşıyor, izinlerini ona göre ayarlıyordu. Kaç ay olmuştu görüşmeyeli... Kendi evi şehir içinde ol-

masına rağmen küçük olduğu için Ahmet'in Urla'daki evinde kalacaklardı hep beraber. Tek korkusu Zeynep'in Fırat'la gelecek olmasıydı. Buse, Fırat'ı görünce ne tepki verecek hâlâ kestiremiyordu. Sonuçta kızlar ne kadar birbirine yakınsa Saner ve Fırat da o kadar yakındı. Ahmet yüzünde çapkın gülümsemesi ile düşünceli dolaşan Seda'yı izledi.

"Ne düşünüyorsun yine?"

"Ben mi... Çok mu belli?"

"Evet, neden bu kadar endişelisin ki? Zaten Buse bizim birlikte yaşadığımızı biliyor."

"Ya o değil beni endişelendiren. Şimdi Fırat da gelecek ya... Buse sence..."

"Ya ne olacak! Buse sonuçta Saner ile ayrıldı, ee Fırat ne yapsın ikisinin de arkadaşı ve sevgilisi sizin çete üyeniz."

"Haklısın ama yine de son olanlardan sonra."

"Ne oldu yine?"

"Sanırım Buse âşık ya da çok hoşlanıyor birinden ve inatla inkâr ediyor."

"Kimden?"

"Sence?"

"Berke... Berke de aynı durumda, sabahtan beri kaç defa aradı. 'Geldiler mi? Sende mi kalacaklar? Sen de git onlarla doktora...' Sen arayıp sorsana dediğimde olmaz yapmam, diyor. Bunlar neden kaçıyor anlamadım."

"Ben de, ama sanırım ikisi de korkuyor."

"Galiba, ama ikisinin de gözünü açmak lazım ve bu üç gün bence çok uygun."

"Haklısın da nasıl olacak? Berke Göcek'te Buse burada."

"Sen bana bırak o işi, senin tek yapman gereken Buse'ye rakı içirip şarkı söyletmen."

"Senin o güzel kafandan ne geçiyor sevgilim?"

"Seni öpmek."

Sonunda gelmişlerdi İzmir'e, arabasını durdurup inmesi ile Seda'nın Buse'ye sarılması bir oldu. İki arkadaş iyice sarılıp hasret giderirken bir yandan ağlıyorlar bir yandan birbirlerine bakıp tekrar sarılıyorlardı. Sonunda hoş geldin merasimi kendi aralarında bitince Seda Nas'ı kucağına almış öpüyor, Buse ise Ahmet'le selamlaşıyordu. Bahçede hep beraber oturmuş soğuk limonatalarını içerlerken geldi Zeynep ve Fırat. Aynı seremoni bu sefer Zeynep ve Buse arasında devam etti. Buse, Zeynep'ten ayrılıp Fırat'a elini uzattı, "N'aber enişte?" diyerek. Buse'nin bu adımı ile Seda'nın korktuğu olamamış, ortam gerilmeden geçmişlerdi ilk adımdan.

Akşam Ahmet, Buse'ye söz verdiği gibi bahçede balık masası kurmuş, taze balıkları ve güzel sohbetleri ile yıldızların altında sohbetlerine devam etmişlerdi. Ahmet'in, Seda'ya göz kırpması ile Seda,"Busem benim sesi güzel arkadaşım, hadi bak biz bizeyiz şu güzel sesinle şenlendir bizi eski günlerdeki gibi."

"Ahh! Seda eskiden neşeli şarkılar söylüyordum evet, ama şimdi repertuarda hep ağlak şeyler var."

Bunları kıkırdayarak söylemiş, önündeki kadehte kalan son rakısını da içmişti, araya bir şeyden haberi olmadan giren Zeynep'in de ısrarlarını kıramamış, "Eee, enişte o zaman boş boş olmaz sen benim kadehimi doldur, ben hemen şu Nas'a bakayım Zeyno'yu da alıp geleyim. Yazık kız odada tıkıldı kaldı."

Buse yukarı odaya çıktığında Nas'ın da Zeyno'nun da uyuduğunu gördü, ses çıkarmamaya çalışarak odadan çıktı hemen. Bu arada aşağıda kalan Ahmet, "Buz bitmiş hemen geliyorum," diye içeri geçip Berke'yi aradı, telefon uzun uzun çaldıktan sonra açıldığında karşısında yorgun bir ses duydu Ahmet.

"Efendim abi..."

"Oğlum bu ne hal? N'oldu? Ne biçim geliyor sesin?"

"Bir şey yok Ahmet ya şimdi Berker ile konuşuyorduk. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Rakı balık..."

"Off keyif sizin!"

"Hem de ne... Bak şimdi sana bir şey dinleteceğim, kapatma telefonu sakn."

"Ne dinleteceksin, valla başım çok ağrıyor abuk sabuk şakalarınızı çekemem."

"Lan oğlum sus birkaç dakika..."

Bir yandan masaya doğru ilerlerken bir yandan da telefonla konuşuyordu Ahmet, masaya yaklaştığında telefonu kapatmış gibi yapıp Buse'nin tam önüne bıraktı.

"Al bakalım baldız rakın, ben üstüme düşeni yaptım sıra sende..."

Buse bir şeyin farkında olmadan, "Tamam da ne söylesem ki... Hımmm dur tamam bu ara nedense çok dinliyorum, ama anlam çıkarmayın sakın kızlar! Özellikle size diyorum bak... "

Seda ve Zeynep aynı anda, "Tamam, aaa sen de ne nazlı çıktın ha!" dediler.

Berke konuşulanları çok net duyamasa da Buse'nin sesini nasıl oluyorsa net alıyordu, daha dikkatle kulak kesildi, telefonun diğer ucundan Buse'nin sesini duyuyordu. Nasıl yani, bu berrak gibi ses Buse'nin miydi? Şarkı mı söylüyordu?

"İzmirliye vuruldum. Tanısanız, anlarsınız!"

"Nee İzmirli mi? Off biraz daha yaklaş kadın telefona yaa!"

"Hiç aklıma gelir miydi. Takıldım kaldım ona bıraktım işi gücü... Mihrabım yere geçti." [10]

"Tanrım bu ses onun mu? Şarkıya bak! Çok içten söylüyor... Berker hemen laptopunu getir."

---

10 Sıla, Köşe Yastığı

Berker bir şeyler döndüğünü anlamış hemen içeri koşup abisinin istediğini yapmıştı. Berke internette arama motoruna duyduğu birkaç cümleyi yazdı ve bulduğu şarkı sözünü okudu. Beril'in dedikleri, Buse'nin son günlerdeki tavrı, Berker'le biraz önceki sohbetleri ve Ahmet'in şu an yaptığı... Hepsini kafasında bir puzzle'ın parçaları gibi yerleştirdi ve fırladı yerinden.

"Ben gidiyorum acil yola çıkmam lazım. Berker işler sana emanet," dedi ve koşar adım odasına çıktı, gerekli birkaç eşyasını aldı, İzmir'in yolunu tuttu.

Saat gece yarısına yaklaşırken içilen rakı, edilen sohbet ile ortam iyice yumuşamıştı kızlar kahkahalar atarak anılarından bahsederken erkekler gülümseyerek onları izliyordu. Bu sırada Ahmet'in telefonuna gelen mesaj ortamı sessizliğe gömdü.

Buse, "Ahmet'cim telefonun burada benim yanımdaymış," deyip telefona bakmadan uzattı. Ahmet mesajı okurken dudaklarından küçük bir kahkaha bıraktı ve merakla kendisine bakan Seda'ya, "Hayatım işlem tamam! Sana ne demiştim ben iyi bir iş adamıyım..."

"Ahmet sakın Buse'nin uyumasına izin verme, on beş dakikaya sizdeyim."

Gerçekten de tam on beş dakika sonra Berke arabasını ön bahçeye park etmiş, arka taraftan gelen kahkaha seslerine doğru yürümeye başlamıştı. Kimse geldiğini fark etmeyince, "Yahu ne kadar dalmışsınız sohbete, hırsız gelse duyamayacaksınız," demiş arkası dönük olan Buse duyduğu sesin gerçek olmasını dileyerek arkasını dönmüştü ki tam yanında olan Berke ile burun buruna gelmişti.

Ahmet ve Seda onları gülümseyen yüzlerle izlerken, Zeynep neler olduğunu anlamaya çalışıyor, Fırat ise şaşkınlıkla bir Buse'ye bir de gülümseyerek gelen bu çekici genç adama bakıyordu. İçinden arkadaşına söverek,

'Ahh Saner ahh, demek dediğin adam bu... Elindekinin kıymetini bilmezsen işte gelir böyle kaparlar,' dedi.

Buse daha şoku üstünden atamamışken kendisine sarılan Berke'nin kokusu ile iyice mest oldu. Hele kulağına fısıldadığında nefesinin tenini yalayıp geçmesi... "Özür dilerim geciktim," derken yaşadığı heyecan. Aynı hisleri Berke de yaşıyordu. Karşısında şaşkınlıkla ona bakan masum kadın nasıl da sevimli duruyordu, daha fazla dayanamadı ve sarıldı ona. Ne çok özlemişti, kokusunu, gözlerini... Kokusunu iyice içine çekip dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Özür dilerim geciktim," diyebildi. Herkesle merhabalaştıktan sonra, "Ee, Ahmet hani bana rakı?" deyip Buse'nin kadehinden bir yudum aldı ve ona göz kırptı.

"Buseciğim telefonda tam net duyamadım, benim için o şarkıyı tekrar söyler misin?"

Buse şaşkınlıkla, "Ne telefonu?" diyebilmişti. Buse'nin şaşkınlığının yanı sıra Berke gayet rahat, "İkimizin de gözünü açmak için yapılan arama, senin güzel sesini dinlediğim arama... İkimiz de oyuna geldik anlayacağın, ama güzel bir oyuna," dedi ve Buse'nin yanağına çok içten ama ufak bir öpücük kondurdu, "Hadi seni dinlemek istiyorum ama," derken.

Otuz Üçüncü Bölüm

'O an işte o buğulu, hüzünlü sesi duymamla kendime tekrar sinirleniyorum. Ben ne kadar kör bir adammışım ki burnumun dibindeki gerçeklerden kaçıyormuşum... Aslında şimdi zor olan başlıyor. Tamam, ben artık kendimden eminim de bu yanımda ürkekçe oturan kadın... O ne hissediyor, ne düşünüyor? Beni sadece yanında olan bir dost olarak mı görüyor, yoksa hayatını paylaşacağı bir erkek olarak mı?'

'Berke, iyi misin?' diyen Buse'nin sesi ile düşüncelerimden sıyrılıyorum, bana öyle tatlı, masum ve merakla bakıyor ki o an ona sarılıp kucağıma aldığım gibi kaçırabilirim oradan. Bir de şu Fırat denen adam niye öyle dikkatli bakıyor bize, bak işte yine yakaladım bakışlarını!

"İyiyim, sadece çok yoruldum bugün işleri yetiştirip buraya gelebilmek için epey koşturdum..."

Ne yalan! Tüm gün ata bindim, sonra yine içtim ve Berker beni kendime getirdi.

"Ee, hadi o zaman bu geceye son verelim hem Busecim, yarın doktorla görüşmeniz var tatlım," diyen Seda'nın sesi ile herkes yavaş yavaş ayağa kalkıyor, benimse biraz daha Buse ile kalıp konuşmam lazım. Ona anlatmam lazım, ondan dinlemem lazım bazı şeyleri, ama haklı Seda şimdi ol-

maz. Yarın, tabii yarın her şeyi halledeceğim ve kararlıyım, buradan Buse'nin elini tutarak ayrılacağım.

Mışıl mışıl uyuyan kızına baktı uzaktan, nasıl da masumdu böyle ama babannesinin dediği gibi kadersiz miydi kızı da kendisi gibi. Hani şiirde de diyordu ya, "Annenin kaderi kıza," dedikleri doğru muydu acaba? Annesi de vaktinde evliliğinde sorunlar yaşamıştı ama başarı ile atlatmış evliliğini tam yirmi dokuz yıldır devam ettiriyordu. Hele babasının Buse ve kardeşine olan düşkünlüğü, her babayı öyle sanardı Buse; çocukları için her şeyi yapabilecek olmaları, yıkılmamaları, güçlü olmaları. Saner öyle olmamıştı işte, çocuğu olduktan sonra o da büyür adam olur diye düşünmüştü ama olmamıştı. Ama Berke... O da tıpkı babası gibi oğlunun üzerine titriyor, onunla ilgileniyordu. Hatta Nas'la bile Saner'den daha fazla ilgileniyordu. Gerçi çevresindeki herkes ondan daha fazla ilgileniyordu Nasperver ile ya...

Sessizce kapıyı kapattı ve kendi odasına gitmek için arkasını döndü, Berke tam karşısında duvara yaslanmış onu izliyordu.

"Hayırdır bir şey mi oldu? Neden bekliyorsun?"

"Çok şey oldu Buse çok... Seni bekliyordum."

"Neden?"

Berke, Buse'ye doğru birkaç adım attı ve tam yanına geldi, bir eli ile Buse'nin saçlarını arkaya doğru attı diğeri ile Buse'nin yanağını okşadı.

"Neden mi? Sence neden buradayım Buse? Artık konuşmamız lazım, ama bu gece olmaz ikimiz de çok yorgunuz ve içkiliyiz. Yarın baş başa olmamız konuşmamız lazım."

"Berke."

"Hışşt, şimdi bir şey söyleme Buse lütfen... Yarın kaçta doktorda olmamız lazım?"

"Bir buçukta."

"Tamam, sabah kahvaltıdan sonra Kaan'ı alırız, oradan doktora gideriz. Sonra çocuklarımızla güzel bir yemek yeriz ve onları Zeyno'ya emanet edip baş başa oluruz tamam mı?"

Buse bu karşısındaki kendinden emin, güvenilir, yakışıklı adama, "Tamam," demekten başka bir cevabı olamayacağını adı gibi biliyordu ve kısık sesiyle, "Tamam," dedi.

"O zaman iyi geceler güzelim," diyerek Buse'nin yanağına bir öpücük kondurdu Berke ve odasına girdi ardında masum, şaşkın bir kadın bırakmanın sevinç nidaları ile. İşte Buse de ona karşı boş değildi, kesinlikle! Yoksa neden elleri ile yanağını okşarken o narin öpülesi dudakları titresin, vücudu ürpersin ki...

"O da bana karşı boş değil... Hadi bakalım yaşlı kurt, sıra sende; kızı etkile ve korkularını yok et," dedi ve kendini nemli çarşafların üzerine bıraktı Berke.

Günün ilk ışıkları arsız bir sevgili gibi jaluzilerin arasından içeri sızıyordu, kuşların cıvıltıları içeri girmeye çalışan güneş ışıkları ile işbirliği yapmışcasına inatçı ve ısrarlıydı. Bugünün güzelliğini hiçbir şey bozamayacaktı yani. Bir de bunun üzerine kapısı açılıp, "Anniii... eee ee yok mama maaamaaa," diye çığlıklar atıp kıkırdayan Nasperver'in girmesi ile iyice perçinlenmişti günün güzelliği. Tabii, kimin kucağında odaya geldiği bambaşka bir ayrıntıydı o günün başlangıcı için."

Hemen yatağından çıkıp yanında duran uzun hırkasını üzerine geçirdi Buse, olamaz! Berke tıpkı biraz önceki güneş ışıkları gibi odasına izinsizce girmişti hem de elinde kesinlikle geri çeviremiyeceği giriş bileti ile.

"Günaydınnn kızımaaa benim. Kalkmış mı hımmm, kim varmış Nas'ın yanında?"

Nas gülücükler atarak bir Berke'yi öpüyor bir annesine doğru atıyordu kendisini.

"Bu kız çok hareketli aman Buse sen al şimdi kucağımdan atlayacak, tutamayacağım. Bu arada bana günaydın yok mu? Bak kızın bile ne kadar sıcak bir günaydınla selamlıyor beni."

"Günaydın Berke... Benim kızım ilgi arsızı ne yaparsın? Hem sen nasıl girersin odama, yani uygunsuz bir durumda olabilirdim."

"Ne yapalım kızın durmadı."

"Senin yanında ne işi vardı?"

"Sabah çok erken kalktık biz, Nas ile biraz benim yatağımda oynadık, şimdi de seni istiyor. Hadi hazırlanın da gelin, bugün çok işimiz var. Bu arada pijamalarına bayıldım, demek Winnie ha! Kaan da bayılıyor o ayıya," demiş yine geldiği gibi ve dün geceden beri yaptığı gibi şaşkın bir Buse ardında bırakıp aşağıya kahvaltıya inmişti.

Neredeyse yarım saat sonra herkes hazır, bahçede toplanmış kahvaltı yapıyorlardı, havadan sudan keyifli konuşmanın ardından bugün neler yapcaklarını planladılar. Berke, Kaan'ı da görmeleri gerektiğini söyleyip akşama yemekte diğer dörtlü ile buluşamalarını önerdi. Seda ve Zeynep bu fikre biraz bozulsa da arkadaşının Berke ile birlikte olması gerektiğine kanaat getirip, "O zaman Zeyno bizimle gelsin, kızcağız ne yapacak sizinle, biz alışveriş yapar gezeriz," demişlerdi. Zeyno ilk defa İzmir'de hep hayal ettiği gibi dolaşmanın heyacanıyla, "Gidebilirim değil mi abla?" diye sordu Buse'ye.

Buse genç kızdaki heyecanı görünce, "Tabii, Zeynocuğum, yalnız yanına kendin için ve Nas için yedek bir şeyler al bu gece şehirde otelde kalırız madem gece dışarı çıkılacak o saatte kimsenin buraya dönmesini istemiyorum, özellikle çocukların," demesi ile iş tatlıya bağlanmıştı.

Berke, Nalan'ı arayıp, "Kaan'ı bugün alacağım," derken bahçedeki Buse'nin telefonu çalmaya başladı. Buse ekranda uzun zamandır görmediği ismi görünce ilk önce paniklese de hemen telefonu açtı.

"Efendim..."

"Buse kızım benim Mehmet, nasılsın?"

"İyiyim, siz?"

"Biz de iyiyiz. Bugün Nas'ın kontrolü var biliyoruz onun için aradık, geldiniz mi İstanbul'a?"

"Hayır, doktoru İzmir'deymiş burada kontrol edecek."

"Yaa anladım. Biz eğer buradaysanız onu, torunumuzu görmek istiyorduk..."

"Maalesef İzmir'deyiz ama biliyorsunuz ne zaman isterseniz onu görebilirsiniz. Sonuçta sizin de torununuz."

"Biliyoruz kızım. Neyse, şey o zaman doktordan sonra bize de haber verir misin?"

"Tabii..."

"Teşekkürler Buse, teşekkürler... Saner'e rağmen bizlere böyle iyi davrandığın için. Senin hakkını ödeyemez benim ailem hiçbir zaman."

"Ahh! Rica ederim, lütfen böyle söylemeyin... İyi günler."

"Sana da kızım."

Buse telefonu kapattığında elinde olmadan kendini bırakmıştı, boşandıklarından beri ilk defa arıyordu Mehmet Bey hem de Nasperver için. Ne diyeceğini ne yapacağını bilememişti, ama eğer ya kızını almak isterlese yaz için? Sonuçta böyle bir hakları vardı ve daha önce hiç kullanmadılarsa da bu kullanmayacakları anlamına gelmezdi? Nas onların da torunuydu ve bu haklarıydı. Kendisine merakla ve endişe ile koşar adım yaklaşan Berke'yi farketti Buse. Genç adamın yüzünde daha önce hiç görmediği korku ve endişe vardı, sahi daha

Berke'nin kaç yaşında bile olduğunu tam olarak bilmiyordu?

"Yirmi dokuz, otuz, yok canım adamın altı yaşında oğlu var, üniversiteden sonra evlenmiş. Sanırım otuzdan daha büyüktür... Ne saçmalıyorum ben yaa! Adam tepemde ne oldu diye sorarken düşündüğüm şeye bak!"

Berke telefonla konuşurken görmüştü Buse'yi, o da biriyle telefonda konuşuyordu ama sıkıntı ile elini boynuna götürüyor, bir ileri bir geri hareket ediyordu. Nalan'la nasıl konuştu, ne dedi tam bilemeden telefonu kapattı ve hızlı adımlarla Buse'nin yanına gitti. Genç kadın elinde telefon sandalyede oturuyor, boş boş bakıyordu ona, en sonunda dayanamadı hafifçe sarstı Buse'yi orada onları izleyen arkadaşlarına aldırmadan.

"Buse n'oldu Allah aşkına söylesene..."

"Bir şey yok, Mehmet Bey aradı."

"Mehmet Bey kim?"

Fırat artık dayanamadı ve araya girme ihtiyacı hissetti.

"Saner'in babası yani Nasperver'in dedesi..."

Berke duyduğu ile biraz sarsılsa da belli etmeden, "Ee, ne istiyormuş Buse, neden böyle oldun?"

"Hiç Nasperver'i sordu İstanbul'daysa görmek istedi."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar..."

"Neyse, sonra konuşuruz... Hadi gidelim, Zeyno sen de Buse'nin dediklerini yap eşyaları unutma. Beyler, sizinle haberleşiriz bu hanımların Alsancak sokaklarında kaybolacağına emin olduğum için sizi ararım, tamam mı? Hadi görüşürüz," dedi ve Nas'ı kucağına alıp Buse'nin elinden tutarak arabasına doğru ilerledi.

Artık daha fazla bu olanlara seyirci kalamayacağını anlayan Fırat dayanamadı ve gece Zeynep'e verdiği tüm sözleri çiğneyerek gürledi.

"Biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?"

Ahmet ortamın iyice gerildiğini anlayıp hemen Fırat'ın koluna girdi. "Gel dostum biz hanımları bırakalım, tüm gün bizim zaten. Seninle otele gidelim hem de sohbet ederiz," demiş ve Fırat'ı alıp gitmişti.

Buse ve Berke arabada sessizce ilerliyorlardı İzmir'e doğru, Berke bir daha Nalan'ı aramış, Kaan'ın hazır olup olmadığını sormuştu. Nalan'dan gelen cevap ile onu ilk konuşmalarında hiç dinlemediğini anladı. "Ay hazırdır herhalde ben Türkiye'de değilim ki Kaan dadısı ile kalıyor, söyledim ya... Dadısı hazırlaycaktı."

Sinirle direksiyonu iyice kavradı. Buse, Berke'deki bu değişikliği farkedince ellerini direksiyonun üzerindeki Berke'nin ellerine uzattı. Eline değen Buse'nin sıcacık elleri ile bir anda sinirinin geçiğini hissetti.

"Ne oldu?"

"Nalan Türkiye'de değilmiş, Kaan dadısı ile kalıyormuş, düşünebiliyormusun? Madem tatilde neden bana haber vermiyor, oğlum benim yanımda kalmıyor?"

"Hışştt tamam... Bak gidip alıyoruz, hem madem annesi burada değil o da bizimle Göcek'e gelir; yazı bizimle geçirir, ne dersin?"

"Sen melek misin Buse? Bana, Kaan'a gönderilen bir melek..."

"Hayır, sadece bir anneyim o kadar..."

Kaan'ı da almaları ile hemen doktora gitmişler, Berke, Nas ve Buse ile doktorun yanına girmiş Kaan, kendisine tembihlendiği gibi, kapının önündeki koltuklarda oturup onların çıkmasını beklemişti. Doktor Nas'ı çok iyi bulduğunu, geçirdiği son krizin mevsim değişikliğinden kaynaklandığını, korkmamaları gerektiğini bildirip aşısını yaptı. Aşı yapılırken Nas'ın çığlıklarına dayanamayan Berke hemen minik kızın yanında aldı soluğu. Annesinin kucağında iç çekerek ağlayan minik kızın ellerini öpüyor bir yandan da, "Miniğim ağlama,

birazdan geçicek; sonra sen, ben, Kaan ve anne gezmeye gideceğiz," diye konuşuyordu. Buse bu yaşadıkları ile Berke'den daha da etkilenmeye başladığını anladı. Minnetle karışık hayranlık dolu bakışlarla baktı karşısındaki adama.

Nas'ın aşı faslı bitince hemen kucağına aldı küçük kızı, ıslak yanaklarından öptü.

"Benim miniğimin canı mı acımış..." diye saçlarını okşadı, Nas'ın iç çekerek, "Uff" diyip kolunu Berke'ye göstermeye çalışması ile dışarı çıktılar. Kaan dedikleri gibi yerinde oturmuş merakla babası ve Buse'yi bekliyordu.

"Ağlayan Nasperver miydi baba?"

"Evet tatlım..."

"Neden? Çok mu canı acıdı?"

"Aşı yaptılar iyileşmesi için. Hadi şimdi Buse ablan gelsin de hep beraber yemeğe gidelim, acıktık değil mi afacan?"

"Evet, baba hem de kurt gibi... Baba ben sizinle geleceğim değil mi?"

"Evet, oğlum arabada konuştuk ya..."

"Oleyyyy! Peki, Nas'la çok vakit geçirebilecek miyim? Arda'nın da kardeşi varmış ona resim yapmayı, bulut çizmeyi öğretmiş, ben de Nas'a öğretebilir miyim?"

"Tabii, ama Nas senin kardeşin değil ki."

"Hayır, kardeşimmiş Buse dedi, ben ondan büyük olduğum için abisiymişim."

Kendilerine doğru yaklaşan Buse'yi de görmüş onay almak için ona da sormuştu.

"Değil mi Buse ben Nas'ın abisiyim?"

Ahh çocuktan al haberi bu olsa gerek! Buse ve Kaan neler konuşmuş böyle? Bir ben mi geç fark etmişim gerçekleri? Tanrım! Kaan, Nas'ı kardeşi olarak kabul etmiş baksana...

Arabada verilen karar ile deniz kıyısında bir balıkçıya gelmişlerdi, Kaan burada çok güzel oyun parkı ol-

duğunu ve Nas'la burada oyanayabileceklerini anlatmış ve o kadar ısrar etmişti ki Buse de Berke de kıramamıştı onu. Bir yanları eksik dört beden şimdi aynı masada oturuyordu, yaşları kaç olursa olsun, ne anlamış olurlarsa olsunlar onlar birbirlerinin eksikliklerini kapatıyorlardı şimdi. Kaan anne eksiğini, Nas baba, Buse ve Berke ise yanlarında hep istedikleri hayat arkadaşı eksiğini...

Yemekler yenmiş, oyun alanında oyunlar oynanmıştı, Nas'ın uykusunun gelmesi ile de otele gitmeye karar verdiler. Berke yolda Ahmet'i arayıp kendileri için oda ayarlamasını istedi, zaten odaların hazır olduğunu öğrendiğinde arkadaşına içinden teşekkür etmeden yapamadı. Çünkü Ahmet yine Berke için çalışmış, Buse'ye sürpriz hazırlamıştı. Otele geldiklerinde lobide kendilerini bekleyen Zeyno ve kızlar takımı ile karşılaştılar, bugün yaptıklarını iki taraf da anlatıp rahatlayınca Nas'ı uyutmak için Zeyno ile yukarı çıktı Buse; yanlarından bir saniye bile ayrılmayan Kaan da peşlerinde.

Kaan o günü kendisine "dünyanın en güzel" günü ilan etmişti. Tüm gün babası, Nas ve çok sevdiği Buse ile geçirmiş, kimse ona bağırmamış veya onu azarlamamıştı, hem de masadaki tuzluğu devirip kırmasına rağmen. "İşte bu dünyanın en güzel günü olmalı," diye afacanca sırıttı Buse, Nas ile ilgilenirken.

Nas uyuduktan sonra Buse, Kaan'a bu gece Zeyno ile kalmaları gerektiğini, korkmamasını, eğer bir şey olursa Zeyno ablasına söylemesini, onun hemen kendilerini arayacağını açıkladı ve Kaan'ı öptü. Tam çıkarken Kaan'dan duyduklarını ise uzun süre aklıdan çıkaramayacaktı. "Korkma Buse abla, ben alışkınım dadı ile kalmaya."

Berke hâlâ Buse ile açık açık konuşamamanın sıkıntısını çekiyordu. Tüm gün çocuklarla olmuşlar, Buse ikisi ile de ilgilenmekten Berke'ye zaman ayıramamıştı. Onların iletişimini kesmek istememişti zaten o da. Buse'nin

de aşağı inmesiyle, "Hadi yemeğe gidelim," diyen arkadaşlarına, "Siz gidin biz çocuklarla yedik, hem konuşmamız halletmemiz gereken şeyler var. Biz işlerimizi halledelim, yanınıza geliriz," demişti Berke.

Herkesin gitmesi ile Berke, Ahmet'in ayarladığı diğer odaya götürdü Buse'yi. Tek amacı yalnız kalıp rahatça konuşup artık şu durumlarına bir ad koymaktı. Buse odaya gelince tedirgin olsa da bir şey belli etmedi, sonuçta Berke'yi tanıyor ona bir şey yapmayacağını biliyordu. Berke de Buse'nin çekinerek içeri girdiğini fark etmişti, hemen pencerenin önündeki iki tane tekli koltuğun birine oturdu ve ona, "Otursana, sanırım konuşacaklarımız uzun," diyerek eliyle yer gösterdi. Sonunda beklenen an gelmişti işte, Berke her şeyi anlatacak, karşısında merakla bakan kadına her şeyi itiraf edecek, ondan bir cevap isteyecekti.

"Evet, dinliyorum," diyen Buse'nin sesi ile başladı konuşmaya Berke.

"Sanırım ne konuşacağımız çok da sır değil."

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun Buse? Sence neden buradayım? Neden senin yanından ayrılamıyorum?"

"Bak Berke..."

"Hışştt, ilk önce beni bir dinle... Sonra..."

"Tamam."

Berke, Buse'nin bu uysal hallerine hayran kalıp yüzüne o çekici gülümsemesini yerleştirdi. Evet, bu kadının her halinden etkileniyordu işte ve bunu şimdi o da öğrenecekti.

"Biliyorum ben koca kafalı, körün tekiyim."

"Nee?" Buse konuşmanın böyle başlayacağını hiç tahmin etmediğinden ağzından çıkan kelimeye hâkim olamadı.

"Aynen duyduğun gibi koca kafalıyım... Çünkü tam beş aydır yani seni o otel kapısında üzerindeki o eşof-

manlarla gördüğümden beri beğeniyorum. Ne beğenmesi sana âşığım! Ama ben tam beş aydır bu duygudan kaçıyorum. Korkuyordum çünkü, tamam başımdan bir evlilik geçti ve otuz iki yaşında kocaman adamım ama..."

"Aa sen otuz iki yaşında mısın? Ben de bugün bunu düşünüyordum acaba Berke kaç yaşında diye..."

Buse yine kendisini tutamayıp safça bunları söyleyivermişti. Buse'den duydukları ile kahkahasını bastıramamıştı Berke.

"Neyse devam et..."

"Tamam, işte bu yüzden Buse; sen o kadar doğalsın, o kadar gerçeksin ki... Bu yüzden sana âşık oldum ve korktum. Senin beni sevmeme ihtimalinden ve benden uzaklaşma ihtimalinden korktum ve sustum. Uzak durdum, ta ki sen ve Berker çok samimi olmaya başlayıncaya dek."

"Nee! Ben ve Berker mi?"

"Tamam kızma, biliyorum çok saçma, hatta Pınar'ı da öğrendim. Hem de Berker bana küfür ede ede anlattı her şeyi. Neyse düşün öyle bir duruma geldim ki kardeşimden bile kıskandım seni. Sözüm o ki ben artık flört edecek, birini tavlamaya çalışacak, şaklabanlık yapacak yaşı geçtim Buse. Sana gerçekten âşığım ve seninle olmak istiyorum. Sen de ister misin? Benimle bir başlangıç yapar mısın?"

Buse duydukları ile içinde kelebekler uçuştuğunu hissetti. "İşte o da beni seviyor, o da bana âşık!" diye utanmasa kalkıp göbek atabilirdi, ama Saner'le yaşadıklarından dolayı korkuları da vardı. Hemen karşısındaki adamın üzerine atlamak gibi bir alışkanlığı olmadığı için de hep geri durmuştu. Şimdi karşısında duran adam tamamiyle bir beyaz atlı prensti, tamam ama ya... İşte bu güvensizliği hep vardı artık erkeklere karşı.

"Teşekkürler, yani bu dediklerin çok onur verici söz-

ler... Yani, bana biraz zaman verir misin? Yani biliyorsun."

"Biliyorum Buse, biliyorum... Ama şunu unutma, o istediğin zamanlarda da ben hep senin yanında olacağım, kaçıp gidemeyceksin."

"Tamam, sadece istediğim biraz düşünmek, o kadar. Sonuçta sen de farkındasındır hislerinin karşılıksız olmadığının, ama iyice düşünüp tartmam lazım artık hayatımla ilgili kararları. Artık yalnız değilim ve ailemi bir kez daha üzmek istemiyorum."

"Ahh Buse, işte seni bu yüzden de çok seviyorum, kendini değil çevrendeki herkesi de düşünüyorsun ve inan bilmiyordum bana karşı hislerini, yani emin olamıyordum... Ama dün gece... Dün gece dedim, tamam diye."

"Yaa... Neyse, daha fazla utandırma beni. Hadi bizimkilerin yanına gidelim."

Buse yan odaya geçip gece için giyeceklerini çıkardı, makyajını yaptı, çocukları kontrol ettikten sonra odadan çıktı. Berke, Buse'nin sadece çocuklara bakacağını düşünüyordu fakat kendine doğru gelen Buse'yi görünce kalakaldı. Buse boyundan bağlamalı ölçülü miktarda sırt ve göğüs dekolitesi olan, etekleri uçuşan mavi bir elbise ile geliyordu. O an soluğunun kesildiğini düşündü, beğeni dolu gözlerle Buse'yi süzerken onun dudaklarından çıkan, "Ne de olsa yanımda beni koruyacak bir adam olduğu için, onun için giyindim... Beğendin mi?" ile daha fazla dayanamadı ve Buse'yi kendine doğru çekti, sımsıkı sarıldı ve tıpkı dün gece yaptığı gibi kulağına dudaklarını iyice bastırıp, "Bu adam artık delirme noktasınında ve bunu bu masum küçük kadın başarıyor," dedi ve Buse'nin elinden tutup otelin önündeki arabalarına doğru yürüdü.

Seda ve Zeynep yanlarındaki adamları ikna edip, "Biz dans etmek istiyoruz," diyerek gelmişlerdi gece klubü-

ne. Onlara sonradan katılan Buse de bu işten son derece keyif almış uzun zamandır dans etmeyip rahatlamadığını düşünerek Berke'nin kulağına eğlip, "Daha fazla dayanamayacağım, kızların yanına piste gidiyorum," diyerek Berke'nin yanağına öpücük kondurup hızlıca uzaklaşmıştı. Üç erkek neşe ile onları izliyor sohbet ediyordu. Fırat, Berke'ye biraz daha yaklaşıp, "Umarım mutlu olursunuz, o bunu hak ediyor, benim arkadaşım beceremedi onu mutlu etmeyi ama sen başar bunu... Bu arada Buse'yi dans ederken yalnız bırakmasan iyi olur. Biliyorsun o bunun eğitimini de almıştı, dans ederken resmen etrafına afrodizyak etkisi yayıyor ve çevresindeki erkekleri etkiliyor," demesi ile fırlayarak giden Berke'nin arkasından gülüştüler.

"Ahmet, bu adam bizim kıza baya âşık yaa!"

Berke, Fırat'tan duydukları ile soluğu Buse'nin yanında almıştı, o iki adımlık mesafeyi nasıl kapattığını anlamamış, kendi hallerinde dans eden üç kadının yanına ulaşıp Buse'ye sarılarak kızlara dönüp, "Siz de masaya artık, yoksa elimizden bir kaza çıkacak bizim yanımızda dans edin," demişti. Masaya somurtarak gelen kızları gören Fırat ve Ahmet gülümsemiş, "Ee, dinsizin hakkından imansız gelir," diyerek sevdikleri kadınları kollarına almışlardı.

Berke, Buse'ye arkasından sarılmış, belinden doladığı ellerini göbeğinde birleştirmiş, boynuna minik öpücükler kondurarak dans etmeye başlamışlardı oldukları yerde. Çalan yavaş şarkının, ortamın ve biraz da Buse'nin çakır keyifliği ile zaman inanılmaz güzel geçiyordu. Artık gitme vakti geldiğinde Berke istemeden de olsa Buse'den ayrılıp hemen elini tuttu, arabaya binene kadar el ele gittiler. Diğerleri Urla'ya dönmek için ısrar edince Buse daha fazla ses çıkaramadı. "İyi, siz gidin biz otele gidiyoruz hem çocuklarımız orada," dedikten son-

ra arabalarına binip otele doğru yol aldılar. Otele geldiklerinde Buse iyice çakırkeyif olmuş kıkırdıyor, Berke'ye sarılıyor kokusunu içine çekiyordu. Biraz da yaşananların cesareti ile burnunu sevdiği adamın boynuna yaklaştıdı ve kokusunu iyice içine çekti. "En çok bu kokuna dayanamıyordum biliyor musun?" diyerek ufak, masum ama Berke'nin titremesine neden olacak bir öpücük bıraktı. Asansör durduğunda odalarına giderken Berke, Buse'yi durdurdu ve ona sımsıkı sarıldı.

"Lütfen bu gece benimle uyu... Seni bulmuşken yine kaybetmeyeyim, sana sarılıp uyumak, kokunu içime çekip rüyalara dalmak istiyorum, lütfen Buse," diye resmen inledi. Buse bu içten teklifi geri çeviremeyeceğini, hatta geri çevirmek istemediğini çok iyi biliyordu ama biraz nazın kimseye zarar getirmeyeceğini düşünüp, "Ama nasıl olur, daha ilk günden Berke yani bilmiyorum..." diyerek dudaklarını büzdü. Berke bu kadar yakın olup onu öpememeye daha fazla dayanamadı ve odanın kapısını hemen açıp Buse'yi içeri çekti. Buse daha ne olduğunu anlamadan dudaklarındaki sıcaklığa ve mükemmel tada karşılık vermeye başlamıştı bile.

Otuz Dördüncü Bölüm

Buse yanında melekler gibi uyan iki masum çocuğa sevgiyle bakıp derin bir iç çekti. Birkaç saat önce nerdeyse dönülmez bir yola girmişlerdi Berke ile. Zeyno, Buse'yi tam zamanında aramıştı doğrusu. Nas gece yarısı uyanıp ağlama sesiyle Kaan'ı da uyandırmış ve bir türlü susmamıştı. Zeyno da mecburen Buse'yi aramak zorunda kalmıştı. Buse, Berke ile gittiği yoldan telefonun sesi ile geri dönerken heyecandan bir türlü telefonu bulamıyor, bir yandan da Berke ile bu duruma nasıl geldiğini düşünüyordu. Sonunda arayanın Zeyno olduğunu görünce panikle telefona sarıldı.

"Zeynooo, n'oldu? Nas mı hasta? Kaan'a mı bir şey oldu?"

"Abla Nas uyandı ağlayıp duruyor, susturamadım. Onun sesine Kaan da uyandı."

"Anladım canım... Tamam, ben oteldeyim, şey asansördeyim zaten, hemen geliyorum."

"Tamam abla..."

Berke asık suratı, kırgın gözleri ile Buse'ye bakıyordu.

"Bakma bana öyle Berke. Gitmem lazım..."

"Biliyorum gitmen lazım da neden asansördeyim dedin?"

"Berke daha çok yeni, yani bir anda söyleyemedim."
"Tamam, hadi git bakalım, geleyim mi ben de?"
"Yok, bir şey olursa ben haber veririm sana."

Buse, Berke'ye aceleyle iyi geceler dileyerek odadan kaçarcasına çıkıp kendini nasıl dışarı attığını bilememişti. Yaşadıkları anlar çok özel olmakla beraber ilerisi için çok da erkendi. Aralarındaki çekim nasıl olduysa bir anda tutkuyla alev almış, Buse kayıtsız sorgusuz kendini Berke'ye bırakmıştı. Bunda aldığı alkolün etkisi ne kadar vardı bilemiyordu ama tek bildiği kendisinin de o anda Berke'yi sorgusuz sualsiz istediğiydi. Gelecekte Berke ile paylaşacağı bir yaşam varsa içinde pişmanlık olmamalıydı. Bu sefer hayal kırıklığına uğramadan emin adımlarla, yavaş yavaş ilerlemeliydi. Odaya geldiğinde Nas ve Kaan yatağın ortasına oturmuş, Zeyno karşılarında onları uyutmaya çalışıyordu. Buse'yi gören çocuklar hemen ona doğru hareketlenmişler, Buse'nin de üzerini değiştirmesi ile üçü birlikte uykuya dalmışlardı Buse'nin anlattığı denizkızı masalı ile.

Berke de Buse'den farklı değildi. Tek başına kaldığında önce sinirlenmiş ve ardından bu çekimin ilerde pişmanlığı da beraberinde getirceğinin de farkına varmıştı. O da Buse gibi emin adımlarla, güvenle, adım adım ilerlemenin doğruluğuna inanarak ve telefonun tam zamanında gelmiş olmasına şükrederek uykuya bıraktı kendini.

Sabah Buse, Nas ve Kaan'ın gülücükleri ve öpücükleriye uyandığında tarifsiz bir mutlukla doldu içi. İşte dünyada bunda daha güzel bir şey var mıydı? Çocuk saflığı ve temizliğiyle nasıl da sevgi gösterilerinde bulunuyordu ikisi de. Yatakta biraz daha şakalaşıp oynarken Berke'den gelen, "Hadi hazırlanın kahvaltı yapmalım," mesajı ile Zeyno ile birlikte çocukları hazırlayıp kendi de hazırlanmıştı ki Berke gelmiş, birlikte otelin kahvaltı salonuna inmişlerdi. Birlikte yapılan neşeli kahvaltı

sonrasında ilk önce Urla'ya Ahmetlere uğramaya karar verdiler, oradan artık evlerine doğru yola çıkacaklardı. Buse de arabası ile geldiği için ufak çaplı bir kriz çıksa da konu sonunda tatlıya bağlanmış, Buse'nin arabasını otel garajında bırakmaya, daha sonra şoförün gelip alması na karar vermişlerdi.

Berke, Urla yolu boyunca arabadaki çocuk kahkahaları ve Buse'nin şakıyan sesi ile cennette olduğunu düşünüyordu ki Buse'den gelen, "Sanki burası cennete döndü değil mi?" sözü ile iliklerine kadar titrediğini hissetti. Nasıl oluyordu da bu küçük kadın akından, ruhundan geçeni hemen anlıyordu ve onunla aynı tepkileri veriyordu. Ahmetlerde biraz oturup sohbet ettikten sonra yola çıkıyorlardı ki Seda, Berke'yi çağırdı.

"Berke kusura bakma böyle kenara çektim seni ama."

"Yok, Seda hayırdır bir şey olmadı ya?"

"Bilmiyorum oldu mu olmadı mı, bu sana bağlı?"

"Nasıl yani?"

"Buse desem?"

"Bak Seda, biliyorum Buse çok kırılmış, üzülmüş ama ben de aynı yollardan geçtim hem de daha ağır şekilde. O yüzden merak etme ne ben onu üzerim ne de onun üzülmesini isterim. Bu arada o her sabahki mail trafiğinizle de öğrenirsin zaten! Ters bir şey olduğunda haberin olur yani."

"Berke biliyorum, yani kaç yaşınızdasınız karışamam tabii, ama... Benim için ne kadar değerli... Ailemden de öte o benim için."

"Biliyorum Seda ve merak etme..."

Berke yol boyunca Seda ile konuştuklarını düşünmüş, artık Buse ile bir yola çıktıklarına göre açıkça geçmişlerini de konuşup ortada bir açık bırakmamalıydı. Sonuçta Göcek küçük bir yerdi ve ne o geçmişi ile ilgili bir şeyi Buse'nin başkasından duymasını istiyordu ne de Buse ile ilgili bilmediği bir şeyi başkasından öğren-

meliydi. Yol yine neşe içinde son bulduğunda, Buse ve Berke'ye asıl süpriz Buse'nin annesi ve babasının Ankara'ya gitme kararları olmuştu. İkisi de belli etmesler de bu duruma içten içe sevinmişlerdi. Rahatça geçirecekleri birkaç günleri vardı ve Buse'nin bu ilişkide aklında acabalar olmaması için Berke ile geçireceği rahat zamanlara ihtiyacı vardı.

Buse sabah işe geldiğinde her zaman yaptığı gibi demlenmiş çayını aldı, ortalıkta görünen çalışanlarla ayaküstü sohbet etti ve odasına çıktı. Her sabahki rutini tekrar edip Seda'ya mesaj attı ve heyecanla ondan gelecek mesajı beklemeye başladı. Arada gelen yazışmalar, dosyaları şöyle bir gözden geçirdi ve Seda'nın e-postasını gülümseyen bir yüz ile okudu. Berke otele gelir gelmez Buse'nin odasına çıkmıştı ki Buse'yi bilgisayar başında bir şeyler okurken ve gülümserken buldu. "Kesin Seda'yla yazışıyorlar yine," diye iç geçirdi.

"Günaydın güzelim."

Buse, Berke'nin neşe dolu sesi ile kafasını kaldırdı gözleri buluştuğunda ikisinin gözlerinde aynı ifade vardı: "Aşk"! Aynı anda birbirlerine adım attılar ve sarıldılar.

"Günaydın..." Buse sımsıkı sarıldığı Berke'den biraz geriye çekilmiş, yüz yüze gelmişlerdi.

"Nasılsın? Dün ev bomboş geldi. Kaan da annemle yatmak isteyince kaldım öyle."

"Valla benim evim doluydu. Annemler bu sabah gitti, o yüzden gece bizde kaldılar. Nas'ın keyfini görmeliydin."

İkisi sanki söz birliği etmiş, sanki devamlı aynı şekilde oturuyorlarmış gibi ikili koltukta dip dibe oturmuş sohbet ediyorlardı. Berke akşama yemeğe gitmeyi teklif edince Buse ,"Ya dışarıda yemeyelim şimdi, ben akşam erken çıkarım yemek yaparım, sen de Kaan'ı al gel," de-

mişti ki Berke, "Niye dışarı çıkıp göz önünde olmak mı istemiyorsun Buse?"

"Hayır, kesinlikle öyle bir niyetim yok... Hem bu gece de Zeyno'nun kalmasını istemedim. Evde rahat ederiz, çocuklar da istediği saatte uyur biz de otururuz diye düşündüm, ama sen çıkalım diyorsan çıkalım."

"Gel buraya minik cadı, tamam evde yiyelim... Bakalım yemek konusundaki kabiliyetine."

"Off yaa! Gör bak, yemeklerimden bir ye hep isteyeceksin."

"Görelim bakalım."

"Hadi şimdi işinin başına, bugün çok işim var yaa, kat hizmetleri müdürü ile gidip yeni yatak örtüleri bakacağım, personel ile toplantım var. Yoğun yani... Senin de öyle, artık şu bütçeye bir bakıp onay versen de biz de ona göre hareket etsek."

"Tamam, sen iste yeter ki. Ha Buse, açılışa bir ay kaldı biliyorsun, gala yemeğinde kim sahneye çıkacak medyaya da yansıyacak bu olay biliyorsun."

"Onu dert etme... Müzisyen bir arkadaşım var, bir telefonuma bakar istediğimiz sanatçı gelir."

"Müzisyen arkadaşın mı var? Nerden?"

"Ya çok eski, liseden. Neyse ben ayarlarım önce şu işleri halledelim."

Berke, Buse'den son anda çaldığı öpücük sonrası odasına gitmiş, tüm gün boyunca da bu anın hayali ile devam etmişti. Gün o kadar yoğun geçiriyordu ki ne birbirlerini görebilmişler ne de konuşabilmişlerdi. Saat yediye gelirken Buse kafasını Berke'nin odasından içeri uzatmış, "Ben gidiyorum artık geç kalmayın siz de," deyip uzaktan bir öpücük yollayıp koşar adım gitmişti.

Bu saatten sonra yapılacak en iyi ve pratik yemeğin lazanya ve körili tavuk olduğuna karar verip alışverişini yaptı ve yine koşar adım evine geldi. Eve geldiğinde

Zeyno salata ve sofra kurulumuna yardım edip çıkmıştı. Buse mutfakta bir o yana bir bu yana koştururken, Nas da bebek sandalyesinde oturmuş annesini izliyor, kendi kendine konuşuyordu. Lazanya hazırlanıp fırına verildiğinde geldi Berke, Kaan ile. Berke ilk defa önlükle mutfakta koşturan Buse'yi görünce gülümsedi.

"Hiç bu kadar güzel ve seksi mutfak elemanı görmemiştim. Sahi önlüğünün önünde ne yazıyor?"

"Süper aşçı. Bunu Alaçatı pazarından Seda almış bana. Baksana, kokoş kız, pullarla işli ama çok seviyorum."

"Sana da çok yakışmış."

"Sağ ol. Ya Berke, Nas'ı da alır mısın kızcağız patladı sıkıntıdan şu sandalyede oturmaktan, o da Kaan'la oturur oynarlar."

"Tabii, alırım prensesimi ben."

Buse son rötuşları yapmış, hep beraber sofraya oturmuşlardı. Bir yandan servis yapıyor bir yandan Kaan ve Nas'ın yemekleri ile ilgileniyor bir yandan da kendisi yemeğe çalışıyordu. Sonunda yemek bitmiş, çocukları bahçedeki oyun çadırına bırakmışlar Berke ve Buse masa başında keyif yapmaya başlamışlardı.

"Off yorulmuşum Berke ya."

"Ee sabahtan beri koşturuyorsun, ben sana dedim dışarda yiyelim diye."

"Beğenmedin mi yemekleri?"

"Saçmalama bayıldım, hele lazanya... Arasında ıspanak da mı vardı?"

"Evet, sırf kıymalı çok ağır geliyor bana, ben de böyle çözüm buldum. Ay ayaklarıma bak yaa nasıl şişmişler, davul gibiler," demiş ayaklarını karşısında oturan Berke'nin kucağına kaldırıp bırakmıştı.

Berke böyle basit bir harekete bile memnun olacağını kırk yıl düşünse aklının ucuna bile gelmezdi ama şu an

sevinçten ölmek üzereydi, yaklaştı ve Buse'nin yanağını okşadı tam öpeceği sırada Kaan'ın, "Buse bizi yatırsana," demesi ile hızlıca geri çekildiler.

Buse gülerek, "Ne yapacaksın bizim gibi çocuklu insanların sevgi gösterileri de bu kadarcık oluyor," dedi ve Kaan'ı da Nas'ı da alıp çocuk odasına götürdü.

Buse yukarıda çocukları uyuturken, Berke de aşağıda sofrayı toplamış sadece şarap kadehlerini bırakmış, mutfağı da düzenledikten sonra yukarı onlara bakmaya çıkmıştı. Buse çocuklar uyuduktan sonra daha rahat oturmak için şortunu ve tişörtünü giydi, tam kapıdan çıkıyordu ki Berke ile karşılaştı.

"Ben çocuklara bakmaya gelmiştim ama uyuyorlar sanırım."

"Evet, hemen daldılar."

"Güzel."

"Güzel... Şey ben rahat etmek için üzerimi değiştirdim ama."

"İyi etmişsin, hadi aşağıya inelim."

Aşağıya indiklerinde Buse etrafın toplandığını görünce elinde olmadan, "Berke sen mi topladın? Harikasın," diyerek sarıldı. Saner'in aklına böyle bir şey gelmeyeceği gibi "Ben kaç kişiye emirler verip çalıştırıyorum sonra eve gelip mutfak mı toplayacağım?" derdi Buse'nin ateş saçan bakışlarına aldırmadan. Berke ise o kadar insanın patronu olmayı geç, koskoca şirketler grubunun patronuydu ve daha dominant bir adamdı ama aklına gelmişti işte.

"Yorgunsun, daha fazla yorulmanı istemedim," demesi ile de farkını iyice belli etmişti.

"Sağ ol, hayatım sağ ol. Hadi sen geç ben müzik açayım geliyorum," diyerek ayrıldı Berke'nin yanından, rastgele bir CD çıkardı ve müziği bahçeye verdi.

Berke masada oturmuş bu gece yapmayı planladığı

konuşmayı düşünüyordu. Nalan'la neden yürümedi, niye olmadı hepsini anlatacaktı, ama kendisine gülümseyerek gelen Buse'yi görünce vazgeçti. Bu gece o kadar büyülü gidiyordu ki Buse'nin o gülümsemesini soldurmak istemedi. Gelip hemen yanındaki koltuğa oturdu.

"Ayy Berke iyi ki şu masa koltuk takımını almam için ısrar etmişsin bahçeye."

"Ee, demek ki bir bildiğim varmış hanımefendi."

"Pis hemen havaya girme! Hadi bakalım boş durma kadehimi uzat."

Şaraplarını yudumlayarak, kâh geceyi izlediler kâh sohbet edip güldüler birbirlerine dokunmayı ihmal etmeden. Berke duydukları şarkı ile Buse'ye elini uzattı.

"Dans edelim mi?"

"Nee! Burada mı, bahçede?"

"Hadi Buse ne olacak bahçede olsa."

"Ne bileyim, ya biri görürse."

"Kimse görmez, kim var ki kim görücek. Kalk hadi... Dans edelim."

"Dans edelim mi?" derken sesindeki tınılar ruhumu okşuyor, ellerimi korkusuzca bırakıyorum avuçlarına. Bu dokunuşla güven, ilk hissettiğim bu galiba ama sonra belime dolanan ellerinden yayılan sıcaklık bedenime yayılıyor. Şaşkınım, bir yanım bırak yaşa doya doya mutluluğun tadını çıkar derken bir yanım acele etme Buse diye fısıldıyor. Ne zaman bu kadar "Berke" diye atar oldu kalbim bilmiyorum. O yanımdayken bastırdığım eski korkularım gün yüzüne çıkmaya çalıştıkça daha cok sokuluyorum ona. Berke de anlamış gibi daha çok sarıyor beni. Tek bedende bir atıyor kalperimiz.

Kulağımı yalayıp geçen nefesi ayaklarımı yerden kesiyor. Tek bir dansın üzerimde bıraktığı etkiye şaşırıyorum, bedenim titriyor, toparlanmaya çalıştıkça parfümünün kokusu başımı döndürüyor. Ne çalan şarkı duyuluyor artık ne de birinin bizi görme endişesi.

Gözleri kapalı Berke'yle ilklerin heycanını yaşıyorum tüm korkularıma inat. Kulağıma belli belirsiz sesi geliyor; mırıldanarak söylediği sözler beni terk etmek üzere olan aklımı da başımdan alıyor. "Seni beklemiş yüreğim," diyor önce "Buse senden önce yaşamamışım ben."

Gözlerimiz buluşuyor, ela yeşile karışıyor; yeşillerin içinde yüreğindeki özlemi, aşkı, tutkuyu görüyorum. Güçlükle yutkunuyorum içimden yükselen sesler dilimin ucuna geliyor, sesim çıkmıyor kayboluyorum dingin yeşil vadilerde. Kulağımı okşayan kadife sesi...

"Sana öyle çok âşık oldum ki ne zaman içime işledin ne zaman vazgeçilmezim oldun bilmiyorum, tek bildigim bundan sonra sensiz bir yaşam düşünemiyorum."

Gözlerime bakıyor bir cevap bekler gibi, hisettiklerinin karşılığı olup olmadığını sorguluyor gözleriyle. Bir eli sırtımı, diğeri yüzümü okşuyor usul usul, titriyorum güç almak için yaslıyorum başımı göğüsüne ve zar zor çıkan sesimle, "Ben de sana âşık oldum hem de çok!" diyorum, aynı anda duymaz olduğum müziği anlıyorum şarkının tüm sözleriyle.

Ellerimde artık bildiğim, tanıdık sıcaklıkla yerimize geçiyoruz, bu defa farklı olarak ayrı ayrı değil yan yana oturuyoruz koltukta. Sessizlik, kulak uğultusu... Ne o konuşmaya cesaret edebiliyor ne de ben bir şey söyleyebliyorum. Anın büyüsünü yaşıyoruz sanki. Güç topalamaya çalışırken masadaki şarap kadehine sarılıyor kocaman bir yudum alıyorum. Hâlâ tüm bedenim titriyor. Berke de benden farksız ve bu gece ikimizin de yeni öğrendiği hiç bilmediği hep başka başka kişilerde, tenlerde bulduğumuzu sandığımız aşk, bu defa gitmemek üzere tüm gerçekliğiyle bedenimize işlediğini kanıtlıyor.

Aradan geçen sürenin farkında değilim, ne kadar birbirimizle kaldık öyle bilmiyorum. Berke'nin sesiyle çıkıyorum daldığım düşler âleminden.

"Hadi içeri girelim. Hava soğudu, saat de geç oldu. Çok yoruldun bugün, yatıp dinlenelim."

Onunla yanlız kalmak, birlikte uyumak. Bir yanım deli gibi istiyor, bir yanım yine karanlık korkularda. Aklımda dans ederken çalan şarkı, içeri doğru yürüyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

El ele içeri giriyoruz. Salona geldiğimizde Berke'nin yavaş adımları ile ona dönüyorum, yüz ifadesi o kadar karmaşık ki ne hissetiğini ne düşündüğünü anlamıyorum.

"Ne oldu?"

"Ben burada yatarım, hadi sen çık yat, bugün yoruldun."

"Ne demek burada yatarım. Berke..."

Bir anda içimdeki kelebeklerin yavaş yavaş öldüğünü hissediyorum, ben o kadar heyecanlanırken ona sarılıp uyumaktan, o burada yatmayı düşünüyor. Bu kadar mı beni istemiyor, tanrım şu an avazım çıktığı kadar bağırıp ağlayabilirim. Yavaş adımlarla yanıma geliyor ve o yumuşacık elleri ile yüzümü avuçlarının içine alıyor.

"Busem, asma hemen suratını... Ben, sen rahatsız olabilirsin diye burada yatayım dedim, yoksa uzun zamandır kollarımda olman hayali ile yaşıyorum."

"İyi ya, o hayale bu kadar yaklaşmışken neden geri adım atıyorsun? Yoksa beni tanıdıkça..."

O güzel parmakları ile dudağıma dokunuyor, "Hşşt sakın sakın... Eğer sen de istiyorsan, rahatsız olmayacaksan olmak istediğim yer senin yanın."

Bu sözleri duyar duymaz elimi ellerine uzatıyorum ve tekrar el ele tutuşarak yukarı odama çıkıyoruz. Tanrım! Bu

adamla aynı mekânda olduğumda bile heyecandan ölecek gibi oluyorum, şimdi yatağımı onunla paylaşmak... Benim bugün nefesim kesilmezse hiç kesilmez. İki acemi liseli âşık gibi odanın ortasında duruyoruz, öyle dikkatle odama bakıyor ki...

"Sen taşınmadan önce de bu odaya gelmiştim, ama şimdi odaya ruhunu kendini katmışsın. Burası resmen Buse diye bağırıyor."

"Bu iyi mi kötü mü şimdi?"

"Çok iyi, hem de çok... Şey... Sen üzerini değiştir ben bir çocuklara bakıp geleyim."

Berke'nin çıkması ile hemen üzerimi değiştiriyorum. Her zaman giydiğim şortlu takımımı giymem olmaz, sanki ilk günden hevesli gibi! Yazlık uzun bir pijama altı ve askılı bir body seçiyorum, onun için de kardeşim giysin diye aldığım şort-tişört takımı hazırlayıp banyoya geçiyorum.

Berke mışıl mışıl uyuyan iki meleğin başında, yüzünde o saf gülümsemesiyle onları izliyordu. İkisi de öyle güzel uyuyorlardı ki... Biraz daha oyalanıp Buse'nin odasına geçti, kapıyı çaldı, içeriden ses gelmeyince tekrar çaldı. Biraz bekleyip yavaşça kapıyı araladı. Berke'nin içeri girmesi ile Buse'nin banyodan çıkması bir oldu. İkisi de birbirine bakabiliyordu sadece, üzerlerinde saçma bir gerginlik ile.

"Bunları senin için hazırladım, üzerindekilerle hayatta yatağa sokmam haberin olsun."

"Sağ ol, ben aslında yatarken bir şey giymem ama banyoda üzerimi değiştireyim."

"Tamam."

"Berke'nin banyoya geçmesi ile Buse yatağın kenarına oturdu, içindeki heyecanı bastırmak için nefes alıp verdi. Birkaç dakika sonra hayatına bomba gibi düşen

ve her şeyi baştan sona değiştiren bu mükemmel adamın kollarında uyuyacaktı, ama nasıl?

"Off! Evlendiğim ilk gece bile böyle heyecan yapmadım, gerçi Saner ilk geceyi beklememişti ama olsun... Ne bu heyecan? Saçmalama Buse, adam ne yapacak ki sana? Bir şey yapmasına gerek yok ki bana; bir bakması, gülmesi yetiyor..."

Açılan kapının sesi ile ayağa fırladı hemen Buse, Berke onun halini görünce gülmeden edemedi.

"N'oldu Buse?"

"Yok bir şey, kapı birden açılınca sıçradım, dalmışım da!"

"Niye daldın?"

Elindeki kıyafetleri yatağın ayakucundaki pufa bıraktı ve Buse'nin yanına geldi, ellerini yanağında gezdirip, "Bak Buse, eğer hazır değilsen, rahatsızsan anlarım," dedi.

"Hayır, tam tersine... Yani ben öyle her buluştuğum adamla aynı yatakta uyuyan biri değilim, ama bilmiyorum. Yani sen... Ay anla! Bilmiyorum sanırım heyecandan şimdi bayılacağım, o yüzden bir an önce yatsak iyi olur."

"Bayılırsan benim için daha güzel olur... Seni hayat öpücüğümle uyandırırım."

"Bak ya... Dalga geçiyor bir de benimle!"

Sonunda Buse'nin yatağın üzerindeki örtüyü kaldırması ile ikisi yan yana yatabildi. İkisi de mumya gibi olduğu yerde sabit duruyor, elleri yanlarında öylece tavanı izliyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra Berke kendini tutamadı ve gülmeye başladı.

"Hayatımda ilk defa bir kadınla yatağa girince ne yapacağımı bilmiyorum, hale bak."

Buse, "Hayatımda ilk defa, kadın, yatak..." lafları ile hışımla yerinde doğruldu.

"Ne yani! Kaç tane kadın oldu ki hayatında? Hem bu ne cüret! Sen nasıl... Daha bu kadar başındayken ilişkimizin ve ilk defa yanımda yatıyorken, benim yatağımda başka nasıl kadınları düşünüp bunları dillendirirsin. İnanamıyorum sana... İnanamıyorum! Ama yok ben biliyordum. Biliyordum..."

Berke bir anda Buse'nin yerinde doğrulması ve nefes almadan söylediklerini duyması ile şaşırdı kaldı.

"Buse... Buse... Hayatım ne diyorsun sen? Buse... Buse..."

Ne kadar araya girmeye çalışsa da bir türlü başaramadı. Tek çare, onu bildiği yöntemlerle susturmaktı ve Buse daha ne olduğunu anlamadan kollarının arasına alıp dudaklarını dudakları ile mühürledi. Uzun, soluksuz, ilk başta sevgi dolu giderek tutkulu öpüşmenin ardından, "Artık susar mısın? Ben sevdiğim kadını kollarımın arasına alıp uyutmak istiyorum," dedi, hiçbir şey olmamış gibi Buse'ye arkasından sarılıp iç içe geçmiş kaşık gibi uzandılar yatağa.

Buse hâlâ olayın nasıl olduğunu anlayamamanın şaşkınlığı ile ,"İyi geceler," diyebildi, ensesinde sevdiği adamın nefesi ile rüya âlemlerine dalarken.

Sabah, Nas'ın sesi ile ikisi de erkenden uyandı. Uzun zamandır bu kadar huzurlu uyanmadığını fark etti Buse.

"Demek ki güvendiğin, sevdiğin adamın kollarında uyanmak böyle bir şeydi," diye iç geçirdi. Buse, Nas'ı hazırlarken Berke üzerini değiştirip aşağı mutfağa indi. Kahvaltı için çayı hazırladı, masaya birkaç şey çıkardı ve Kaan'ı uyandırmak için yukarı çıktı.

"Heyy kalk! Uykucu, koca adam!"

"Yaa baba yaa nütfennn biraz daha nütfennnn."

"Oğlum hadi kal! Bak, Nas da uyandı, hani sen gözkulak olacaktın ona. Hem nütfen değil lütfen lütfen."

"Off yaa kalktı mı, tühh yaa. Hem ben de nütfen diyorum zaten ne düzeltiyorsun?" deyip Berke'nin de

anlayamadığı bir hızla fırladı. "Buseeee Buseeee günaydınnn!" diye bağırarak.

Berke oğlundaki farklılıkları, neşeli halini, sevgi dolu gözlerle izliyordu. Buse ve Nas onlara gerçekten çok iyi gelmişti. Tam aşağıya ineceği sırada Buse'nin, "Ayy aşk olsun Berke yaa!" diye kendisine seslenmesini duydu.

"Ne oldu ki yine?"

"Ne olacak? Kahvaltıyı hazırlamışsın. Aşk olsun hangi ara yaptın, zahmet oldu."

"Yahu ne olacak... Ben de önemli bir şey sandım, sen prensesle ilgilenirken hazırladım."

"Ne kötü bir ev sahibiyim değil mi? Dün gece sofrayı topladın, şimdi kahvaltı hazırladın..."

"Sen çok iyi bir ev sahibisin. Elime yapışmadı ya, sana yardım ettim işte."

"Baaabaaaa... Baaabaaa!" Kaan'ın neşeli sesi ile bahçeye yöneldi Berke.

"Efendim oğlum, bağırma... İnsanlar uyuyor olabilir."

"Özür dilerim. Şey... Baba sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Sen de mi dün gece burada uyudun?"

"Hımm... Evet, ama şu an aramızda kalsın tamam mı? Buse ablan herkes bilsin istemiyor. Şu an biz biliyoruz sadece."

"Tamam, söz söylemem... Oley! Ben de babamın sırrını paylaşıyorum. Peki, bugün burada kalabilir miyim nütfennn, valla yaramazlık yapmam..."

"Ama Zeyno ablan ikinize de bakamaz ki!"

"Valla ben yaramazlık yapmam... nütfennnn.

"Oğlum, lütfen o lütfen! Bakalım, kahvaltıda karar vereceğim, senin kahvaltıdaki durumuna bağlı."

"Söz çok akıllı olacağım."

"Sen zaten çok akıllısın, sadece biraz yaramazsın o kadar."

Buse baba oğulun hararetli konuşmasını uzaktan izlemekle yetindi, ikisi de o kadar şirin görünüyordu ki... Kaan tıpkı babası gibiydi, sevimli, sıcakkanlı, sevecen. Tam bir minik Berke'ydi. Sonunda, "Kahvaltı hazır beyler," diye seslendi. Kahvaltı neşe içinde geçerken Zeyno'nun da gelmesi ile çocukları ona emanet edip evden çıktı Berke ve Buse.

Otelin açılışının yapılacağı gün gelmişti. Bir ay boyunca gece gündüz çalışmış, her şeyi istedikleri gibi tam zamanında yetiştirmişlerdi. Buse bir ay boyunca işlere o kadar kendini kaptırmıştı ki Berke bazı zamanlar bozulsa da onun iş konusundaki profesyonelliğini gördükçe daha da hayran oluyordu ona. Karşısında kendine güvenen, tutuğunu koparan, otoriter ama bir o kadar da çalışanları tarafından sevilen bir müdür olarak duruyor, yalnız kaldıkları zaman ise yardıma ihtiyacı olan bir yavru kedi gibi kollarına sığınıyordu Berke'nin. Buse hızlı adımlarla, onu sevgi dolu gözlerle izleyen adamın yanına geldi.

"Berke bakma bana öyle, hadi sen de çalış bak üç gün sonra açılış yapılacak, yarın da sanatçılar ve misafirler geliyor."

"Ee, hayatım sen ikimiz adına da yeteri kadar çalışmıyor musun zaten?"

"Çalışıyorum çünkü sen otelde olunca hiçbir şey yapmadan, öylece seyrediyorsun."

"Ee, bu benim hatam değil ki güzelim."

"Berkee bana iş yerinde böyle hitap etme dedim sana kaç sefer... Hem kimdeymiş suç, hemen ceza vereyim mesaiye o kalsın."

"Sende tabii, suç sende... Böyle etrafta dolanarak aklımı başımdan alıyorsun. Bir de ceza verecekmiş, zaten günün neredeyse on dokuz saatini burada geçiriyorsun. İtiraz yok çıkıyoruz hadi."

"Delirdin mi sen? Bu kadar iş varken..."

"Bana o gözlerini açа açа bakma Buse Hanım, bitti hadi bugünlük bu kadar. Hem kaç zamandır Nas'la vakit de geçiremiyorsun, çık hadi."

"Ee, n'olcak burası?"

"Ben varım hadi git evine, dinlen."

"Yani sen gelmiyor musun?"

"Gelmemi mi istiyrosun?"

"Yani, ben ikimiz çıkarız diye düşünmüştüm.

"Güzelim sen çık ben işleri toparlar gece gelirim tamam mı?"

"Tamam... Haa bu arada lütfen depo sayım listesini inceler misin? Orada boş yere stok yapmak istemiyorum."

"Tamam tamam, hadi git... Sakın uyuyup kalma, geleceğim."

"Tamam, hadi ben çıkıyorum o zaman."

"Çık git yahu, hadi!"

Buse kaç günden beri ilk defa bu kadar erken çıkıyordu otelden. Uzun zamandır yürüyememişti; ilk önce rahat rahat çarşıya uğradı evin birkaç ihtiyacı için alışveriş yaptı. Yavaş yavaş sahilden yürüyerek güneşin batışını izledi. Evine vardığında hava kararmaya yüz tutmuştu, hemen üzerini değiştirdi ve annesinin evine kızını almaya gitti. Otel açılışı için çok yoğun olduğundan Nas annanesi ve dedesi ile kalıyordu, özlemişti kızının o mis bebek kokusunu. Arabayı park edip verandada oturan babasının yanına gitti.

"Ben geldim babacım."

"Hoş geldin Buse, hayırdır bugün erkencisin?"

"Berke izin verdi, hatta kovdu beni otelden, git kızına, diye."

"Aferin iyi yapmış, akıllı çocuk Berke. Ee, kendisi de evlat hasreti çektiği için senin kızına özlemini daha iyi anlamıştır."

"Evet baba. Aslında bazen şükrediyorum iyi ki buralara gelmişim diye. Siz de mutlusunuz değil mi? Peşimden sürüklemiş gibi sizi..."

"O ne biçim laf Buse... Ben çok mutluyum, sabah gidip tazecik sebzemi meyvemi alıyorum, canım istediğinde istediğimi yapıyorum, huzurluyum, akşamları da günbatımına karşı rakımı içiyorum taze balıkla, daha ne isteyeyim... Bir de bu prenses evimizi şenlendiriyor bu ara."

"Sahi nerede onlar?"

"Annenle ilerideki parka gittiler komuşunun çocuklarıyla, gelirler şimdi."

"Tamam... Şey, baba sana bir şey danışmak istiyorum."

"Söyle Buse."

"Baba dün Saner aradı, bunların her yıl eylül ayında aile toplantıları oluyor ya çiftlikte. Saner Nas'ı da götürmek istiyor."

"Sen ne dedin peki?"

"Ben de Nas'ın doktoruna da danışayım öyle haber vereyim dedim."

"Kızım bak Saner ne kadar sorumsuz bir adam olsa da Nasperver onun da kızı. Aile toplantısında yanında istemesinde de bir sakınca yok. Sen bilirsin ama ben adamın hakkı derim."

"Ama baba Nas hasta, bir hafta benden uzak... Nasıl olacak?"

"Ee, bakıcısını yolla Nas'ın yanında, biz de o sıra İstanbul'a teyzeni ziyarete gideriz bir şey olursa orada oluruz istersen?"

"Baba bak bu mükemmel olur. Ben yarın doktoru ile de konuşup arayım o zaman."

"Tamam, ama unutma Nas'ı görmek onun da hakkı."

"Biliyorum baba..."

Buse biraz daha ailesi ile vakit geçirdikten sonra Nas'ı da alıp evine gitmek üzere ayrıldı. Hâlâ annesi ve babasına söyleyememişti Berke ile berbaber olduğunu, belki de hazır hissetmemişti kendini. Berke de bu konu için fazla üzerine gitmemişti ama bu durumun daha fazla gizli kapaklı gidemeyeceğine dair imalarda bulunmuştu. "Biraz daha zamanı var," diye kendini telkin etti Buse, arka koltukta mışıl mışıl uyuyan kızına baktı. Gerçekten çok özlemişti onu, ya İstanbul'a yolladığında ne yapacaktı? Hiç ayrı kalmamışlardı ki, en fazla ayrılıkları gece yataklarına girene kadar oluyordu. Bu ara çok yoğun çalıştığı için geceleri Nas ile yatıyordu, tabii Berke onunla kalmıyorsa.

Berke, Buse gider gitmez odasına çıktı, bir an önce işleri toparlaması lazımdı yoksa Buse ertesi gün otele gelir gelmez, "Ben sana bunları bitir demedim mi, aşk olsun," diye konuşmaya başlayacaktı. Nasıl da alışmıştı Buse'nin varlığına, onun panik hallerine, sevimli gülümsemesine, sinirlenince kafasını kaşımasına, elimden hiç düşürmediği o uğurlu kalemine ve çalışanları ile konuşurken dikkatle onları dinlemesine... Otelde o olmayınca her şey eksik, yarım oluyordu işte. Bu otelin her bir metrekaresinde onun izi vardı, sanki otel Buse diye akıyordu, tıpkı evi gibi. Evde ise bambaşka bir Buse vardı. Nasıl oluyor da değişiyordu bu kız bu kadar...

En çok kollarımın arasına girip, "Sevgilim çok yoruldum bugün," diye naz yapmasını mı seviyorum yoksa "Berke hayatım, sen şu masayı bırakıp otursana, ben hallederim," diye etrafımda pervane olan hallerini mi? Yoksa anne Buse'yi mi ya da kollarıma sığınan minik kız çocuğu Buse'yi mi? Hepsini seviyorum işte sevgilim olan Buse'yi de anne Buse'yi

de işkadını olanı da, arkadaş, dost olanı da. Buse benim için ne çok anlam kazanmış böyle... İlk onunla uyuduğum gece, 'Tanrım bana yardım et,' diye yalvardım resmen kucağımda uyuması, teninin tenime değmesi, uyurkenki kıpırdanmaları ve uyanıp beni öpüşü... Hayatımda öyle mutlu olduğumu, heyecanlandığımı hatırlamıyorum Kaan'ın doğumunu saymazsam.

Oteldeki işlerini üstünkörü bitirip bir an önce çıkmak için hareketlenmişti ki gelen telefona cevap vermek zorunda kaldı. Buse çıktığı için tüm telefonları ona yönlendirmişti. "Tanrım bu kız bu telefon trafiğine nasıl dayanıyor?" diye söylenerek telefonu açtı.

"Buyrun."

"Merhaba ben Buse Hanımla görüşecektim ama..."

"Merhaba, Buse Hanım otel dışında, buyrun ben yardımcı olayım."

"Yaa ben sanatçı ve orkestrası için aramıştım, onun istediği gibi Altuğ'un o günü boş, onun geleceğini haber vericektim. Neyse ben ona cepten ulaşırım."

"Buse Hanım bana bu konuda bilgi vermedi, ama şu an uygun değil sanırım. Yarın arasanız daha iyi olur. Ben not alayım kim aramıştı?"

"Ben Cankat, ben ulaşırım ona sağ olun."

Berke telefonu kapatması ile ellerini saçlarına götürdü, kimdi bu şimdi Cankat? Nasıl da rahat konuşuyordu. "Cepten ulaşırmış!" Eski arkadaşım ayarlayacak demişti Buse ama... Ayrıca Altuğ mu? Yani şu Buse'nin resmen âşık olduğu adam mı çıkaracaktı sahneye? *Neyse, hadi toparlan kaptan, gidelim sakin limanına.*

Berke eşyalarını toparladı, etrafı son defa kontrol etti, gece müdürüne çıkacağını ve yapılması gerekenleri söyledikten sonra arabasına bindi. Bu saate açık çiçekçi bulamazdı belki ama Buse'nin en çok sevdiği sakızlı dondurmayı bulabilirdi. Yaz hâlâ etkisini gösteriyor,

insanlar Göcek sokaklarını dolduruyordu. Buse'nin en sevdiği dondurmalardan aldı ve yola koyuldu. Eve geldiğinde arabayı her zaman yaptığı gibi kapalı otoparka park etti. Buse hâlâ inatla, "Berke dikkat et lütfen burası küçük bir yer," diye ikaz ediyordu. Biliyordu Buse'nin çekincesini ama hâlâ ailesine açıklamamasına bozuluyordu. O söyleyemediği için Berke de annesine söylememişti ama evin içindeki herkes Berke'deki değişikliklerin farkındaydı. Yedek anahtarı ile kapıyı açtı fakat giriş katındaki tüm ışıklar kapalıydı, bahçe katındaki salondan çok hafif bir müzik sesi geliyordu. Berke hızlı adımlarla merdivenlerden indi, sadece konsolun üzerindeki abajur aydınlatıyordu salonu, bir de bahçeden gelen ışıklar...

Açık olan bahçe kapısına doğru harektlendiğinde olduğu yerde kaldı Berke. Buse üzerinde bikinisi ile havuz kenarında sezlongun üzerinde yatıyordu. Havuzdan yeni çıktığı saçlarından damlayan su damlacıklarından belliydi. Tam bir su perisi gibi o şezlongta uzanmış gökyüzünü izliyordu. Berke sessiz olmaya çalışarak kapıya yaslandı ve Buse'yi izlemeye başladı. İlk defa onu bikini ile görüyordu. Her geçen gün bronzlaşan teninin farkındaydı ama hiç durup düşünme gereği bile duymamıştı nasıl bronzlaştığını. Şimdiyse günlerdir sarılarak uyuduğu kadın iki adım ötesinde üzerinde bikinisi ile uzanıyordu.

Buse yanındaki masada duran telefonunu almak için kalktığında gördü Berke'yi. Kapıya yaslanmış kendisini hayran gözlerle izleyen yakışıklı adamı... İlk başta şaşırsa da kendisini toparladı.

"Ben de tam seni arayacaktım nerede kaldın diye."

"Buradayım sevgilim, burada dünyanın en harika kadınını seyrediyordum."

"Berkee..."

"Efendim."

"Konuşma böyle..."

Berke iki adımda Buse ile olan mesafesini kapattı.

"Ben de sevgilim beni bekler, yemek yerdik diyordum ama sen baksana kendini direkt havuza atmışsın."

"Ee, sen bana dinlen demedin mi hımm?"

"Dedim ama, beni de unutma dedim."

"Unutmadım ki, dur sana hemen bir şeyler hazırlayım."

"Dur gitme. İstemem bir şey, tek istediğim sensin şu an. Biraz önce çok keyifliydin ben de sana katılabilir miyim?"

"Gel tabii... Yalnız üzerimi değiştireyim, yani böyle..."

"Sakın! Böyle çok güzelsin, üşürsen de ben ısıtırım seni."

"Şey, şu elbisemi giysem..."

"Seni utangaç şey... Hadi giy, gel."

Buse üzerine elbisesini geçirdi tam arkasını dönecekken Berke hızlıca Buse'yi kucağına çekti ve sımsıkı sarıldı.

"Saçların ıslak üşüyeceksin." İyice kucağına çekip sezlonga uzandı. Buse olduğu durumu kavramaya çalışırken Berke ise Buse ile giderek yakınlaşmanın heycanını yaşıyordu. Buse'nin kıpırdanması ile "N'oldu?" diyebildi.

"Şey böyle... Yani, burası küçük, seni rahatsız etmek istemedim."

"Ne rahatsızlığı, bu kollar senin için Buse... Şimdi rahat dur, biraz bu anın tadını çıkarayım."

"Tamam... Şey, ben üşüdüm."

"Gel buraya böyle ıslak ıslak kalırsan üşürsün tabii."

Berke, Buse'yi yan çevirdi ve tüm bedeni ile sardı onu. Bir yandan boynuna saçlarına minik minik öpü-

cükler konduruyor bir yandan da Buse'nin anlattıklarını dinliyordu. Sesi sanki güzel bir melodi gibi kulaklarına dolarken Buse'nin yüzüne doğru eğildi.

"Sevgilim benim için, sadece benim için bir şarkı söyle lütfen."

"Ben zaten tüm şarkılarımı sana söylüyorum hayatım."

Biliyorum ama o zaman yanımızda hep birileri oluyordu, şimdi sadece sen ve ben varız."

"Tamam."

Berke Buse'nin söylediği şarkı ile yüreğinin taştığını, mutluluktan nefes alamadığını hissediyordu. Şarkının bitmesi ile o birkaç dakika izlediği dudakları öptü Berke. Bu defa hem aşkla, hem özlemle, hem tutku ile öpüyordu kollarındaki kadını. Yıldızlar gökyüzünde onlara şahit olurken, Berke aşkını akıtıyordu dudaklarından Buse'nin dudaklarına. Nefes almak için ayrıldıklarında, Buse tüm bedenini Berke'ye doğru çevirerek sarıldı sevdiği adama.

"Seni seviyorum," dedi ve boynuna masum ama Berke'nin zaten yerinde duramayan yüreğini hoplatacak bir öpücük kondurdu. Berke bu yaşananlara daha fazla dayanamayacağını anladığında Buse'yi kucağına aldı ve içeri doğru hareket etti. Buse kollarını Berke'nin boynuna dolamış, sımsıkı tutunmuştu. Berke üst kata yönelince artık yaşanacakların heyecanı ile Buse bir an gerilse de kendini yaşayacakları ana bıraktı. Kapıyı zorla açıp içeriye geçtiklerinde, odanın ortasına gelip Buse'yi yere bıraktı Berke. Sadece bir an bir tepki yeterdi durması için, ama Buse tüm masumluğu ile ona bakıyor tam karşısında duruyordu.

Önce tüy gibi dokunuşlarla gezindi dudaklarında. Gözleri kapalı, kendini yaşanacaklara bırakmış bir gü-

lüşüyle baharı getiren küçük kadının teslimiyeti, sabrını zorluyordu. İlk kez yaşayacakları bu anı ölümsüzleştirmek, tenleri tenlerine karışırken ruhları bir olsun diye acele etmemek için kendi içinde oluşan fırtınayı dizginlemeye çalışıyordu Berke.

Dudakları Buse'nin yüzünde belli belirsiz dolaşırken, tutkunun ateşi harlanıyordu. Dudakları sonsuz bir açlıkla Buse'nin kadife teninden, öpülmek için aralanmış dudaklarını bulup, birleşip, bedenler aralarındanki mesafeyi kapatıp, birbirlerini sımsıkı sardıklarında akıllardaki tüm acabalardan soyutlanıp bir olmak için çırpınan kalplerinin seslerini dinliyorlardı. Buse'nin askısının biri iniyor önce, açılan omzun yerini dokunduğu yerde alevler bırakan dudaklar alıyordu. Omzundan boynuna doğru ilerleyen ıslak öpücükler Buse'yi tir tir titretirken, diğer askı da usulca kayıyordu Buse'nin omuzlarından. Üzerindeki elbise usulca vücudundan aşağıya kayıp ayak uçlarında yerini bulduğunda, pürüzsüz teni tüm güzelliğiyle ortaya çıkmıştı. Buse sanki ilk defa yaşıyormuş gibi heyecandan atan kalbinin sesinin kulaklarında uğuldağını duyarken, aynı heycanla atan diğer kalp Buse'nin teninin güzelliğiyle derin soluklar alarak kesilen nefesini dizginlemeye çalışıyordu. Titreyen parmak uçları Berke'nin gömleğini bulduğunda göz göze geldi iki âşık...

Ela ve orman yeşillerinin içindeki tutkuda kaybolmak için yanıp tutuşan iki deli yürek hızla atan kalplerine karşın usulca hareket ediyordu. Yaşanacak anların ölümsüz kılınması, özel olması hep özel kalması için. Berke'nin omuzlarından aşağıya hafif dokunuşlarla inen gömleğin bıraktığı açıklığı, Buse'nin elleri ve dudakları alıyordu. Berke'nin iniltisiyle birbirine kenetlenmiş gözler sabırsızlığın verdiği açlıkla tekrar buluşuyor, birbirine susamış dudaklar tutkuyla birbirine karışıyordu. Kısa bir an, çok kısa bir an nefes almak için ayrılan

dudaklar bu defa Berke'nin sabırsızlığını körüklüyor, Buse'yi tepeden tırnağa titreterek bedeninde dolaşmaya başladığındaysa üzerindeki tüm fazlalıklar odanın bir köşesinde tek tek yer buluyordu. Sesizlik onların dile getiremediğini dillendiriyor, aşk diyor, sevgi diyor, güven diyor, gelecek diyordu.

Buse bacaklarının kendisini taşıyamayacak duruma gelmesiyle sımsıkı sarılıyordu sevdiği erkeğe. Verebileceği ne varsa vermek için çırpınan yüreğiyle... Hızlanan soluklar, iniltiler, birbirinde yok olmak için çırpınan bedenler ayırılmaktan korkarcasına kenetleniyordu. Buse'nin ayakları yerden kesildiğinde vücuduna değen serin çarşafların temasıyla titreyen bedenini, sevdiği erkek sarıyordu. Başlayan yangın harlanıp onları kül etmeye çalıştıkça onlar inadına usul usul seviyordu birbirini. Zamanın nerde başlayıp nerde son bulduğunu unutup birbirlerine dokunmanın hazını yaşıyorlardı. İki beden, bir olmanın heycanınıyla soyutlandıkları, sadece kendilerine ait bir dünyada yeniden varoluyordu. Buse Berke'nin vücudunda dolaştırdığı ellerinin ona verdiği hazzın heycanını yaşıyordu. Bir başka elin kendi vücudunda ihtirasla dolaşıp onu kör alevlere atmasıyla, tutku artık önüne geçilmez bir sabırsızlıkla bedenlerini esir alıyordu. Hızlanmış soluklar, iniltiler sesizliğin içinde yavaş yavaş duyulmaz olduğunda Buse Berke'de, Berke Buse'de yeniden yaşam bulup nefes alıp varolup can buluyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Bir rüyayı yaşıyorum sanki daha önce görmediğim bir rüya... İlk defa duygularımı bu kadar katıyorum yaşadığım anlara, karşımdaki kadından da aynı karşılığı görüyorum. Son hatırladığım bu küçük kadının dudaklarından çıkan ismimin melodisi. "Berke..." İsmim hiç bir kadının dudaklarından bu kadar güzel dökülmemişti, hiçbir kadın bu kadar aşkla adımı söylememişti. İçimde öyle bir his var ki, al bu küçük kadını taa içine sok, yüreğinde yaşat diyor. Nefeslerimizin son deminde bir oluyoruz, tek oluyoruz. Durulup nefes almak için mola verdiğimizde kolları ile öyle güçlü sarıp sarmalamış ki beni, hareket edemiyorum.

"Gitme... Sakın gitme... Lütfenn."

"Hayatım, buradayım ama yana kayayım."

"Hayır, bana hep böyle yakın ol, sakın sakın uzak kalma benden."

"Şu yaşadıklarımızdan sonra senden nasıl uzak kalabilirim sevgilim."

Berke yana kayıp Buse'yi kucağına çekti. Tatlı yorgunlukla sevdiği kadının saçlarını okşuyor, şaçlarına, yüzüne, boynuna minik öpücükler bırakıyordu. Buse yavaşça yerinden doğruldu, ellerini Berke'nin göğüsünde birleştirdi, çenesini ellerinin üzerine bıraktı ve sevdiği adamın yüzünü aşkla izlemeye başladı.

"N'oldu neden bakıyorsun bana öyle?"

"Nasıl bakıyorum?"

"Gülümseyerek..."

"Çünkü bana yeniden gülmeyi öğrettin Özdem Berke Kuday..."

"Sen de bana yeniden âşık olmayı..."

"Bir şey sorabilir miyim? Belki zamanı değil ama öğrenmek istiyorum."

"Sor bakalım güzel kadın..."

"Şey... Nalan ve sen... Yani, nasıl ayrıldınız? Senin gibi bir adamı nasıl bıraktı? Düşünüyorum düşünüyorum ama ben bir cevap bulamıyorum."

Berke "Nalan" ismini duyması ile yüzünü ekşitti, içinin yeniden soğuduğunu hissetti.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Kızma... Ama senin gibi duyarlı, sevgidolu, ince bir eş-baba nasıl olurda bırakılır çözemedim ben."

"Demek ki bırakılıyormuş... Emin misin şimdi dinlemek istediğine."

"Evet."

"Nalan ile ben üniversitedeyken bir arkadaş toplantısında tanıştık. O bizim üniversitede değildi, ortak arkadaşlarımız sayesinde tanışmıştık, sonra ilişki ilerledi ve bir anda... İkimiz de son sınıftaydık. Neyse, mezuniyetimle beraber baba olacağımı da öğrendim. Tabii hemen aileme evlenmek istediğimi söyledim. Bir ay içinde evlendik ki düğünümüz sırasında bile Nalan dört aylık hamileydi. İlk başta her şey güzel giderken Nalan'ın aşırı kaprisleri başladı. Başta hamilelik yüzünden dedim çok üstelemedim, ne isterse yaptım. Hani derler ya han dediği yerde han kurdum, aynen öyle. Kaan doğdu bir şey değişmedi, aksine daha da yıpratıcı oldu. Nalan ilgi hastasıdır, tüm ilgi onda olsun ister, istediği bir şey olmadı mı kıyamet kopar. İşte

miyim, babamla mıyım ya da başka bir sorunla mı uğraşıyorum umrunda değildir. Günde en az beş defa ararda, ben geri dönüp aramadığım zaman kıyamet kopardı. Beni şuradan al dediğinde almak zorunadasın, yoksa akşama evde kavga var. Ben ayrılıyorum oğlunuz beni sevmiyor, diye evi inletirdi. Neyse, ben Kaan'dan sonra olgunlaşır derken daha beter oldu. Kaan'la yaşadıklarımızı anlatmayayım şimdi. Oğlumuz dört yaşına geldiğinde tutturdu sen beni sevmiyorsun, artık hep işinle ilgileniyorsun, ben bu evde sıkılıyorum bana bir iş kur, diye. Sırf sussun, belki bir uğraşı olursa evdeki huzursuzluk da azalır diye marinadaki şu senin hep gitmeyi istediğin balık resturantı var ya, onu açtım. İlk başlarda her şey süt limandı, restoranla ilgileniyor, işine koşturuyor falan. Ben de akşamları iş çıkışı gidiyorum, onu alıyorum, eve geçiyorum. Biraz zaman geçti Nalan oradan çıkmaz oldu, ne Kaan'la ilgileniyor ne benimle...

Gel zaman git zaman bir gün restorana haber vermeden bir gittim Nalan yok."

Küçük bir nefes aldı Berke, kendisini merakla dinleyen Buse'nin saçlarını yüzünden çekti, yanağını okşadı ve tekrar konuşmaya devam etti. Konuştukça rahatladığını, içindekilerin boşaldığını, kendisini Buse'ye daha yakın hissediyordu.

"Ahh... Soruşturunca, marinada yelken kulübünde bize yer ayarlayan Salih Beyle gittiğini, bunların her akşam birlikte bir köşede masada oturduklarını, içtiklerini, gülüştüklerini öğrendim. Beynimden vurulmuşa döndüm, çünkü o adam her işimize koşturmuştu, ben adamla aynı masada oturdum içtim, sohbet ettim ama adam karımı aldı. Nalan'a o gece neler olduğunu sorduğumda 'sen benimle ilgilenmezsen benimle ilgilenecek birini bulurum,' dedi. Tabii resmen boynuz yediğimi tüm Göcek konuşmaya başladı, babamın da kulağına

gidince adamcağız zaten kalp hastasıydı çarşıda fenalaşmış, kaybettik babamı. Sonrasını biliyorsun. Nalan'ı yolladım babamın cenazesinden sonra, o da mahkemede bir kuruş vermeyeceğimi anlayınca Kaan'ı kullandı bana karşı. Şimdi Kaan o yüzden onda, hem o adamla dost hayatı yaşıyor hem benden nafaka alıyor, hem de oğlum onun yanında. Böyle işte... Ben sadece kendisini önemseyen kendisini seven ve benim de ona olan ilgimi seven bir kadınla beraber oldum, evlendim."

"Berke."

"Hışşt... Bir şey söyleme, belki ben hataylıydım belki de o, ama şunu biliyorum ki ben aslında sevmediğim bir kadınla evlenmişim, sevdiğim âşık olduğum kadın şu anda kollarımda."

Buse, Berke'nin üzerinde biraz daha hareketlendi, dudaklarını onun kulağına yaklaştırıp, "O zaman hadi beni yine sev beni... Deli deli sev beni. Yine yeni yeniden sev..." dedi, Berke de sevdiği kadının bu isteğini tekrarlatmadan gece güne merhaba diyene kadar sevdi... Sevdi... Sevdi...

Sabah gözlerimi öyle mutlu öyle huzurlu açıyorum ki sanki yeniden doğmuş gibiyim. Saat daha sabahın yedisi, uyuyalı sadece üç saat oluyor ama ben sanki saatlerdir uyumuşum da dinlenmişim gibi uyanıyorum. Anlıyorum ki ne kadar uyursan uyu ruhun dinlenmedikten sonra sen de dinlenemiyorsun. Bedenimi sımsıkı saran kucağa iyice sokuluyorum. Berke de uyurken tıpkı Kaan gibi. Onun gibi muzır, onun gibi yaramaz ve onun gibi masum. Yüzünü daha iyi görebilmek için kıpırdanınca, o da açıyor gözlerini benim gözlerimde olduğunu bildiğim mutluluğun aynısı ile.

"Günaydın sevgilim... Niye kıpırdanıp duruyorsun?"

"Seni daha iyi görebilmek için..."

Neşeli kahkahasının altından soruyor, "Bana neden böyle bakıyorsun peki?

"Seni yiyebilmek için!" dememle yatakta bir boğuşma başlıyor, o beni gıdıklıyor ben onu uzak tutmaya çalışıyorum, kahkahalarımın arasında yalvarıyorum, "Lütfen tamam sözz sözz yemeyeceğim seni."

O kahkahaları arasında cevap veriyor bana, "Demek beni yiyeceksin, seni kurt seni..."

Dakikalar sonra birbirimizin kuytusunda kendimize geliyoruz, hâlâ yüzümüzde aynı saf sırıtma ile.

"Buse Hanım misafirleriniz geldi, resepsiyona yönlendirdim."

"Tamam, Hüseyin teşekkürler..."

Buse hemen üzerine ceketini giydi, eline telefonunu alıp aşağıya indi. Sabah geç kalmalarının bedelini şimdi ödüyordu. Otele her zamankinden tam iki saat geç gelebilmişti ve yığılan işler nedeniyle bir oraya bir buraya koşturup duruyordu. Resepsiyona geldiğinde Cankat ve ekibin de içeri girdiğini gördü. Hızlı adımlarla yanlarına yaklaştı.

"Hoş geldiniz."

"Ooo müdüre hanım. Hoş bulduk, gel bakalım buraya... Sen ne kadar değişmişsin böyle."

"Ayy Cankat sen de hâlâ aynı Cankat'sın... Hiç değişmemiş şu flörtöz hallerin."

Cankat ve Buse gülüşüp birbirlerine sarılırken Berke girdi içeriye, Buse'yi ilk başta bir adam ile sarılırken görünce nefes alamadığını hissetti. Ama ertesi gece açılış için gelen sanatçılar olduğunu anlayınca nefesini bıraktı. Başka bir adamın Buse'nin tenine bedenine dokunmasına bile katlanamıyor, kendisinden başka bir adamı yanında hayal edemiyordu. "Sen ne zaman

bu kadar kıskanç biri oldun ha? İlk başta kendi kardeşinden bile kıskandın şimdi de bu! Kendine gel efendi kendine!" diye içinden söylenerek yanlarına ilerledi.

"Hoş geldiniz..." Buse, Berke'nin sesini duyması ile hemen arkasını döndü.

"Berke Bey, açılışın için gelen orkestra... Bu da eski arkadaşım Cankat. Cankat, Berke Bey otel sahibimiz ve genel müdürümüz."

"Memnun oldum."

"Ben de. Ben sizinle konuşmuştum dün telefonda değil mi?"

"Evet, Cankat."

"Hımm neyse... Busecim bizim elemanlar çok yorgun, dün de biliyorsun İzmir'de konsedeydik, hemen odalarımıza yerleşsek... Altuğ da bizimle gelmedi o yarın sabah burada olacak."

"Biliyorum sabah menejeri mesaj bırakmış. Odalarınız hazır... Yıldız Hanım anahtarları verir misiniz lütfen? Bir bellboy da yardımcı olsun misafirlerimize."

"Tabii, efendim hemen..."

"Bana ulaşmak istersen, bir şey olursa santral sana yardımcı olur, tamam mı?"

"Tamam canım... Ben biraz dinleneyim bulurum seni."

Berke kendini dışlanmış gibi hissetse de bir şey demedi. Buse'nin, "Berke Bey," demesini ise "İş ortamında sen benim için patronsun hâlâ," sözlerine vurdu. İçinde bir şeyler vardı bu adamla ilgili, ama bir türlü ne olduğunu çözemedi. Buse misafirlerin işlemelerini yaptırdıktan sonra Berke'nin yanına gelip, "Hadi odama gidelim bir kahve ısmarlayım sana," demesi ile yukarı ofis katına ilerlediler.

"Oğlum manyak mısın sen? Şimdi niye çoştun? Kız da kendi hayatını kuracak tabii... Sen burada el âlemin kadınları ile takılırken iyi!"

"Bu kadar çabuk mu? Ama ben biliyordum, o adamın öyle etrafta dolanmasından anlamıştım."

"Saner saçma saçma konuşma..."

"Tamam abi. Neyse, kızımı getirisin de bir hafta, başka bir şey istemiyorum."

"Saner... Buse'yi tanımıyor gibi konuşma..."

"Tanıyorum ve o yüzden bu kadar deliriyorum ya Fırat! Eğer hayatına aldıysa Buse ciddidir ve yepyeni bir sayfa açmıştır."

"Salak herif, yeni mi anladın kızın yeni sayfa açtığını."

Akşama kadar nefes almadan çalıştı Buse, arada Berke'nin odasını basıp kaçak öpücükler alıp kaçmasını saymazsa kafasını kaldırmadan işlerini halletti. Nasperver'in doktoru ile de konuşup bir sakınca olmadığını öğrenince Zeyno ve ailesi ile de konuştu gidiş gelişlerini, bilet işlerini ayarladı. Zeyno'nun babası Buse'nin ailesinin de olacağını öğrenince ses etmemiş, "Hanımın sana güvenim sonsuz, sen iste yeter," demişti. O işi de halledip rahatça arkasına yaslandı, denizi izlemeye başladı. Sonunda otelin açılışı gerçekleşiyordu, hayatında önüne koyduğu hedeflere tek tek ulaşıyordu. Yeniden tüm yaşamını inşa etmiş, tek başına ayakta kalmış, iş hayatında eskisi gibi başarılı olmuştu. Bir de bu kadar doğrunun üzerine, kaymaklı ekmek kadayıfı gibi gelen Berke vardı. Evet, tam anlamı ile hayatına tat getirmişti.

Hiç beklemediği anda küllerinden yeniden doğmuş yeniden varolmuştu onunla beraber. Akşam yemeği için aşağıya inme vaktinin geldiğini anladı ve makyajını tazeleyip indi. Otel daha tam açılışa geçmediği için çok az sayıda misafiri vardı, ama açılıştan sonra rezervasyon listeleri kabarıktı. Şu anda bile bu kadar insana hizmet vermek heyecanlandırdı onu. Gülümseyerek kendine doğru gelen Cankat'ı gördü.

"Buse, var ya mükemmel bir otel yaratmışsın, senden de bu beklenirdi. Hadi gel bizimkiler orada... Hepimiz bayıldık buraya."

"Sağ ol Cankat, ama ben tek başıma yapmadım. Berke Bey ve çalışanlarla başardık."

"Hâlâ aynı mütavazi kadınsın ama daha da güzelsin."

Berke akşam çiftlikte ailesi ile olması gerektiğinden yemeğe kalamamıştı, ama içi içini yiyordu. Buse'yi hâlâ o yılışık adamla nasıl yalnız bıraktığını düşünüyor ve bir yandan da tabağı ile oynuyordu, etrafından olan bitenden habersiz...

"Abii sana diyorum alooo!"

"N'oldu kızım yine?"

"Doğru mu, bugün bilboardlarda gördüm Altuğ mu geliyor açılışa?"

"Evet... N'olcak?"

"Ayy mükemmel, nasıl becerdiniz? Ben bayılıyorum o adama, ama onun bateristi apayrı yaa!"

"Beril!"

"Ne var?"

"Hay Allah'ım aklıma mükayyet ol. Ne buluyorsunuz o bücürde, Buse de hayranmış aynı tepkileri veriyor... Zaten o ayarladı adamı da."

"Yaa... Ayy baksana nasıl bir çevresi varsa..."

"Evet... Sanırım o çalgıcılardan birini tanıyor, şimdi otelde birlikte yemekteler."

"Nee! Buse çalgıcı takımı ile yemekte, sen burada oturuyorsun, abi pes! Bana etmediğini bırakmamıştın, şimdi yaptığına bak."

"Ne yapayım iş yemeği bu, iş!"

"Valla ne olursa olsun orkestra ile... Abii hadi gidelim mi otele lütfen yaa."

"Haydaa, niye gidelim şimdi?"

"Ya sen Buse'yi görürsün, ben de orkestra ile tanışırım."

"Beril bak, sabrımı zorluyorsun."

"Off be! Tamam, sen gelme ben gidiyorum, nasılsa Buse beni tanıştırır."

"Sakın, bensiz oraya adım atamazsın şimdi."

"O zaman kalk hazırlan, ben hazırlanıp gidiyorum."

"Off offf! Kalk Berker gidelim bari..."

Berke dünden razıydı otele gitmeye ama bir anda tepkisini göstermek şimdiden Beril'in ağızına sakız olmak istememişti. Zaten ikide bir kendisine, "Koca kafa!" diyip duruyordu ama gerçekleri bir bilse, "Helal abime," diyecekti. Beril hemen hazırlanıp aşağıya inmişti, çocuklar anneleri ile vedalaşıp otele doğru yola çıktılar. Berke için o yirmi dakikalık yol bir türlü geçmek bilmiyor, uzadıkça uzuyordu. Sonunda otele vardıklarında acele ile attı kendini arabadan, resepsiyondan Buselerin hâlâ restoranda olduğunu öğrendi ve sık adımlarla oraya doğru yöneldi. İçeri girdiğinde Buse'yi vokalist kızla yan yana oturmuş sohbet ederken gördü. Sanki gördükleri ile rahatlamıştı, ne bekliyordu ki! Böyle görünce tuttuğu nefesini bıraktı. Kapıdan içeri doğru adım attığında Cankat ile göz göze geldi. Cankat eğilip Buse'ye bir şeyler mırıldandı ve aynı anda Buse kafasını kaldırıp Berke ile göz göze geldi. İçeri öyle kendine güvenen, öyle heyebtli bir biçimde girmişti ki masadaki ve restorandaki diğer kadınların hemen dikkatini çekti. Buse özellikle

biraz önce sohbet ettiği Demet'in neredeyse Berke'nin içine düşücek gibi baktığını görünce nefes alamadığını, sanki karınına karnına bıçakların saplandığını hissetti. O kadar dalmıştı ki arkasıdan gelen Beril ve Berker'i ilk başta fark edemedi bile. Cankat'ın sesi ile kendine geldiğinde ayağa kalkabilmiş gelenlere selam verebilmişti.

Tüm gece güzel sohbetle geçtikten sonra herkes odasına dağılırken, Berke'nin artık tahamüllü kalmamıştı Cankat'ın tüm gece yaptıklarına, son söylediği cümlede gözünün karardığını hisetti.

"Sen hep böyle güzel gülerdin ama biz beraberken hiç farketmemiştim bu kadar içten ve seksi güldüğünü. Ne olmuş sana küçük kedi?"

Berke, Buse'nin beline sımsıkı sarıldı ve kendine çekti. "Belki de o zamanlar böyle gülümsemesini sağlayacak benim gibi bir adam yanında olmadığı içindir Cankat Bey. Ne mutlu ki bunu ben başarabildim."

Otuz Yedinci Bölüm

Nasıl Buse'nin elini tuttum, nasıl dışarı çıktık hatırlamıyorum. O an tek istediğim o adamın yüzünü dağıtmaktı, "küçük kedi" ne demek! Buse nasıl bu adamın küçük kedisi olabilir ki!

Yüzüme vuran rüzgâr ve serin hava ile biraz daha kendime geliyorum. Ellerimin arasında duran küçük ele bakabiliyorum anca, hiçbir şey demeden yanımda duran Buse'ye bakamıyorum bile. Ben böyle kıskanç, dar kafalı bir adam değildim, yanındaki kadını bu kadar benimseyen... Ne oldu bana böyle? Yaptığımın hâlâ arkasındayım, dua etsin de hemen kovmadım onu buradan. Öyle dalmışım ki çok sonra fark ediyorum Buse'nin bir şeyler söylediğini.

"Anlamıyorum nasıl böyle dersin, sana inanamıyorum, nasıl beni ezip orada hemen öne atlarsın? Ben o kadar, cevap veremeyecek kadar, aciz biri miyim? Ama tabii, o hatun gögüslerini açа açа senin önünde eğilip konuşurken sana yaklaşmaya çalışırken bir şey yok, ama Cankat bana birazcık güzel bir şeyler söyleyince olmuyor değil mi? Yok, tabii haklısın nasıl olur da biri beni övebilir. Çok ayıp değil mi, hımm? Ama sen..."

"Buseeee susss... Suss!"

"Efendim."

"Sana sus dedim, şu an konuşma."

Buse'yi arabaya oturtup hemen direksiyona geçti Berke; biraz uzaklaşmaları, sakin olmaları gerekti. Kendi bile tahmin edemezken sinirini, Buse nasıl tahmin edip durabilirdi ki? Gerçi kendi de bilmiyordu nasıl durabileceğini. Araba sanki kendiliğinden sahile gelmişti. Berke sinirle parmaklarını direksiyona vurdu, biraz daha bekledikten sonra yanında ellerini gögüsünde bağlamış öylece uzaklara bakan kadına döndü.

"Bilmiyorum, yani bilemiyorum. Ben daha önce hiç bu kadar sert bir adam olmamıştım."

"..."

"Buse bana bak. Ben ilk defa bu kadar âşık oluyorum, ilk defa yanımdaki kadını bu kadar sahipleniyorum. O adam gece boyunca saçma sapan konuştu, imalarda bulundu. Hele saçlarına dokunmadı mı, o an ellerini kırabilirdim. Buse off anla beni... Kıskandım hem de çok kıskandım."

"..."

"Buseee artık yüzüme bakar mısın?"

"Bağırma bana!"

"Bağırmıyorum."

"İşte! Bağırıyorsun!"

"Buse."

"Ne Buse Buse... Hayret ettim, nasıl olmuş da etrafını fark etmişsin sen. Bravo! Bravo alkışı hak ettin burada."

"Ne diyorsun sen?"

"Ne mi diyorum, tabii sen uçmuş o kızın gögüslerini aça aça seninle fingirdeşmesini izliyordun, ne anlayacaksın ki ne dediğimi! Ama arada yakalaya yakalaya saçım muma değmesin diye Cankat'ın tuttuğu anı mı gördün bravo!"

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Ben farkındayım sen?"

"Busee Allah'ım... Sen ne inat bir kadınsın. Kıskandım diyorum işte ve hâlâ senden onunla ilgili geçmişinizi dinlemeyi bekliyorum."

"Sensin inat! Tabii, farkındasın kızın o flörtöz hallerinin. Bir şey diyemiyorsun değil mi?"

"Baksana bana bir..."

"Bakmam."

"Buse..."

Buse hışımla yüzünü çevirdi Berke'ye doğru; ne kadar sinirle ona bakıyorsa o da tam tersi aşkla, büyük bir sevgi ile bakıyordu.

"Ne var neden sırıtıyorsun öyle?"

"Sen de kıskanıyorsun?"

"Efendim?"

"Sen de beni kıskanıyorsun."

"Deli misin sen, yani tüm dediklerimden bunu çıkardın?"

"Evet, sen de kıskanıyorsun. Sen de en az benim kadar seviyorsun..." deyip içindeki tüm aşkla, tutku ile dudaklarına sahip oldu Buse'nin. O inat edip tepki vermese de sonunda Berke'nin inadına yenilmiş sevdiği adama tüm aşkını dudaklarından sunmuştu. Kısa bir an sadece nefes almak için geri çekildiklerinde, tekrar aynı hızla birbirlerine yaklaşıp öpüşmeyi kaldığı yerden devam ettirdiler. Berke avuçları arasına aldı sevdiği kadının yüzünü.

"Arabadayız... Nas evde mi?"

"Hayır..."

"Buse aklımı alıyorsun!"

Son sözleri bunlar olmuştu, ikisi de bulutlar üzerinde Buse'nin evine gelmişler, daha merdivenlerde başlayan tutku, yatak odasına geldiğinde su olup taşmış, iki bedeni aşk ateşi ile önce yakıp sonra tutkunun dansı ile iyice

kavurmuştu. Berke tüm aşkını dudakları, elleri, bedeni ile Buse'ye aktarırken o da Berke'den aldığı aşk ile hiç olmadığı kadar cesur olup ona akıyordu. Sabah ışıklarına kadar bedenleri kâh dinlendi kendi kuytularında kâh aşklarına şahitlik etti ama sonunda iki beden de aşkla kavrulmuş olarak sımsıkı sarılarak güne merhaba dedi.

Gün kahvaltıdaki şakalaşmalar, birbirlerine yemek yedirmelerle başlamış, otelde kaçamak buluşmalar, birbirlerine dokunmalar ile devam etmişti. Açılışa son saatler kaldığı için herkes koşturuyor eksik işleri tamamlıyordu. Buse bir elinde telefon bir elinde not aldığı kâğıtlar otelde koştururken Berke onu yukarıdan, Buse'nin ofisinden izliyordu. Buse çalan telefon ile ister istemez kafasını yukarı doğru kaldırdı sanki Berke'nin orada olduğunu biliyor, ondan güç almak istiyordu.

Saner, Nas için aramış son detayları öğrenmişti. Buse Nas'ın bakıcısı ile gelebileceğini, babasının ve annesinin de o tarihlerde İstanbul'da olması gerektiğini, o yüzden Nas'ı onların getireceğini, İstanbul'da onlarla buluşup kızını alabileceğini söyledi. Saner aslında kendisi gelip kızını almak, bu esnada da Buse'yi görmek istiyordu. Belki son umut diye, ama bu umudunun da dallarının kırıldığını hissetti telefon konuşmasından sonra. Buse telefonu kapatır kapatmaz Berke'nin meraklı gözleri ile karşılaştı. Hiç tereddüt etmeden adımlarını odasına doğru yöneltti, hâlâ cam kenarında duran sırtı kapıya dönük Berke'nin belinden sarıldı, yüzünü sevdiği adamın sırtına gömdü, kokusunu içine çekti. Berke daha Buse içeri girer girmez anladı onun geldiğini, hele bir de gelip ona sarılınca içinin eridiğini hissetti. Ellerini Buse'nin ellerinin üzerinde birleştirdi.

"Ne oldu küçük hanım? Neye sıkıldın yine..."

"Berke seninle konuşmam lazım..."

"Dinliyorum ama gel şöyle oturalım." Buse'yi elinden tuttuğu gibi ikili koltuğa oturttu ve kolun aldına aldı minicik bedeni.

"Evet dinliyorum..."

"Hayatım sana bir türlü söyleyemedim, fırsatım olmadı. Saner aradı, iki üç gün önce. Onların geleneksel aile toplantıları oluyor, Nas'ı da istiyor bu sene. Ben de babamla ve doktoru ile konuştum, gitmesine karar verdim."

"Ee, gidecek tabii. Nas onun da kızı sonuçta, ama biliyorsun hasta. Orada tek başına... Dur dur sakın bana ben de gideceğim deme."

"Saçmala Berke... Tabii, gitmeyeceğim. Zeyno gidicek onunla, zaten annemler de İstanbul'a gidecek o tarihte, onlar götürücek onlar getirecek."

"Anladım... Ne zaman gidecekler?"

"Haftaya, bir hafta falan yoklar."

"Hımmm... Demek ki seninle baş başa bir hafta olacak... Mükemmel..."

"Berke..."

"Tamam, canım, merak etme sonuçta Nas orada tek değilmiş."

"Kızmadın değil mi? Yani ben böyle sana en son haber verdim."

"Aslında biraz kırıldım, ben en başından haberim olmasını tercih ederdim. Sonuçta artık hayatında ben de varım. Ben nasıl sana Kaan'la ilgili her şeyi danışıyorum, sen de bana haber verebilirdin, ama sonuçta annesi sensin."

"Berke... Özür dilerim, inan ben... Alışıyorum bak çabalıyorum, görüyorsun... Ben hamileliğimi bile tek

başına yaşamış bir kadınım *biz* olmak ne demek yeni yeni öğreniyorum."

"Biliyorum hayatım, biliyorum..." Tam Buse'ye eğilimiş öpecekken çalan telefon ile kendilerine geldiler.

Buse sesini düzelttikten sonra cevap verebildi. Açılış konseri için prova yapacaklardı. Altuğ sabahın erken saatlerinde gelmiş, odasına yerleşmişti. Şu ana kadar hiçbir kaprisinin, isteğinin olmaması Buse'nin gözünden kaçmamıştı. İşte adam her yanı ile mükemmeldi, ama bunu Berke'nin yanında dile getirmemesi gerekiyordu. Dün gece yeteri kadar anlamıştı onun kıskançlık durumlarını. Cankat'ı anlattığında nasıl da kasılmıştı, resmen adam yanında nefes alamamıştı. Buse istemeden kıkırdadı, "Biz de tüm geçmişimizi yatakta konuşuyoruz, şuna bak!" diye...

Telefondan sonra Buse de Berke de işlerinin başlarına dönmüştü. Son prova, sahne ayarlamaları da yapılmış; Buse bu arada davetli yerlerini, salonun son halini kontrol ediyor bir taraftan da mutfakla ilgileniyordu. Her şey kusursuz olmalıyıdı. Bu açılış Buse için "iş"ten öte olmuş, kendi ayakları üzerinde durduğunun da kanıtı olmuştu kendine.

Saatler öğleden sonrayı gösterirken evden elbisesi gelmişti, eve gitmeye zamanı olmadığı için otelde hazırlanacaktı Buse. Saçını yaptırmış, makyajı hazır sadece kıyafetini giymesi kalmıştı. Son defa çevreyi kontrol etti ve kıyafetini de giydi. Artık kapıda gelen davetlileri, misafirleri karşılayabilirdi.

Berke, girişte erken gelen aile yakınlarını halkla ilişkiler ve insan kaynakları müdürleri Pınar Hanım ile karşılıyordu ki Buse'nin geldiğini gördü. Saçlarını topuz yaptırmış, önlerinden bir tutam yüzüne düşüyordu, pembeli beyazlı uçuşan elbisesi ile Yunan tanrıçalarını andırıyordu bir omzunun açık oluşu ve diğer omzunun

üzerinde çiçekle birleşen kumaş parçalarının arasında. Buse de Berke'den farklı değildi onu gördüğünde. Berke yine tüm ithişamı ile kapıda duruyor, o takım elbisenin içinde inanılmaz çekici görünüyordu. İlk defa mı onu kravatla görüyordu? İlk bile olsa inanılmaz yakışmıştı takım elbise sevdiği adama.

Tüm misafirlerin gelmesi ile kokteyl başlamış, herkes keyifle sohbet ediyordu. Saatler sekize yaklaştığında host ve hosteslerin yönlendirmeleri ile herkes havuz başına hazırlanmış olan masalarına geçti. Berke'nin ailesi ve Buse'nin ailesi aynı masada oturuyor, hemen yanlarındaki masada ise Seda ve Ahmet İzmir'deki otelin yöneticileri ile oturuyordu. Arkalarındaki masada ise Zeynep İstanbul'daki müdürleri ile gelmişti fakat Fırat işleri dolayısı ile gelemediği için Zeynep bu akşam yalnızdı.

Halkla ilişkiler müdürünün açılış konuşması ile gece başladı, sıra Berke'ye gelince otelin fikir aşamasından başladı ve "En iyi otelciyi nereden bulurum diye düşünürken herkesin beni yönlendirdiği tek isim vardı: Buse Bozkurt. Kendisi ile sadece telefonda konuştum ve buraya davet ettim oteli görmesi için. Ben kocaman müdürlerin övdüğü hanımı beklerken karşıma genç bir hanım çıktı. Evet, işte bu otel sahilindeki kumundan tutun da oturduğunuz sandalyelere kadar onun eseridir. Teşekkürler İstanbul, en iyi elemanını kaptım! Buse Bozkurt teşekkürler... Göcek'e renk kattın," diyerek onu anons edip sahneye çağırdı. Buse'nin de kısa konuşmasının ardından Altuğ, Buse'nin sunumu ile sahneye çıktı.

Buse sahne arkasında işlerini hallederken arada ailesinin yanına da uğruyor onların gurur dolu bakışları ile kendini şarj ediyordu. Saner ile evliliği ve boşanmaları konusunda hep ailesine haksızlık yaptığını düşünüyor, kendini eksik görüyordu. Ama şimdi onların gözlerinde

gördüğü gurur ile her şeyi başardığını anladı. Herkes gülüp eğleniyor, dans pisti dolup taşıyordu. Normalde çok stresli geçen bu toplantılar şu an tam tersi inanılmaz eğlenceliydi. Tam arka tarafa giderken, sahneden kendi ismini duyması ile olduğu yerde kaldı. Altuğ sahneden ona sesleniyor, "Buse Hanım bizim orkestra şefimiz Cankat'ın çok eski arkadaşı... Buse bizden bu gece için sahneye çıkmamızı rica edince kıramadık, burada aldık soluğu. Kendisi de misafirperverliğini hiç eksik etmedi, ama bu gece onun ve Berke Beyin gecesi değil mi? Bu güzel oteli bize sundukları için. Lütfen Berke Bey, Buse... Sizi sahneye alalım ve gecenin dansını isteyelim, ne dersiniz?"

Masalardan kopan alkış sesleri ile elini Berke'nin avucunun içine bıraktı. Çalan şarkı ile gülümseyerek Cankat'a baktı, bu şarkı Buse'nin şarkısıydı. İlk defa Altuğ'un sesinden dinlemiş, o anda vurulmuştu ve Buse için çok özeldi. Bunu Cankat da çok iyi biliyordu. Altuğ'un kadife sesi ile yavaş adımlarla dans etmeye başladılar. Altuğ yürekten söyledikçe Buse daha da yaklaştı Berke'ye. Sevdiği adamın kulağına mırıldanmaya başladı.

Yar elinden ölüm olacak benim sonum...

Sonu yok bunun bu aşk-ı kıyamet!

Buse kulağına sıcacık nefesi ile mırıldanmaya başlayınca, o an bayılabileceğini hissetti Berke. Hele bir de, "Şarkı benim şarkım ve bizim için çalıyor," demesi ile utanmasa Buse'yi kucakladığı gibi götürebilirdi oracıktan. Ama o an biri genel müdür diğeri ise operasyon müdürüydü. Berke bunu fark etmesi ile derin bir iç geçirdi ve "Şu bir hafta... Sadece onu bekliyorum," diyebildi.

Gerinerek uyandı Buse yatağında. Bir gece önce ne kadar yorulmuşlardı öyle, ama değmişti. Otelin açılışı sonunda yapılmış, herkes çok eğlenmişti. Bu işten de alnının akı ile çıkmıştı. Yatakta biraz daha keyif yaptıktan sonra kalktı. Kızının, mis kokulusunun yanına gitti. Şu açılış yüzünden ayrı kalmıştı süt kokulusundan. Uyanmış yatakta oyunlar yapan kızını öptü, kokladı, oynadı. Bugün tatildi. Sadece akşam Altuğ ve ekibi otelden ayrılacağı zaman teşekkür için uğrayacaktı o kadar.

"Ana-kız seninle hasret giderelim biz de pamuk şekerim," diye minik ısırıklar bırakıyordu kızının kollarına.

Diğer evde ise Berke odasındaki tıkırtılara gözünü açtı, ilk başta ne olduğunu anlamasa da sonradan anladı. Kaan odasına gelmiş sözde ses çıkarmadan bir şeyler arıyordu. Berke biraz daha izledi oğlunu, oflayarak puflayarak dolanıyor, her çekmeceyi açıyordu. Sonunda dayanamadı. "Baba uyandığını biliyorum, kalkar mısın?"

Berke kahkahalarına engel olamadı. "Kalktım tamam, ne arıyorsun?"

"Kravat..."

"Nee! Ne yapıcaksın sen onu?"

"Lazım."

"Oğlum neye lazım, sen ne yapacaksın kravatı?"

"Lazım baba, sen verecek misin yoksa amcama mı gideyim?"

"Şantaj mı yapıyorsun küçük velet sen bana?"

"Yaa baba nütfennn işte nütfennn, lazım..."

Berke yavaşça yatağından kalktı, kravatların olduğu kapağı açtı ve içinden bir tane alıp oğluna uzattı. "Al bakalım."

"Sağ ol baba sağ ool... Teşekkürler."

"Önemli değil keşke nedenini de bilseydim."

"Ya baba dün sen bunu takmıştın ya, Buse seni öyle çok beğendi valla bak. Bana sen de büyüyünce baban gibi böyle yakışıklı olacaksın," dedi ve beni öptü. Şimdi benim de bunu takmam lazım, Buse beni beğensin diye. Şey, bir de beni ona götürürsün değil mi? Nütfennn nütfennn!"

"Oğlum, hay Allah'ım ya! Lütfen o, bak bir düzeltemedin gitti. Buse seni zaten seviyor neden bunu takasın ki? Hem büyünce takılır o."

"Olsun belki böyle daha çok sever... Hadi gidiyor muyuz, bak hazırlanmam lazım."

"Deli oğlan. Hadi, git hazırlan, gidiyoruz tamam."

Berke oğlunun koşarak giderken sevinç çığlıkları atmasına gülümsedi. Buse ve Nas hayatlarında nasıl da kocaman bir yer etmişti öyle! İki erkek de onlarsız yaşamın nasıl olduğunu resmen unutmuşlardı. Berke sürpriz yapmak istemiş, haber vermemişti Buse'ye. Giderken sıcak boyoz ve Boşnak böreği alıp kapısına dayanacaktı. Biraz daha bekledikten sonra seslendi oğluna, fakat Kaan'ın eşofmanları üzerine kravat takmış halini görünce ne diyeceğini bilemedi. Gülsün mü kızsın mı diye düşündü.

"Oğlum bu ne hal?"

"Ne hali baba hadi gidelim, gecikmeyelim."

"Böyle gitmeyceksin değil mi?"

"Tabii, gideceğim. Buse beni de böyle beğenecek."

Uzun uğraşlar sonucu o kravatı çıkartamayacağını anladı Berke ve zorunlu kabullenişle yola çıktılar. Çarşıdan kafasındakileri aldıktan sonra hemen Buse'nin evine doğru sürdü arabayı. Saat daha yeni on olmuş, güneş yavaş yavaş sıcak yüzünü göstermeye başlamıştı. Kapıyı çaldı iki sabırsız adam ve beklemeye başladı. Uzun süre kapı açılmayınca tekrar çaldı, yine açılmayınca merak edip arka bahçeye doğru yürümeye başladı. Arka

tarafa geldikçe kahkahalar yükseliyor, Nas'ın çığlıklarının sesi geliyordu. Buse ve Nas kendilerini havuzda o kadar kaybetmişlerdi ki ana-kız şakalaşıyor, oyunuyor, gülücükler saçıyordu. Berke yüzündeki mutlu ifade ile onları izledi bir süre daha. O an anladı ki hayatındaki en güzel sahne buydu işte! Çocuklarının annesi Buse, evin alışverişini yapan baba Berke ve mutlu çocuklar Kaan ve Nas.